BESTSELLERURILE ULTIMULUI DECENIU

DANIELLE STEEL

NUMĂRUL 1 ÎN TOPURILE AMERICANE

PESTE 400 MILIOANE DE EXEMPLARE VÎNDUTE ÎN ÎNTREAGA LUME

DULCE - AMAR

De aceeaşi autoare,
în editurile ORIZONTURI şi LIDER
au apărut:

- AMĂGIRILE IUBIRII
- SCHIMBĂRI
- SFÎRŞITUL VERII
- NU E DRAGOSTE MAI MARE
- ÎNTRE DRAGOSTE ŞI DATORIE
- BIJUTERII
- ÎN AL NOUĂLEA CER
- LOVITURĂ DE TRĂSNET
- SUB POVARA DESTINULUI
- CINCI ZILE LA PARIS
- FERMA
- SUB SEMNUL ONOAREI
- FANTOMA UNEI IUBIRI
- SUBSTITUIREA
- SURPRIZA
- BUCURIE REGĂSITĂ

EDITURA LIDER

DANIELLE STEEL

Dulce-amar

Traducere
MIHAELA SIMONA - MĂRCULESCU

EDITURA LIDER
BUCUREȘTI

I.S.B.N.: 973-9343-89-9

Copyright © 1999 by Danielle Steel

Toate drepturile asupra ediţiei în limba română sînt rezervate **Editurii LIDER - Bucureşti**

Tiparul executat sub comanda nr. 90 543

Compania Naţională a Imprimeriilor
„CORESI" S.A. Bucureşti
ROMÂNIA

1

India Taylor tocmai îşi potrivea aparatul de fotografiat la ochi, cînd un grup dezordonat de puştani de nouă ani o luară la fugă pe terenul de joc în urmărirea unei mingi de fotbal. Patru dintre ei plonjară pe sol şi formară o grămadă din care ieşeau mîini şi picioare, şi ea ştia că acolo, printre ei, se afla şi fiul ei, Sam, dar nu-l putea vedea în timp ce făcea fotografie după fotografie. Le promisese copiilor să-i fotografieze, aşa cum făcea de fiecare dată, încîntată că se afla acolo, în Westport, şi îi privea, în acea după-amiază călduroasă de mai.

Îi însoţea peste tot pe copiii ei, la fotbal, la base-ball, la înot, la balet, la tenis. Nu proceda astfel din obligaţie, ci pentru că îi făcea realmente plăcere. Activităţile lor extraşcolare erau presărate cu vizite la veterinar, la stomatolog, la pediatru, atunci cînd se îmbolnăveau sau cînd aveau nevoie de controale periodice. Cei patru copii ai săi, cu vîrste cuprinse între nouă şi paisprezece ani, îi dădeau senzaţia că locuieşte

în propria maşină şi că îşi petrece iernile curăţînd omătul ca s-o scoată din garaj şi s-o ducă pe alee.

India Taylor îşi iubea copiii, viaţa, soţul. Soarta fusese bună cu ei; deşi nu obţinuse ceea ce-şi dorise de la viaţă în primii ani de căsătorie, India îşi dăduse seama că realitatea depăşea cu mult visurile ei. Visurile pe care şi le făuriseră ea şi Doug nu se revelau în viaţa pe care o duceau ei acum, în ceea ce făceau acum sau în locul în care ajunseseră, după douăzeci de ani de cînd se cunoscuseră ca membri ai Trupelor pentru Pace din Costa Rica.

Doug îşi văzuse împlinite toate idealurile. O casă mare şi confortabilă în Connecticut, un sentiment de siguranţă pentru amîndoi, o casă plină de copii şi un cîine labrador. Pleca la serviciu la New York la aceeaşi oră în fiecare zi, cu trenul de şapte şi cinci minute, din gara Westport. Vedea aceleaşi feţe, vorbea cu aceiaşi oameni, rezolva în fiecare zi probleme de contabilitate la birou. Lucra pentru una din cele mai mari firme de marketing din ţară şi cîştiga bani buni. Dar nu bani urmărise India în tinereţea ei; de fapt, n-o interesa deloc latura materială a existenţei. N-o deranjase cîtuşi de puţin să sape canale de irigaţie şi să locuiască în corturi în Nicaragua, Peru şi Costa Rica.

În acele zile, India privea cu interes în jurul său, conştientă că făcea ceva util pentru oameni. Iar pericolele ocazionale prin care trecuseră constituiseră un stimulent suplimentar pentru ea.

Se simţea atrasă de arta fotografică încă din adolescenţă, instruită de tatăl său, care era corespondent pentru *The New York Times*. În anii copilăriei ei, tatăl său

fusese de multe ori trimis în misiuni periculoase în zonele de război. Iar ea era captivată nu numai de fotografiile făcute de el, ci şi de reportajele lui. Copil fiind, visa să ducă o viaţă asemănătoare cu a lui. Iar visurile ei deveniseră realitate atunci cînd începuse să lucreze pe cont propriu pentru ziarele de acasă, în perioada în care se înrolase în Trupele pentru Pace.

Munca ei o punea în legătură cu bandiţi şi luptători din rezistenţă. Nu se gîndise niciodată la riscuri; de fapt, se simţea atrasă de pericole. Îi plăceau oamenii, peisajele, miresmele şi sentimentul de libertate pe care îl trăia atunci cînd lucra. Chiar şi după ce au părăsit Trupele pentru Pace, iar Doug s-a întors în Statele Unite, ea a mai rămas cîteva luni în America Centrală şi de Sud, apoi a plecat să facă reportaje în Africa şi Asia. Şi n-a ratat nici unul din punctele fierbinţi de pe harta globului. Oricînd survenea vreo problemă pe undeva, fie ea şi de proporţii mai mici, India era acolo şi făcea fotografii. Munca asta îi intrase în sînge într-o măsură mai mare decît lui Doug. În ceea ce-l privea, fotografiatul i se păruse o îndeletnicire interesantă înainte de a începe o „viaţă adevărată". În schimb, India îl considera adevărata sa menire.

Petrecuse două luni în mijlocul unei armate rebele din Guatemala şi realizase nişte fotografii excelente, asemănătoare cu acelea ale tatălui ei. Acestea nu-i aduseseră numai faimă mondială, ci şi cîteva premii pentru ideile ei, pentru viziunea şi curajul de care dăduse dovadă.

Mai tîrziu, cînd se gîndea la acele zile, înţelegea că pe atunci fusese o persoană total diferită, la care se mai gîndea uneori, întrebîndu-se ce se întîmplase cu ea. Unde dispăruse

acea femeie, acel spirit liber şi nestăvilit, plin de pasiune? Viaţa ei era acum complet diferită. Uneori, în întunericul camerei lor, noaptea tîrziu, se întreba cum de putea accepta o existenţă atît de deosebită faţă de aceea care reprezenta adevărata sa raţiune de a fi. Dar ei îi plăcea foarte mult şi viaţa pe care o ducea cu Doug şi cu copiii în Westport. Nu se simţea cîtuşi de puţin frustrată pentru că renunţase la ce-i plăcuse atît de mult, ci mai degrabă fiindcă îşi schimbase viaţa cu una atît de diferită. Iar profitul acestei schimbări era incontestabil. Ceea ce făcea acum prezenta o mare importanţă pentru Doug şi pentru copiii ei, îşi spunea ea. Şi era conştientă de lucrul acesta.

Dar nu putea să nu recunoască, atunci cînd privea fotografiile realizate de ea odinioară, că pusese pasiune în ceea ce făcuse pe vremuri. Unele amintiri îi rămăseseră încă vii. Îşi mai amintea de senzaţia de rău cînd ştia că este în pericol, de bucuria pe care o simţea cînd prindea momentul cel mai bun, în acea secundă explozivă, în care totul rămînea întipărit, din ce văzuse ea prin aparat. Nu mai încercase niciodată acel sentiment. Şi, neavînd încotro, era bucuroasă că trăise asemenea momente, la care acum renunţase. Îşi dădea seama că moştenise înclinaţiile respective de la tatăl ei. Acesta murise în Da-Nang, după ce cîştigase cu un an înainte premiul Pulitzer, pe cînd ea avea doar cincisprezece ani. Pentru India nu fusese nici o problemă să-i calce pe urme. Era o viaţă la care n-ar fi renunţat pentru nimic în lume. Avea nevoie de ea. Schimbările au apărut mai tîrziu.

S-a întors la New York la un an şi jumătate după Doug, în momentul în care acesta îi dăduse un ultimatum. Îi spusese că dacă ea îşi dorea un viitor alături de el, ar fi bine „să-şi

mişte fundul înapoi la New York" şi să nu-şi mai rişte viaţa în Pakistan şi Kenya. Pe moment fusese o decizie dificilă. Ştia că o viaţă ca a tatălui ei nu putea fi trăită decît acolo, departe, şi poate că într-o bună zi ar fi primit şi un premiu Pulitzer, dar cunoştea totodată şi pericolele. Pînă la urmă, tatăl ei şi-a sacrificat viaţa şi, într-o oarecare măsură, şi căsnicia. Lui nu prea i-a păsat de altceva în viaţă în afară de clipele de extaz în care risca totul pentru fotografia perfectă, în timp ce bombele explodau în jurul lui. Iar Doug îi amintea că, dacă ea îl dorea pe el sau o viaţă cît de cît normală, trebuia să renunţe mai devreme sau mai tîrziu la ceea ce făcea.

La douăzeci şi şase de ani s-a căsătorit cu Doug, apoi timp de doi ani a făcut fotografii pentru *The New York Times*, dar Doug era nerăbdător să aibă copii. Cînd s-a născut Jessica, la scurt timp după ce India împlinise douăzeci şi nouă de ani, şi-a abandonat slujba la *The Times*, s-a mutat în Connecticut şi a renunţat definitiv la vechea sa viaţă. Făcuseră o înţelegere. Atunci cînd se căsătoriseră, Doug îi spusese răspicat că, în clipa în care vor avea copii, ea va trebui să renunţe la carieră. Şi ea acceptase. Crezuse că va putea face uşor acest lucru. Dar, trebuia să recunoască, după ce plecase de la *The Times* şi începuse să se ocupe permanent de copil, îi venise tare greu. În primele zile, pur şi simplu îi era dor de munca ei. Apoi se mai gîndea cîteodată cu regret la trecut, pentru ca, în cele din urmă, să nu mai aibă nici măcar timp de reflecţie. După ce făcuse patru copii în răstimp de cinci ani de zile, cu greu mai putea lua o gură de aer sau mai putea să-şi încarce aparatul de fotografiat. Mersul cu maşina, schimbarea scutecelor, ieşirea dinţilor, îngrijirea copiilor, bolile, joaca cu

copiii şi o sarcină după alta, acestea erau evenimentele din viaţa ei. Cu două persoane se întîlnea cel mai des – obstetricianul şi pediatrul ei –, dar bineînţeles mai erau şi celelalte femei, ale căror vieţi nu se deosebeau cu nimic de a ei, vieţi ce gravitau în jurul copiilor. Unele dintre ele renunţaseră la carieră sau urmau să facă acest lucru pînă cînd mai creşteau copiii. Erau doctoriţe, avocate, scriitoare, asistente medicale, artiste, arhitecte şi toate îşi abandonaseră cariera în favoarea copiilor lor. Unele dintre ele se plîngeau mai tot timpul, dar India, deşi simţea lipsa vechii sale îndeletniciri, nu părea deranjată de ceea ce făcea. Îi plăcea să stea cu copiii ei, chiar dacă la sfîrşitul zilei se simţea epuizată, în aşteptarea altui copil, iar Doug venea acasă prea tîrziu ca s-o mai ajute cu ceva. Era viaţa pe care şi-o alesese, era hotărîrea ei, era înţelegerea pe care o respecta. Şi nici n-ar fi vrut să-şi lase copiii singuri în fiecare zi, ca să poată merge la serviciu. Mai făcea cîte un reportaj prin apropierea casei, dacă avea timp de aşa ceva, o dată la cîţiva ani buni, dar din păcate nu prea i se oferea ocazia să lucreze mai des, după cum îi explicase şi agentului ei.

Ceea ce nu ştiuse ea sau nu înţelesese bine înainte să se nască Jessica era schimbarea radicală ce survenise în viaţa ei. Existenţa ei anterioară, cînd făcuse fotografii cu luptătorii din rezistenţa din Nicaragua, cu copiii ce mureau de inaniţie în Bangladesh sau cu inundaţiile din Tanzania, nu-i oferise răgazul necesar pentru a-şi imagina noua sa viaţă din momentul în care va începe să trăiască altfel.

Ştia că trebuia să uite total acele fragmente de viaţă, şi asta şi făcuse, indiferent cîte premii cîştigase, sau cît de bine

se pricepuse să-şi îndeplinească obligaţiile. După părerea ei, şi mai ales a lui Doug, această renunţare era preţul pe care trebuise să-l plătească în schimbul copiilor. Nu exista altă cale. Cîteva dintre cunoştinţele ei feminine îşi luau de lucru acasă, vreo două mai profesau avocatura şi mai mergeau la lucru de două sau trei ori pe săptămînă doar ca să nu-şi iasă din formă. Unele erau artiste şi lucrau acasă, altele se luptau cu scrisul între alăptările de la miezul nopţii şi de la ora patru dimineaţa, dar şi acestea, pînă la urmă, renunţaseră, pentru că devenise prea obositor. În cazul Indiei era imposibil. Mai păstra legătura cu agentul ei şi mai făcuse reportaje ocazionale, dar fotografierea unor expoziţii de flori în Greenwich nu însemna nimic pentru ea. Şi nici Doug nu privea cu ochi buni toate acestea. În schimb, a folosit aparatul de fotografiat ca o unealtă în creşterea copiilor, imortalizîndu-i în permanenţă, încă din fragedă vîrstă, sau fotografiind copiii prietenelor, sau pur şi simplu jucîndu-se cu aparatul aşa cum făcea acum, în timp ce urmărea jocul lui Sam şi al prietenilor săi. Nu avea alternativă. Era înlănţuită, ancorată în viaţa ei într-o mie de feluri mai mult sau mai puţin concrete. Şi pentru asta încheiase ea înţelegerea cu Doug. India şi-a ţinut promisiunea pînă la capăt, dar aparatul de fotografiat era mereu în mînă, sau dus la ochi, sau atîrnat de umăr. Nici o clipă nu şi-ar fi putut imagina viaţa fără el.

Uneori cocheta cu gîndul că va lucra din nou cînd vor creşte copiii mari, poate peste alţi cinci ani, cînd Sam ar fi intrat la liceu. Dar în acel moment, aşa ceva era de neconceput pentru ea. Sam avea nouă ani, Aimee avea unsprezece, Jason doisprezece, iar Jessica paisprezece. Viaţa ei era axată în

permanență pe nevoile lor, pe sporturile practicate în afara școlii, pe petrecerile cu copiii, pe Liga de Juniori sau pe lecțiile de pian. Singurele ei clipe de răgaz le constituiau escapadele de la Cape Cod. În fiecare an, Doug petrecea trei săptămîni cu ei acolo, în rest mergeau la sfîrșit de săptămînă. Tuturor le plăceau vacanțele petrecute la Cape Cod. Ea făcea fotografii extraordinare pe promontoriu. Deși avea o cameră obscură în casă, ca și în Westport, numai la Cape Cod putea să stea ore întregi înăuntru, în timp ce copiii se întîlneau cu prietenii lor, sau hoinăreau pe plajă, ori jucau volei sau tenis. Nu prea șofa la Cape Cod; copiii puteau merge peste tot cu bicicletele, ceea ce îi oferise mai mult timp liber, mai ales în ultimii doi ani, de cînd Sam mai crescuse. Era în plină creștere. Singurul lucru de care se mai minuna ea din cînd în cînd era propria maturizare. Uneori își făcea reproșuri din cauza cărților pe care nu avusese timp să le citească sau fiindcă își pierduse orice interes pentru politică. Avea sentimentul că lumea de dincolo de ea trăia fără s-o bage în seamă. Tot timpul nu făcuse decît să gătească, să-i ducă și să-i aducă pe copii cu mașina, să-i ajute să treacă dintr-o clasă de școală în alta. Dar nimic din ea nu-i dădea senzația că se maturizase în ultimii ani.

De fapt, viața Indiei fusese aceeași în ultimii paisprezece ani, de cînd se născuse Jessica. Era o viață plină de muncă, devotament și sacrificii. Dar rezultatele se vedeau cît se poate de clar. Avea copii sănătoși și fericiți. Trăiau într-o lume sigură și cunoscută, care se învîrtea numai în jurul lor. Nu au avut niciodată vreo senzație de nesiguranță sau de disconfort; lucrul cel mai cumplit care li s-ar fi putut întîmpla era să se fi certat cu vreun copil din vecini sau să-și piardă

caietul de notițe. Nu aveau noțiunea singurătății pe care o cunoscuse ea în copilărie, cînd îi lipsea în parmanență unul din părinți. Erau îngrijiți impecabil. Iar tatăl lor venea acasă la cină în fiecare seară. Acest lucru era foarte important din punctul de vedere al Indiei, care știa prea bine cum ar fi fost în caz contrar.

Copiii Indiei trăiau într-un univers total diferit de acela al copiilor pe care-i fotografiase cu douăzeci de ani în urmă; ei sufereau de inaniție în Africa sau trăiau în țări subdezvoltate, unde supraviețuirea era o problemă de zi cu zi, cînd fugeau din calea dușmanilor sau mureau răpuși de agresori naturali, ca boala, inundațiile și foamea. Copiii ei nu vor cunoaște niciodată o astfel de viață, motiv pentru care îi era profund recunoscătoare sorții.

India își privi mezinul care se extrăsese din grămada de puștani ce săriseră pe el după ce marcase un gol și-i făcea semne cu mîna.

Aparatul de fotografiat păcăni iar, apoi India se îndreptă alene către banca pe care stăteau celelalte mame și pălăvrăgeau. Nici una nu urmărea jocul căci erau prea absorbite de sporovăiala lor. Femeile se aflau pur și simplu acolo, ca o parte din decor sau din echipament.

Una dintre ele, Gail Jones, privi spre ea în timp ce se apropia și-i zîmbi. Erau prietene bune și, pe cînd India scoase un alt rolfilm din buzunar, Gail îi făcu loc să se așeze. În sfîrșit, apăruseră iar frunzele în copaci și toate femeile păreau bine dispuse. Gail continua să-i zîmbească, de pe bancă, ținînd în mînă un pahar de carton plin cu capuccino. Ajunsese aproape un ritual, mai ales în iernile foarte reci, cînd își

supravegheau copiii care jucau fotbal; pămîntul era acoperit de zăpadă şi ele trebuiau să dea din picioare şi să umble de colo-colo ca să se mai încălzească.

– Mai sînt doar trei săptămîni şi se termină şcoala, cel puţin anul ăsta, spuse Gail sorbind din cafeaua aburindă. Of, Doamne, urăsc jocurile astea. Mi-ar fi plăcut să am fete, cel puţin una. Cînd văd în jurul meu numai crampoane şi jambiere, simt că înnebunesc, zise ea cu un zîmbet plin de regrete. India îi zîmbi drept răspuns, introduse filmul şi închise la loc aparatul. Era obişnuită cu văicărelile lui Gail. În ultimii nouă ani Gail regretase de multe ori faptul că renunţase la cariera sa de avocat.

– Şi de balet poţi să te saturi, crede-mă. Acelaşi lucru, altă uniformă, mai multă muncă, spuse India în cunoştinţă de cauză. În cele din urmă Jessica renunţase la balet, în acea primăvară, după opt ani de practică asiduă, iar India nu ştia dacă e cazul să se bucure sau să se întristeze. Pe de-o parte, o să-i lipsească spectacolul oferit de micile balerine, dar pe de altă parte, n-o să o mai ducă cu maşina de trei ori pe săptămînă. Acum, Jessica juca tenis cu aceeaşi îndîrjire, dar cel puţin se deplasa cu bicicleta pînă acolo, astfel că India era scutită şi de drumul ăsta.

– Oricum, papucii de balet arată mult mai bine, spuse Gail, ridicîndu-se şi începînd să se plimbe încet alături de India în jurul terenului. India dorea să mai facă nişte instantanee dintr-un unghi diferit, ca să le dea echipei, iar Gail o urmă. Deveniseră prietene încă din momentul în care familia Taylor se mutase în Westport. Băiatul cel mare era de vîrsta Jessicăi, iar gemenii aveau aceeaşi vîrstă ca Sam. Făcuse o

pauză de cinci ani între ei, ca să-şi poată relua lucrul. Fusese avocată, dar renunţase după ce-i născuse pe gemeni, iar acum îşi dădea seama că întrerupsese prea mult timp serviciul ca să se mai poată întoarce la firma ei de avocatură. În ceea ce o privea, considera încheiată cariera sa profesională, dar ea era mai mare cu cinci ani decît India şi, la patruzeci şi opt de ani, nu se mai simţea în stare să-şi facă veacul prin tribunale. Spunea că ceea ce îi lipsea cu adevărat era o conversaţie inteligentă. Dar, în ciuda nemulţumirilor ei, recunoştea uneori că era mai uşor să trăiască aşa şi să-l lase pe soţul ei să-şi înfrunte adversarii pe Wall Street. Ca şi India, îşi împărţea timpul între jocurile de fotbal şi transportul copiilor cu maşina. Dar, spre deosebire de India, era mult mai dispusă să recunoască faptul că viaţa asta o plictisea. Şi mai trăia o permanentă stare de nelinişte.

– Tu ce-ai mai făcut? întrebă Gail amabilă, după ce sorbi ultima picătură de cafea. Cum o duci în raiul mămicilor?

– Nimic deosebit. Am fost ocupată ca de obicei.

India mai făcu o serie de fotografii în timp ce o asculta distrată. Îl surprinsese pe Sam într-o ipostază grozavă, apoi mai realiză cîteva instantanee cu echipa rivală care marcase un gol.

– O să plecăm în Europa în iulie, spuse Gail fără nici un entuziasm, dar timp de o clipă India o invidie. Încercase de ani de zile să-l convingă pe Doug să facă o excursie în Europa, dar acesta invocase drept pretext vîrsta fragedă a copiilor. Dacă mai aştepta mult, şi India îi amintea tot timpul acest lucru, copiii se vor duce la colegiu, iar ei vor pleca singuri în călătorie. Dar pînă acum nu-l convinsese. Spre

deosebire de India, el nu se simțea atras de perspectiva unor excursii cît mai departe de casă. Perioada aventuroasă a vieții lui luase sfîrșit.

– O să te distrezi de minune, spuse India, întorcîndu-se către ea.

Cele două femei formau un contrast interesant. Gail era scundă și viguroasă, avea părul negru, scurt și niște ochi ca de ciocolată. India era înaltă și suplă, trăsături clasice, ochi albaștri și un păr lung, blond, care-i cădea pe spate. Obișnuia să îl poarte așa pentru că nu dispunea niciodată de suficient timp ca să se pieptene. Pe cînd mergeau una lîngă cealaltă, arătau ca niște femei frumoase, în vîrstă de cel mult patruzeci de ani.

– Unde anume mergeți în Europa? întrebă India cu interes.

– Italia și Franța, apoi ne vom opri vreo două zile la Londra. N-o să fie o călătorie plină de aventuri, dar ne-am gîndit în primul rînd la copii. Jeff abia așteaptă să meargă la teatru la Londra. Am închiriat o casă în Provence pentru vreo două săptămîni în iulie, apoi vom merge cu mașina spre Italia și-i vom duce pe copii la Veneția. Indiei i se părea o călătorie minunată, peste mări și țări, față de vara ei lenevoasă de la Cape Cod. O să stăm acolo șase săptămîni, continuă Gail. Nu știu dacă Jeff și cu mine ne vom suporta atîta vreme, ca să nu mai vorbesc de copii. Întotdeauna se referea la el ca la un coleg de cameră enervant, dar India știa că, în pofida acestei nemulțumiri, Gail își iubea cu adevărat soțul.

– Sigur va fi bine și o să aveți multe de văzut, spuse ea, deși perspectiva de a sta într-un automobil cu doi gemeni

de nouă ani şi cu un băiat de paisprezece ani pentru perioade lungi de timp nu i se părea nici ei prea ademenitoare.

– N-o să pot nici măcar să-mi dau întîlnire cu vreun italian arătos dacă sînt cu copiii şi cu Jeff, care o să stea tot timpul după mine ca să le traduc. India rîse, imaginîndu-şi scena zugrăvită de Gail, şi scuturâ din cap. Gail obişnuia să facă referiri şi la alţi bărbaţi, iar uneori nu se limita numai la atît. Îi povestise adesea despre aventurile avute de ea în douăzeci şi doi de ani de cînd era căsătorită cu Jeff, afirmînd, spre surprinderea Indiei, că aceste legături i-au consolidat căsnicia. Era o formă de „îmbunătăţire" a relaţiei lor de care India nu se simţise niciodată atrasă şi pe care nici n-o aproba. Dar Indiei îi plăcea Gail foarte mult, în ciuda infidelităţilor ei.

– Poate că în Italia o să-şi descopere latura sa romantică, sugeră India, trecîndu-şi omniprezentul ei aparat de fotografiat peste umăr şi privind-o pe acea femeie explozivă, scundă, care cîndva fusese o teroare în sălile de tribunal. Şi-o putea imagina cu uşurinţă la barou. Gail Jones nu suporta prostia nimănui şi cu siguranţă nici a lui Jeff, dar era o prietenă bună şi, în ciuda acceselor sale de nemulţumire, o mamă devotată.

– Nu cred că vreo transfuzie de la un gondolier veneţian l-ar face pe Jeff mai romantic. Nemaivorbind de faptul că vom sta cu copiii în permanenţă. Apropo, ai auzit că soţii Lewison s-au despărţit?

India încuviinţă din cap. N-o prea interesau bîrfele din localitate. Era prea ocupată cu viaţa ei proprie, cu copiii şi cu soţul ei. Avea cîţiva prieteni la care ţinea, dar nu manifesta interes pentru capriciile celorlalţi şi nici nu era curioasă să le afle.

– M-a invitat Dan la masă. La spusele acestea, India îi aruncă o privire, iar Gail îi zîmbi maliţios. Ce te uiţi aşa la mine? Are nevoie doar de un sfat gratuit de la un avocat şi de un umăr pe care să plîngă.

– Sper că nu te aştepţi să te şi cred. India nu se implica în scandalurile din oraş, dar avea ceva experienţă de viaţă. Şi mai ştia că lui Gail îi plăcea să flirteze cu soţii celorlalte. Dan a avut întotdeauna o slăbiciune pentru tine.

– Nici mie nu-mi displace şi ce-i cu asta? Sînt plictisită. Iar el este singur, supărat şi nefericit. Nu e vorba decît de un prînz împreună, nu neapărat de o legătură amoroasă. Crede-mă că nu este deloc amuzant să asculţi un tip agasat de nenumăratele sale certuri cu Rosalie, care îi reproşează că nu se ocupă de copii şi că se duce duminica la meciurile de fotbal. Chiar şi în situaţia asta, el tot mai speră să se împace cu ea. E puţin complicat, chiar şi pentru mine. După spusele lui Gail, Jeff n-o mai interesa de ani de zile, iar India ştia acest lucru şi, într-un fel, o înţelegea. Jeff nu era un bărbat atrăgător, dar ceea ce îi spunea Gail o îndemna la meditaţie. Adevărul este că n-o întrebase niciodată pe Gail ce înţelegea ea prin atracţie masculină.

– Ce-i în mintea ta, Gail? Ce rost are să te mai complici cu cineva, chiar dacă nu este vorba decît de un prînz?

Amîndouă aveau soţi, o viaţă plină, copii de îngrijit şi treabă destulă ca să nu mai simtă nevoia să-şi pigmenteze existenţa. Dar Gail îi dădea Indiei senzaţia că este în căutarea inefabilului şi a iluzoriului.

– De ce să nu mă complic? Un prînz luat din cînd în cînd cu altcineva mai adaugă puţină sare şi piper vieţii mele.

Şi dacă lucrurile iau amploare, n-o să fie sfîrşitul lumii. Mă mai înviorează, mă face să mă simt şi altceva decît o şoferiţă şi o gospodină. Tu nu ai niciodată nevoie de un divertisment? Apoi se întoarse spre India pe care o sfredeli cu privirea, de parcă s-ar fi aflat la tribunal şi ar fi interogat un acuzat.

– Nu ştiu, spuse India sincer. Nu m-am gîndit la asta.

– N-ar strica să te gîndeşti. S-ar putea ca într-o zi să începi să-ţi pui nişte întrebări în legătură cu tine, cu frustrările şi nerealizările tale. Spune-mi, nu ai tînjit niciodată după viaţa pe care ai dus-o înainte de a te căsători? Privirea lui Gail o îndemnă pe India să recunoască adevărul.

– Mă gîndesc la lucrurile pe care le făceam, la viaţa pe care am trăit-o cîndva... Mă gîndesc la munca mea... şi la Bolivia... şi la Peru... şi la Kenya. Mă gîndesc la lucrurile pe care le-am făcut acolo şi ce-au însemnat ele pentru mine. Sigur că uneori îmi lipsesc toate astea. A fost nemaipomenit şi mi-a plăcut la nebunie. Dar nu simt lipsa bărbaţilor. Şi asta se datora mai ales faptului că Doug îşi dădea seama la ce renunţase ea pentru el.

– Atunci eşti fericită. De ce nu-ţi reiei lucrul? Cu palmaresul tău, ai putea s-o iei oricînd de la cap. Nu este ca în avocatură; eu am ieşit de mult din circuit. În ce te priveşte, poţi intra în luptă chiar şi mîine. Ar fi păcat să pierzi ocazia.

Dar India ştia mai bine cum stau lucrurile. Îşi amintea perfect ce fel de viaţă dusese tatăl ei, în vreme ce familia îşi petrecea tot timpul aşteptîndu-l. Lucrurile erau mai complicate decît îşi închipuise Gail. Totul avea un preţ. Şi încă unul mare.

– Nu este chiar aşa de simplu. Ce-aş putea să fac? Să-mi sun agentul diseară şi să-i cer să-mi facă rost de un

bilet de avion la prima cursă pentru Bosnia. Doug şi copiii vor fi încîntaţi. Nici măcar nu putea să se gîndească la o asemenea eventualitate, aşa că rîse în sinea sa. Ştia, ca şi Gail, că acele zile luaseră sfîrşit pentru ea. Dar, spre deosebire de Gail, ea nu simţea nevoia să-şi dovedească independenţa sau să-şi abandoneze familia. Îl iubea pe Doug şi îşi iubea copiii, şi era sigură că Doug îi răspundea cu aceleaşi sentimente.

– S-ar putea ca pînă la urmă şi el să fie de acord ca să nu te mai vadă plictisită şi ursuză. Surprinsă de afirmaţia prietenei sale, India o privi întrebătoare.

– Chiar sînt? Ursuză, vreau să spun? Uneori se simţea însingurată şi poate chiar avea nostalgia vremurilor trecute, dar nu i se întîmplase prea des în ultimul timp; şi nici nu-şi manifestase vreodată profunda nemulţumire faţă de ceea ce făcea. Spre deosebire de Gail, acceptase viaţa pe care o ducea. Chiar îi plăcea. Şi mai ştia că nici copiii nu vor rămîne mici pe veci. Deja creşteau văzînd cu ochii; Jessica începuse să meargă la liceu din septembrie. Avea tot timpul să se gîndească la reluarea activităţii. Dacă o lăsa Doug.

– Cred că nu numai eu, dar şi tu te plictiseşti uneori, spuse Gail sinceră, înfruntînd-o şi uitînd pe moment de copii. Nu vrei să recunoşti ăsta. Dar tu ai renunţat la mai multe lucruri decît mine. Dacă nu ţi-ai fi abandonat cariera, ai fi cîştigat deja un Pulitzer, şi tu ştii asta.

– Nu prea cred, spuse India modestă. M-aş fi chinuit ca şi tata. Avea patruzeci şi doi de ani cînd a murit împuşcat. Eu am împlinit patruzeci şi trei, dar el era mult mai inteligent şi mai talentat decît mine. Nu poţi duce la nesfîrşit o astfel de viaţă. Şansele sînt reduse pentru această categorie de oameni.

– Unii reuşesc. Şi dacă am trăi pînă la nouăzeci şi cinci de ani, la ce bun? Cui îi va păsa de noi cînd vom muri, India, în afară de soţ şi copii?

– S-ar putea să fie de-ajuns, şopti India. Gail îi punea nişte întrebări la care ea nici nu îndrăznise să se gîndească, deşi, trebuia să recunoască, cu un an în urmă ajunsese la concluzia că nu făcuse nimic cu adevărat inteligent în ultima vreme, ca să nu mai vorbim de lucrurile interesante la care renunţase. Încercase să discute cu Doug despre toate acestea o dată sau de două ori, dar el afirmase de fiecare dată că încă îl mai treceau fiorii cînd îşi amintea de lucrurile pe care le făcuseră ei în cadrul Forţelor pentru Pace. Doug se simţea mult mai împăcat acum.

– Nu sînt la fel de sigură ca tine că prin tot ceea ce am făcut eu aş fi putut schimba lumea. Are vreo importanţă cine anume realizează fotografiile în Etiopia sau Bosnia sau pe vreun alt vîrf de deal, indiferent unde, la zece minute după ce este împuşcat un rebel? Îi mai pasă oare cuiva? Poate că este mai importantă îndeletnicirea mea de acum. Asta era părerea ei, nu însă şi a lui Gail.

– Dar poate că nu este mai important, interveni Gail. Poate că esenţial este faptul că nu tu faci acele fotografii, ci altcineva.

– Şi ce-i cu asta? India refuza să intre în jocul ei.

– De ce să aibă altcineva bucuria asta? De ce sîntem noi ţintuite aici, în colţul ăsta nenorocit, ca să ştergem podeaua de sucul de mere pe care-l varsă copiii? De ce să nu facă asta altcineva? Ce importanţă are?

– Nici nu-ţi dai seama cît contează pentru familiile

noastre. Ce fel de viaţă ar duce ei dacă eu m-aş afla într-un elicopter care s-ar strecura deasupra unor copaci pe o vreme mizerabilă, sau dacă aş fi împuşcată în vreun război de care nu se sinchiseşte nimeni. Ar avea importanţă pentru copiii mei. Şi chiar o mare importanţă.

– Nu ştiu, zise Gail cu un aer nefericit. În ultima vreme mă tot gîndesc cum am ajuns aici şi ce fac. Poate este dorinţa de schimbare, sau poate spaima că nu voi mai fi niciodată îndrăgostită, sau nu voi mai întîlni în vecii vecilor un bărbat la vederea căruia să simt că-mi tresaltă inima. Poate că asta mă înnebuneşte – faptul că tot restul vieţii voi susţine că totul e în ordine, că deşi Jeff nu este un bărbat nemaipomenit, o să mă împac cu situaţia fiindcă n-o să am încotro. Era o manieră deprimantă de a face bilanţul unei căsnicii de douăzeci şi doi de ani.

– Nu e chiar aşa, ştii doar. Cel puţin spera lucrul ăsta de dragul lui Gail.

– În linii mari, cam aşa stau lucrurile. N-are importanţă. Jeff este plictisitor. Eu sînt plicticoasă. Ducem o viaţă anostă. Şi peste zece ani voi avea şaizeci de ani şi va fi şi mai plictisitor. Şi atunci?

– O să te simţi mai bine după periplul vostru european din vara viitoare, spuse India cu tandreţe, dar Gail ridică din umeri.

– Poate, deşi mă îndoiesc. Am mai fost acolo. Jeff o să-i înjure tot timpul pe şoferii italieni, o să obiecteze împotriva tuturor maşinilor pe care le vom închiria şi o să se plîngă de duhoarea canalelor din Veneţia pe timp de vară. Nu prea e romantic, India, hai să fim sincere.

India ştia că Gail se căsătorise cu douăzeci şi doi de ani în urmă pentru că rămăsese gravidă şi că pierduse sarcina la trei luni; după aceea se chinuise şapte ani ca să rămînă iar însărcinată, în timp ce încerca să-şi facă o carieră la firma sa de avocatură. Viaţa Indiei fusese mult mai uşoară decît aceea dusă de Gail. Iar renunţarea ei la carieră se dovedise mai puţin traumatizantă. Gail încă se mai întreba dacă procedase aşa cum trebuie, la nouă ani după ce-i născuse pe gemeni. Crezuse că era pregătită pentru orice ar urma, dar se înşelase amanic.

– Poate că dacă iau masa cu alţi bărbaţi şi dacă mai am vreo legătură din cînd în cînd, asta va compensa ceea ce Jeff nu-mi va da niciodată, va compensa lipsurile pe care le-a avut dintotdeauna.

India se întreba dacă nu cumva aventurile sporadice nu o nemulţumeau şi mai mult pe Gail. Poate că ea căuta ceva ce nu exista, cel puţin pentru ele. Poate că Gail nu voia să recunoască faptul că, în ceea ce le privea, un capitol din viaţa lor se încheiase. Doug nu venea nici el de la serviciu cu braţele pline de trandafiri. Dar India nici nu-i cerea aşa ceva. Ei se maturizaseră împreună.

– Poate că nici una dintre noi nu va mai face niciodată o pasiune, poate că ăsta este punctul terminus, spuse India pragmatică, dar Gail o privi revoltată.

– Prostii! Dacă aş gîndi ca tine, aş muri. De ce să nu ne mai îndrăgostim nebuneşte? Gail o privea uimită. Avem dreptul ăsta la orice vîrstă. De aceea l-a părăsit Rosalie pe Dan Lewison. S-a îndrăgostit nebuneşte de Harold Lieberman şi n-are de gînd să se mai întoarcă la Dan. Harold vrea să se căsătorească cu Rosalie. Şi el a făcut o pasiune pentru ea.

India o privi pentru o clipă uimită.

– De aceea şi-a părăsit soţia? Gail încuviinţă din cap. Sînt pe dinafară, nu? Cum de mi-a scăpat?

– Pentru că eşti curată la suflet şi o soţie perfectă, o tachină Gail. Cele două erau prietene de multă vreme şi aveau o încredere deplină una în cealaltă. Se acceptau reciproc din toate punctele de vedere, iar India nu-i reproşase niciodată că se culcase cu alţi bărbaţi, deşi nu era de acord şi nici nu prea înţelegea de ce o făcea. Singura explicaţie ar fi fost pustietatea vieţii lui Gail, acel gol care nu putea fi umplut şi nici nu fusese umplut pe parcursul anilor de cînd o cunoştea India.

– Şi tu asta vrei? Să-l părăseşti pe Jeff pentru soţul alteia? Care ar fi diferenţa?

– Probabil că n-ar fi nici o diferenţă, admise Gail. De asta nici n-am făcut-o pînă acum. Ba mai mult, cred că-l iubesc pe Jeff. Sîntem buni prieteni. Atîta doar că nu mi se pare prea interesant.

– Poate că aşa e mai bine, spuse India gînditoare, meditînd la spusele lui Gail. Eu am avut o viaţă destul de interesantă cîndva. Nu mai simt nevoia s-o retrăiesc, spuse India cu fermitate, de parcă ar fi încercat să se convingă mai mult pe sine decît pe prietena ei şi, de data aceasta, Gail era pregătită să accepte argumentele Indiei.

– Dacă aşa stau lucrurile, atunci eşti o femeie foarte norocoasă.

– Amîndouă sîntem norocoase, preciză India, dornică să-i ridice moralul. Tot nu credea că o masă luată cu Dan Lewison sau cu acelaşi gen de bărbat ar fi o soluţie. Care ar fi

consecințele? Un motel între Westport și Greenwich? Și atunci?

India nu-și putea nici măcar imagina să se culce cu altcineva. După șaptesprezece ani de căsnicie cu Doug, nu-și dorea pe nimeni altcineva. Îi plăcea viața pe care Doug și cu ea o duceau alături de copiii lor.

– Eu tot mai cred că-ți irosești talentul, o mai împunse o dată Gail, știind că acesta era punctul slab al Indiei și singurul subiect care o mai frămînta din cînd în cînd. Ar trebui să-ți reiei activitatea.

Gail spusese întotdeauna că talentul Indiei era așa de mare încît nevalorificarea lui echivala cu o crimă. Însă de fiecare dată India replica insistent că își putea relua munca mai tîrziu dacă ar mai vrea. Pentru moment nu avea nici timp și nici dorința de a face altceva decît vreun reportaj ocazional. Era prea ocupată cu copiii și nici nu dorea să-l supere pe Doug.

– Mai mult, o tachină ea pe Gail, dacă mă întorc la muncă, va trebui să ieși tu în oraș cu Doug. Mă crezi așa de proastă? Rîseră amîndouă, în timp ce Gail scutura din cap și-și rotea ochii amuzată.

– N-ai de ce să te temi. Doug este un bărbat și mai plicticos decît soțul meu.

– Accept complimentul în numele lui, spuse India, încă rîzînd. Cu siguranță că Doug nu avea prea mult haz, dar era un soț și un tată foarte bun. Asta își dorea ea. Era serios, civilizat, credincios și un om responsabil. Mai mult, oricît de plictisitor i s-ar fi părut lui Gail, India îl iubea. Nu împărtășea atracția lui Gail față de intrigi și aventuri. Renunțase la astea

cu mult timp în urmă şi, înainte ca Gail să mai poată spune ceva, se auzi fluierul arbitrului, iar meciul de fotbal luă sfîrşit; într-o clipită, Sam şi cei doi gemeni ai lui Gail fură lîngă ele.

– Un meci grozav! spuse India, zîmbindu-i larg lui Sam, oarecum uşurată la gîndul că discuţia luase sfîrşit. Întotdeauna Gail o punea în situaţia de a se apăra pe sine şi căsnicia ei.

– Mami, am pierdut! Sam o privi dezamăgit, apoi o cuprinse cu braţele şi o strînse puternic, dînd la o parte aparatul de fotografiat care-i atîrna pe umăr.

– Te-ai distrat bine? îl întrebă India, sărutîndu-l pe creştet. Răspîndea un miros proaspăt de săpun şi rază de soare.

– Da, mi-a plăcut. Am băgat două goluri.

– Atunci a fost un meci bun. Se îndreptară spre maşini împreună cu Gail şi cu cei doi gemeni, care tot insistau să meargă după îngheţată, atrăgîndu-l şi pe Sam de partea lor. Nu se poate. Trebuie să îi luăm pe Aimee şi Jason. Sam mormăi ceva ininteligibil cînd auzi acest argument, iar India îi făcu cu mîna lui Gail, în timp ce aceasta urca în maşina ei, parcată în spatele camionetei. Fusese o discuţie interesantă. Cu siguranţă că Gail nu-şi pierduse îndemînarea în dirijarea conversaţiei.

Pe cînd pornea maşina, India îşi privi fiul în oglinda retrovizoare. Era obosit, dar fericit. Avea faţă murdară de praf, iar părul arăta de parcă şi l-ar fi pieptănat cu un mixer. Era de-ajuns să priveşti această imagine ca să-ţi dai seama de ce nu mai urca ea prin tufişurile din Etiopia sau Kenya. Nu avea nevoie de altă explicaţie în afara feţişoarei aceleia pline de praf. Şi ce dacă ducea o viaţă plictisitoare?

Îi luară pe Aimee şi pe Jason de la şcoală şi se îndreptară spre casă. Jessica tocmai venise şi ea, căci pe masa din bucătărie erau împrăştiate cărţi, iar cîinele lătra şi dădea frenetic din coadă. Era viaţa ei de zi cu zi, viaţa pe care singură şi-o alesese. Şi o deprima gîndul că ar putea trăi cu altcineva şi nu cu Doug. Dacă o astfel de viaţă nu o mulţumea pe Gail, Indiei nu putea decît să-i pară rău pentru ea. În definitiv, fiecare trebuia să facă ceea ce credea că este mai bine. Iar India optase pentru o astfel de viaţă. Aparatul de fotografiat putea să mai aştepte încă cinci sau zece ani, dar şi atunci ştia că nu-l va părăsi pe Doug ca să hoinărească prin lume în căutarea aventurii. Nu le poţi avea pe toate. Se gîndise la asta cu ani în urmă. Făcuse o alegere şi încă mai credea că opţiunea ei era cea mai bună. Şi ştia că Doug o aprecia.

– Ce-avem la cină? întrebă Jason, ţipînd ca să acopere lătratul puternic al cîinelui şi larma fraţilor săi. Făcea atletism la şcoală şi efortul îi stimulase pofta de mîncare.

– Şerveţele şi îngheţată, dacă nu ieşiţi din bucătărie şi nu mă lăsaţi puţin în pace! strigă India încercînd să acopere zarva.

În clipa următoare, Jason înhaţă un măr şi o pungă de cartofi prăjiţi şi se îndreptă spre camera lui ca să-şi facă temele. Învăţa bine, se descurca la sport, îi semăna lui Doug şi nu le dăduse niciodată bătăi de cap. Începuse să descopere fetele cu un an în urmă, dar s-a limitat doar la nişte telefoane timide. Era mai maleabil decît sora lui de paisprezece ani, Jessica, despre care India spunea că va deveni o avocată de prestigiu. Ea se erija în purtătoarea de cuvînt a familiei, pledînd cauza celor nedreptăţiţi, şi nu prea ezita să-şi înfrunte mama. De fapt, îi şi plăcea lucrul acesta.

– Afară! îi uşui India, apoi scoase şi cîinele din bucătărie şi deschise frigiderul gînditoare. Avuseseră deja hamburgeri de două ori în acea săptămînă şi friptură o dată. Chiar şi ea trebuia să recunoască cum că era deficitară la capitolul inspiraţie. În acea perioadă a anului şcolar nu prea avea multe variante de meniuri. Era vremea petrecerilor în aer liber, a hot-dog-urilor şi antricoatelor, şi vremea vacanţei la Cape. În cele din urmă scoase doi pui înghеţaţi pe care-i introduse în cuptorul cu microunde ca să-i decongeleze; apoi mai luă vreo doisprezece ştiuleţi de porumb şi începu să-i curеţe.

Şedea la masa din bucătărie şi se gîndea la ce-i spusese Gail în acea după-amiază, încercînd să descopere dacă resimţea vreun regret pentru cariera sa pierdută. În ultima vreme fusese convinsă că luase decizia cea mai bună. Evident, nu ar fi putut continua să călătorească prin lume ca ziaristă, nici măcar să lucreze în oraş şi, prin urmare, făcuse ce era mai bine pentru copiii ei. Le datora acest lucru. Şi dacă Gail considera plictisitoare o asemenea viaţă, n-avea decît. Cel puţin Doug nu era de aceeaşi părere. Zîmbi gîndindu-se la el, pe cînd punea porumbul într-un vas cu apă pe foc; scoase apoi puii din cuptorul cu microunde, îi unse cu unt şi mirodenii, apoi îi băgă în cuptor. Mai trebuia doar să pună nişte orez la fiert, să facă o salată şi, ca prin minune, cina era gata. Devenise expertă în decursul anilor. Nu se pricepea la o bucătărie rafinată, ci la una rapidă, simplă, sănătoasă. Nu avea timp să le prepare mîncăruri sofisticate, căci întotdeauna era în criză de timp. Să fie fericiţi că nu-i ducea la McDonald's.

Tocmai aşeza masa cînd intră Doug, uşor grăbit. Avînd mult de lucru la serviciu, venea acasă la şapte fix. Ziua lui de

lucru, de cînd ieşea pe uşă pînă cînd intra din nou în casă, era de douăsprezece ore sau ceva mai mult, dar nu se plîngea niciodată de naveta pe care o făcea; îi dădu un sărut în aer, punîndu-şi servieta pe scaun, şi îşi luă o Coca-cola din frigider. Apoi se uită de jur-împrejur şi-i zîmbi. Indiei îi făcea plăcere prezenţa lui.

– Cum a fost azi? întrebă ea, ştergîndu-şi mîinile cu un prosop. Avea părul pudrat cu făină, dar ei nu îi prea păsa cum arăta. Din fericire, nu trebuia să-şi facă griji. Era o apariţie clasică, ce emana sănătate şi curăţenie, iar rochia o prindea de minune. Avea un ten sănătos şi arăta de treizeci şi cinci de ani, nu de patruzeci şi trei; era înaltă şi suplă şi îi stătea bine în jeanşi şi cămăşi, ţinută pe care o arbora zilnic.

Doug puse Coca-cola pe masă şi-şi lărgi nodul de la cravată, apoi răspunse:

– Destul de bine. Nimic interesant. M-am întîlnit cu un nou client. În general, munca lui fusese lipsită de evenimente majore, iar cînd avea probleme, obişnuia să i le împărtăşească.

– Tu ce-ai făcut azi?

– Sam a avut un meci de fotbal, iar eu am făcut cîteva fotografii cu echipa lui. Nimic deosebit. În timp ce vorbea, se gîndea la Gail şi la opinia acesteia despre viaţa lor plicticoasă. Şi chiar avea dreptate. Dar ce-ar fi vrut ea? Să creşti patru copii în Connecticut nu era un lucru extraordinar şi nici palpitant. Iar India nu înţelegea cum ar fi putut Gail, cu părerile ei neortodoxe, să schimbe situaţia. Se înşela singură dacă credea că ar modifica ceva sau ar îmbunătăţi lucrurile.

– Vrei să luăm cina la Ma Petite Amie mîine seară? o întrebă Doug, în timp ce ea îi chema pe copii la masă.

– Ar fi extraordinar, zîmbi ea. Cît ai clipi din ochi, haosul pătrunse în bucătărie. Tuturor le plăcea să mănînce împreună. Copiii vorbeau despre treburile lor, despre prieteni, despre ore, plîngîndu-se din cînd în cînd de profesori şi de multitudinea temelor pentru acasă. Aimee îi informă că Jessica fusese chemată la telefon de trei ori în acea după-amiază de un alt băiat, cu o voce de bărbat, probabil un elev din clasele mai mari, iar sora sa o fulgeră cu privirea. Pe aproape toată durata cinei, Jason îi distră pe toţi. El era clovnul familiei şi făcea comentarii pertinente în legătură cu orice. Aimee o ajută să strîngă masa, iar Sam se duse devreme la culcare, obosit după meciul de fotbal în care marcase două goluri. Doug citea nişte ziare aduse de la birou cînd în sfîrşit veni şi India lîngă el, în dormitor.

– Se pare că de astă dată puştii ţi-au umplut aproape toată seara, mai mult ca de obicei, comentă el, ridicîndu-şi ochii de pe articolul pe care îl citea. Indiei îi plăcuse dintotdeauna aerul lui cumpătat. Era înalt, suplu şi bine făcut, avea alură atletică şi o faţă tînără, de copil. La cei patruzeci şi cinci de ani ai săi semăna cu un faimos jucător de fotbal american din colegiu. Era brunet cu ochi negri şi arăta impecabil atît în costumele de tweed la birou, cît şi în pantaloni din catifea reiată şi pulovere de lînă în zilele libere. India se simţea atrasă de temperamentul lui liniştit şi de tăria lui de caracter, chiar dacă Gail îl socotea plictisitor. Din multe puncte de vedere, India îl considera soţul ideal. În general, era serios, demn de încredere şi destul de înţelegător în ceea ce o priveşte.

India se aşeză în faţa lui într-un scaun mare şi comod şi îşi strînse picioarele sub ea, încercînd să-şi amintească,

pentru o clipă, de băiatul pe care îl întîlnise printre membrii Trupelor pentru Pace. Bărbatul de azi nu se schimbase prea mult de atunci, dar cîndva Doug mai avusese şi o licărire răutăcioasă în ochi, care o încîntase în acele momente, pe cînd era tînără şi plină de visuri îndrăzneţe. Acum el nu mai era răutăcios, ci serios şi responsabil, un bărbat în care putea avea deplină încredere. Deşi îşi iubise mult tatăl, nu-şi dorea un bărbat ca el, mereu absent de acasă, care îşi risca viaţa şi care şi-a şi pierdut-o în final, lăsîndu-se ademenit de mirajul unor ţeluri nebuneşti şi romantice.

– Copiii păreau cam agitaţi azi. Ce s-a întîmplat? întrebă el, punînd ziarul deoparte.

– Cred că sînt bucuroşi că se termină şcoala. O să le prindă bine o vacanţă la Cape, ca să mai schimbe decorul. Au nevoie şi de odihnă, ca de altfel noi toţi.

– Aş vrea să-mi iau concediu mai devreme de august, spuse el, trecîndu-şi gînditor o mînă prin păr. Dar mai avea de controlat nişte studii de marketing pentru doi clienţi importanţi şi nu ar fi vrut să plece din oraş înainte de a face acest lucru.

– Şi eu, spuse calm India. M-am întîlnit cu Gail azi. Ei pleacă la vară în Europa. Nu avea nici un sens să abordeze din nou discuţia aceasta şi oricum era prea tîrziu ca să îşi modifice planurile de vacanţă, dar şi-ar fi dorit. Ar trebui să ne ducem şi noi acolo vara viitoare.

– Parcă am mai discutat chestiunea asta? Eu am ajuns în Europa abia după ce am terminat colegiul. N-or să moară dacă mai aşteaptă vreo doi ani pînă atunci. Şi pe urmă, este şi prea costisitor pentru o familie atît de numeroasă ca a noastră.

– Putem să ne permitem, aşa că n-o să-i frustrăm de o excursie atît de captivantă, Doug. Nu i-a mai amintit că părinţii ei au dus-o peste tot în lume încă de cînd era copil. Tatăl ei pleca acolo unde credea el că e mai interesant, pe timp de vacanţă, şi le lua cu sine şi pe ea şi pe mama ei. Călătoriile pe care le-a făcut au reprezentat o experienţă deosebită pentru ea şi ar fi vrut să le ofere un prilej asemănător şi copiilor ei. Mie mi-a plăcut cînd am călătorit cu părinţii mei, spuse încet, dar Doug o privi agasat, aşa cum obişnuia ori de cîte ori aducea vorba despre acest subiect.

– Dacă tatăl tău ar fi avut o slujbă ca lumea, n-ai fi ajuns în Europa pe vremea cînd erai copil, spuse Doug aproape supărat. Nu suporta să fie cicălit.

– Asta-i o prostie. A avut o slujbă serioasă. A trudit mai mult ca tine sau ca mine. Sau decît munceşti tu acum, ar fi vrut să adauge, dar n-o făcu. Tatăl ei fusese neobosit şi foarte muncitor. Obţinuse un Pulitzer, pentru numele lui Dumnezeu. Nu suporta ca Doug să facă asemenea comentarii în legătură cu el. Era ca şi cum cariera tatălui său ar fi fost lipsită de noimă pentru că îşi cîştigase existenţa cu un aparat de fotografiat, ceea ce soţului ei i se părea copilăresc. Nu avea importanţă că şi-a pierdut viaţa în timp ce lucra sau că a cîştigat premii internaţionale.

– A fost norocos şi tu ştii asta, continuă Doug. A primit bani pentru ceva ce-i plăcea. Hoinărea prin lume ca să descopere noi oameni. Este o aventură efemeră, nu crezi? Nu ca atunci cînd mergi la serviciu zilnic şi trebuie să fii la curent cu politica şi cu toate celelalte.

– Nu, spuse ea, cu o uşoară licărire în ochi, care ar fi trebuit să-l avertizeze că intrase pe un teren minat, dar el nu

o văzu. Nu numai că minimaliza eroismul tatălui său, pe care ea îl venera, dar ridiculiza şi cariera ei, anihilîndu-i personalitatea de acum şi dinainte de căsătorie. Cred că a făcut mai mult decît insinuezi tu şi dacă consideri munca lui „o aventură efemeră" este ca şi cum ai trage palme. Mie şi tatălui meu. Ochii ei fulgerau în timp ce rostea aceste cuvinte.

– De ce eşti aşa de supărată astăzi? Gail a sărit peste cal? Bineînţeles că da. Întotdeauna punea paie pe foc, iar India îi spusese cîte ceva lui Doug, dar lucrurile pe care le-a zis el despre tatăl ei o enervaseră într-adevăr şi asta nu avea nici o legătură cu Gail. Era vorba despre ea şi despre munca pe care o făcuse ea înainte de a se căsători.

– N-o amesteca pe Gail în treaba asta. Pur şi simplu nu înţeleg cum poţi să minimalizezi o carieră încununată cu un premiu Pulitzer şi să dai de înţeles că el a avut noroc datorită unui simplu instantaneu realizat cu un aparat de fotografiat împrumutat.

– N-am spus asta. Dar recunoaşte că nu era director la *General Motors,* ci un simplu fotograf. Bineînţeles că era talentat, dar probabil că a avut şi noroc. Dacă ar mai fi trăit şi astăzi, pesemne că ţi-ar fi spus chiar el lucrurile astea. Tipii de genul lui sînt de obicei cinstiţi cînd le surîde norocul.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Doug. Ce tot spui? La fel gîndeşti şi despre cariera mea? Eu am fost doar „norocoasă"?

– Nu, zise el calm, oarecum nemulţumit de cearta pe care o provocase fără să vrea la sfîrşitul unei zile lungi. Se întreba dacă era obosită sau dacă nu cumva copiii o călcaseră pe nervi. S-ar putea s-o fi stîrnit şi Gail. Se gîndea că aceasta

avea o influență proastă asupra soției sale, copleșind-o cu nemulțumirile ei. Cred că ai fost foarte fericită pe vremea aceea. A fost un pretext excelent ca să-ți petreci timpul în aer liber și să te distrezi, poate chiar mai mult decît ar fi trebuit.

– Probabil că aș fi cîștigat și eu un Pulitzer dacă aș fi continuat. Te-ai gîndit vreodată la asta? Îl privea direct în ochi. Ea nu prea credea ce spusese despre Pulitzer, dar ar fi fost posibil. Își făcuse deja un nume în domeniu înainte de a renunța la munca ei, înainte de a avea copii și de a deveni gospodină.

– Asta crezi tu? o întrebă el cu un aer surprins. Îți pare rău că ai renunțat la munca ta? Asta vrei să spui?

– Nu, nu asta vreau să spun. Niciodată nu am regretat. Dar nici n-am văzut munca mea ca pe o „joacă". Am luat în serios ceea ce am făcut și m-am descurcat destul de bine... Încă mă mai pot descurca... Uitîndu-se la Doug, India observă că el nu înțelegea ce-i spune. El privea munca ei ca pe o joacă, ca pe o distracție oarecare înainte de a începe să ducă o viață adevărată. Nu fusese o „distracție", deși îi plăcuse foarte mult ceea ce făcuse, căci își riscase viața de nenumărate ori din dorința de a realiza fotografii formidabile. Doug, minimalizezi ce am făcut eu. Ar fi vrut ca el s-o înțeleagă. Era foarte important pentru ea. Dacă el ar fi înțeles, tot ce-i spusese Gail în legătură cu timpul irosit de ea acum ar fi fost o minciună. Dar dacă el socotea că ea renunțase la ceva care oricum era lipsit de importanță, în ce situație se afla ea? Se simțea un nimeni.

– Cred că exagerezi. Vreau să spun că munca de fotograf în jurnalistică nu se compară cu aceea din afaceri.

Nu e la fel de serioasă şi nu necesită aceeaşi autodisciplină şi raţiune.

– Pe dracu', este cu mult mai grea. Cînd lucrezi în locurile în care a lucrat tata şi în care am lucrat şi eu, îţi pui în permanenţă viaţa în pericol şi, dacă nu eşti prudent tot timpul, poţi muri. Este cu mult mai greu decît să lucrezi într-un birou şi să răsfoieşti hîrtii.

– Să înţeleg că ţi-ai ratat cariera din cauza mea? întrebă el, deopotrivă supărat şi uimit. Se ridică şi se duse să deschidă cutia de Coca-cola pe care i-o adusese ea. Vrei să mă faci să mă simt vinovat?

– Nu, dar ar trebui să mi se recunoască realizările. Am renunţat la o carieră respectabilă ca să vin aici, în oraşul ăsta, şi să mă ocup de copii. Iar tu sugerezi că eu m-am jucat tot timpul, aşa că de ce n-aş fi renunţat pînă la urmă? Pentru mine a fost un sacrificiu. Îl privi insistent, în timp ce el îşi bea sucul, întrebîndu-se care era părerea lui reală despre cariera ei, acum, cînd tocmai deschisese cutia Pandorei. Iar ei nu-i prea plăcea ce vedea în acea cutie. Era un dispreţ total pentru munca ei şi pentru sacrificiile pe care le făcuse de dragul lui.

– Îţi pare rău că ai făcut „sacrificiul" ăsta? o întrebă scurt, punînd cutia pe măsuţa de lîngă ei.

– Nu, nu-mi pare rău. Cred însă că mi s-ar cuveni cîteva cuvinte de apreciere. Dar el nu-i acorda această recunoaştere, ceea ce o necăjea foarte tare.

– De acord. Îţi recunosc meritele. Am rezolvat problema? Putem să ne odihnim acum? Am avut o zi grea la birou.

Dar modul în care rostise Doug cuvintele o supărase şi mai rău, de parcă el ar fi fost un om mai important decît ea.

El se cufundă din nou în lectură, hotărît să nu-i mai dea nici o atenţie, în timp ce ea îl privea neîncrezătoare. Nu-i dispreţuise doar cariera ei, ci şi pe aceea a tatălui său. Şi felul în care vorbise o jignise. Era o lipsă de respect pe care nu o mai întîlnise la el înainte şi care nu făcea decît să confirme comentariile lui Gail din acea după-amiază.

Nu-i mai spuse nici un cuvînt pînă cînd se retraseră în dormitor, dar, înainte de a se culca, stătu sub duş mai multă vreme, gîndindu-se la toate. O supărase foarte tare. Nu i-a mărturisit însă acest lucru cînd se vîrî în pat. Era sigură că se va răzgîndi şi că îşi va cere iertare. De obicei se scuza ori de cîte ori o rănea.

Dar el nu scoase nici un cuvînt cînd stinse lumina; se întoarse cu spatele şi se culcă, de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic. Ea nu-i ură somn uşor şi rămase trează multă vreme, gîndindu-se la spusele lui şi la comentariile lui Gail, în timp ce stătea întinsă pe pat lîngă el şi-i asculta sforăitul.

2

În dimineața următoare India trebui s-o ducă pe Jessica la școală cu mașina, deoarece aceasta pierduse autobuzul. Doug nu făcu nici o aluzie la discuția din seara precedentă și plecă înainte ca ea să-i fi putut spune la revedere. În timp ce făcea curat în bucătărie, după ce-o lăsase pe Jessica la școală, se întreba dacă el se supărase. Era sigură că el va relua subiectul în seara aceea. Poate că avusese o zi grea la birou sau fusese răutăcios și dorise s-o provoace. Dar părea foarte calm atunci cînd vorbise cu ea. O deranja faptul că nu avea pic de respect pentru munca ei dinainte să se căsătorească. Nu fusese niciodată așa distant sau așa de arogant. Telefonul sună chiar în clipa în care puse ultimul vas în spălătorul de vase, înainte de a se duce în camera obscură ca să developeze fotografiile pe care le făcuse în ziua precedentă, la meciul de fotbal. Îi promisese căpitanului de echipă că o să i le dea repede.

Răspunse la telefon după cel de-al patrulea apel, întrebîndu-se dacă nu cumva era Doug care o suna ca să-şi ceară scuze. În acea seară plănuiseră să meargă la un mic restaurant franţuzesc şi spera ca Doug să-şi recunoască măcar greşeala de a-i fi subestimat munca, făcînd-o să se simtă aşa de prost.

– Alo? Zîmbea cînd răspunse la telefon, sigură că era el, dar vocea de la capătul firului aparţinea agentului ei, Raoul Lopez. Acesta era foarte cunoscut în jurnalistică şi arta fotografică, situîndu-se în vîrful piramidei. Agenţia la care lucra îl reprezentase şi pe tatăl ei, chiar dacă nu prin intermediul lui Raoul.

– Ce mai face Mămica Anului? Îi mai fotografiază pe copilaşii strînşi în jurul lui Moş Crăciun?

Cu un an înainte se oferise să facă acest lucru la un cămin de copii şi Raoul nu fusese prea încîntat de idee. De ani de zile îi tot spunea că îşi iroseşte talentul. Şi cam la doi ani, ea lucra ceva pentru el, redîndu-i speranţa că va reveni în lume. Cu trei ani în urmă, India făcuse un reportaj extraordinar despre copiii molestaţi din Harlem. Îl realizase ziua, cînd propriii ei copii erau la şcoală şi cînd se oferise să-i şi transporte cu maşina. Doug nu fusese încîntat de idee, dar o lăsase să facă reportajul după săptămîni de discuţii. Şi, ca şi în trecut, India cîştigase un premiu pentru reportaj.

– În ce mă priveşte, totul e în regulă. Tu ce mai faci, Raoul?

– Suprasolicitat, ca de obicei. Şi puţin obosit din cauză că trebuie să-i trezesc la realitate pe „artiştii" pe care-i reprezint. De ce oare le este aşa de greu creatorilor să ia

hotărîri înțelepte? După toate probabilitățile, avusese deja o dimineață proastă și, ascultîndu-l, India spera că nu-i va cere un lucru nebunesc. În ciuda barierelor pe care ea i le impusese de-a lungul anilor, mai făcea lucrul acesta uneori. Încă nu-i trecuse supărarea pentru că pierduse unul din oamenii de vîrf, un tip simpatic, bun prieten cu el, într-un scurt război sfînt, disputat în aprilie, în Iran. Cu ce te mai ocupi acum? întrebă el, încercînd să pară mai prietenos. Era un bărbat irascibil, dar India îl simpatiza foarte tare. Avea marele talent de a găsi omul potrivit pentru reportajul potrivit, atunci cînd era lăsat să o facă.

– Ca să-ți spun adevărul, tocmai umpleam mașina de spălat vase, spuse ea zîmbind. Ți-ai făcut o idee? Rîse, iar el mormăi.

– Prea bună, din păcate. Cînd vor avea de gînd copiii ăia ai tăi să mai crească odată, India? Nu poți aștepta la infinit.

– Va trebui. Chiar după ce vor crește, nu era sigură că Doug ar fi de acord ca ea să lucreze. Dar asta își dorea ea acum. Și-i repetase și lui Raoul destul de des lucrul acesta, însă el tot mai spera că o să se trezească la realitate și că o să fugă din Westport. M-ai sunat ca să mă trimiți undeva în China pe o spinare de catîr? Acesta era motivul pentru care îi telefona din cînd în cînd, deși, uneori, o suna pentru lucruri mai omenești, ca de exemplu pentru reportajul din Harlem. Iar el se declarase foarte mulțumit și de aceea continua s-o mențină pe lista lui de colaboratori.

– Nu chiar, dar ești pe aproape, zise el întrebîndu-se cum să-și formuleze cererea. Știa cît de devotată era ea copiilor și soțului și cît de puțin timp liber îi mai rămînea. Raoul nu

avea nici nevastă, nici copii şi nu putea să înţeleagă de ce se încăpăţîna să renunţe la carieră în favoarea familiei. Era înzestrată cu un talent rar întîlnit la cei pe care-i cunoştea el şi, după părerea lui, comisese un sacrilegiu renunţînd la profesie.

Apoi se hotărî să treacă la atac. În cel mai rău caz avea să-l refuze, deşi spera să n-o facă.

– De fapt este vorba de Coreea. Este un reportaj pentru *Times Magazine* de duminică, pe care ei ar vrea să-l încredinţeze unui liber profesionist, nu unui angajat. Există un trafic de adopţii în Seul care a răbufnit în exterior. Am auzit că se omoară copiii pe care nu-i adoptă nimeni. Este o misiune destul de sigură, pentru tine cel puţin, cu condiţia să nu dezgropi prea mult morţii. Dar, India, este un reportaj nemaipomenit. După ce-l vei publica în revistă o să dai în vileag întreaga afacere. Cineva trebuie s-o facă, iar ei au nevoie de fotografii ca să confirme povestea; eu aş prefera ca tu să realizezi fotografiile. Ştiu cît de mult iubeşti copiii... ţi se potriveşte de minune.

India simţi cum i se urca sîngele la cap în timp ce-l asculta. Atinsese coarda sensbilă în cel mai înalt grad după reportajul din Harlem. Dar în Coreea? Ce-o să le spună lui Doug şi copiilor? Cine o să-i mai ducă cu maşina şi cine o să le mai gătească? Nu aveau decît o femeie care le spăla de două ori pe săptămînă, în rest ea făcea totul de ani de zile.

– Cam cît ar dura asta? O săptămînă poate... poate că Gail ar putea să-i ţină locul acasă.

Interveni o pauză pe parcursul căreia ea îi auzi respiraţia grea. Aşa reacţiona de fiecare dată cînd ştia că ei n-o să-i placă ce aude.

– Vreo trei săptămîni... poate patru, spuse în cele din urmă, iar ea se aşează pe un taburet şi închise ochii. Nu putea accepta în ruptul capului şi îi părea nespus de rău că pierde reportajul. Dar trebuia să se gîndească în primul rînd la copii.

– Ştii doar că mi-e imposibil, Raoul. De ce m-ai sunat? Doar ca să-mi faci sînge rău?

– Poate. Poate că într-o zi o să înţelegi că lumea are nevoie de ceea ce faci tu, nu doar să realizezi fotografii frumoase, India, şi să vadă diferenţa. N-ar fi exclus ca tu să pui capăt măcelului de acolo.

– Nu e cinstit, spuse ea nervoasă. N-ai nici un drept să mă culpabilizezi pentru povestea asta. Mi-e imposibil să plec într-o misiune de patru săptămîni, şi tu ştii asta. Am patru copii şi nici un ajutor la treburile gorpodăriei.

– Atunci angajează-ţi o dădacă, pentru numele lui Dumnezeu, sau divorţează. Nu poţi să stai veşnic deoparte. Ai pierdut deja paisprezece ani. Mă şi mir că mai vrea cineva să-ţi dea de lucru. Eşti proastă dacă-ţi iroseşti talentul! izbucni el supărat.

– Nu mi-am irosit paisprezece ani din viaţă, Raoul, protestă ea. Am copii sănătoşi şi mulţumiţi, şi asta pentru că sînt lîngă ei în fiecare zi, ca să-i duc la şcoală, să merg cu ei la Liga de Juniori, să le fac de mîncare. Şi dacă ceva a murit în mine în aceşti paisprezece ani, tu nu ai nici un drept să mă acuzi.

– Nu, asta-i adevărat, spuse el ceva mai calm. Dar copiii sînt destul de mari acum. Ai putea să-ţi reiei lucrul, cel puţin în situaţii de acest gen. Nu mai sînt copilaşi, pentru numele lui Dumnezeu. Presupun că soţul tău va înţelege.

Nu şi după discuţia pe care o avuseseră cu o seară înainte. Nici nu putea să-şi imagineze reacţia lui cînd i-ar spune că pleacă în Coreea pentru o lună de zile.

– Nu pot, Raoul, şi tu ştii asta. Nu faci decît să mă superi. Părea răutăcioasă în timp ce-i vorbea.

– Bine. Atunci poate o să te hotărăşti pe viitor să reîncepi să lucrezi. O să fac un bine omenirii dacă te-am stimulat în vreun fel dîndu-ţi telefon.

– Omenirii, poate, deşi mă flatezi. N-am fost niciodată aşa grozavă. Dar copiii mei vor avea de suferit.

– Foarte multe mame lucrează. Se descurcă de minune.

– Şi dacă eu nu pot? Păstra viu în amintire exemplul tatălui său care murise cînd ea avea cincisprezece ani. Şi nimeni nu putea să spună că acest lucru nu s-ar putea întîmpla, ţinînd seama de genul de reportaje pe care le făcea ea. Cel din Coreea putea fi considerat inofensiv faţă de cele pe care le realizase ea înainte de a se căsători.

– Se descurcă şi în situaţii mai grele, spuse el cu tristeţe. Doar nu te trimit în punctele fierbinţi. Cel din Coreea este puţin neplăcut, dar nu e ca şi cum ar trebui să pleci în Bosnia sau mai ştiu eu unde.

– Nu pot, Raoul. Îmi pare rău.

– Ştiu. Am fost un tîmpit că te-am sunat, dar am făcut o încercare. O să găsesc pe altcineva. Nu-ţi face griji, zise el descurajat.

– Nu mă uita de tot, spuse ea tristă. Ar fi vrut din tot sufletul să facă acel reportaj în Coreea şi se simţea frustrată că trebuia să-l refuze. Acesta era genul de sacrificiu despre care-i vorbise lui Doug în seara precedentă şi pe care el îl

desconsiderase total. De parcă întreaga ei carieră la care renunțase pentru el și pentru copii n-ar fi însemnat nimic.

– O să te uit într-o zi dacă nu faci cît mai repede ceva important. Nu se mai poate să te rezumi doar la poze cu Moș Crăciun.

– Asta e situația. Găsește-mi ceva aproape de casă, ca reportajul din Harlem.

– Lucruri de genul acesta nu apar în fiecare zi, știi doar și tu. Fotoreporterii de la ziare se ocupă de astea. Voiau ceva mai neobișnuit și ai fi avut o șansă unică. Apoi adăugă cu un oftat: O să văd ce-ți mai pot oferi. Te rog, spune-le copiilor tăi să crească mai repede.

Și cu Doug cum ar rămîne? Cît de repede ar „crește" el? Din discuția pe care o avuseseră în seara trecută reieșea că nu-și dăduse seama de importanța carierei pentru ea.

– Îți mulțumesc că te-ai gîndit la mine. Sper să găsești pe cineva formidabil ca să realizeze reportajul. Acum își făcea griji pentru copilașii din Coreea.

– Tocmai m-a refuzat cineva formidabil. O să te mai sun. Și îmi ești datoare.

– Atunci fii atent să nu-mi ceri să mă cocoț într-un copac în Bali.

– Văd eu ce fac, India. Ai grijă de tine.

– Mulțumesc. Și tu la fel, apoi spuse de parcă se răzgîndise: Acum mi-am amintit, o să fiu la Cape Cod toată vara. În iulie și august. Cred că ai numărul meu de telefon de acolo.

– Îl am. Dacă fotografiezi vreo barcă, sună-mă. O vindem la Hallmark. Făcuse de fapt acest lucru de cîteva ori,

cînd copiii erau foarte mici. Fusese mulțumită de fotografii, dar Raoul se înfuriase. După părerea lui, ea era o fotoreporteră serioasă și n-ar fi trebuit să facă fotografii decît cu cineva plin de sînge, mort sau pe punctul de a-și pierde viața.

– Nu minimaliza lucrurile. Mi-au acoperit cheltuielile cu creșa pe doi ani, și asta nu-i de colo.

– Ești incorigibilă.

După acea convorbire, ea fu întoarsă pe dos tot restul zilei. Pentru prima dată după mult timp se simțea de parcă ar fi fost privată de ceva. Era încă întunecată la față cînd o întîlni pe Gail la piață în acea după-amiază. Gail părea mai fericită ca oricînd; purta o fustă și tocuri înalte și cînd se apropie de ea, India observă că se parfumase.

– Unde ai fost? Ai făcut cumpărături în oraș?

Gail clătină din cap cu un zîmbet complice și șopti conspirativ:

– Am luat masa cu Dan Lewison în Greenwich. Nu e chiar așa de deprimat cum îmi imaginam. Ne-am distrat bine și am băut cîteva pahărele. E drăguț, de fapt e destul de atrăgător.

– Probabil că ați băut mai multe pahare, spuse India, privind-o nefericită. O deprima numai gîndul. La ce bun să ia masa cu el? Pur și simplu India nu putea să înțeleagă.

– De ce ești așa de morocănoasă? Indiei i se întîmpla să fie prost dispusă. De obicei era optimistă din fire. Ea o îndemna pe Gail să nu dispere și o asigura că viața era „frumoasă". Acum arăta cu totul altfel, cînd discuta cu Gail, lîngă galantare.

– M-am certat cu Doug aseară, iar agentul meu m-a sunat azi-dimineață ca să mă trimită în Coreea. Se pare că există un trafic de adopții de copii, cu victime în rîndul copilașilor care nu sînt adoptați.

– Iisuse, ce îngrozitor! Bucură-te că nu trebuie să faci reportajul ăsta, spuse Gail cu o figură revoltată.

– Mi-ar fi plăcut să-l fac. Părea o treabă extraordinară, dar ar fi trebuit să stau pe acolo trei sau patru săptămîni ca să fac reportajul. I-am spus că mi-e imposibil.

– Nu mă surprinde. Și atunci de ce arăți de parcă ți-ar fi murit cineva? Cu o zi înainte Gail o luase la întrebări așa cum nu mai făcuse altădată, iar comentariile lui Doug și telefonul de la Raoul fuseseră picătura care umpluse paharul.

– Doug a făcut multe comentarii stupide aseară în legătură cu cariera mea, ca despre un fel de joacă, și că nu a fost un capăt de țară că am renunțat la ea. Există o părere încetățenită despre cei ce-și cîștigă existența cu aparatul de fotografiat. Toți cred că și ei ar putea face același lucru dacă ar vrea. Gail zîmbi la auzul spuselor ei, dar n-o contrazise.

– Ce l-a apucat pe Doug? Gail știa că ei nu se certau prea des, iar India părea foarte afectată.

– Nu știu. De obicei nu este atît de lipsit de sensibilitate. Poate că a avut o zi proastă la serviciu.

– Poate că de fapt nu înțelege la ce ai renunțat tu pentru el și pentru copii. De lucrul ăsta se temea și India, care constată cu surprindere cît de tare era afectată. Poate că ar trebui să pui piciorul în prag și să faci reportajul din Coreea. Gail încerca să o provoace să forțeze nota, dar India nu voia să agraveze și mai mult situația de acasă.

– De ce ar trebui să sufere copiii mei pentru că el m-a rănit? Mai mult, mi-e imposibil să lipsesc o lună de zile. Şi plecăm la Cape peste trei săptămîni... Nu pot să fac asta.

– O să mai ai şi alte ocazii.

– Nu ştiu. Cred că Raoul a obosit să mă tot sune după ce l-am refuzat de atîtea ori. Oricum, n-a prea asaltat-o cu telefoanele. Erau destul de puţine reportaje care i s-ar fi potrivit ei.

– Probabil că diseară Doug o să vină acasă cu un buchet mare de flori şi o să uiţi totul, spuse Gail, încercînd s-o liniştească.

Îi părea rău pentru ea. India era inteligentă, frumoasă şi talentată şi, ca multe dintre ele, îşi pierdea timpul făcînd curat după petreceri şi ducîndu-şi copiii cu maşina încoace şi încolo. Se irosea un mare talent.

– O să cinăm la Ma Petite Amie. Dacă nu m-ar fi enervat atît de tare, mi-ar fi făcut plăcere să ieşim în oraş.

– Bea vin pe săturate şi o să uiţi totul. Apropo, marţi iau din nou masa cu Dan.

– Cred că este o prostie, i-o reteză India, în timp ce punea o cutie cu roşii în cărucior. Cu ce-o să te alegi din toată chestia asta?

– O să mă amuze. De ce nu? Nu faceam rău nimănui. Rosalie este îndrăgostită de Harold, iar Jeff n-o să afle niciodată; o să se bucure de toată atenţia mea timp de şase săptămîni în Europa. Pentru Gail era o justificare perfectă, nu însă şi pentru India.

– Nu văd nici un sens. Şi dacă te îndrăgosteşti de el? Asta era cu totul altceva. Dacă Gail ar fi vrut să facă o pasiune

pentru cineva, n-ar fi nici o problemă. Dar ea ce-ar face? L-ar părăsi pe Jeff? Ar divorța? După părerea Indiei, nu merita să-și asume un astfel de risc. Dar, în privința asta, ea și Gail se situau pe poziții diametral opuse.

– Nu am de gînd să mă îndrăgostesc de el. Ne distrăm doar. Nu-mi strica plăcerea.

– Ce s-ar întîmpla dacă și Jeff ar proceda la fel? Nu ți-ar păsa?

– Aș fi distrusă, zise Gail amuzată. Singurul lucru pe care îl face Jeff la prînz este să meargă la pedichiură sau la frizer.

Și dacă trișau amîndoi? În starea în care se afla, Indiei i se părea lamentabilă întreaga situație.

– Du-te la coafor, sau la manichiură, sau la masaj, fă ceva. Fă ceva care să te înveselească. Nu știu dacă simplul fapt că ai renunțat la un reportaj cu copilași omorîți în Coreea ar merita să te deprime în halul ăsta. Suferă pentru ceva distractiv... cum ar fi bunăoară o legătură amoroasă. India scutură din cap și se strîmbă.

– Cum de țin la tine, care ești cea mai imorală ființă din cîte cunosc? spuse India, privind-o cu drag, dar dezaprobînd-o. Dacă mi-ai fi străină și cineva mi-ar povesti despre tine, te-aș considera dezgustătoare.

– Nu, nu este adevărat. Sînt stăpînă pe faptele mele. Majoritatea nu este, și tu știi lucrul ăsta. Era cu siguranță un sîmbure de adevăr în spusele ei, dar Gail exagera și în privința părerilor și a onestității ei.

– Oricum îmi ești dragă, dar curînd o să dai de belea, iar Jeff o să afle cum stau lucrurile.

– Nu sînt sigură că i-ar păsa prea mult. Doar dacă nu i-aş lua lucrurile de la curăţat.

– Nu fi prea sigură, o preveni India.

– Dan susţinea că Rosalie se culca cu Harold de doi ani de zile şi că el n-a ştiut nimic pînă cînd nu i-a spus ea. Majoritatea bărbaţilor sînt aşa. Brusc, India se întrebă cum ar reacţiona Doug dacă ea ar ieşi în oraş cu alt bărbat.Ascultă, nu mai am nici o clipă de răgaz. Trebuie să-i duc pe copii la nişte controale medicale înainte de călătoria în Europa. De îndată ce ajungem acasă de la doctor, urmează să plece într-o excursie şi eu încă nici nu am completat formularele de sănătate.

– Poate că, dacă stăteai acasă, ai fi putut face asta în timpul prînzului, o tachină India, în timp ce Gail se îndrepta spre casă. India terminase şi ea cumpărăturile pentru week-end. Cu siguranţă, nu era o viaţă palpitantă, dar poate că Gail avea dreptate. Reportajul din Coreea ar fi deprimat-o foarte tare. Probabil că ar fi vrut să se întoarcă acasă cu o mulţime de bebeluşi coreeni smulşi din ghearele morţii, în cazul în care nu i-ar fi adoptat nimeni.

Încă mai era prost dispusă şi în cursul după-amiezei, cînd se întorcea cu maşina plină de copii spre casă. În maşină mai erau şi nişte prieteni ai lui Jason şi Aimee care făceau atîta gălăgie încît nimeni nu remarcă starea ei de spirit.

Pregăti o gustare pentru toţi, o lăsă pe masa din bucătărie şi se duse să facă o baie. Chemase pe cineva care să-i supravegheze în acea seară după ce le va pregăti cina şi o să închirieze pentru ei nişte casete video. În sfîrşit, India avea timp liber pentru ea şi se delectă în baie, gîndindu-se la soţul

ci. Încă mai era supărată pentru cele spuse de el cu o seară înainte, dar continua să creadă că Doug avusese o zi proastă la serviciu.

India era îmbrăcată cu o rochie neagră, scurtă, purta pantofi cu tocuri înalte şi îşi prinsese părul într-un coc elegant, cînd sosi Doug de la birou. Acesta îşi pregăti ceva de băut, lucru pe care îl făcea uneori vinerea seara, iar cînd urcă la etaj, păru fericit s-o vadă.

– India! Arăți extraordinar! exclamă el, sorbind din paharul cu Bloody Mary. Parcă ți-ai fi petrecut toată ziua ca să te pregăteşti.

– Nu chiar toată ziua. Doar ultima oră. Cum a fost astăzi la birou ?

– Bine. Întîlnirea cu noul client s-a desfăşurat conform aşteptărilor. Sînt aproape sigur că ne vom ocupa de conturile lui. Va fi o vară plină.

Era cel de-al treilea cont de care se ocupa el şi-i mărturisise secretarei sale în acea după-amiază că numai printr-un miracol îşi va putea petrece vara la Cape pînă în august, dar Indiei nu-i spuse nimic atunci cînd se apropie de el.

– Mă bucur că o să petrecem seara împreună, zise India, uitîndu-se la el cu aceeaşi privire melancolică pe care o avusese şi la magazin, cînd se întîlnise cu Gail, dar, spre deosebire de prietena sa, Doug nu observă. Nu ne-ar strica puțină distracție.

– De aceea te-am invitat să luăm masa împreună. Doug zîmbi şi-şi luă paharul cu el în baie, unde avea de gînd să facă un duş şi să se schimbe pentru cină. Ieşi din baie după o

jumătate de oră, îmbrăcat în niște pantaloni gri, un sacou și o cravată bleumarin pe care o primise cadou de Crăciun de la India. Zece minute mai tîrziu erau deja la restaurant și își croiau drum spre masa lor din colț.

Era un restaurant drăguț, frecventat de mulți clienți în week-end-uri. Se mînca bine, iar atmosfera era plăcută și romantică. De asta aveau ei nevoie ca să aplaneze neînțelegerile survenite cu o seară în urmă, iar India îi zîmbi în timp ce chelnerul îi turna lui Doug dintr-o sticlă de vin franțuzesc. După ce îl gustă, acesta acceptă oferta.

– Ce-ai făcut azi? întrebă Doug, punînd paharul pe masă. Știa chiar înainte ca ea să rostească vreun cuvînt că fusese tot timpul la dispoziția copiilor.

– M-a sunat Raoul Lopez. El fu surprins pe moment, dar nu deosebit de interesat. Agentul telefona destul de rar și de obicei fără rezultat. Mi-a propus să fac un reportaj foarte interesant în Coreea.

– Ăsta e stilul lui Raoul. Doug părea amuzat și deloc alarmat de știrea primită. Care a fost ultimul loc unde a vrut să te trimită? Zimbabwe? Mă întreb de ce mai insistă.

– S-a gîndit că poate vreau să fac reportajul. Este pentru *Times Magazine* de duminică, în legătură cu un trafic de copii în Coreea, în care mulți dintre ei sînt omorîți. Dar socotea că va dura trei sau patru săptămîni, iar eu l-am refuzat.

– Evident. Nu ai cum să mergi în Coreea nici pentru trei sau patru minute.

– Asta i-am spus și eu. Dar își dădu seama, în timp ce-l privea pe Doug, că și-ar fi dorit ca soțul ei să-i mulțumească pentru că nu acceptase să facă reportajul. Voia ca el să

înțeleagă la ce renunțase și că ei i-ar fi plăcut să lucreze acolo. A spus că o să încerce să-mi dea ceva mai aproape de casă, cum ar fi bunăoară povestea din Harlem.

– De ce oare nu-i spui să te șteargă de pe lista lui de colaboratori? Ar fi un lucru înțelept. Nu are nici un rost să mai figurezi acolo, iar el să te tot sune pentru reportaje pe care oricum nu poți să le faci. Mă mir faptul că încă te mai sună. De ce procedează așa?

– Pentru că sînt pricepută în meseria mea, spuse ea calmă, iar editorii încă mai întreabă de mine. Cel puțin e un lucru care mă flatează. Ea căuta ceva, îi cerea ceva, iar el nu pricepea.

– N-ar fi trebuit să faci niciodată reportajul ăla din Harlem. Probabil că ei își închipuie că încă mai ești disponibilă. În timp ce îl asculta, își dădea seama că el dorea ca ea să uite complet de cariera ei, acum mai mult ca oricînd. Și, brusc, se simți atrasă de perspectiva de a-și continua munca, măcar puțin, dacă ar fi găsit o altă ocazie mai aproape de casă, ca cea din Harlem.

– A fost un reportaj nemaipomenit. Sînt bucuroasă că l-am făcut, spuse ea, în timp ce chelnerul le oferea spre consultare meniul. Dar, deodată, ei îi pieri pofta de mîncare. Era din nou supărată. El nu părea că înțelege ce simțea ea. Dar poate că n-avea nici o vină. Într-un fel, chiar îl înțelegea. Pe moment îi lipsea ceva la care renunțase din numeroase motive, cu paisprezece ani în urmă, iar ea se aștepta ca el să fie conștient de acest lucru, fără prea multe explicații. Nu m-ar deranja dacă aș mai lucra puțin, în măsura în care m-aș descurca cu treburile casei. Nu prea m-am gîndit la asta în ultimii ani. Dar încep să cred că mi-e dor de munca mea.

– Ce te-a stîrnit?

– Nu ştiu, spuse ea sincer. Vorbeam ieri cu Gail, care îmi tot spunea că-mi irosesc talentul, pe urmă m-a sunat azi Raoul, cu reportajul ăla ademenitor. Iar discuţia lor din seara precedentă pusese paie pe foc; el considera cariera ei şi a tatălui său ca un joc de copii. Brusc, simţise nevoia să-şi justifice existenţa. Poate că Gail avea dreptate cînd susţinea că se transformase într-o servitoare, o bucătăreasă la minut şi o şoferiţă. Poate că venise timpul să-şi redescopere vechea carieră.

– Gail e o sursă permanentă de necazuri... Ce zici de nişte momiţe? Ca şi în seara dinainte, Doug minimaliza tot ce spunea ea şi o făcu să se simtă singură în timp ce-l privea pe deasupra listei de bucate.

– Cred că Gail regretă şi azi că a renunţat la cariera ei. Probabil că n-ar fi trebuit să o facă, adăugă India, trecînd peste întrebarea lui şi gîndindu-se că, mai mult ca sigur, Gail n-ar fi luat masa cu Dan Lewison dacă ar fi avut altceva de făcut, dar nu-i mai spuse nimic lui Doug. Mă consider norocoasă. Dacă reîncep lucrul, aş putea să aleg ce anume să fac. Nu trebuie să lucrez toată ziua sau să mă duc în Coreea pentru asta.

– Ce tot spui acolo? Dăduse comanda pentru amîndoi, iar acum o privea pieziş peste masă, profund nemulţumit de ce auzise. Să înţeleg că vrei să-ţi reiei activitatea, India? Acest lucru nu este posibil şi tu ştii asta. Nu-i dădu nici măcar o şansă să-i răspundă.

– Nu văd de ce n-aş putea să mai fac cîte un reportaj din cînd în cînd dacă nu trebuie să mă deplasez prea departe.

– De ce? Doar ca să-ţi etalezi fotografiile? De ce ai vrea să faci asta? Totul părea în gura lui aşa de lipsit de importanţă, aşa de inutil, încît ea fu aproape jenată de propria-i sugestie. Dar împotrivirea lui îi spori încăpăţînarea.

– Nu se pune problema etalării unor fotografii. E păcat să irosesc darul cu care am fost înzestrată. Totul pornise de la Gail cu o zi în urmă, cu întrebările ei insistente şi, de atunci, mingea se tot rostogolea. Iar intransigenţa lui făcea ca totul să devină şi mai important.

– Dacă eşti atît de nerăbdătoare să-ţi foloseşti „darul", spuse el pe un ton blînd şi compătimitor, ai ocazia să-l exersezi pe copii. Întotdeauna ai făcut fotografii minunate cu ei. De ce nu te mulţumeşti cu atît? Sau te-ai lăsat influenţată de Gail? Simt puţin mîna ei, ori poate Raoul te-a stîrnit? Cîştigă şi el un ban. Să-şi găsească pe altcineva. Sînt o mulţime de fotografi pe care i-ar putea trimite în Coreea.

– Sînt sigură că o să găsească pe cineva, zise India, calmă, în vreme ce li se servea pateul comandat. Nu spun că eu sînt de neînlocuit, doar că şi copiii or să crească, astfel încît o să am răgazul necesar ca să mai lucrez din cînd în cînd. India se simţea din ce în ce mai umilită.

– N-avem nevoie de bani, iar Sam abia a împlinit nouă ani, pentru numele lui Dumnezeu. India, copiii sînt dependenţi de tine.

– N-am vrut să spun că o să-i părăsesc, Doug. Numai că s-ar putea ca lucrul ăsta să fie important pentru mine. Iar ea ar fi vrut să găsească înţelegere din partea lui. Cu o zi în urmă, în discuţia cu Gail minimalizase însemnătatea faptului că renunţase la carieră, dar acum, după telefonul lui Raoul şi

după ce Doug o privise cu un dispreț atît de fățiș cu o seară în urmă, totul îi apărea într-o nouă lumină. Însă el refuza să înțeleagă.

– De ce ar fi așa de important pentru tine? Asta nu reușesc să înțeleg. Ce mare brînză să faci niște fotografii? India se simțea de parcă ar fi trebuit să urce un munte de gheață și nu reușea.

– Este modul meu de exprimare. Și mă pricep.

– Atunci pozează-ți copiii, ți-am spus. Sau fă portrete cu prietenii lor și dă-le părinților. Poți să faci o mulțime de lucruri cu aparatul de fotografiat fără să fii nevoită să-ți iei o slujbă.

– Poate că vreau să fac ceva important. Ți-a trecut vreodată prin minte așa ceva? Poate că simt nevoia să dau un sens vieții mele.

– Ah, pentru numele lui Dumnezeu! Doug puse furculița deoparte și o privi plictisit. Ce naiba te-a apucat? Numai Gail te-a montat în halul ăsta.

– Nu este vorba despre Gail, încercă ea să se apere, ci despre mine. Trebuie să existe și alte lucruri mai importante în viață decît să cureți urmele de suc vărsat de copii pe podele.

– Acum vorbești exact ca Gail, spuse el dezgustat.

– Și dacă are dreptate? Face numai lucruri lipsite de sens pentru că se simte inutilă și nu are nici un țel în viață.

– Dacă faci aluzie la faptul că-l înșală pe Jeff, mi-am dat seama de asta de ani de zile. Și dacă el este prea orb ca să observe ce se petrece în jur, e greșeala lui. Ea aleargă după tot ce poartă pantaloni în Westport. Ai de gînd să-i calci pe urme? O privea furios cînd chelnerul le aduse mîncarea. Seara lor romantică era un fiasco.

– Bineînțeles că nu, îl liniști India. Nu știu ce face ea, minți ea ca să-și apere prietena, dar escapadele lui Gail nu-l priveau pe Doug. Este vorba despre mine. Poate că am nevoie de ceva mai mult în viață decît de tine și de copii. Am avut o carieră strălucită înainte de a renunța la ea, indiferent cît de lipsită de importanță consideri tu că era, și mi se oferă șansa să recuperez ceva din ea acum, să-mi lărgesc orizontul.

– Tu nu ai timp să-ți lărgești orizontul, spuse el pragmatic. Ești prea ocupată cu copiii. Doar nu vrei să plătești pe cineva ca să stea cu ei în permanență sau să-i duci la cămin. Asta ai de gînd, India? Pentru că nu există altă soluție și, la drept vorbind, nici nu te-aș lăsa. Ești mama lor și ei au nevoie de tine.

– Știu asta, dar m-am descurcat cu povestea din Harlem fără să-i prejudiciez în vreun fel. Aș mai putea face și alte reportaje.

– Mă îndoiesc. Și oricum, nu văd rostul. A trecut vremea distracțiilor. Acum te-ai maturizat. Nu mai ești un copil de douăzeci de ani, fără nici o responsabilitate, ci o femeie matură cu soț și copii.

– Nu văd cum s-ar exclude una pe cealaltă, atîta timp cît țin seama de priorități. Tu și copiii sînteți pe primul plan, restul urmează după aceea.

– Știi ceva, cînd stau să te ascult, încep să mă întreb care sînt prioritățile tale. Adopți un punct de vedere total egoist. Nu vrei decît să te simți bine, ca prietena ta, care-și însală bărbatul pentru că o plictisesc copiii. Nu-i așa? Oare și noi te plictisim? Părea profund jignit și foarte supărat. Îi stricase întreaga seară. Dar el îi știrbea propriul ei respect de sine și îi amenința viitorul.

– Bineînțeles că nu mă plicisiți. Și-apoi eu nu sînt Gail.

– Nu te lega la cap dacă nu te doare. Şi n-o mai asculta pe femeia aia. Este o permanentă sursă de necazuri.

– Nu ştie ce vrea, spuse India cu tristeţe. Caută dragostea pe care Jeff nu i-o mai poate oferi. Probabil că era prea mult pentru Doug să admită aşa ceva, îşi dădu ea seama, dar, fiindcă ştia deja despre aventurile prietenei sale, nu mai avea nici o importanţă.

– E caraghios să alergi după dragoste la vîrsta noastră, spuse Doug serios, sorbind din pahar şi privindu-şi soţia peste masă. Ce-o fi în mintea ei?

– Eu nu cred că face o greşeală, atîta doar că-şi doreşte acest lucru într-un mod nerealist, spuse India calmă. Zice că e deprimant să nu mai poţi iubi niciodată. Cred că ea şi cu Jeff nu mai sînt îndrăgostiţi unul de celălalt.

– Şi cine mai este după douăzeci de ani de căsnicie? spuse el iritat. Afirmaţiile Indiei i se păreau ridicole. Doar nu mai poţi simţi la patruzeci şi cinci sau cincizeci de ani acelaşi lucru ca la douăzeci.

– Nu, dar poţi avea alte sentimente. Uneori trăirile devin mult mai puternice decît la început.

– Asta-i numai vorbărie romantică, India, şi tu ştii asta, spuse el pe un ton categoric, în timp ce ea îl asculta cuprinsă de panică.

– Susţii că e o prostie să-ţi mai iubeşti soţia după cincisprezece sau douăzeci de ani? Indiei nu-i venea să-şi creadă urechilor.

– Nu cred să mai fie cineva „îndrăgostit" atunci. Şi orice om cu capul pe umeri gîndeşte la fel.

– Tu ce părere ai? întrebă India cu o voce pierdută, apoi puse paharul pe masă şi îşi privi soţul în ochi.

– Mă gîndesc la companie, la respect, la cineva care să aibă grijă de copii, într-un cuvînt, la o persoană demnă de încredere. Asta ar trebui să aştepte oricine de la o căsnicie.

– Dacă-ţi iei o menajeră sau un cîine ajungi la acelaşi rezultat.

– Ce crezi tu că îţi poate oferi o căsnicie? Inimioare şi flori şi cadouri de ziua îndrăgostiţilor? Ştii foarte bine cum stau lucrurile, India. Doar nu mai crezi în chestiile astea. Dacă totuşi te încăpăţînezi să le dai crezare, o să-mi dau seama că ai petrecut mult mai mult timp discutînd cu Gail decît ai recunoscut faţă de mine.

– Nu mă aştept la minuni, Doug. Dar te asigur că-mi doresc ceva mai mult decît să am alături o persoană pe care „să te poţi bizui", iar tu n-ar trebui să te limitezi doar la „cineva care să aibă grijă de copii". Atît înseamnă căsnicia noastră pentru tine?

– Noi am realizat un lucru minunat în ultimii douăzeci de ani şi situaţia va rămîne neschimbată dacă n-o să faci prea multe valuri cu cariera ta, cu serviciul tău, cu excursii în Coreea şi cu toate aiurelile astea despre „dragoste" după douăzeci de ani. Nu văd pe nimeni capabil de aşa ceva şi nici n-are rost ca cineva să se aştepte la acest lucru. India se simţi de parcă o pălmuise şi se îngrozi la auzul afirmaţiilor lui.

– Sinceră să fiu, Doug, eu mă aştept la acest lucru. Întotdeauna am gîndit aşa şi mi-am închipuit că şi tu îmi împărtăşeşti punctul de vedere. Mă aştept ca tu să „mă iubeşti" pînă la sfîrşitul vieţii, altfel căsnicia noastră nu are nici un sens. Aşa cum şi eu te iubesc şi te-am iubit întotdeauna. De ce crezi tu că stau cu tine? Pentru că viaţa noastră este

palpitantă? Nicidecum. Este prozaică, plicticoasă uneori, dar eu sînt alături de tine fiindcă te iubesc.

– Ei bine, îmi place ce aud. Dar în clipa de față nu cred că trebuie să ne facem iluzii deșarte în legătură cu dragostea. Să fii căsătorit nu este un lucru romantic.

– De ce nu? Se hotărî să meargă pînă la capăt. El îi spulberase toate visele într-o singură seară, așa că nu mai avea importanță. Ar putea fi romantic, nu? Sînt și dintre aceia care nu prea se gîndesc la norocul de a fi împreună cu persoana iubită. Poate că dacă Jeff și-ar fi petrecut mai mult timp făcînd acest lucru, Gail nu ar mai fi onorat invitațiile la masă și nici nu s-ar mai fi întîlnit cu soții altora.

– Sînt sigur că este vorba mai mult de integritatea și de moralitatea ei decît de greșeala lui.

– Nu fi așa de sigur. Poate că a fost doar o prostie din partea lui.

– Nu, ea este proastă dacă își face atîtea iluzii copilărești despre dragoste în acest moment. India, astea-s prostii și tu știi lucrul ăsta.

India rămase tăcută mai multă vreme, apoi dădu aprobator din cap. Îi era teamă că, dacă mai spunea ceva, ar izbucni în lacrimi sau s-ar ridica și ar ieși din restaurant, dar n-o făcu. Rămase pe scaun pînă cînd terminară de mîncat, vorbind nimicuri. Auzise destule în acea seară, cît pentru o viață întreagă. Într-o singură seară, el bagatelizase tot universul în care credea ea și-i sfărîmase visele în legătură cu ceea ce credea el despre căsnicie și, lucru și mai important, distrusese și tot ce făcuse ea. Ea era persoana pe care el se putea bizui, care avea grijă de copiii lui. Iar în drum spre casă își repeta întruna că ar trebui să-l sune pe Raoul și să accepte slujba

din Coreea. Dar, oricît de supărată ar fi pe el sau dezamăgită de spusele lui, nu le putea face asta copiilor.

– Am petrecut o seară plăcută, spuse el cînd intrară pe alee, iar ea încercă să nu se mai gîndească la nodul din stomac. Sînt bucuros că am rezolvat şi problema carierei tale. Cred că ţi-am expus clar punctul meu de vedere. Nu-ţi rămîne decît să-l suni pe Raoul săptămîna viitoare ca să-ţi şteargă numele de pe lista lui de colaboratori. Lăsa impresia că acum, după ce-şi spuseseră părerile, ea ar fi trebuit să-i execute orbeşte ordinele. Oracolul vorbise. Nu-l cunoscuse niciodată într-o asemenea lumină, dar nici nu-l provocase în douăzeci de ani.

– Acum ştiu ce gîndeşti despre multe lucruri, spuse ea încet, în timp ce mai zăboviră în maşină, iar el stinse farurile.

– Nu lua în seamă toate prostiile pe care ţi le-a vîrît în cap Gail, India. Împroaşcă cu noroi în jurul ei ca să-şi scuze propriul comportament, iar dacă reuşeşte să te irite şi pe tine, cu atît mai bine. Ocoleşte-o! Nu face decît să te întoarcă pe dos.

Dar nu Gail, ci soţul ei o întorsese pe dos. Spusese lucruri care o răniseră profund pentru tot restul vieţii. El n-o mai iubea, în caz că avusese vreodată asemenea sentimente faţă de ea. După părerea lui, dragostea era apanajul nebunilor şi al copiilor.

– Cu toţii ar trebui să ne maturizăm mai devreme sau mai tîrziu, adăugă el, deschizînd portiera şi uitîndu-se la ea peste umăr. Partea proastă este că Gail nu s-a maturizat.

– Nu, dar tu te-ai maturizat, spuse India cu un aer nefericit, şi el nu înţelese nici de astă dată la ce se referea ea, aşa cum se întîmplase şi în seara precedentă sau acum, la restaurant. Pe parcursul cîtorva ore, el minimalizase semnificaţia căsniciei lor, azvîrlise la gunoi cariera ei, ba

declarase că nu o iubise sau că cel puțin nu o mai iubea. După toate astea, nu mai știa ce să creadă, ce să simtă sau cum să continue viața alături de el.

– Îmi place restaurantul, ție nu? o întrebă el, în timp ce intrau în casă. Era liniște, iar India bănuia că doar Jessica mai putea fi trează. Ceilalți probabil că dormeau. Cina durase foarte mult. Doug avusese nevoie de cîteva ore ca să distrugă ultima și cea mai dragă iluzie a ei. Cred că mîncarea a fost mai bună ca de obicei, continuă el, fără să fie conștient de dezastrul pe care îl provocase. Fusese ca aisbergul care distrusese *Titanicul*. Dar, știind ce făcuse el, India se întrebă dacă avea să se scufunde corabia. Era greu de crezut că se va menține pe linia de plutire. Sau ea trebuia să meargă înainte, să fie o companie agreabilă și demnă de încredere. Asta dorea el de la ea. Nu mai intrau în discuție inima și sufletul ei și nimic care să le hrănească.

– A fost minunat. Mulțumesc, Doug, spuse ea, apoi urcă la etaj ca să vadă ce fac copiii.

Petrecu cîteva minute cu Jessica, care se uita la televizor, în vreme ce toți ceilalți dormeau; după ce intră în camerele lor, se strecură ușor în propriul dormitor. În timp ce se dezbrăca, Doug îi aruncă o privire întrebătoare. I se părea ciudat că rămăsese acolo în picioare.

– Doar nu mai ești supărată din cauza prostiilor pe care ți le-a debitat Gail, nu-i așa? India ezită o clipă, apoi scutură din cap. Era așa de surd, așa de orb, așa de prost, încît nici nu-și dădea seama de enormitatea prejudiciului pe care îl adusese căsniciei lor. Știa că nu avea nici un rost să mai zică ceva sau să încerce să-i explice. Și mai era conștientă de faptul că nu va uita această clipă pînă la sfîrșitul vieții ei.

3

În următoarele trei săptămîni, India își trăi viața ca un robot. Pregătea micul dejun, îi ducea și îi lua pe copii de la școală și îi însoțea la fiecare activitate, începînd cu tenisul și terminînd cu base-ball-ul. Pentru prima dată în viața ei își lăsă acasă aparatul de fotografiat care i se părea acum un lucru fără rost. Se simțea grav rănită. Moartea spiritului fu urmată de aceea a trupului. India se simțea de parcă Doug i-ar fi supt toată vlaga. Și acum făcea un efort supraomenesc ca să-și îndeplinească obligațiile.

Se întîlnea cu Gail, ca de obicei, și știa de idila ei cu Dan Lewison. Aceștia luaseră masa de mai multe ori împreună la un hotel oarecare. India nu putea decît să ghicească și restul, dar de fapt nici nu dorea să afle, așa că nu-i puse nici o întrebare lui Gail.

Nu-i povestise despre discuția sa cu Doug și, văzînd-o deprimată, Gail presupuse că aceasta se datora ratării șansei de a face un reportaj în Coreea.

India nu-l sună pe Raoul Lopez ca să-i ceară s-o şteargă de pe lista de colaboratori. Tot ce dorea era să ajungă la Cape Cod şi să încerce să uite ce se întîmplase. Spera să-şi poată schimba sentimentele faţă de Doug o dată cu trecerea timpului. Avea nevoie de timp ca să mediteze asupra celor întîmplate şi să încerce să-şi îmbunătăţească părerea despre el dacă intenţiona să-şi petreacă restul zilelor în preajma lui. Dar cum să mai simţi ceva pentru un bărbat care vede în tine doar o companie agreabilă? Un bărbat care nu dă doi bani pe cariera la care ai renunţat pentru el, indiferent cît de promiţătoare ar fi fost. Acum, ori de cîte ori îl privea, avea sentimentul că are în faţă un străin. Iar el nu părea să-şi dea seama în nici un fel de durerea pe care i-o provocase. Pentru Doug, singura raţiune de a exista o constituiau afacerile. Pleca în oraş la ora şapte şi cinci minute în fiecare zi şi venea la cină, îi spunea cît de grea sau cît de uşoară fusese ziua, apoi îşi citea ziarele. Şi cînd ea ajunse să evite momentele de intimitate, el puse acest lucru pe seama oboselii sau a treburilor presante. Nici nu-i trecea prin minte că ea încerca să evite orice apropiere fizică.

În sfîrşit, se simţi uşurată cînd plecă împreună cu copiii în vacanţă. Împachetase totul în trei zile. Nu purtau niciodată haine speciale la Cape, doar şorturi şi jeanşi şi costume de baie, pe care le lăsau pe toate acolo cînd se întorceau la sfîrşitul verii. Dar copiii aveau o mulţime de idei în legătură cu lucrurile pe care ar fi vrut să le ia cu ei. India reuşi să-l evite pe Doug aproape complet în ultima săptămînă, cînd el se întîlni cu două grupuri de noi clienţi şi luă cina în oraş.

Iar în dimineaţa plecării, Doug stătea pe peluză şi le făcea cu mîna; aproape că uită să o mai sărute la despărţire.

În ultimul moment o îmbrățișă fără pic de emoție. Pentru prima oară, ei nu-i mai păsă. Copiii și cîinele erau în automobilul familial împreună cu ea, iar bagajele fuseseră depozitate în spate, atît de numeroase încît fu nevoie de trei dintre ei ca să închidă portiera. În timp ce se îndepărtau, el îi strigă: „Nu uita să mă suni!". Ea dădu din cap și se îndepărtă, avînd sentimentul că lăsase un străin în urma sa. El o anunțase deja că nu putea veni în primul week-end și îi mai spusese, cu o seară înainte, că probabil nu va putea veni nici pe 4 Iulie. Avea mult de lucru pentru noii săi clienți. Văzînd că nu protestează în nici un fel, îi mulțumi pentru înțelegere. Doug nu observase că, în ultimele cîteva săptămîni, de la cina de la *Ma Petite Amie,* ea fusese neobișnuit de tăcută.

După șase ore și jumătate ajunseră în sfîrșit la Harwich, oprind de cîteva ori pe drum la McDonald's. Copiii se simțeau foarte bine. De-abia așeptau să ajungă pe plajă ca să se întîlnească cu prietenii lor din partea locului. În vreme ce ei sporovăiau lipsiți de griji, Jessica observă că mama ei era neobișnuit de tăcută.

– S-a întîmplat ceva, mami? o întrebă ea îngrijorată.

India fu plăcut impresionată de spiritul de observație al fiicei sale. Cu siguranță că Doug nu remarcase nimic. Ca de obicei, el discutase numai despre afaceri chiar pînă în ultimul moment și aproape că respiră ușurat cînd îi văzu că pleacă, fiindcă în felul acesta putea să-și dedice întreg timpul noilor lui clienți.

– Nu, totul e bine. Sînt puțin obosită. M-au extenuat pregătirile de plecare. Era un motiv plauzibil pentru starea ei. Nu voia să-i împărtășească Jessicăi motivele ei de supărare.

Pentru prima dată Jessica simți că între ei survenise o problemă serioasă.

– De ce nu poate tati să vină în următoarele săptămîni? Observase că mama ei fusese mai tăcută ca de obicei în ultimele săptămîni și se întreba dacă se certaseră, deși în casa lor atmosfera era mult mai destinsă decît în alte părți.

– Este ocupat cu noii lui clienți. O să vină și el peste vreo două săptămîni, iar în august o să stea cu noi trei săptămîni.

Jessica dădu din cap și-și puse căștile de la walkman pe urechi, în vreme ce India se lăsă în voia gîndurilor pe tot parcursul călătoriei pe cunoscutul drum spre Massachusetts, pe care îl făcea în fiecare vară.

Vorbise cu Gail cu o zi în urmă; în acel week-end plecau la Paris, dar Gail nu părea cîtuși de puțin entuziasmată. Se distrase de minune cu Dan Lewison și nu-i surîdea deloc ideea de a-l părăsi acum, mai ales că știa că între ei se înfiripase acel tip de relație care nu supraviețuiește nici timpului și nici distanței. Pînă la întoarcerea ei, el și-ar fi continuat viața și ar fi intrat într-un nou gen de rutină, în care cu siguranță s-ar fi întîlnit cu o haită întreagă de femei divorțate și flămînde, nerăbdătoare să-l devoreze. Tot ce-i oferise Gail fusese doar cîte o după-amiază petrecută în intimitatea camerei de motel; mai erau multe alte femei dornice de aventură. Nu-și făcea iluzii în privința importanței unuia pentru celălalt. Și, numai ascultînd-o pe Gail vorbind, deznădejdea Indiei spori. Îi ură drum bun și o rugă să-i telefoneze la întoarcere. Putea să vină și ea cu copiii ei la Cape pentru cîteva zile, la sfîrșitul verii, după ce Jeff avea să-și reia lucrul. Gail acceptă cu plăcere invitația.

Cînd ajunseră la casa din Harwich, tîrziu după-amiază, India coborî din maşină şi îşi întinse picioarele, privind întinderea albastră a oceanului cu un sentiment de eliberare. De asta avea ea nevoie acum. Era un loc minunat, o casă veche şi confortabilă, în stil victorian, care i se părea Indiei încîntător de liniştită. Aveau prieteni care locuiau în casele din apropiere, unii din Boston, alţii din New York, iar India se bucura de fiecare dată să-i revadă. Însă în anul acesta ar fi preferat să-şi petreacă timpul de una singură, doar cu copiii. Avea nevoie de un răgaz ca să se gîndească, să-şi revină de pe urma loviturii primite la acea cină fatală. Pentru prima dată după paisprezece ani, de îndată ce se instalară, nu mai simţi nevoia să-l sune pe Doug. Telefonă el în cursul serii ca să afle dacă au ajuns cu bine. Vorbi cu copiii, apoi cu India.

– Sînteţi bine? întrebă el, iar India îl asigură că totul era în ordine. În casă se făcuse curăţenie în acea săptămînă, astfel că nu curgeau ţevile, nu erau obloane sparte şi nici alte pagube survenite pe timpul iernii. Îi spuse totul, iar el păru mulţumit de raportul ei. Apoi o luă prin surprindere cu o întrebare: De ce nu m-ai sunat cînd aţi ajuns? Mi-a fost teamă că s-a întîmplat ceva. De ce? Atîta timp cît dragostea şi florile nu-i spuneau lui nimic, ce mai conta dacă îl suna? Ce-ar însemna asta pentru el? Piederea cuiva de încredere care avea grijă de copiii lui? Putea oricînd să angajeze o menajeră dacă ei i s-ar întîmpla ceva.

– Îmi pare rău, Doug. Am pierdut mult timp cu despachetatul şi instalarea.

– Pari obosită, spuse el tandru. În ultimele săptămîni nu fusese deloc în formă, dar el nu observase nici oboseala, nici deprimarea ei.

– A fost un drum lung, dar acum sîntem bine cu toţii. Şi copiii şi îngrijitoarea se simţeau excelent, ca de altfel şi cîinele labrador.

– Aş prefera să fiu şi eu cu voi acolo decît să stau aici cu clienţii mei, spuse el şi glasul lui sună sincer.

– O să vii şi tu în curînd, spuse ea înţelegătoare şi în acelaşi timp nerăbdătoare să închidă telefonul. Se simţea secătuită de puteri. Nu avea ce să-i ofere acum, gîndindu-se la cuvintele lui, iar el nu părea să înţeleagă nimic. Te sunăm noi, spuse ea grăbită, şi închiseră.

Se duse apoi în camera copiilor şi îi ajută să-şi facă paturile, deoarece echipa prestatorilor de servicii, care se ocupase de curăţenia casei, omisese acest aspect. Şi după ce s-au culcat cu toţii, ea s-a strecurat încet în camera obscură. Nu mai fusese acolo de un an de zile, dar găsi totul într-o ordine perfectă. Şi cînd aprinse lumina, văzu peretele pe care erau prinse cîteva din fotografiile preferate ale tatălui ei. Se mai afla acolo şi o fotografie a lui Doug, al cărui chip îi era mai familiar decît orice altă faţă din lume, cu excepţia acelora ale copiilor ei. Şi, în timp ce îi privea ochii, observă răceala pe care i-o descoperise cu trei săptămîni în urmă şi se miră că nu remarcase mai demult lucrul acesta. Îi plăcuse oare să creadă că încă o mai iubea aşa cum o iubise în tinereţe? Că mai era îndrăgostit de ea, aşa cum de altfel şi crezuse, înainte ca el să-i spună că dragostea nu avea importanţă într-o căsnicie? Auzea parcă aievea cuvintele lui... ai nevoie doar de companie... respect... de cineva pe care să te poţi bizui, care să aibă grijă de copii. Acum ea se întreba dacă Doug se mulţumea cu atît. Era atît de puţin faţă de ce-i dorea ea lui.

O clipă mai tîrziu, privirea îi fu atrasă de o fotografie a tatălui său. Fusese înalt şi subţire şi semăna întrucîtva cu Doug, dar în ochii lui era o umbră de zîmbet, un soi de bucurie de a trăi. Obişnuia să-şi încline fermecător capul atunci cînd vorbea cu tine, iar ea şi-l putea imagina îndrăgostit la orice vîrstă. Murise atît de tînăr, la numai patruzeci şi doi de ani, şi parcă arăta cu mult mai vioi decît Doug. Ştia că mama ei suferise din cauza absenţelor lui şi că dusese o viaţă plină de privaţiuni, dar mai ştia şi cît de mult se iubiseră părinţii ei. Şi cît de furioasă fusese pe el cînd a murit. India retrăi durerea pe care o simţise ea însăşi atunci cînd mama ei îi spusese ce se întîmplase. Nu-şi putea imagina viaţa fără tatăl ei. Nici nu-i venea să creadă că trecuseră deja douăzeci şi opt de ani de cînd murise – o viaţă de om.

Pe pereţii camerei obscure erau expuse şi fotografiile făcute de ea. Erau bune, foarte bune şi îţi dădeau sentimentul că priveai nişte picturi. Văzu chipurile înfometate ale copiilor de acolo, apoi silueta unui ţînc aşezat pe un pietroi, ţinînd în mînă o păpuşă şi plîngînd, în timp ce un întreg sat din Kenya ardea în spatele lui. Erau feţe de bătrîni şi de soldaţi răniţi, o femeie pe chipul căreia se putea citi bucuria vieţii în timp ce-şi ţinea în braţe bebeluşul. India asistase la naştere şi încă îşi mai amintea de acele clipe petrecute într-o colibă mică, undeva în afara oraşului Quito, pe cînd lucra în cadrul Trupelor pentru Pace. Erau fragmente din viaţa ei, îngheţate în timp şi înrămate, aşa că le putea privi oricînd şi oricît. Nu-i venea să creadă că toate acelea erau de domeniul trecutului. Făcuse un troc, pe care îl considerase întotdeauna cinstit, numai că acum avea serioase îndoieli. Primise oare destul în schimbul

a ccea ce dăduse ea? Ştia că primise, dacă se gîndea la copii. Dar în afară de asta, cu ce se alesese ea? Iar cînd copiii vor creşte mari, ce se va întîmpla cu ea? Iată doar cîteva întrebări la care nu reuşea să găsească răspuns.

Verifică aparatele şi făcu cîteva însemnări, stinse lumina şi se întoarse în dormitor. Se dezbrăcă şi îşi puse cămaşa de noapte, apoi se strecură în pat şi stinse lumina; stătu aşa vreme îndelungată, ascultînd vuietul oceanului. Era un zgomot liniştitor, pe care-l uita în fiecare an şi pe care şi-l amintea ori de cîte ori se întorcea acolo. Noaptea o legăna ca să adoarmă, iar dimineaţa, la sculare, zăbovea cîteva minute în pat ca să-l asculte. Îi plăcea solemnitatea acestui sunet şi liniştea pe care o inducea. Şi, pe cînd închise ochii şi adormi, se bucură că era singură în pat, cu copiii alături, cu amintirile sale şi cu oceanul. Cel puţin pentru moment nu-şi dorea altceva.

4

A doua zi dimineața, cînd deschise ochii, în Harwich soarele era sus pe cer, iar oceanul lucea argintiu. Copiii se treziseră deja și mîncau cereale cînd intră ea în bucătărie.

– Ce program aveți astăzi? întrebă ea și puse la fiert un ibric de cafea. Părea ciudat să-și facă doar pentru ea cafea, dar îi plăcea să stea pe ponton, cu o ceașcă în mînă, și să citească, învăluind din cînd în cînd cu privirea oceanul. Era unul din modurile ei preferate de a-și petrece timpul la Cape.

– Mă duc la familia Boardman, spuse Jessica repede. Aceștia aveau trei băieți mai mari și o fată de seama ei, însă Jessica prefera compania băieților.

Și Jason avea un prieten pe aceeași stradă, cu care convenise în urmă cu o seară să-și petreacă ziua împreună. Aimee ar fi vrut să meargă la înot cu o prietenă; India îi promise că va suna la familia respectivă și va rezolva problema, după ce își va bea cafeaua; la rîndul său, Sam dorea să se

plimbe pe plajă cu ea şi cu Crockett, labradorul. I se părea o idee bună, aşa că-i promise că-l va însoţi ceva mai tîrziu. Între timp, Sam îşi trecu în revistă jucăriile pe care le lăsase acolo anul trecut.

Pe la ora zece coborîră treptele către plajă, urmaţi de cîine. Sam luase cu el o minge şi o tot arunca cîinelui, care o aducea înapoi cuminte chiar şi atunci cînd Sam i-o azvîrlea în apă. India se plimba fericită în urma lor, cu aparatul de fotografiat pe umăr. După ce-l purtase aproape treizeci de ani cu ea, acesta devenise un fel de extensie a trupului ei. Copiii nu şi-o puteau imagina fără el.

Merseră aproape un kilometru în josul plajei pînă să întîlnească vreo persoană cunoscută. Sezonul abia începuse şi oamenii sosiseră în număr restrîns. Primii prieteni pe care-i întîlniră erau un cuplu pe care ea şi Doug îl cunoşteau de ani de zile. Amîndoi erau chirurgi în Boston. El avea cîţiva ani în plus faţă de Doug, iar ea se apropia de cincizeci de ani. Fiul lor studia la Şcoala de Medicină din Harvard, dar de doi ani nu mai reuşise să vină la Cape; părinţii lui erau încîntaţi că le călcase pe urme. Se numeau Jenny şi Dick Parker. Zîmbiră amîndoi cînd îi văzură pe India şi Sam.

– Tocmai mă întrebam cînd o să-ţi faci apariţia, spuse Jenny încîntată. Ca de obicei, India primise o felicitare de Crăciun de la ei, dar nu prea ţineau legătura în cursul anului. Se vedeau numai în timpul verii la Cape.

– Am sosit aseară, le explică India. Doug nu poate veni în următoarele două săptămîni. Are prea mulţi clienţi noi.

– Păcat, spuse Dick, care se lupta în joacă cu Sam, în timp ce cîinele lătra şi alerga în cerc în jurul lor. Organizăm o

petrecere de 4 Iulie, la care speram să veniți și voi. Va trebui să vii fără el. Și adu și copiii. Jenny m-a convins să angajez o bucătăreasă după ce am ars antricoatele și hamburgerii anul trecut.

– Fripturile au fost grozave, spuse India zîmbind și amintindu-și perfect scena. Antricoatele ardeau cu flacără, în timp ce hamburgerii se transformaseră în cenușă.

– Mulțumesc că mi-ai reîmprospătat memoria, rînji Dick. Era bucuros să o vadă și se ataşase foarte mult de copiii ei, ceea ce se vedea după cum se juca cu Sam. Sper să onorați invitația.

– Am fi încîntați. Cine mai vine? întrebă India, iar Jenny îi enumeră pe cei care sosiseră deja la Cape. În majoritate erau persoane cunoscute, ceea ce avea să le facă plăcere copiilor.

– Și mai vin și niște prieteni la noi pe 4 Iulie, spuse Jenny. Întotdeauna avea casa plină de prieteni, așa că nu era un lucru neobișnuit, dar de data asta Jenny părea foarte nerăbdătoare să-i povestească Indiei despre oaspeții ei. O să vină și Serena Smith cu soțul ei.

– Scriitoarea? India o privi o clipă mirată. Datorită romanelor sale excepționale se situa întotdeauna în topul bestseller-urilor. Iar India avusese întotdeauna impresia că trebuia să fie o femeie interesantă.

– Am fost colege de liceu, îi explică Jenny. În ultimii ani am cam pierdut legătura, deși eram bune prietene. Acum cîteva luni am întîlnit-o întîmplător la New York. Este foarte simpatică și îmi place și soțul ei.

– Stai să le vezi iahtul, spuse Dick admirativ. Au străbătut întreaga lume la bordul lui. O să vină cu vasul, de la

New York, împreună cu încă vreo șase prieteni. Vor să petreacă o săptămînă aici. Trebuie să-i aduci pe copii ca să-i vadă.

– Anunțați-mă cînd sosesc, spuse India, iar Dick rîse.

– Nu cred că va fi nevoie. Nu e un lucru pe care să nu-l observi. Are șaizeci de metri lungime și un echipaj de nouă persoane. Trăiesc pe picior mare, dar sînt oameni drăguți. Cred că o să-ți placă. Ce păcat că n-o să fie și Doug aici.

– O să i pară foarte rău, spuse India politicos. Nu avea nici un rost să le mai explice că lui Doug îi era rău numai cînd vedea un vapor. Dar ea nu suferea de rău de mare și știa că mai ales Sam o să fie încîntat să urce la bordul ambarcațiunii.

– Cred că Doug îl cunoaște pe Paul, de fapt Paul Ward. Se ocupă de afaceri bancare internaționale. Îi văzuse fotografia pe coperta revistei *Time* de două ori în ultima vreme și citise despre el în *Wall Street Journal*. Și totuși nu făcuse niciodată legătura între el și Serena Smith. Presupunea că el avea peste cincizeci de ani.

– Sînt niște oameni foarte drăguți. Ne vom simți tare bine anul acesta, o să vedeți. Vor veni autori celebri și vapoare mari și finanțiști internaționali. Noi o să părem cam plictisitori prin comparație, nu? India le zîmbi. Reușeau întotdeauna să adune în jurul lor persoane foarte interesante.

– Scuză-mă, nu am vrut să zic că tu ești plictisitoare, draga mea, spuse Dick zîmbind șiret și înlănțuindu-i umerii cu brațul. Era bucuros să o vadă. Împărtășea pasiunea ei pentru fotografii, deși el era doar un amator. Făcuse cîteva poze deosebit de reușite cu copilul lui. Ai mai lucrat în iarna asta?

– Nimic după reportajul din Harlem, spuse ea cu tristeţe, apoi îi povesti despre şansa pe care o ratase în Coreea.

– Ar fi fost o muncă dură, spuse el după ce îi explică totul.

– Nu puteam să plec şi să-mi las copiii singuri timp de o lună de zile. Doug a explodat pur şi simplu cînd a auzit. De fapt, nu prea mai e de acord ca eu să lucrez.

– Ar fi o crimă să-ţi iroseşti talentul, spuse el gînditor, în timp ce Jenny sporovăia cu Sam despre sporturile practicate de el iarna. Ar trebui să-l convingi pe Doug să te lase să lucrezi chiar şi mai mult, adăugă el pe un ton grav.

– Cu siguranţă că Doug nu împărtăşeşte punctul tău de vedere, spuse ea cu tristeţe. Din păcate, el nu crede că munca şi îngrijirea copiilor fac casă bună. Ceva din expresia ei îi dădu de înţeles lui Dick că era un subiect dureros pentru ea.

– Ce-ar fi să vorbească Jenny cu el despre asta? Şi eu i-am sugerat să se retragă din activitate cu vreo cinci ani în urmă, iar ea a avut o izbucnire foarte violentă. Eu credeam doar că munceşte prea mult, căci preda şi opera în acelaşi timp; aproape că a vrut să divorţeze. Nu cred că o să mai fac o astfel de încercare pînă cînd nu împlineşte optzeci de ani. Îşi privi drăgăstos soţia.

– Nici să nu te gîndeşti la asta, îl ameninţă Jenny cu o grimasă, intrînd în vorbă. O să predau pînă la o sută de ani.

– Şi prietena noastră o să lucreze pînă atunci, spuse el, zîmbindu-i Indiei. Fusese întotdeauna impresionat de frumuseţea şi naturaleţea ei. India părea complet inconştientă de efectul pe care îl avea asupra oamenilor. Era aşa de

obişnuită să-i observe printr-o lentilă, încît niciodată nu se gîndise că cineva ar putea s-o privească şi pe ea. Îi vorbi de noul ei aparat de fotografiat şi îi promise că-i va da voie să-l folosească şi el. Ţinuse cu tot dinadinsul să-l aducă cu ea. Iar lui îi plăcea s-o însoţească în camera obscură. Ea îl învăţase să developeze filmele. El fusese întotdeauna impresionat de talentul ei, cu mult mai impresionat ca Doug, care-l privea ca pe ceva firesc.

Soţii Parker îşi luară rămas-bun, căci urmau să se întîlnească cu nişte prieteni, iar India le promise că va trece pe la ei împreună cu Sam într-una din zilele următoare. La rîndul ei, îi invită să-i întoarcă vizita.

– Nu uita de 4 Iulie! îi reamintiră ei, în clipa în care ea şi Sam porniră pe plajă, urmaţi îndeaproape de Crockett.

– O să venim negreşit, promise ea în timp ce se îndepărta ţinîndu-l de mînă pe Sam.

– Mi se pare caraghios că Doug nu este de acord ca ea să mai lucreze, remarcă Jenny, gîndindu-se la spusele Indiei. Nu e un fotograf oarecare. A făcut cîteva lucruri extraordinare înainte de a se căsători.

– Au totuşi mulţi copii, zise el, încercînd să analizeze situaţia din ambele puncte de vedere. Avea impresia că aceasta fusese părerea lui Doug dintotdeauna. El nu prea vorbea despre fotografiile Indiei şi nici nu prea le lua în serios.

– Şi ce-i cu asta? Jenny se supără la auzul comentariului lui Dick; nu i se părea un motiv plauzibil ca India să nu-şi mai poată relua lucrul. Nu e admisibil să facă pe bona la infinit, doar ca să-i intre lui în voie.

– Bine, bine, Attila, am înţeles, o tachină el. Vorbeşte cu Doug, nu ţipa la mine.

– Îmi pare rău. Jenny îi zîmbi şi-l luă de braţ. Erau căsătoriţi încă de pe vremea studiilor la Harvard şi se iubeau ca-n prima zi. Numai că nu suport ca bărbaţii să aibă o astfel de atitudine. Nu e drept. Ce-ar fi să-i ceară ea lui Doug să-şi părăsească serviciul ca să aibă grijă de copii? Ar zice că a înnebunit.

– Nu zău? Mie-mi spui, doctor Parker?

– Bine, bine. Într-adevăr, Simone de Beauvoir a fost idolul meu. Taie-mă, omoară-mă, asta e situaţia.

– Haide, nu te ambala! Întîmplarea face să te iubesc chiar dacă tu ai păreri ferme în multe privinţe.

– M-ai mai iubi dacă nu le-aş avea? îl întrebă ea cu ochi scînteietori.

– Probabil că nu atît de mult şi m-aş fi plictisit deja. Căsnicia lui cu Jenny Parker putea fi oricum caracterizată, numai plictisitoare nu. Singurul lui regret era că nu avuseseră mai mulţi copii. Dar ea fusese mereu prea absorbită de munca ei ca să se poată gîndi la mai mulţi copii. Fiul lor, Phillip, îi semăna leit mamei, şi erau convinşi că avea în faţă o carieră strălucită ca medic. Acesta se hotărîse să se facă pediatru şi, după toate aparenţele, şi copiii îl iubeau. Părinţii fuseseră de acord cu decizia lui.

În timp ce mergeau pe plajă, Sam nu vorbea decît despre familia Parker. Bineînţeles, comentariile lui Dick pe marginea iahtului cu care urmau să vină prietenii lor nu rămăseseră fără ecou.

– Crezi că o să ne lase să-l vizităm? întrebă el interesat. Îi plăceau ambarcaţiunile, iar în anul următor avea de gînd să se înscrie la un curs de navigaţie organizat de clubul de iahting.

– Aşa s-ar părea. Dick a spus că o să ne ia cu el. Ochii lui Sam începură să strălucească de bucurie la auzul cuvintelor ei, iar India ardea de nerăbdare s-o cunoască pe Serena. Citise două sau trei cărţi de-ale ei şi îi plăcuseră, deşi nu era la curent cu ultimele ei apariţii.

Cînd ajunseră la capătul plajei, se întoarseră şi se îndreptară spre casă, mergînd cu picioarele prin apă. Deşi ceilalţi nu se întorseseră încă, India pregăti cina, apoi scoase bicicletele. Merseră prin faţa caselor prietenilor lor şi-i salutară. Se simţeau bine acolo, în compania unor oameni cunoscuţi. Era locul potrivit pentru toţi membrii familiei. Cînd ajunseră la ultima casă, Sam se întîlni cu un întreg grup de prieteni, iar India fu de acord ca el să rămînă acolo la cină. Se întoarse singură şi nici nu intră bine în casă că sună telefonul. Crezînd că ar putea fi Doug , ezită o clipă înainte de a răspunde. Nu prea simţea nevoia să mai vorbească cu el. Dar cînd ridică receptorul, la capătul firului era Dick Parker.

– Tocmai ne-a sunat familia Ward, îi spuse el surescitat. Sosesc mîine. Sau cel puţin el soseşte, împreună cu un grup de prieteni, cu iahtul. Ea o să vină cu avionul în week-end. Am vrut să-ţi spun ca să-l pregăteşti pe Sam. Paul ne-a zis că o să fie aici mîine dimineaţă. Te sunăm noi.

– O să-i dau de ştire lui Sam, promise India, apoi se duse la bucătărie ca să-şi pregătească o supă. Nici unul dintre copii nu apăru la cină. Dar, cel puţin, o sunară. Ea era mulţumită că aveau un spirit de independenţă atît de pronunţat. Şi asta îi plăcea la Cape. Exista aici o comunitate de oameni pe care ea îi cunoştea şi în care avea o încredere deplină. Rareori se întîmpla să-şi închirieze apartamentele. Oamenii

care deţineau casele respective îndrăgiseră atît de mult acel loc încît nu se mai duceau în altă parte. Era unul din motivele pentru care Doug nu dorise niciodată să meargă în Europa şi, într-un fel, nu-l învinovăţea, deşi tînjea după o călătorie împreună cu el şi cu copiii.

Iar cînd Sam sosi acasă în acea seară, îl anunţă că vasul sosea a doua zi dimineaţă.

– Mi-au promis că ne sună de îndată ce iahtul ajunge aici.

– Sper să nu uite, spuse Sam îngrijorat. India îl duse la culcare, îi ură noapte bună şi-l asigură că familia Parker se va ţine de cuvînt.

Ceilalţi copii sosiră la scurt timp după aceea. Le făcu limonadă şi floricele de porumb; stătură pe ponton, vorbind şi rîzînd, pînă cînd, unul cîte unul, se duseră la culcare. Doug nu sună în acea seară şi nici ea nu-i telefonă. Se bucură că avea timp şi pentru ea, astfel că după ce copiii adormiră, dispăru în camera obscură. Se făcuse tîrziu cînd intră şi ea în dormitor, de unde privi luna plină ce se înălţa pe cerul spuzit de stele. Era o noapte minunată, se afla într-un loc pitoresc şi, pentru o clipă, îi fu dor de Doug. Poate că lucrurile s-ar fi îndreptat dacă ar fi fost şi el acolo, în ciuda discuţiilor lor recente şi a consideraţiilor lui deprimante despre căsnicie. Ea nu dorea să fie „o companie durabilă" pentru el; detesta chiar şi un astfel de gînd. Voia să fie femeia iubită de el şi încă mai visa la asta. Şi nu-i venea să creadă că el putea minimaliza totul în asemenea măsură. Poate că vorbele îi ieşiseră fără voie de pe buze în acea seară, îşi spuse ea cu speranţă, în timp ce privea somnoroasă cerul. Nu se putea ca el să creadă cu

adevărat în ceea ce susținuse. Și dacă așa gîndea? Oare lucrurile erau atît de tranșante? Ea dorea să fie mai mult decît o îngrijitoare de încredere pentru copiii lui. Ar fi vrut să alerge de mînă cu el pe plajă în lumina lunii și să se așeze pe nisip și să se sărute, așa cum făcuseră în tinerețe în Costa Rica. Nu se putea ca el să fi uitat toate astea, nu se putea ca el să se fi îndepărtat atît de mult de visele lor de odinioară fără ca ea să-și dea seama. Ce se întîmplase cu tînărul pe care-l cunoscuse cu douăzeci de ani în urmă? Timpul petrecut în cadrul Trupelor pentru Pace fusese o nebunie, după părerea lui, și ultimii douăzeci de ani îl transformaseră în alt om. Se maturizase, spusese el. Dar, maturizîndu-se, pierduse ceva... dispăruse ființa pe care ea o iubise așa de mult. Ființa căreia îi adusese ofrandă întreaga ei viață. Și ea se schimbase, dar nu într-atît încît să uite cum fusese cîndva. Era păcat, pentru amîndoi. Și, pe cînd se gîndea la toate astea, adormi buștean pînă a doua zi dimineață.

5

Când se trezi era o dimineaţă foarte însorită, iar briza uşoară învolbura perdelele de la fereastra dormitorului ei. Se întinse şi se sculă din pat şi, când se uită spre ocean, văzu cel mai mare iaht întîlnit vreodată. Avea cala albastru închis, iar partea superioară argintie. Ghici imediat despre cine era vorba. Nu mai trebuia să sune la familia Parker. Vasul se putea vedea de la distanţă de kilometri. Era imaginea spectaculoasă a unui iaht, al cărui catarg principal domina întinderea de apă. India fugi imediat la Sam ca să i-l arate.

– Haide... trezeşte-te... Trebuie să vezi ceva! Îl trezi cînd intră în camera lui şi trase cuvertura. A sosit!

– Ce s-a întîmplat? Era pe jumătate adormit cînd se ridică din pat şi o urmă pe mama lui la fereastră, de unde aceasta îi arătă iahtul.

– Vai, mami! Ia te uită! Probabil că este cel mai mare vas din lume! Pleacă deja? se impacientă el. Părea îngrozit la gîndul că pierduse ocazia să-l viziteze.

– Probabil că se duc la clubul de iahting. Arboraseră un steag viu colorat la pupa, oferindu-le o privelişte nemaivăzută în momentul în care trecură prin faţa lor. Vîntul era destul de puternic, iar iahtul înainta graţios spre destinaţie. Apoi, India se repezi în camera ei şi înhăţă aparatul de fotografiat. Împreună cu Sam, alergă pe ponton şi făcu cîteva fotografii. Se gîndi să-i ofere un set de instantanee lui Dick Parker după ce avea să le developeze. Iahtul era deosebit de frumos.

– Putem să-l sunăm acum pe Dick? Sam nu-şi mai găsea locul de nerăbdare.

– Ce-ar fi să mai aşteptăm puţin, Sam? E abia ora opt dimineaţa.

– Dar dacă se întorc la New York înainte ca noi să-l putem vedea?

– De-abia au sosit, dragul meu, şi Dick a spus că vor rămîne o săptămînă. Ce-ai zice de nişte clătite acum? Era singurul lucru care-i veni în minte pe moment, ca să-l mai potolească, iar el se lăsă înduplecat cu greu. În final, la opt şi jumătate, Sam nu mai putu răbda şi o imploră să telefoneze.

Răspunse Jenny la telefon, iar India se scuză că îi deranja aşa devreme, explicîndu-i cum stau lucrurile. Aceasta rîse cu poftă cînd auzi de nerăbdarea lui Sam.

– Tocmai ne-au sunat de pe iaht. Ne-au invitat la prînz. Vor acosta la clubul de iahting.

– Asta i-am spus şi eu lui Sam. Mi-au lăsat impresia că se îndreaptă spre club. Sam fugise înapoi pe ponton cu binoclul, dar iahtul dispăruse după promontoriu şi nu mai putea fi văzut.

– Haideți și voi la prînz cu noi, îi sugeră Jenny. Nu cred că mai contează două persoane în plus. Sau poate că vor să vină și ceilalți copii? O să-l sun pe Paul. Mai mult ca sigur n-o să aibă nici o obiecție.

– Îi întreb și te sun eu. Mulțumesc mult, Jenny. Nu cred că Sam va rezista pînă la prînz. Va trebui să vii aici ca să-l liniștești.

– Stai să vezi cînd o să-l viziteze! promise Jenny, iar cînd ceilalți se treziră, India le vorbi despre iaht și îi întrebă dacă ar vrea să vină și ei; dar se părea că prietenii lor erau mai interesanți decît un iaht.

– Măi, voi sînteți proști? spuse Sam cu dispreț în timp ce luau micul dejun. India făcuse clătite pentru toți, iar Sam ședea la masă cu ei, deși mîncase deja. Este cel mai mare iaht din lume!

– De unde știi tu? îl privi Jason, fără să pară cîtuși de puțin impresionat. Copiii familiei Tilton primiseră în vizită o verișoară din New York, care era cea mai drăguță fată din cîte văzuse el vreodată. Nici un iaht din lume nu se compara cu ea și n-avea de gînd să rateze ocazia unei zile petrecute cu ea, oricît de mare ar fi fost iahtul.

– Mami și cu mine l-am văzut azi-dimineață. Este mare cît... cît... Spre amuzamentul Indiei, îi lipseau cuvintele pentru a-l descrie.

Aimee era singurul copil care avea rău de mare, ca și tatăl ei, și nu voia să meargă în ruptul capului. În ce-o privește pe Jessica, își făcuse planuri și mai mari cu familia Boardman. Trei băieți adolescenți, dintre care unul student în anul întîi la Duke, și prietena ei cea mai bună reprezentau tentații mult mai mari decît un iaht.

– Bine, Sam şi cu mine o să ne ducem la prînz acolo, spuse India, din moment ce voi aveţi alt program. Poate ne mai poftesc o dată, iar eu o să fac o mulţime de fotografii. Un iaht în lungime de şaizeci de metri reprezenta un eveniment la care nu putea lipsi nici ea.

La amiază, cînd ea şi Sam îşi luară bicicletele ca să meargă la clubul de iahting, băiatul era aşa de nerăbdător, încît cu greu se putea ţine pe bicicletă. Fu pe punctul să cadă de vreo două ori şi India se văzu nevoită să-l liniştească.

Iahtul n-o să plece nicăieri fără noi, îl asigură ea.

– Crezi că vor ieşi azi în larg, mami?

– Nu ştiu. Probabil că nu este aşa de simplu să acostezi şi să ieşi în larg. Dar cel puţin îl vom putea vizita.

– Te rog să faci multe fotografii, îi aminti el, iar ea rîse. Se bucura să-l vadă aşa de fericit şi de nerăbdător. Şi faptul că se afla lîngă el în acele momente îi dădea senzaţia că putea privi lumea prin ochii unui copil. Şi ea era tot atît de nerăbdătoare ca şi el.

În scurt timp ajunseră la club şi se duseră pe ponton pentru a privi iahtul. Nu se putea să nu-l vezi, dat fiind că se ridica mult deasupra pontonului, iar catargul lui avea înălţimea unui imobil cu şaptesprezece etaje. La o primă privire, aproape că părea mai mare decît clubul propriu-zis. Erau acolo cîteva iahturi frumoase, dar nici unul nu se putea compara cu cel ancorat la capătul docului. Şi, spre uşurarea Indiei, familia Parker era deja acolo ca să-i întîmpine. Ar fi fost jenant să urce pe vapor printre străini. Dar Sam nu s-ar fi sinchisit de nici un obstacol. De îndată ce-l văzu pe Dick Parker, se năpusti în braţele lui. Iar India era chiar în spatele său. Îşi lăsaseră bicicletele pe ponton; India purta şort şi un tricou alb şi îşi

strînsese părul cu o panglică albă. Părea mai degrabă sora lui Sam decît mama lui. Pe punte erau mai multe persoane care se instalaseră pe scaune confortabile şi pe două canapele de pînză albastră, elegante şi lungi. Membrii echipajului, îmbrăcaţi în şorturi albastre şi tricouri albe, alergau încoace şi încolo. În total erau vreo şase oaspeţi, iar un bărbat înalt, cărunt însă cu un aer tineresc, stătea printre ei. În timp ce se apropia de ei, India observă că părul lui fusese cîndva de aceeaşi culoare cu al ei, dar între timp încărunţise şi căpătase culoarea nisipului. Avea nişte ochi de un albastru închis şi o faţă plăcută şi delicată; purta un şort alb şi un tricou de un roşu aprins. Într-o clipă ajunse lîngă Dick Parker. O privi mai întîi pe India, apoi se uită în jos la Sam cu un zîmbet larg şi-i întinse mîna în semn de bun venit.

– Tu eşti Sam, prietenul lui Dick. De ce ai întîrziat atît? Te aşteptam cu toţii.

– Mama merge destul de încet pe bicicletă. Dacă aş fi mers mai repede, ar fi căzut, încercă el să se justifice.

– Mă bucur mult că ai venit, le spuse gazda amabilă, privind-o pe India cu ochii plini de soare. Simţi o legătură instantanee cu Sam încă din clipa în care îl văzu şi o privi oarecum intrigat pe mama lui. Era o femeie frumoasă, cu un aer inteligent şi o privire vioaie. Evident, se mîndrea cu fiul ei şi, în timp ce stătea de vorbă cu acesta, îşi dădu seama că mama avea toate motivele să se comporte astfel. Era un copil deştept, atent şi politicos şi punea o mulţime de întrebări surprinzător de pertinente. Sam ghicise şi înălţimea catargului principal, în funcţie de lungimea iahtului, şi cunoştea denumirea tuturor velelor. Era clar că îl pasionau ambarcaţiunile, ceea ce îl apropie şi mai mult de gazda sa. Trecură

mai bine de cinci minute pînă cînd Paul Ward îi întinse mîna Indiei şi se prezentă. În tot acest răstimp, se părea că Sam reuşise să-l cucerească. Se împrieteniseră imediat, iar după cîteva clipe Paul dispăru cu el şi-l duse la timonă.

Între timp, Dick Parker o prezentă pe India şi celorlalţi oaspeţi. Aceasta se aşeză pe un scaun şi începu să discute degajată cu ei, în vreme ce un steward îi oferi un pahar de şampanie sau de Bloody Mary. Ea ceru doar suc de roşii care îi fu servit, cîteva secunde mai tîrziu, într-un pahar gros de cristal pe care era gravat numele iahtului, *Steaua de Mare*. Fusese construit în Italia, la comanda lui Paul, după spusele unuia din musafiri, şi era al doilea iaht de acest fel pe care-l avusese Paul. El navigase în jurul lumii la bordul ambelor iahturi şi toată lumea îl considera un marinar iscusit.

– Fiul tău o să înveţe multe de la el, interveni un alt musafir. A concurat în Cup Race din America pe cînd era tînăr şi încă de atunci a făcut o adevărată pasiune pentru navigaţie. Susţine că se va retrage de pe Wall Street şi că se va dedica navigaţiei pe toate mările lumii, dar nu cred că Serena îl va lăsa. În clipa următoare izbucniră cu toţii în rîs.

– Navighează şi ea cu el? întrebă India cu interes. Era nerăbdătoare să ia cîteva instantanee de pe iaht, dar voia să facă lucrul acesta cu discreţie, ceva mai tîrziu. Toată lumea se amuză la auzul întrebării ei. Părea că exista o glumă a grupului şi, în final, cineva îi explică:

– Pentru Serena, cea mai grea încercare în materie de navigaţie este o cursă de la Cannes la Saint-Tropez. Iar Paul se simte frustrat dacă nu înfruntă un taifun în Oceanul Indian. Ea face în aşa fel ca să-l ajungă din urmă cu avionul în diverse porturi, dar destul de rar, cînd poate. Îl tot bate la cap

să cumpere un avion ca să petreacă mai puțin timp cu iahtul și cred că va reuși să-l convingă. În vreme ce femeia care stătea în fața Indiei îi explica toate acestea, bărbatul de lîngă ea încuviință din cap.

– Pariez că va reuși. Serenei nu-i face plăcere ca el să plece cu iahtul pe distanțe lungi. Se simte mult mai bine cînd stau împreună la Cap d'Antibes sau la Saint-Tropez. Cu siguranță că Serena nu are stofă de marinar.

India presupuse că celebra scriitoare avea rău de mare. Aversiunea acesteia pentru călătoriile lungi era bine cunoscută de cei prezenți și se afla la originea multor povești în legătură cu ea. Din spusele lor, reieșea că este o femeie interesantă, dar dificilă. Și pe cînd aceștia povesteau, ea își scoase încet aparatul de fotografiat și începu să facă poze. Musafirii erau așa de absorbiți de conversație încît observară gestul ei abia după cîteva minute, cînd cineva îi admiră aparatul. Era noul aparat pe care dorea să i-l arate lui Dick Parker, iar cînd îi atrase atenția asupra lui, acesta fu încîntat. Lui Dick i se păru normal să le dea celorlalți explicații suplimentare despre India.

– Tatăl ei a obținut un Pulitzer, spuse el, și va cîștiga și ea unul dacă va reîncepe să lucreze. Ca și Paul, a fost în foarte multe localități de pe glob, de obicei în locuri fierbinți, unde fie că era amenințată cu arma, fie că surprindea instantanee cu așezări cuprinse de flăcări. Trebuie să-i vedeți fotografiile, spuse el cu mîndrie.

– N-am mai făcut asta de multă vreme, protestă ea. Am renunțat la munca mea acum douăzeci de ani, atunci cînd m-am căsătorit.

– Nu e tîrziu să te răzgîndeşti, spuse Jenny autoritară, în timp ce musafirii făceau o conversaţie de salon. Mai trecu o jumătate de oră pînă cînd apărură Sam şi Paul Ward; băiatul era entuziasmat.

Paul îi arătase totul, chiar şi cum lucrau marinarii. Pe iaht, totul era computerizat astfel că, la nevoie, putea să piloteze imensa ambarcaţiune cu singură mînă, în timp ce marinarii stăteau pe lîngă el pregătiţi să-i dea o mînă de ajutor. Dar într-adevăr era un marinar extraordinar; chiar şi Sam îşi dăduse seama de acest lucru. Paul îi explicase totul în cuvinte foarte simple şi fusese foarte impresionat de isteţimea copilului. Îi făcuse chiar şi nişte scheme, ca să-i înlesnească înţelegerea.

– Cred că ai un autentic marinar în familie, îi spuse el admirativ Indiei cînd se întoarseră, iar Sam se aşeză să bea un pahar cu Coca-cola pe care i-l aduse un steward. Este o boală incurabilă. În locul tău, mi-aş face griji. Eu mi-am cumpărat primul iaht la douăzeci de ani, pe vremea cînd nu aveam o leţcaie şi practic a trebuit să-mi vînd sufletul ca să-l pot achiziţiona.

–Aş putea să te ajut şi eu să navighezi, Paul? întrebă Sam privindu-l ca pe un idol, iar Paul îi zîmbi şi-l mîngîie pe cap. Ştia să se poarte cu copiii şi reuşise să-l cucerească pe Sam.

– Nu ştiu dacă mai ieşim azi în larg, băiete. Poate mîine! Plănuisem să vizităm nişte insule. Ai vrea să vii cu noi? Sam părea mai mult decît fericit, în vreme ce Paul o privea întrebător pe India. Vreţi să veniţi cu noi mîine? Cred că lui i-ar face mare plăcere.

– Nici nu mă îndoiesc, zîmbi India. Eşti sigur că nu te deranjăm? I se părea că entuziasmul lui Sam era cam exagerat.

– Cunoaşte mai mult despre arta navigaţiei decît majoritatea prietenilor mei. Mi-ar plăcea să-i arăt cum stau lucrurile, dacă n-ai nimic împotrivă. Nu mi se întîmplă prea des să „instruiesc" un tînăr marinar. Majoritatea celor de la bord sînt mai interesaţi de bar şi de mărimea cabinelor lor. Cred că Sam a făcut o pasiune pentru navigaţie.

– Ar fi extraordinar. Mulţumesc. Se simţea ciudat de timorată în prezenţa lui. Era un bărbat impozant, care o intimida. Dar Sam părea să fie la largul lui alături de noul său prieten şi de membrii echipajului. Paul făcuse în aşa fel încît să-i dea senzaţia că este de-al casei, iar pe India o impresionă de acest lucru. Cîteva minute mai tîrziu, în timp ce discuta cu Paul, îl întrebă dacă are copii. Întrebarea fusese mai mult formală, ţinînd seama de felul în care se comportase cu Sam. Şi nu fu surprinsă cînd el dădu aprobator din cap.

– Am un singur fiu, care a detestat vasele toată viaţa lui, rîse el. Mai degrabă s-ar lăsa ars pe rug decît să stea zece minute pe un vas. Acum este adult, are şi el doi copii şi se pare că şi lor le displac ambarcaţiunile în aceeaşi măsură. Nici soţia mea nu e mai prejos. Suportă cu mare greutate viaţa pe *Steaua de Mare*. Serena şi cu mine nu am avut niciodată copii. Aşa că singurul meu discipol rămîne Sam. S-ar putea să fie o mare responsabilitate pentru el. Luă paharul de şampanie de pe o tavă de argint pe care i-o întinse stewardesa şi-i zîmbi Indiei, apoi observă aparatul de fotografiat. Dick mi-a spus că eşti foarte talentată.

– Cred că exagerează. Oricum, nu mai sînt în momentul de faţă. Acum fac fotografii bune cu copiii mei.

– Din spusele lui Dick, am înţeles că eşti modestă. Mi-a povestit că te ocupai de bandiţi, de gherilă, de zonele

de război. Rîse la auzul acestei descrieri a tinereții ei de pe vremea cînd era fotoreporteră, dar el nu se depărtase de realitate. Avusese misiuni foarte periculoase în cele mai diverse locuri. Și eu m-am ocupat puțin de asta, dar nu ca fotoreporter. În tinerețe am fost pilot în marină, apoi, mai tîrziu, înainte de a mă recăsători, m-am dedicat navigației aeriene în locuri deosebit de periculoase. Am organizat un grup de piloți, pe bază de voluntariat, cărora li s-au încredințat misiuni de salvare și de aprovizionare a populației cu alimente. Probabil că ne-am aflat în aceleași locuri. În timp ce-l asculta, era conștientă că i-ar fi plăcut să-l fotografieze în acțiune.

– Te mai ocupi și acum de asta? întrebă ea, interesată. Era un bărbat cu multiple disponibilități, dar intuia în el anumite contraste. Era evident că trăia în lux, însă avea impresia că el reușea să combine cumva viața aceasta cu riscul și aventura. Și mai aflase și de numeroasele lui victorii de pe Wall Street. Era bine cunoscut pentru integritatea și succesul său, care făcuseră din el o legendă vie.

– Am renunțat la zborurile cu avionul în urmă cu cîțiva ani. Soția mea socotea că era prea periculos și obișnuia să adauge că nu se grăbea defel să devină văduvă.

– Înclin să-i dau dreptate.

– N-am pierdut niciodată vreun avion sau pilot, spuse el confidențial, dar n-am vrut s-o supăr. Încă mă mai ocup de bugetul alocat unor asemenea misiuni, dar eu însumi nu mai zbor. Am trimis mai multe avioane în Bosnia ca să-i ajutăm pe copii, atunci cînd s-a agravat situația. Și, bineînțeles, în Rwanda.

India se simțea fascinată de personalitatea lui. În timp ce vorbea cu el, era tentată să ia aparatul de fotografiat și să-i

facă o poză, dar știa că nu se cădea așa ceva. Fusese foarte drăguț cu Sam și n-ar fi vrut să-l supere.

El mai discută cu cîțiva musafiri, apoi, după o jumătate de oră, îi conduse în sufragerie, unde se afla o masă pregătită impecabil, cu porțelanuri fine, cristaluri și o față de masă de in brodată. Se ocupa de iahtul lui ca de un hotel rafinat sau de o casă foarte bine întreținută. Fiecare detaliu fusese luat în considerare. Se părea că ospitalitatea lui era tot atît de extraordinară ca și măiestria în arta navigației.

India fu surprinsă să-și găsească locul la masă la dreapta lui Paul și se simți flatată de onoarea ce i se acorda. Și avură astfel ocazia să discute foarte mult. Era fascinant să stai de vorbă cu un asemenea om. Cunoștea foarte bine lumea și artele, îl pasiona politica și avea multe convingeri interesante. Și, în același timp, se remarca printr-o gentilețe și o înțelepciune care îi apropiară unul de celălalt. De mai multe ori o făcu să rîdă povestindu-i întîmplările prin care trecuse. Mai avea și o doză de cinism și o anume răutate. Dar, oricît de multe subiecte ar fi abordat, conversația aluneca, invariabil, spre marină. Fără îndoială, era pasiunea vieții lui. La stînga lui, Sam era adîncit într-o discuție cu Dick Parker pe aceeași temă. Mai privea din cînd în cînd spre Paul și-i zîmbea. Într-o scurtă după-amiază, Paul devenise eroul lui Sam.

– Cred că m-am îndrăgostit nebunește de fiul tău, i se confesă Paul în șoaptă, în timp ce stewarzii serveau oaspeților cafeaua în cești de Limoges. Mă face să regret că n-am mai mulți copii.

Din păcate, acum cam tîrziu pentru el, conchise India. Aflase din revista *Fortune* că avea cincizeci și șapte de ani, iar Serena se apropia de cincizeci. Indiei i se părea

surprinzător faptul că nu avuseseră copii împreună, ținînd seama de trăinicia sentimentelor pe care le nutreau unul față de celălalt. El îi mărturisise că erau căsătoriți de unsprezece ani, dar mai spusese că soția lui era foarte ocupată, că scria romane și că supraveghea pînă la cel mai mic detaliu toate filmele inspirate de acele romane. De fapt, chiar atunci se afla la Los Angeles și făcea acest lucru. O descrisese ca pe o perfecționistă și ca pe o persoană foarte devotată, calități dublate de talent și capacitate de muncă.

În timpul prînzului, Paul îi spusese Indiei că se căsătorise prima dată cînd încă nu terminase colegiul, că avea un singur copil despre care pomenise mai devreme și că acea căsnicie durase cincisprezece ani, după care mai așteptase zece ani pînă să se însoare cu Serena. Ea avea treizeci și nouă de ani cînd se căsătoriseră și făcuse pentru prima oară acest pas.

– De fapt, Serena nu și-a dorit niciodată copii, zise Paul, încercînd să-i dea o explicație. Este pasionată de carieră și s-a temut întotdeauna ca nu cumva copiii să-i stea în cale. Spuse aceste lucruri fără comentarii suplimentare. Dar India se gîndi că, de vreme ce avea deja un copil cînd se căsătorise cu ea, se împăcase lesne cu situația. Oricum, era un prilej de meditație pentru India, care renunțase la carieră ca să crească patru copii. Nu cred că a regretat vreodată, i se confesă el. Și ca să-ți spun adevărul, nici nu cred că s-ar fi descurcat cu copiii. Este o femeie complicată. India își mușcă limba ca să nu mai pună și alte întrebări. Și, în ciuda ambiguității afirmației lui, avea sentimentul că Paul era fericit cu soția sa.

Pe parcursul prînzului lung și animat, Paul și India discutară o mulțime de subiecte și în cele din urmă ajunseră

să vorbească despre călătoriile lor. Lui încă îi mai plăcea să călătorească în locuri îndepărtate şi, ori de cîte ori era posibil, la bordul iahtului său.

– Nu explorez lumea atît cît mi-aş dori, recunoscu el, dar într-o zi o să-mi iau revanşa. Îmi tot spun că o să mă pensionez devreme, dar deocamdată Serena are foarte mult de lucru, aşa că va trebui să aştept pînă cînd se va elibera ca să mă poată însoţi. Şi, judecînd după felul cum se prezintă lucrurile în acest moment, cînd ea se va domoli, zîmbi el cinic Indiei, eu voi fi în căruciorul cu rotile.

– Nu-ţi doresc aşa ceva.

– Nici eu, spuse el hotărît. Dar tu? O să-ţi reiei munca sau ai de gînd să te ocupi în continuare de copiii tăi? Lui Paul i se părea mai mult decît copleşitoare responsabilitatea de a creşte patru copii, dar ea nu părea afectată. Singura persoană de care nu pomenise era soţul ei, şi lucrul acesta nu trecu neobservat.

– Nu cred că o să-mi reiau munca, spuse ea gînditoare. Soţul meu se opune cu străşnicie. Nici nu-şi poate imagina o asemenea eventualitate. Şi, aproape fără să-şi dea seama, îi povesti despre reportajul din Coreea şi de lipsa de înţelegere a lui Doug.

– Cred că ar trebui să fie trezit la realitate. Mi se pare absurd să-i pretinzi unei femei să renunţe la cariera ei şi implicit la identitatea ei şi la stima de sine. Eu, unul, n-aş îndrăzni să fac aşa ceva. Mai curînd sau mai tîrziu, îşi spuse Paul, soţul ei avea să plătească. Era inevitabil. Învăţase asta de la Serena. Ori de cîte ori o ruga să-şi facă timp liber ca să călătorească cu el pe mare, ea îl privea cu un aer revoltat. Dar ea era foarte muncitoare. Am impresia că-ţi lipseşte activitatea ta,

India. Așa e? I-ar fi plăcut s-o cunoască mai bine. Avea ceva extrem de liniștitor în felul ei de a fi. Paul mai remarcă tandrețea și căldura cu care îl înconjura pe Sam. Soția lui era înzestrată cu numeroase calități, dar creșterea copiilor n-a interesat-o și nici nu putea folosi cuvîntul „tandră" pentru a o descrie. Era interesantă, pasionată, originală, puternică, strălucită. Dar ea și India parcă făceau parte din lumi total diferite. India se remarca prin tandrețe și senzualitate, ca și printr-o minte ascuțită și o vioiciune de spirit pe care le găsea deosebit de atrăgătoare. Iar firea ei deschisă și sinceră i se părea extrem de reconfortantă. Relația lui cu Serena era întotdeauna fascinant de dificilă. Și, mai mult ca orice, acesteia îi plăcea să-l provoace. India părea mult mai pașnică, deși era departe de a fi „slabă".

India rămase pe gînduri înainte să-i răspundă la întrebarea legată de munca sa.

– Da, îmi lipsește cu adevărat. Ani în șir nu mi-am dat seama de lucrul acesta, căci am fost prea prinsă ca să mai am timp să mă gîndesc. Dar în ultima vreme, de cînd copiii au început să crească, simt un loc gol în suflet, acolo unde mai înainte era munca mea. N-aș putea să-ți dau prea multe explicații, dar cred că am nevoie de ceva care să umple acest gol, în afară de copiii mei. Era ceea ce refuzase Doug să asculte cînd încercase să-l provoace la o discuție. Pur și simplu îi ignorase sentimentele, dovedindu-se incapabil s-o înțeleagă. Și era pentru prima dată cînd ea reușea să-și transpună gîndurile în cuvinte și cînd discuta despre ea cu o terță persoană.

– Nu văd de ce nu ți-ai relua activitatea acceptînd pentru început misiuni mai puțin pretențioase, îi sugeră Paul

cu înţelepciune. Cam acelaşi lucru îi spusese şi soţiei sale. Putea să scrie un scenariu cinematografic pe an, sau o carte la doi, trei ani. Nu trebuia neapărat să facă două filme pe an, patru spectacole de televiziune şi să încheie un contract pentru şase cărţi în decurs de trei ani. Dar Serena nici nu voia să audă, iar atunci cînd el îi sugerase acest lucru, ea se simţise ameninţată şi provocase o ceartă puternică.

– Am făcut un reportaj în Harlem, acum trei ani, despre molestarea copiilor, îi explică India. Pentru mine a reprezentat o formulă ideală. Era aproape de casă, nu prezenta nici un risc şi mi-a făcut o reală plăcere. Dar nu primesc tot timpul reportaje de acest gen. Cei care mă solicită se aşteaptă ca eu să realizez genul de reportaje pe care obişnuiam să-l fac odinioară, acolo unde au loc răscoale sau revoluţii. Îşi închipuie, probabil, că mă pricep cel mai bine la acest gen. Dar ar fi prea greu pentru Doug şi pentru copii dacă mi-aş asuma astfel de obligaţii.

– Nemaivorbind de faptul că este şi periculos pentru tine, remarcă el încruntîndu-se uşor. Nu i-ar fi plăcut ca soţia lui să-şi rişte viaţa pentru vreo poveste. Cel mai neplăcut loc în care ajunsese vreodată Serena fusese Salonul Polo de la hotelul Beverly Hills, sau biroul editorului ei din New York. Ar trebui să faci un compromis, India. Nu poţi renunţa la munca ta. Din acelaşi motiv resping şi eu ideea pensionării. Într-un fel, atunci cînd îmi dovedesc puterea, îmi simt şi sufletul împăcat. India se bucura că el recunoscuse acest lucru în faţa ei. Îl făcea întrucîtva mai vulnerabil, deşi nu mulţi ar fi folosit acest cuvînt pentru a-l descrie pe Paul Ward. Dar India sesiză. Sentimentele pe care le nutrea faţă de soţia lui, pasiunile sale, modul în care se apropiase de Sam stăteau

mărturie pentru vulnerabilitatea lui. Vădea un mare curaj, multă sinceritate şi o tandreţe disimulată. Într-un cuvînt, era un bărbat deosebit.

Se ridicară de la masă după ora trei şi jumătate, iar Paul se oferi să-l înveţe pe Sam să conducă şalupa care se afla la bord. Sam rămase înmărmurit. Paul îi puse o centură de siguranţă, iar echipajul lăsă şalupa la apă, apoi cei doi coborîră pe scară şi, după un moment, India îi văzu îndepărtîndu-se pe suprafaţa oceanului. Era puţin îngrijorată să nu se răstoarne, dar prietenii lui Paul şi membrii echipajului o asigurară că Paul era un excelent navigator şi un foarte bun înotător.

De acolo de unde stătea ea, îl putea vedea pe Sam rîzînd fericit şi uitîndu-se în sus la Paul. În clipa următoare scoase aparatul de fotografiat şi le făcu o serie de fotografii cu teleobiectivul. Le distingea clar feţele; nu mai văzuse niciodată două chipuri mai fericite decît ale celor doi. Abia după ora cinci se întoarseră cu regret la bordul iahtului.

– Ah, mami! A fost nemaipomenit. Paul m-a învăţat cum să manevrez şalupa. Chipul lui Sam strălucea de bucurie, iar Paul părea şi el mulţumit. Hotărît lucru, relaţia dintre ei devenise şi mai strînsă pe şalupă.

– Am văzut, dragule. Ţi-am făcut o mulţime de fotografii, spuse India, în timp ce Paul îi zîmbea lui Sam.

– Ai un băiat grozav, India. Ar trebui să fii mîndră de el. Este inteligent, bun şi are un pronunţat simţ al umorului. Ca şi mama lui, adăugă el. După ce-l cunoscuse pe Sam, o simţea şi pe ea mai aproape. Băiatul reprezenta o punte de legătură între ei, ceea ce-i făcea o reală plăcere.

– Ai reuşit să afli toate astea doar într-o singură oră, cît aţi stat într-o şalupă de mărimea unei căzi de baie? îl tachină ea.

– E un loc ideal pentru a-ţi cunoaşte aproapele. Cînd înveţi pe cineva să navigheze, afli o mulţime de lucruri despre el, mai ales într-o şalupă de mărimea asta. S-a descurcat de minune. Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa lui.

– Oricum îmi fac, zîmbi ea şi-l privi decontractată. Reprezintă una din îndatoririle mele de bază. Dacă n-aş fi îngrijorată n-aş fi eu.

– Este un marinar extraordinar, spuse Paul, aproape cu mîndrie.

– Ca şi tine, zise ea simplu. V-am privit tot timpul.

– Mi-ar plăcea să văd fotografiile.

– O să le developez şi o să ţi le aduc mîine.

– Mi-ar face plăcere, spuse el, în timp ce Sam venea alergînd spre ei, ţinînd în mînă două pahare de Coca-cola, pentru sine şi pentru Paul. Fusese cea mai frumoasă zi din viaţa lui.

Priviră către bar, unde cîţiva musafiri jucau zaruri. Alţii stăteau la soare, doi dintre ei citeau şi unul dormea. Fusese o după-amiază extrem de reconfortantă pentru India. Se făcuse deja ora cinci şi jumătate cînd îi spuse lui Sam că era timpul să se întoarcă acasă; băiatul se posomorî cînd o auzi.

– Şi mîine e o zi, Sam, îl consolă Paul. Vino mai devreme dacă vrei. O să găsim noi ceva de făcut înainte să plecăm cu iahtul.

– Cît de devreme? Sam îl privea plin de speranţă, iar Paul şi India rîseră.

– Ţi se pare tîrziu la nouă? Avea impresia că Sam ar fi fost în stare să ajungă acolo şi la ora cinci dimineaţa. Bine, atunci la opt şi jumătate. Apoi o privi întrebător pe India. De acord?

– E în ordine. O să le dau de mîncare celorlalţi copii şi o să le fac un program înainte de plecarea noastră. Ei se descurcă foarte bine şi singuri. Oricum îşi petrec tot timpul cu prietenii lor. N-o să le fie dor de noi.

– Poţi să-i aduci şi pe ei dacă vrei. Oaspeţii mei au alt program mîine; o să fim doar noi trei pe vapor. Este loc destul şi pentru ceilalţi dacă le face plăcere să vină.

– O să-i întreb. Ar fi fost păcat să nu profite de ocazie, dar ea presimţea că nu vor fi receptivi la această idee. Nu voiau să petreacă nici o clipă departe de prietenii lor; Sam era singurul ei copil îndrăgostit de marină. Oricum, îţi mulţumesc pentru invitaţie. Îşi strînseră mîinile înainte să plece şi ochii lor se întîlniră pentru o clipă. India nu reuşi să le descifreze expresia... admiraţie... curiozitate... prietenie... dar privirea lui parcă o electrocută, apoi clipa aceea dispăru şi ea se urcă pe bicicletă, Sam la fel, în timp ce oaspeţii şi membrii echipajului le făceau semne cu mîna. Avu brusc sentimentul că se întorcea dintr-o vacanţă fantastică. În timp ce se îndreptau spre casă şi ea, şi Sam nu-şi doreau decît să facă stînga-mprejur şi să se întoarcă pe *Steaua de Mare* cît mai curînd posibil.

Fusese o după-amiază reuşită din toate punctele de vedere. Bărbatul pe care-l întîlnise în ziua aceea avea ceva deosebit şi profund. Şi intuia că mai ascunde şi alte calităţi pe care nu i le descoperise încă. Altfel n-ar fi fost supranumit Leul de pe Wall Street. Probabil că avea şi o anumită doză de duritate. Şi totuşi, ea întrevăzuse în el un om foarte amabil şi tandru. Şi ştia că nici Sam, nici ea nu vor uita vreodată ziua aceea minunată petrecută în compania lui.

6

Ceilalți copii erau toți acasă cînd Sam și India se întoarseră de pe *Steaua de Mare* și toți fură fericiți să-i revadă. Sam le povesti cu lux de amănunte despre Paul, despre iaht și despre aventurile lui de pe șalupă, în timp ce ei îl ascultau cu un zîmbet de îngăduință, dar fără prea mult interes. Sam avea o slăbiciune pentru nave, așa cum majoritatea băieților se dau în vînt după tancuri și avioane. Fraților lui nu li se părea nimic fantastic într-o ambarcațiune. În timp ce discutau cu toții, India se duse în bucătărie ca să le pregătească cina.

Prepară niște paste și salată, aduse pîine cu usturoi și puse pizza congelată în cuptorul cu microunde. Presimtea că vor mai apărea musafiri și, în final, se dovedi că avusese dreptate. La ora șapte, cînd se așezară la masă, se iviră alți patru copii, doi băieți prieteni cu Jason, și două prietene ale lui Aimee. Domnea o atmosferă relaxată și plăcută, iar ei nu-i păsa cîți copii avea în vizită.

După masă, Jessica o ajută să spele vasele, în timp ce toți ceilalți se duseră la joacă. De îndată ce terminară de umplut mașina de spălat vase, îi sună Doug. Sam ajunse primul la telefon și-i povesti totul despre *Steaua de Mare*. O considera cel mai mare crucișător din lume, dar îi dădu și detalii în legătură cu arta navigației și cu sistemul computerizat care o comanda. Era evident că Sam învățase multe lucruri de la Paul și că fusese foarte atent la explicațiile acestuia.

Și cînd, în cele din urmă, veni rîndul Indiei să vorbească cu Doug, acesta o întrebă de ce era Sam așa de entuziasmat.

– Ce-i cu Sam? Iahtul ăla este chiar atît de mare după cum spune el sau e vreo vechitură de la clubul de iahting?

– Este un vas foarte frumos, zîmbi India, gîndindu-se la ziua precedentă petrecută pe vapor. Proprietarul lui este prieten cu Dick și Jenny. Eu am citit despre el și sînt sigură că îl cunoști și tu. Se numește Paul Ward și este căsătorit cu Serena Smith, scriitoarea. În clipa de față ea se află la Los Angeles și lucrează la un film, iar el a venit aici cu iahtul ca să petreacă o săptămînă împreună cu un grup de prieteni. S-ar putea să mai fie aici cînd o să vii și tu.

– Cred că glumești, spuse Doug, oripilat numai la gîndul unei excursii pe mare. Știi prea bine că am rău de mare, dar aș vrea să-l întîlnesc pe acest tip. Cum e? Arogant ca dracu' și un ticălos desăvîrșit îndărătul unei măști frumoase, nu-i așa? La asta se aștepta Doug, cunoscînd puterea și succesul de care se bucura Paul Ward pe Wall Street. Nu putea să conceapă că un personaj atît de influent putea fi totuși un simplu om de treabă.

– Nu, de fapt este foarte cumsecade. A fost extrem drăguț cu Sam, l-a luat pe șalupa lui, spuse India relaxată, iritată de presupunerile neîntemeiate ale lui Doug.

– Am auzit că nu e prea omenos. Poate se prefăcea doar în fața prietenilor lui. E genul de om care și-ar vinde și mama și tatăl. Doug ținea morțiș la ideile sale, iar India nu voia să se certe cu el.

– Sam e pur și simplu îndrăgostit de el. Intenționa să-i spună că se vor plimba cu iahtul a doua zi, apoi, fără să știe de ce, se gîndi că era mai bine să treacă totul sub tăcere.

– Tu ce faci? El schimbă subiectul și o scuti să mai vorbească despre Paul. Oricum nu mai avea ce să-i spună, în afară de faptul că ea îl considera un tip grozav, care o încurajase să-și reia cît mai repede activitatea profesională. Reacția lui Doug era ușor de prevăzut.

– Sîntem bine sănătoși cu toții. Aici e minunat. Ne-am reîntîlnit vechile cunoștințe. Jenny și Dick au fost grozavi, ca de obicei. Copiii s-au revăzut cu prietenii lor. Asta îi plăcea ei aici. Aceiași oameni și aceleași locuri. De parcă și-ar fi odihnit capul pe perna favorită și s-ar fi îmbrăcat în cămașa de noapte preferată. Tu ce faci?

– Sînt obosit. Muncesc. Nu m-am odihnit o clipă de cînd ați plecat. Credeam că o să reușesc să-mi iau cîteva zile de concediu. Dar nu cred că pot veni pe 4 Iulie.

– Știu, mi-ai spus, replică ea fără pic de interes. Încă mai era supărată pe el în urma discuției pe care o avuseseră la cina aceea de tristă amintire.

–N-aș vrea să vă dezamăgesc, spuse Doug încercînd să se scuze.

– Stai liniştit. O să ne ducem la familia Parker la o petrecere.

– Să mănînci doar friptura, e singurul lucru pe care nu-l arde Dick. India zîmbi cînd îşi aminti de discuţia cu soţii Parker şi-i spuse că aceştia îşi angajaseră o bucătăreasă în vara asta. Mi-e dor de voi, adăugă în final.

În ce-o privea, sentimentele ei pentru el erau foarte confuze. Dar, într-un fel, avea impresia că el uitase totul. Doug nu înţelesese nici o clipă cît de nenorocită se simţise ea cînd aflase părerea lui despre căsnicie. Acum, nici nu mai ştia cine era ea, prietena lui, menajera lui, „compania lui de bază". Nu voia să fie nici una, nici alta, şi-ar fi dorit să fie iubita lui, dar o asemenea alternativă era exclusă. Se simţea ca o servitoare, ca o sclavă, ca un obiect pe care el îl deţinea de drept. Ca o maşină la care recurgea soţul ei ca să-şi transporte copiii. Trăia un sentiment de frustrare, care ridicase o barieră de netrecut între ei.

– Te mai sun mîine, spuse el cu voce plată. Noapte bună, India. Se aştepta să-i fi spus „te iubesc", „mi-e dor de tine", dar el închise telefonul. Poate că din acest motiv ajunsese Gail în situaţia în care se afla de cîţiva ani. În ce-o priveşte, India n-ar fi vrut niciodată să împingă lucrurile pînă acolo încît să se întîlnească la hotel cu un bărbat sau să se culce cu soţii altor femei. Nu decăzuse chiar pînă într-atît. Oare ce se întîmplase cu Gail? se întrebă ea, intrînd în camera obscură.

Scoase substanţele chimice şi începu să developeze filmul cu gîndul la conversaţia avută cu soţul ei, apoi privi fotografiile care se developau în tăviţe şi îl văzu pe Paul,

zîmbindu-i, rîzînd cu Sam. Cu privirea aţintită spre depărtări, la bordul şalupei, arăta extrem de bine. Şirul lung de portrete pe care le avea în faţă îi relată povestea acelei după-amieze minunate cu un bărbat şi un copil. Rămase multă vreme cu ochii aţintiţi asupra fotografiilor, gîndindu-se la el şi la Serena. Paul o descrisese în termeni atît de bizari! Uneori lăsa impresia unei femeie înspăimîntătoare, alteori i se părea extrem de interesantă. Dedusese cu uşurinţă că Paul era îndrăgostit de ea, dar şi intrigat de personalitatea ei. Din ceea ce-i spusese Indiei reieşea că era o femeie dificilă. După toate probabilităţile, cei doi duceau o viaţă plină de aventuri. Automat, se întrebă ce împărţea ea cu Doug. Ce viitor avea relaţia lor? Şi, mai important, ce presupunea o căsnicie fericită? Nu mai înţelegea nimic. Aflase că ingredientele pe care ea le considera necesare într-o relaţie conjugală nu erau importante, iar lucrurile pe care le spusese Paul despre Serena, în afară de faptul că avea o fire dificilă, încăpăţînată, provocatoare, uneori agresivă, nu făceau decît să trădeze iubirea pe care i-o purta. India îşi dădu seama că pentru moment era incapabilă să descifreze relaţiile dintre oameni şi secretul înţelegerii lor. Nu mai avea răspunsurile pe care, pînă nu de mult, le dădea la aceste întrebări.

Atîrnă fotografiile la uscat şi ieşi din cameră să vadă ce fac copiii. Sam adormise pe canapea în timp ce se uita la o casetă, ceilalţi jucau leapşa afară, la lumina lanternei, iar Jessica împreună cu unul din băieţii familiei Boardman mîncau pizza rece în bucătărie. Totul era în perfectă ordine în mica ei lume.

Îl duse pe Sam în pat şi reuşi să-l dezbrace fără să-l trezească. Aerul curat şi aventura zilei petrecute pe *Steaua*

de Mare îl extenuaseră. Şi, pe cînd îl privea, se gîndi la Paul şi la fotografiile pe care i le făcuse.

Brusc îi trecu prin minte un gînd şi mai ciudat, în timp ce stingea lumina şi ieşea din cameră, îndreptîndu-se spre dormitorul ei. Ce-ar fi dacă şi-ar continua viaţa singură, dacă nu ar mai fi căsătorită cu Doug? Care ar fi diferenţa? Acum ea făcea absolut totul. Preluase toate responsabilităţile. Presta toate muncile grele, se ocupa de creşterea copiilor, îşi făcea probleme în legătură cu ei, gătea şi deretica prin casă. Un singur lucru nu făcea – nu aducea bani în casă. Se sperie cînd se gîndi la acest aspect, dar ce s-ar întîmpla dacă Doug ar părăsi-o? Dacă ar muri? Viaţa ei s-ar schimba? S-ar simţi mai singură ca acum, cînd ştia că nu era decît un obiect necesar pentru el? Ce s-ar întîmpla cu ea dacă l-ar pierde? Cu ani în urmă, cînd copiii erau mici, se gîndise la asta şi avusese sentimentul că nu ar supravieţui nici măcar o oră fără el. Dar asta fusese pe vremea cînd ea credea că Doug o iubea. Acum, cînd aflase cum stau lucrurile, ce-ar însemna viaţa fără el? Se simţea vinovată că îndrăznise măcar să se gîndească la asta, de parcă ar fi făcut un semn magic şi ar fi provocat dispariţia lui. Însăşi formularea unui asemenea gînd era o formă de trădare. Dar nimeni nu ştia ce era în mintea ei. N-ar fi îndrăznit niciodată să împărtăşească nimănui ceea ce gîndise, nici măcar lui Gail. Şi, bineînţeles, nici lui Doug.

Se întinse pe pat şi în cele din urmă luă o carte, dar îşi dădu seama că nu putea citi. Nu auzea decît propriile întrebări care i se învîrteau în minte. Şi cea mai dură dintre toate era una de care se temea cel mai mult. Ce mai însemna acum căsnicia pentru ea? Totul se schimbase, asemenea unei imperceptibile modificări de ton dintr-o melodie plăcută

transformată într-o huruială greu de suportat. Şi nu mai putea pretinde că ceea ce auzea ea acum era muzică. Nicidecum. Nu mai era de săptămîni de zile. Poate chiar de mai multă vreme, dacă nu cumva de la bun început. Acesta era gîndul cel mai neplăcut. I se păru mai plauzibil faptul că fusee o melodie foarte dulce, pe care o pierduseră? Poate că pînă la urmă lucrul acesta li se întîmplă tuturor. În final pierzi partea minunată... şi devii acru sau enervat, sau ca Gail, încerci să umpli un ocean de singurătate cu o ceaşcă de ceai. Totul i se părea lipsit de speranţă.

Renunţă în cele din urmă la carte şi ieşi pe ponton ca să se uite la copiii care se jucau, dar între timp aceştia intraseră în camera de zi şi vorbeau încet. Rămase locului şi privi stelele, întrebîndu-se ce-o să se întîmple cu viaţa ei acum. Probabil că nimic deosebit. O să mai şofeze încă vreo nouă ani, pînă cînd Sam va fi destul de mare ca să conducă şi singur maşina, sau poate doar trei ani, cînd Jason i-ar fi putut duce el cu maşina, în vreme ce ea avea să fie pusă la naftalină. Şi ce se va întîmpla atunci? Şi mai multe rufe de spălat, şi mai mult de gătit, pînă cînd vor pleca la colegiu, iar ea îi va aştepta să vină acasă în vacanţă. Şi ce se va întîmpla cu ea şi cu Doug atunci? Ce-or să-şi spună ei? Brusc, totul se transformase într-un imens gol.

Aşa se simţea ea acum. Golită. Zdrobită. Păcălită. Şi totuşi, trebuia să meargă înainte, ca un robot, să se rotească, să producă ce trebuia, pînă cînd s-ar defecta motorul. Nu era o perspectivă prea atrăgătoare. Şi pe cînd se gîndea la toate acestea, privi oceanul şi observă vasul. Văzu *Steaua de Mare* în toată splendoarea lui, cu toate becurile aprinse în salonul principal şi în cabine, zări luminile roşii ce străluceau pe catarg

în timpul unei plimbări nocturne. Era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse ea vreodată. Asemenea unui covor fermecat, care te ducea oriunde voiai. Îl vedea cu ochii minții pe Paul navigînd peste tot în lume. Altfel cum ai să descoperi locuri noi? Era de parcă îți luai casa cu tine, locul unde te simțeai în siguranță. Indiei i se păru perfecțiunea întruchipată și, pentru o singură clipă, ar fi vrut să se ascundă acolo și îl invidie pe Paul pentru iahtul lui. Vasul arăta minunat pe fundalul nopții. Îi părea rău că Sam dormea și că nu-l putea vedea, dar avea să fie din nou la bordul lui a doua zi de dimineață.

Îi trimise pe copii la culcare pe la ora unsprezece, apoi stinse lumina și în dormitorul ei. Iar dimineața îl trezi pe Sam la ora șapte și jumătate. Acesta sări în picioare înainte ca ea să-l atingă, nerăbdător să plece mai repede. Ea făcuse deja un duș și se îmbrăcase. Purta un tricou ca albastrul cerului, jeanși albi și espadrilele albastre pe care Gail i le cumpărase din Franța anul trecut; era pieptănată foarte îngrijit cînd intră în bucătărie ca să pregătească micul dejun.

Le promisese copiilor să le lase prăjituri cu afine și salată de fructe și mai aveau la dispoziție patru cutii cu cereale. Ei îi împărtășiseră planurile lor cu o seară înainte, inclusiv că urmau să ia cina la niște prieteni, iar ea știa că se vor simți bine fără ea. Dacă s-ar fi ivit ceva, puteau apela la oricare dintre vecini. Iar Paul le dăduse numărul de telefon de pe iaht, așa că o puteau suna la nevoie. Se îngrijise de tot și la ora opt și douăzeci de minute, ea și cu Sam se urcară pe biciclete și se îndreptară spre club.

Cînd ajunseră acolo, Paul era pe ponton, iar musafirii lui tocmai plecau. Închiriaseră un microbuz și intenționau să-și viziteze niște prieteni din Gloucester, unde urmau să rămînă

peste noapte. După ce-şi luă rămas-bun de la ei, Sam fugi pe iaht, iar Paul îi cuprinse umerii cu braţul.

– Pariez că ai dormit buştean azi-noapte după plimbarea cu şalupa. Rîse cînd Sam încuviinţă din cap. Şi eu la fel. Este o muncă grea, dar distractivă. Azi o să fie mult mai uşor. M-am gîndit să mergem la New Seabury, să ne oprim acolo ca să mîncăm, apoi să ne întoarcem şi să mîncăm aici. Sînteţi de acord? O privi pe India, care dădu aprobator din cap.

– Bineînţeles, exclamă India veselă, după care el îi întrebă dacă luaseră micul dejun.

– Am mîncat nişte cereale, spuse Sam morocănos, de parcă mama lui l-ar fi înfometat.

– Marinarii nu iau micul dejun, spuse Paul, privindu-l cu înţelegere. Ce zici de nişte napolitane? Tocmai le-au scos din cuptor.

– N-am nimic împotrivă. Paul îi explică Indiei cum să ajungă în cabina pentru oaspeţi, ca să-şi lase lucrurile acolo. Ea coborî scara, găsi uşor încăperea respectivă şi fu uluită de ceea ce văzu. În nici un hotel nu văzuse o cameră mai frumoasă. Pereţii erau lambrisaţi, iar dulapurile şi sertarele aveau, accesorii din alamă lucitoare. Camera mare şi aerisită avea mai multe hublouri şi un dulap imens; alături se afla o încăpere de baie din marmură albă, cu cadă şi duş. Era chiar mai luxos decît îşi imaginase ea, şi mult mai frumos decît acasă la Westport. Observă imediat că picturile de pe pereţi purtau semnături celebre.

Puse sacoşa pe pat şi văzu că pătura era din caşmir şi purta emblema iahtului. Scoase plicul cu fotografii pe care îl adusese cu ea.

Cînd ajunse ea în sufragerie, Sam se îmbuiba cu napolitane cu sirop de arțar, care-i șiroia pe bărbie, și discuta aprins cu Paul pe tema navigației.

– Tu ce dorești să mănînci, India? Napolitane?

– Nu, mulțumesc, zîmbi ea, ușor jenată. Ți-ai putea închipui că e nemîncat.

– Marinarii au nevoie de un mic dejun consistent, spuse el zîmbind. Vrei niște cafea, India? Îi plăcea numele ei și i-l rostea adesea. O întrebase în legătură cu proveniența acestuia, iar ea îi spusese că tatăl ei avusese o slujbă acolo atunci cînd se născuse ea.

Unul din stewarzii care stăteau prin apropiere îi turnă niște cafea aburindă într-o ceașcă de Limoges cu steluțe albastre. Toate porțelanurile și toate cristalurile aveau înscrise pe ele fie numele iahtului, fie steluțe.

După ora nouă, cînd Sam termină de mîncat, Paul îi invită pe punte. Era o zi însorită, cu briză puternică, ideală pentru a ieși în larg. Paul privi cerul și-i spuse ceva căpitanului. După ce ajunseră la o distanță potrivită, ridicară velele. Paul îi explica băiatului toate manevrele pe care le executau în timp ce părăseau docul. Membrii echipajului aruncau frînghiile pe punte, iar stewarzii coborîră ca să fixeze obiectele mobile. India se retrase din calea tuturor și observă toată acea activitate febrilă, în timp ce Sam stătea lîngă Paul și asculta explicațiile acestuia. În cîteva minute, părăsiră docul și portul.

– Gata? îl întrebă Paul pe Sam în momentul în care opri motorul. La ieșirea din port scufundară chila cu un motor.

– Gata, spuse Sam nerăbdător. De-abia aștepta să înceapă să navigheze. Paul îi arătă pe ce butoane să apese în timp ce uriașele vele începură să se desfășoare; Sam desfăcu

pe rînd toate velele. Trecu doar un minut şi toate se umflară, apoi uriaşul iaht se puse în mişcare. Era un spectacol extraordinar, iar Sam se umfla în pene, uitîndu-se la Paul. India nu mai văzuse niciodată o privelişte mai frumoasă decît aceea oferită de vasul ce se depărta de mal cu viteză mare, îndreptîndu-se spre New Seabury.

Paul şi Sam reglau tot timpul velele după ce se uitau la catarge, iar Paul îi explică din nou manevrele, în timp ce India îi privea. Paul şi Sam erau unul lîngă celălalt la timonă, şi Paul îl lăsă o clipă pe Sam să o manevreze singur, continuînd să stea lîngă el; apoi se întoarse spre căpitan. Sam rămase cu căpitanul, iar Paul se duse în cabina de pilotaj ca să-i ţină companie Indiei.

– Îl răsfeţi. N-o să-i mai placă nici un alt iaht. Este fantastic! exclamă ea cu ochi strălucitori.

– Mă bucur că îţi place. Părea mulţumit. Se vedea că era dragostea vieţii lui, locul în care se simţea cel mai fericit şi mai liniştit. Cel puţin aşa îi spusese. Iubesc iahtul ăsta. Am avut parte de multe bucurii pe *Steaua de Mare*.

– Probabil la fel ca toţi cei care s-au îmbarcat pe el. Îmi place să ascult povestirile prietenilor tăi.

– Sînt sigur că jumătate din ele povestesc cum Serena sare de pe iaht şi ameninţă că mă părăseşte ori de cîte ori pleacă nava. Nu este un marinar împătimit.

– Are rău de mare? întrebă ea curioasă.

– Nu chiar. De fapt, a avut rău de mare doar o singură dată. Pur şi simplu nu-i place să navigheze şi detestă iahturile.

– Probabil că nu e plăcut pentru tine, ţinînd seama de pasiunea ta pentru asemenea ambarcaţiuni.

– Asta înseamnă că nu prea petrecem mult timp împreună. Invocă tot soiul de pretexte ca să nu fie aici şi, cum este şi ocupată, orice discuţie devine inutilă. Niciodată n-am ştiut dacă e într-adevăr nevoie de ea la Los Angeles sau recurge la tot soiul de subterfugii ca să nu fie pe *Steaua de Mare*. Am încercat cîndva să discut lucrul ăsta cu ea, dar acum o las să vină cînd are ea chef.

– Te deranjează cînd nu vrea să te însoţească? Ştia că era o întrebare indiscretă, dar cu el se simţea aşa de relaxată încît înţelese că îl putea chestiona şi în această privinţă. Şi mai era şi curioasă să afle secretul fericirii altora în căsnicie. De curînd devenise un lucru foarte important pentru ea. Poate mai putea învăţa ceva util.

– Uneori mă deranjează, recunoscu el, în timp ce unul din membrii echipajului le oferea cîte o votcă cu suc de roşii. Era aproape unsprezece. Mă simt singur fără ea, dar m-am obişnuit. Nu poţi obliga pe cineva să facă ce nu vrea. Şi dacă procedezi astfel, uneori plăteşti un preţ foarte mare. Am învăţat lucrul ăsta cînd am fost căsătorit prima oară. Pe atunci am procedat greşit şi mi-am jurat că, dacă mă mai însor vreodată, îmi voi schimba purtarea. Şi aşa s-a şi întîmplat. Căsnicia mea cu Serena se deosebeşte radical de prima mea tentativă de mariaj. Am aşteptat mult înainte de a face acest pas. Voiam să fiu sigur că era o relaţie serioasă, cu femeia potrivită.

– Şi ai luat o decizie corectă? Ea îi puse întrebarea cu atîta drăgălăşenie încît Paul nu se simţi ofensat. Era evident că deveneau prieteni.

– Cred că da. Sîntem foarte diferiţi, Serena şi cu mine. Nu întotdeauna coincid preferinţele noastre, dar ne simţim bine unul cu celălalt. Şi o respect. Sînt sigur că respectul este

reciproc. Îi admir succesele, şi tenacitatea, şi forţa. Are mult curaj. Dar uneori mă scoate din minţi, adăugă el cu un zîmbet.

– Îmi cer scuze pentru indiscreţia mea. În ultimul timp mi-am pus o mulţime de întrebări şi nu mai ştiu care este răspunsul corect. Credeam că îl cunosc. Dar e clar că răspunsurile corecte nu coincid cu cele anticipate de mine.

– Asta nu e bine, spuse el preocupat. Înconjuraţi de imensitatea oceanului, cu velele fluturînd deasupra capetelor, aveau senzaţia că-şi pot spune orice unul celuilalt.

– Nu, nu este, admise ea. Deşi nu îl cunoştea prea bine, India se simţea în perfectă siguranţă în preajma lui. Nu mai ştiu ce fac, ori încotro mă îndrept, sau unde am fost în ultimii paisprezece ani. După douăzeci de ani de căsnicie am ajuns să mă întreb dacă au vreun rost lucrurile pe care le fac sau dacă au avut vreodată. Eu aşa credeam, dar acum nu mai sînt sigură.

– La ce te referi? Voia să afle mai multe despre ea, poate chiar să o ajute. Era ceva în ea care îi stîrnea dorinţa de a o înţelege. Şi nu ar fi reprezentat nici o trădare faţă de Serena. Era cu totul altceva. Simţea că el şi India puteau deveni prieteni şi că-şi vor descărca sufletul unul în faţa celuilalt.

– Am renunţat la slujba mea acum paisprezece ani. Lucram pentru *The New York Times*. Eram angajată acolo de doi ani, de cînd venisem din Asia, Africa... Nicaragua, Costa Rica... Peru... Am fost peste tot. Dar el ştia deja asta. M-am întors pentru că m-a avertizat că, în caz contrar, totul s-ar sfîrşi între noi. Mă aşteptase în America mai mult de un an şi reacţia lui mi s-a părut corectă. Cîteva luni mai tîrziu ne-am căsătorit, iar eu am lucrat la New York încă doi ani, pînă

cînd am rămas însărcinată cu fiica noastră cea mare. Şi atunci Doug mi-a spus că trebuia să renunţ la serviciu. Nu voia ca eu să alerg de colo-colo prin ghetouri şi în fundături de străzi, să mă furişez prin ganguri pentru o fotografie bună, de vreme ce urma să avem copii. A fost o înţelegere pe care am încheiat-o în momentul în care ne-am căsătorit. Imediat după naşterea primului copil trebuia să agăţ aparatul de fotografiat în cui şi să termin cu totul. Şi m-am conformat. Ne-am mutat în Connecticut. Am avut patru copii în cinci ani şi de atunci n-am făcut altceva decît să-mi transport copiii cu maşina şi să schimb scutece.

– Şi nu mai suporţi situaţia asta? I se părea cît se poate de firesc. Era de neconceput ca ea să se mulţumească cu asemenea activităţi. Cum de fusese atît de orb Doug încît s-o aducă în starea asta?

– Uneori nu mai suport, îi răspunse ea sincer. Nu era chiar ceea ce am visat eu în liceu că o să fac. Cu vremea, m-am obişuit cu o viaţă foarte diferită de cea pe care o duceam cînd eram tot timpul pe drumuri. Dar uneori îmi place chiar mai mult decît mi-aş fi putut închipui. Îmi iubesc copiii şi mă bucur să ştiu că mi-am adus şi eu contribuţia la formarea lor.

– Şi tu? Tu cu ce te-ai ales? O privi mijind ochii, concentrat.

– Am o oarecare satisfacţie. O fericire că sînt cu copiii mei. Îmi plac. Sînt foarte drăguţi.

– Şi tu eşti la fel. Îi zîmbi. Aşadar, ce ai de gînd? Să faci transporturi de persoane pînă cînd o să fii prea bătrînă ca să mai conduci maşina, sau să-ţi reiei munca?

– Aici e buba. Mi-am dat seama de curînd de lucrul ăsta. Soţul meu se încăpăţînează să-mi interzică să lucrez. A

apărut o stare conflictuală între noi. Acum cîteva săptămîni am avut o discuție serioasă pe această temă, iar el mi-a explicat cum vede el instituția matrimonială. Părea deprimată în timp ce vorbea.

– Și care e părerea lui?

– El vede soția ca pe o menajeră, un șofer, o gospodină care să știe să gătească și să curețe după copii. O companie, cred că a spus. „Cineva în care să te poți bizui că are grijă de copii." Asta-i tot ce-și dorește el.

– Aș îndrăzni să afirm că nu este o fire romantică, spuse Paul sec, iar ea zîmbi. Îi plăcea să stea de vorbă cu el, căci o făcea să se simtă la largul ei. Se împlinea o lună de cînd tot rumega spusele lui Doug și, mai rău, ceea ce lăsase să se înțeleagă.

– Nu prea îmi fac iluzii în legătură cu ceea ce pretinde el de la mine. Și, brusc, cînd privesc înapoi, îmi dau seama că o bună perioadă de timp asta-i cam tot ce-a fost. Poate că de la bun început eu am reprezentat doar o companie și o bună gospodină. Și m-am lăsat angrenată în treburile casei, așa că nu mi-am dat seama niciodată. Poate că m-aș mulțumi cu un asemenea trai dacă aș relua lucrul. Dar el nu vrea nici asta. De fapt, zise ea privindu-l intens, mi-a interzis lucrul acesta.

– E o purtare prostească. Eu am făcut o dată jocul ăsta. Și am pierdut. Prima mea soție era editor la o revistă, în vreme ce eu urmam colegiul. Avea o slujbă deosebită și mă întreb dacă nu am fost un pic gelos pe ea. A rămas însărcinată cu fiul nostru după ce am absolvit colegiul și mi-am luat serviciu. Ulterior am obligat-o să-și dea demisia. Așa procedau bărbații pe atunci. De atunci m-a urît întotdeauna. Nu m-a

iertat niciodată. Simțea că i-am distrus viața și că am condamnat-o la o existență care se învîrtea doar în jurul fiului nostru. Oricum nu prea avea vocație de mamă. N-a mai vrut să facă alți copii și, în cele din urmă, nu m-a mai dorit nici pe mine. Căsnicia noastră s-a destrămat dureros pentru amîndoi. Și, cînd totul s-a terminat, și-a reluat lucrul. Acum este editor șef la *Vogue*. Dar continuă să mă urască. Este foarte periculos să tai aripile unei femei. De cele mai multe ori pacientul nu supraviețuiește unei astfel de operații. De aceea nu mă amestec niciodată în munca Serenei. Cel puțin atîta lucru am învățat. Și nici nu am obligat-o să facă copii. Mary Ann, prima mea soție, n-ar fi trebuit nici ea să dea naștere unui copil. Fiul meu, Sean, a fost crescut de guvernante din momentul în care ea și-a reluat activitatea. La vîrsta de zece ani a ajuns la internat, iar trei ani mai tîrziu a rupt orice relație cu mine. Și nu este apropiat nici de mama lui. Cel puțin tu îți iubești copiii. Sam era un exemplu grăitor pentru dragostea cu care îl înconjurase și de bună seamă că se comportase la fel și cu ceilalți copii. Nu poți obliga oamenii să facă ceva ce nu vor și ceea ce nu le stă în fire. Mă mir că soțul tău n-a aflat lucrul ăsta.

– Multă vreme m-am împăcat cu situația. Îmi iubesc familia. Mă bucur că am copii. Și nu vreau să-i frustrez ducîndu-mă la un serviciu care să mă solicite toată ziua. Nu mai pot să străbat lumea cum obișnuiam s-o fac odinioară. Dar cred că și copiii ar accepta să mă duc la lucru din cînd în cînd, de vreo două ori pe an, pentru o săptămînă sau două, mai ales dacă aș realiza reportaje în apropierea casei. Am senzația că am renunțat la propria ființă și nimănui nu-i pasă,

în special soţului meu. Nu apreciază defel sacrificiile pe care le-am făcut. Consideră că mi-am pierdut timpul pe drumuri şi că m-am distrat de minune înainte de a mă căsători.

– Înţeleg că nu prea te-ai distrat. Dick Parker mi-a spus că ai cîştigat cîteva premii de prestigiu.

– Patru sau cinci, dar au însemnat mult pentru mine. Acum mi-am dat seama că nu mai pot să renunţ. Iar el nici nu vrea să audă de asta.

– Ce ai de gînd să faci? Să-i respecţi dorinţa sau să stîrneşti furtună? Aşa ar fi făcut Serena, fără a ezita nici o clipă, dar India era plămădită din alt aluat.

– Nu cunosc răspunsul la întrebarea asta, spuse ea, uitîndu-se la Sam. Era cît se poate de încîntat să stea lîngă căpitan. Nu se mişcase un milimetru de cînd începuseră ei să discute. În faza asta ne aflam cînd am venit aici. Mi-a cerut să iau legătura cu agentul meu ca să mă şteargă de pe lista de colaboratori.

– Să nu faci asta, spuse Paul hotărît. N-o cunoştea prea bine, dar intuise că dacă ea ar renunţa complet la acea parte din ea, ar fi aproape distrusă. Era o formă proprie de exprimare, o modalitate de comunicare, era existenţa, aerul ei. Apropo, unde este el acum?

– Acasă. În Westport.

– Îşi dă seama cît de mult te-au afectat vorbele lui?

– Nu cred. Am impresia că nici nu-l interesează.

– După cum ţi-am mai spus, se poartă prosteşte. Fosta mea soţie a răbufnit într-o zi ca o furtună după ce încercase să mă facă să înţeleg prin tot felul de stratageme. Dar o dată a ieşit furioasă din încăpere şi s-a dus direct la avocat.

– Nu cred că aş putea face asta, dar nici nu mai văd lucrurile în aceeaşi lumină. Într-o singură lună am simţit cum mi se destramă căsnicia şi habar n-am încotro să mă îndrept. Nu ştiu ce să spun, ce să mai cred... sau, şi mai rău, cine sînt eu. În urmă cu două luni mă complăceam în postura de gospodină. Iar acum mă retrag tot timpul în camera mea obscură şi plîng. Apropo, spuse ea brusc, ţi-am adus ceva. Întinse mîna după plicul aflat pe canapea, lîngă ea, şi i-l dădu cu un zîmbet timid.

El scoase fotografiile din plic şi le privi cu atenţie. Se simţea măgulit de fotografiile făcute cu el şi zîmbi la cele cu Sam, dar fu izbit de talentul ei şi de ceea ce realizase ea de la o distanţă aşa de mare, fără multe pregătiri prealabile. Cu siguranţă că nu-şi ieşise din formă în timp ce-şi ducea copiii cu maşina prin Westport.

– Sînt foarte reuşite, India, spuse el încet. Vru să i le dea înapoi, dar ea îi spuse că le poate păstra. Ea reţinuse doar una cu el şi cu Sam şi alta doar cu el singur, luată dintr-un unghi interesant.

– Nu mai poţi continua să-ţi iroseşti talentul.

– Poate mă crezi nebună fiindcă îţi vorbesc de toate prostiile astea.

– Nu. Pur şi simplu ai încredere în mine. N-o să te trădez niciodată, India. Sper că ştii lucrul ăsta.

– Mă simt puţin jenată de postura în care mă aflu, dar mi-am dat seama că pot să-ţi vorbesc... Îţi respect judecata.

– Şi eu am făcut greşelile mele, crede-mă. Dar nu se înşelase în privinţa Serenei. Acum sînt fericit, îi spuse Indiei. Serena este o femeie extraordinară. Nu prea ia seama la ce

spun şi eu o respect pentru asta. Poate că ar trebui să te duci la el şi să-i spui ce vrei tu.

– Nu sînt sigură că ar avea vreun rezultat. Am încercat, înainte de a veni aici, dar mi-a tăiat tot elanul. Se comportă de parcă m-aş fi angajat la el acum douăzeci de ani. Am încheiat o înţelegere şi acum trebuie s-o respect. De fapt, problema este că mă îndoiesc de dragostea lui, spuse ea cu ochii înotînd în lacrimi.

– Probabil că te iubeşte, dar este prea prost ca să-şi dea seama de asta. În caz contrar, oricît de dureros ar fi, trebuie să afli adevărul. Eşti prea tînără şi prea frumoasă ca să-ţi iroseşti viaţa şi cariera pentru un bărbat care nu te iubeşte. Presupun că asta te face nefericită. India dădu aprobator din cap, iar el îi atinse mîna şi i-o reţinu puţin. Este păcat să te iroseşti, India. Eu te cunosc de puţină vreme, dar te asigur că meriţi o soartă mai bună.

– Şi ce să fac? Să-l părăsesc? Numai la asta mă gîndesc. La fel se întîmplase şi seara trecută cînd încercase să-şi închipuie că Doug nu va mai reveni la ea şi că era singură cu copiii. Cum să procedez? Nu pot să-mi iau un serviciu cu normă întreagă şi să-mi îngrijesc şi copiii în acelaşi timp.

– Să sperăm că n-o să fie nevoie să lucrezi cu normă întreagă, ci doar atunci cînd vei dori tu şi numai la reportaje pe care să ţi le alegi singură. Dumnezeule, după aproape douăzeci de ani ar trebui să te susţină financiar! izbucni el revoltat la culme.

– Nici măcar nu m-am gîndit la asta. Cred că de fapt ar trebui să continuu ce-am început.

– De ce? o întrebă el şi pentru o clipă simţi un gol imens în suflet.

– De ce nu?

– Pentru că, dacă renunți la aspirațiile tale, îşi îngropi visurile şi, mai curînd sau mai tîrziu, asta te va ucide. Îți garantez acest lucru. Te vei veşteji, te vei acri, vei deveni irascibilă şi răutăcioasă şi te vei urîți sufleteşte. Uită-te la oamenii din preajma ta! Acri, nervoşi, trişti, oameni păcăliți de viață, care urăsc totul în jurul lor. India se întrebă, cu o panică crescîndă, dacă el vedea deja toate astea la ea. Zîmbitor, Paul o asigură de contrariul. Nu mă refer la tine. Dar ți se poate întîmpla dacă te laşi în voia sorții. Oricui i se poate întîmpla. Aşa am pățit şi eu în prima căsătorie. Devenisem răuvoitor față de cei din jur pentru că eram nefericit şi pentru că ştiam că ea mă urăşte şi pînă la urmă am ajuns s-o detest şi eu, dar am fost prea laş ca să lămuresc situația. Mulțumesc lui Dumnezeu că ea a provocat ruptura, altfel ne-am fi distrus unul pe celălalt. Cel puțin Serena şi cu mine ne iubim şi amîndurora ne place ce face ea. Mi-ar conveni să vină şi ea cu mine pe iaht, dar ei îi displace iahtul, nu mă urăşte pe mine. Este o diferență. Fă ceva, India! Te implor. Lumea este plină de oameni nefericiți şi înspăimîntați. Nu mai e nevoie şi de alții. Iar tu eşti mult prea frumoasă şi prea deosebită ca să ajungi ca ei. Nu te las eu. India se întrebă o clipă cum avea el să acționeze ca s-o oprească. Ce-ar fi putut face el? Îl întîlnise abia cu o zi în urmă, îi relatase întreaga ei viață şi toate problemele pe care le descoperise în căsnicie. Era cea mai ciudată experiență din viața sa, dar avea o încredere totală în el şi îi făcea plăcere să stea de vorbă cu el. Şi mai avea certitudinea că nu se înşela acordîndu-i încrederea sa.

– Nici măcar nu pot să-mi imaginez cum aş putea părăsi o lume în care am fost atîta timp. Tu ce-ai face în locul meu?

– Mai întîi ar trebui să-l suni pe agentul tău şi să-i spui că vrei într-adevăr să-ţi reiei lucrul. Apoi vezi cum evoluează situaţia. Totul va veni de la sine, la timpul potrivit. Nu forţa nota. Doar ascultîndu-l, trăia un sentiment de libertate şi, fără să se stea o clipă pe gînduri, se aplecă şi-l sărută pe obraz, ca pe un vechi prieten sau ca pe un frate.

– Îţi mulţumesc. Probabil că tu eşti răspunsul rugăciunilor mele. În ultima lună m-am simţit complet pierdută.

– Nu eşti o cauză pierdută, India. Începi doar să te regăseşti. Ai puţină răbdare. Nu e uşor să-ţi găseşti drumul înapoi după atîta vreme. Din fericire, eşti foarte talentată.

Dar mai avea ea un soţ? Aceasta era întrebarea care îi stîrnea panica.

Apoi, parcă la comandă, Sam se năpusti spre ei. Iahtul înainta destul de repede, dar el alerga pe punte către ei fără să-şi piardă echilibrul. Se apropiau de New Seabury şi Sam voia să ştie dacă mergeau la clubul de iahting.

– Vom arunca ancora şi vom merge la ţărm cu o barcă, îi explică Paul, iar copilul părea încîntat.

– După ce mîncăm ne întoarcem pe iaht ca să înotăm?

– Bineînţeles. Putem lua din nou şalupa dacă vrei. Sam dădu din cap, zîmbind fericit. Şi, în timp ce-i privea, India îi fu din nou recunoscătoare lui Paul şi îşi spuse în sinea sa că Serena era foarte norocoasă. Paul Ward i se părea o fiinţă extraordinară, care reuşise să se apropie de ea într-un timp record.

Doi marinari lăsară barca la apă, iar unul dintre ei rămase în ambarcaţiune ca să-i ducă la clubul de iahting. Paul urcă primul şi-i întinse mîna Indiei, iar Sam sări în barcă după ei.

Dejunul fu plăcut şi uşor; vorbiră despre o mulţime de lucruri, printre altele şi despre navigaţie, iar ochii lui Sam luciră admirativ cînd Paul le relată cîteva din aventurile lui prin întreaga lume, despre un uragan prin care trecuse în Caraibe şi despre un ciclon în Oceanul Indian.

După masă se întoarseră pe iaht, iar Sam înotă; apoi el şi cu Paul lăsară şalupa la apă, în timp ce India îi fotografia pe fundalul peisajului din jur. Paul şi Sam îi făcură semne cu mîna din cînd în cînd, apoi se întoarseră. Paul scoase windsurferul şi India mai luă nişte instantanee. Nu era un sport accesibil, dar Paul excela prin îndemînarea şi puterea cu care executa manevrele.

În final, cînd se îndreptară spre Harwich, vîntul încetase şi Paul decise să pornească motoarele. Sam fu oarecum dezamăgit, deşi se simţea obosit după o zi atît de plină. În scurt timp adormi în cabina de pilotaj. Paul şi India zîmbiră cînd îl văzură.

– Eşti norocoasă să ai un astfel de copil. Mi-ar face plăcere să-i cunosc şi pe ceilalţi, zise Paul îndatoritor.

– Sper să-i cunoşti cît mai repede, spuse ea, în timp ce stewardul şef le aduse cîte un pahar de vin alb. Paul o invitase să rămînă la cină, iar ea acceptase.

– Poate îi convingem pe toţi să se facă marinari.

– Poate. Dar acum ei se simt mai bine în compania prietenilor lor.

– Îmi amintesc de Sean cînd era de vîrsta asta. Aproape mă înnebunise. Schimbară un zîmbet, în timp ce Sam se mişcă lîngă ea fără să se trezească. India îl mîngîie pe cap cu o mînă, ţinînd paharul în cealaltă. Lui Paul îi plăcea să-i privească. Trecuse multă vreme de cînd nu mai văzuse pe

cineva atît de iubitor. Copiii nu făcuseră parte din viaţa lui şi, după ce navigase cu Sam în acea după-amiază, şi cu o zi înainte, i-ar fi plăcut ca şi Sean să fie la fel de receptiv, dar fiul său nu manifestase nici cel mai mic interes pentru iahturile tatălui său. Veţi petrece aici toată vara? o întrebă Paul, iar ea încuviinţă din cap.

– Doug o să vină să stea cu noi trei săptămîni în august. Apoi ne întoarcem la Westport. Cred că o să avem o discuţie foarte lungă. Paul dădu din cap, sperînd ca ea să ia o hotărîre inspirată. Tu unde te duci?

– Probabil în Europa. De obicei ne petrecem luna august în sudul Franţei, apoi facem o escapadă în Italia în septembrie. Era o viaţă plăcută, care părea şi distractivă în acelaşi timp; apoi îl întrebă dacă Serena îl va însoţi.

– Probabil că nu, în cazul în care îi vine vreo idee, rîse el.

Apoi sosi vremea cinei şi India îl trezi pe Sam. Se dezmètici cu greu, dar îi zîmbi fericit mamei sale. Visase că naviga pe *Steaua de Mare,* apoi îl văzu pe Paul şi zîmbetul i se lărgi; îi relată şi lui visul.

– Foarte frumos. Şi eu îmi visez iahtul, de obicei cînd nu navighez mai multă vreme, dar nu mi se întîmplă prea des. El petrecea mult timp pe iaht, după cum îi mărturisise Indiei în acea după-amiază, şi îşi rezolva treburile prin telefon sau fax.

Bucătarul gătise o mîncare foarte gustoasă – *pasta primavera* şi salată, în felul în care spusese India că le place lor, cu cartofi franţuzeşti. Mîncară la desert şerbet de piersici şi nişte prăjituri delicioase care se topeau în gură. După masă stătură din nou de vorbă, apoi căpitanul porni motoarele încet spre clubul de iahting. Nu le venea să creadă că ziua se apropia de sfîrşit. Fuseseră împreună cu Paul timp de treisprezece ore

şi atît India, cît şi Sam ar fi vrut să rămînă de-a pururi la bordul iahtului.

– Ţi-ar face plăcere să vii cu noi acasă să bei ceva? îl întrebă India în timp ce stăteau pe punte. Toţi trei regretau apropierea nopţii.

– Ar fi mai bine să rămîn. Am ceva de lucru, iar copiii tăi au nevoie de tine după o absenţă atît de îndelungată. Îşi închipuie probabil că ai fugit pe mare şi că nu te mai întorci. Era deja aproape nouă. Mai vino să mă vizitezi, Sam, îi spuse Paul. O să-mi fie dor de tine.

– Şi mie. Atît mama, cît şi copilul se simţeau de parcă petrecuseră o vacanţă întreagă, nu numai o zi pe mare. În plus, ea îi era recunoscătoare pentru cuvintele lui de îmbărbătare. De fapt o ajutase; acum se simţea mai liniştită ca oricînd şi, înainte de a pleca, îi mulţumi.

– Să nu-ţi fie frică să faci ceea ce trebuie, o încurajă el. Eşti în stare să rezolvi situaţia.

– Sper, spuse ea încet. O să-ţi trimit fotografii. Paul o sărută pe obraz, dădu mîna cu Sam, iar cei doi plecară de pe iaht, obosiţi, dar fericiţi la gîndul că îşi făcuseră un prieten. Ea nu ştia dacă avea să-l mai vadă înainte de plecare, dar era sigură că n-o să-l uite niciodată. Oarecum, presimţea că el îi schimbase total viaţa. Îi insuflase curaj. Şi o dată cu curajul vine şi libertatea.

7

În următoarele două zile India a fost ocupată cu copiii şi-a developat fotografiile cu Sam pe care le făcuse pe iaht. I le lăsă şi lui Paul. Acesta plecase undeva cu prietenii săi, aşa că nu-l văzu. Apoi, spre surprinderea ei, Paul o sună. Spuse că Dick Parker îi dăduse numărul ei de telefon.

– Cum merge? Avea o voce adîncă şi puternică, ce-i suna încîntător de familiară.

– Bine. Îi duc pe copii la tenis şi mai stau pe plajă cu ei. Nimic deosebit. Nimic interesant.

– Mi-au plăcut fotografiile. Îţi mulţumesc. Pusese printre ele şi o fotografie mare cu Sam, iar Paul zîmbise îndelung amintindu-şi de ziua petrecută împreună. A doua zi chiar îi lipsise Sam. Ce mai face prietenul meu Sam?

– Vorbeşte tot timpul de tine. Singurul lui subiect de discuţie este *Steaua de Mare*.

– Probabil că fratele şi surorile lui sînt exasperaţi.

– Nu, îşi închipuie că fabulează.

– Poate că ar trebui să-i aduci şi pe ei aici ca să le arăţi iahtul. Dar, practic, nu mai aveau cînd. A doua zi Paul urma să plece la Boston ca s-o ia pe Serena. Spunea că îşi făcuseră un program pentru 4 Iulie, iar a doua zi aveau să se întoarcă cu iahtul la New York. Şi, fără să ştie de ce, India se întristă cînd îl auzi. El avea viaţa lui, un imperiu pe care îl conducea şi o soţie autoare de bestselleruri cunoscută în întreaga lume. În viaţa lui nu mai era loc pentru o gospodină căsătorită în Westport. Ce putea să facă el? Să vină cu maşina la ea ca să ia prînzul împreună? Să se mulţumească cu genul de întîlniri ale lui Gail în Greenwich? În clipa în care îi trecu prin minte un asemenea gînd, India fu scuturată de un fior. Relaţia lor era cu totul alta.

– Cînd pleci în Franţa? întrebă ea, decontractată.

– Peste cîteva săptămîni. Iahtul o să ne aştepte la faţa locului. Echipajul are optsprezece zile ca să ajungă acolo. De obicei ne ducem la Hotel du Cap în jurul datei de la 1 august. Este ideea Serenei de a pleca într-o călătorie mai dificilă într-o ţară din lumea a treia, spuse el fără nici o urmă de răutate.

Era un fleac pe lîngă călătoriile pe care le făcuseră ea însăşi şi Paul în tinereţe, dar o călătorie la Cap d'Antibes nu putea fi considerată o nimica toată. India era convinsă că ei i-ar fi plăcut. O să te sun înainte de plecare. Ar fi grozav dacă ai mai veni pe iaht ca s-o cunoşti pe Serena. Poate la micul dejun. El nu-i spuse că Serena se trezea pe la prînz şi că lucra pînă la trei sau patru dimineaţa.

– Mi-ar face plăcere, zise India încet. Era nerăbdătoare să-l revadă şi să-i întîlnească soţia. Şi-ar fi dorit o sumedenie de lucruri, în majoritate lipsite de importanţă şi imposibil de

realizat. De cînd îl cunoscuse pe Doug, era pentru prima oară cînd un bărbat îi trezea asemenea simţăminte. Dar de data asta sentimentele îmbrăcaseră forma prieteniei.

– Ai grijă de tine şi de Sam, spuse el cu un glas brusc răguşit. Atitudinea lui era ciudat de protectoare faţă de ea şi faţă de copil, şi India nu-şi explica de ce. Poate pentru că venea Serena. Aceasta îi telefonase din Los Angeles şi-şi anunţase sosirea în acea dimineaţă. Te mai sun eu.

O clipă mai tîrziu, după ce închisese telefonul, ea continuă să privească fix aparatul. Era o distanţă ca de la cer la pămînt între ei doi. Adevărul e că, deşi se simpatizaseră, vieţile lor nu aveau nimic în comun. Întîlnirea cu el fusese un accident al sorţii, o întîmplare a destinului, care putea foarte bine să nu fi avut loc. Dar, spre binele ei şi al lui Sam, paşii lor se întîlniseră.

În acea noapte se întinse în pat amintindu-şi de ziua pe care o petrecuseră împreună, de discuţia purtată pe tema vieţilor lor şi de părerea lui despre drumul pe care ar trebui ea să-l urmeze, şi nu putea să nu se întrebe dacă ar avea vreodată curajul să ţină seama de sugestiile lui. Ar fi fost de-ajuns doar să-i spună lui Doug că voia să-şi reia lucrul ca să producă un uragan în căsnicia lor.

A doua zi se plimbă mult timp pe plajă, întorcînd chestiunea pe toate feţele. În aparenţă, ar fi fost cel mai simplu să revină la stilul de viaţă cu care se obişnuise timp de paisprezece ani. Dar nu mai era convinsă că putea face asta. Era ca şi cum s-ar fi întors în pîntecele mamei, aşadar ceva imposibil, oricît de mult s-ar fi străduit. Şi acum, cînd cunoştea părerea lui Doug despre cariera ei, nu era nici măcar sigură

că ar mai vrea. Atîta vreme cît nu prezenta nici un interes pentru el, de ce să-şi mai bată capul?

Următoarea zi era 4 Iulie. Copiii dormiră pînă tîrziu, iar după-amiază se duseră cu toţii, ca de obicei, la familia Parker. Petrecerea era în toi şi toţi vecinii lor se aflau acolo. Mîncarea ce umplea pînă la refuz masa părea delicioasă.

India stătea de vorbă cu o prietenă cînd, brusc, îl văzu intrînd pe Paul, îmbrăcat în jeanşi albi şi cămaşă albastră, alături de o femeie înaltă, frapantă, cu un păr lung şi negru şi o siluetă de invidiat. Avea nişte cercei mari din aur, iar India, în timp ce o privea încîntată, îşi spuse că nu mai văzuse niciodată o femeie atît de frumoasă. Purta o fustă scurtă, albă, o bluză albă, un lanţ de aur la gît şi sandale cu toc înalt. Arăta ca un manechin dintr-o revistă de modă pariziană. Pe cînd se apropia, India văzu că purta pe mîna stîngă un inel imens cu diamante, sub forma unui cub de gheaţă. Se opri şi îi spuse ceva lui Paul, iar el rîse. Părea fericit în compania ei. Era o femeie pe care era imposibil să n-o remarci. Toţi întorceau admirativ capul după ea. India o văzu cum îi sărută pe Jenny şi Dick, în timp ce primea un pahar cu vin alb din mîna unui chelner fără ca măcar să-l ia în seamă. Se vedea că era obişnuită cu o viaţă de lux, pe parcursul căreia fusese în permanenţă servită.

Şi, de parcă ar fi simţit că se uită la ea, Serena se întoarse uşor prin mulţime şi îi susţinu privirea. Atunci Paul se aplecă şi-i spuse ceva, iar ea dădu aprobator din cap, apoi îşi croiră drum către ea. Se întreba ce-i putuse spune Paul... Am întîlnit acea sărmană femeie nefericită care locuieşte în Westport... a renunţat la cariera ei acum paisprezece ani şi

de atunci se luptă cu un morman de scutece... fii drăguță cu ea... Doar privind-o pe Serena Smith îți dădeai seama că nu putea fi niciodată așa de proastă încît să renunțe la identitatea ei sau la cariera ei, ori să suporte să fie tratată de soțul ei ca „o persoană demnă de încredere, capabilă să-ți crească copiii". Era frumoasă, sofisticată și sexy, avea picioare superbe și o siluetă nemaipomenită. India se simțea îngrozitor de demodată pe cînd Serena înainta maiestuoasă către ea. Și i se puse un nod în gît cînd, în cele din urmă, Paul ajunse lîngă ea și o privi de la înălțimea staturii sale, zîmbindu-i cordial. India se simți electrocutată în clipa în care el îi atinse umărul.

– India, ți-o prezint pe soția mea... Serena Smith... Draga mea, ea este fotografa extraordinară de care ți-am vorbit, și mama tînărului marinar. Cel puțin îi povestise Serenei despre ea. Dar India se simțea foarte stîngace în compania ei. Avea cel mai frumos zîmbet pe care-l văzuse vreodată și arăta cu cincisprezece ani mai tînără decît Jenny, fosta ei colegă de cameră. Dar Jenny nu se mai fardase de la optsprezece ani, în vreme ce machiajul Serenei era impecabil.

– Dintotdeauna mi-am dorit să vă întîlnesc, spuse India, sperînd să nu fie luată drept un fan al scriitoarei, dar nici să se arate indiferentă. Am citit tot ce ați scris, la un moment dat, dar sînt atît de ocupată cu copiii mei încît acum nu mai am timp pentru lectură.

– E de înțeles. Paul mi-a spus că ai o mulțime de copii. Micuțul din fotografie este nemaipomenit și se pare că are stofă de marinar zise ea dînd ochii peste cap. Sfatul meu e să-i scoți repede din minte marea. Nu-l mai lăsa să se urce vreodată pe un iaht. Este o boală perfidă, care-ți macină

creierii. Şi dacă mergi prea departe, situaţia îţi scapă de sub control. Era caraghios modul în care spunea ea astea, aşa că India nu se putu abţine să nu izbucnească în rîs, deşi avea senzaţia că-l trăda cumva pe Paul. Petrecuseră aşa de bine pe *Steaua de Mare*. Nu mă omor după iahturi, i se confesă Serena. Probabil ai aflat de la Paul. Între timp, acesta dispăru în căutarea unui pahar cu bere.

– Trebuie să recunosc, este un iaht minunat, spuse India amabilă. Băieţelul meu, Sam, a făcut o adevărată pasiune pentru el.

– Este interesant vreme de zece minute, spuse Serena scurt. Apoi o privi fix pe India, care nu prea se simţea la largul său.

Nu cumva îşi dăduse seama ce mult îi plăcea soţul ei, căruia îi făcuse confidenţe despre viaţa ei? Evident, Serena nu ar fi fost prea încîntată să audă toate astea. Şi nu se putea şti cît de mult ar fi povestit un soţ soţiei lui, sau viceversa. Ea şi Doug nu prea aveau secrete unul faţă de celălalt, cel puţin în ceea ce o priveşte, cu excepţia aventurilor lui Gail, pe care nu i le divulgase din loialitate faţă de aceasta.

– Aş fi vrut să-ţi cer un serviciu, spuse Serena, privind-o ciudat de stînjenită, iar India bănui despre ce era vorba.

... Nu-i mai da tîrcoale soţului meu... Se simţea vinovată. El era extrem de atrăgător, iar ea petrecuse o zi întreagă singură cu el, împărtăşindu-i nefericirea ei în căsnicie. Brusc, India se crispă la gîndul că Paul îi povestise Serenei despre ea.

– De cînd ţi-am văzut fotografiile, continuă Serena, mă gîndesc că ai putea să-mi faci un mare serviciu, bineînţeles

dacă ai timp. Plecăm mîine, dar nu mă pot gîndi decît la fotografia de copertă pentru noua mea carte de care n-am avut timp să mă ocup. Ai putea să vii mîine dimineaţă ca să-mi faci nişte fotografii? Arăt îngrozitor dimineaţa, aşa că o să ai nevoie de un bun retuş. Oricum, am văzut cît de pricepută eşti. Eu habar n-am să-i fac o poză ca lumea lui Paul, iar tu ai realizat o mulţime de instantanee fără ştirea lui. De obicei se strîmbă îngrozitor şi face impresia că e pe punctul să omoare pe cineva. Ce zici? Dacă nu poţi, nu e nici o problemă. Paul mi-a spus că obişnuiai să te duci în zone fierbinţi, unde aveau loc războaie sau revoluţii. India respiră uşurată. Serena nu părea nicidecum supărată că India fusese pe iaht cu Sam şi îi făcuse un teanc de fotografii. Poate că el nu-i dezvăluise secretele, îşi spuse ea plină de speranţe. Sau poate că Serena o compătimea atît de mult încît povestea asta nici nu mai conta.

– De fapt, nu am mai fost în zonele fierbinţi de vreo şaptesprezece ani, iar în prezent mă ocup doar de echipa de fotbal a lui Sam şi de nou-născuţii din vecini. Vă fac cu plăcere fotografia. Şi sînt măgulită că mi-aţi solicitat concursul. Eu nu mă pricep foarte mult la portrete. Am fost fotoreporteră, iar acum nu sînt decît o mamă.

– Eu nu am fost nici fotoreporteră, nici mamă, dar consider la fel de impresionante ambele ipostaze. Dacă vrei să vii mîine pe la ora nouă, o să încerc să mă tîrăsc din pat fără să-mi vărs cafeaua pe bluză înainte de sosirea ta. Cred că ar fi cea mai potrivită o bluză albă şi o pereche de jeanşi. Nu pot să sufăr fotografiile pompoase. Aş prefera ceva mai „real".

– Mă simt foarte măgulită de cererea dumneavoastră, spuse India din nou. Sper să fac ceva bun. Serena avea o

statură atît de minunată şi o piele atît de plăcută, încît era greu de crezut că n-ar fi fost fotogenică. India nici nu credea că ar avea nevoie de mult retuş. De-abia aştepta s-o fotografieze şi se bucură la gîndul că se va duce din nou pe *Steaua de Mare*. Avea prilejul să-l revadă pe Paul, chiar dacă se afla şi Serena cu el. Era soţia lui, în definitiv, şi ocupa cea mai mare parte a întregului peisaj.

Cele două femei discutară o vreme despre filmul la care lucra Serena, despre cea mai recentă carte a ei şi despre călătoria lor în sudul Franţei, ba chiar şi despre copiii Indiei.

– Nu înţeleg cum te descurci, spuse Serena admirativ. N-am crezut niciodată că e posibil să jonglezi între copii şi carieră şi întotdeauna mi-am închipuit că aş fi fost o mamă îngrozitoare. Chiar cînd eram de douăzeci de ani. Niciodată nu mi-am dorit să am copii. Paul ar mai fi vrut un copil cînd s-a căsătorit cu mine, dar eu împlinisem deja treizeci şi nouă de ani, iar interesul meu pentru acest aspect scăzuse şi mai mult. Pur şi simplu nu mi-am putut asuma o răspundere atît de mare, căci nu mă vedeam în stare să fac faţă cerinţelor corespunzătoare unei asemenea situaţii.

– Recunosc că mie nu-mi displace, spuse India încet, gîndindu-se la copiii ei. Doi dintre ei jucau volei în apropiere în timp ce ea vorbea cu Serena. India îi aprecie onestitatea, dar îşi dădu seama de diferenţa radicală dintre ele. India era mai pragmatică, mai directă şi mai naturală, spre deosebire de Serena, care avea o fire mai dificilă şi, într-un fel, mai agresivă. Dar spre surprinderea sa, India o simpatiză pe Serena. Acum îşi dădea seama de ce o iubea Paul. Era aşa de puternică încît, atunci cînd te aflai în compania ei, parcă

încălecai un armăsar pursînge. Şi nu-i displăcea nici faptul că lumea o considera dificilă. Se asemănau într-o singură privinţă – amîndouă erau foarte feminine, dar de o manieră foarte diferită.

India era tandră în situaţii în care Serena dădea dovadă de duritate, şi puternică în împrejurări în care Serena nu avea suficientă forţă. Dar părţile întunecate din firea Indiei erau cu mult mai insondabile, şi acest lucru îl intriga pe Paul. Serena nu avea nimic misterios, degaja doar forţă. India era mai tandră, mai bună şi mult mai înţelegătoare. Paul remarcase acest lucru cu prilejul îndelungatei lor discuţii de pe iaht.

Într-un tîrziu, Paul reveni la ele şi stătu o clipă privindu-le cu interes. Vedea clar contrastele dintre cele două femei şi, dacă ar fi fost cinstit faţă de sine, ar fi recunoscut că ambele extreme îl fascinau, în mod diferit şi dintr-o varietate de motive.

Respiră uşurat cînd Sam se apropie de ele, iar India îl prezentă Serenei. Băiatul dădu politicos din cap, dar părea stînjenit în compania ei; era evident că Serena nu ştia cum să le vorbească copiilor. I se adresa ca unui bărbat în miniatură, iar glumele ei nu stîrneau nici un ecou în mintea lui.

– Pare foarte isteţ, spuse ea cînd băiatul se întoarse la prietenii săi. Probabil că eşti tare mîndră de el.

– Sînt, zise India zîmbind.

– Dacă dispare vreodată, ştii unde îl găseşti, India. Paul o să navigheze spre Brazilia cu el în şalupă.

– Sînt convinsă că i-ar plăcea, spuse India rîzînd.

– Problema este că amîndurora le-ar plăcea. Dar mi se pare deplasat la vîrsta lui Paul. Bărbaţii sînt nişte copii, nu-i aşa? În cel mai bun caz ajung adolescenţi şi, de cîte ori nu-şi

găsesc drumul, devin copilăroşi. Ascultînd-o, se gîndi la Doug, nicidecum la Paul. Ea nu putea uita sfaturile înţelepte pe care i le dăduse cînd vorbiseră ultima oară.

În următoarele cîteva minute perfectară programul pentru a doua zi dimineaţă, apoi Serena se depărtă ca să mai schimbe două vorbe cu Jenny înainte de a pleca; India se uită după copiii ei, care păreau că se distrează de minune.

Era tîrziu cînd ajunseră acasă în acea seară, şi toţi erau veseli şi obosiţi. India îi spuse lui Sam că urma să se întîlnească cu familia Ward pe iaht a doua zi dimineaţă şi îl întrebă dacă voia să vină şi el.

– O să fie şi Paul acolo? întrebă el somnoros, iar cînd ea îl asigură că o să-l întîlnească şi pe el, Sam acceptă. Îi invită şi pe ceilalţi să vină, dar aceştia îi spuseră că preferă să doarmă mai tîrziu.

A doua zi dimineaţă îl trezi pe Sam, îi dădu de mîncare cereale şi pîine prăjită ca să nu plece la drum cu stomacul gol. Dar cînd ajunseră pe iaht, Paul veni în întîmpinarea lor şi le oferi clătite. Serena era încă în sufragerie şi îşi bea cafeaua. Contrar avertismentului ei din ziua precedentă, arăta extraordinar chiar şi la micul dejun. Purta o bluză albă scrobită, o pereche de jenşi bine călcaţi, şi era încălţată cu espadrile cu talpă de cauciuc. Avea o faţă frumoasă şi se fardase foarte puţin, doar atît cît să-i scoată în evidenţă frumuseţea.

– Gata? o întrebă pe India cînd o văzu.

– Da, doamnă. India zîmbi atunci cînd Sam se aşeză la masă în faţa unei farfurii pline cu clătite.

– Eu o să rămîn cu Sam, zise Paul. Nu era un sacrificiu pentru el, dimpotrivă, pe faţa lui se citea încîntarea. O să mergem cu şalupa.

– Ce plictisitor! exclamă Serena şi chiar vorbise foarte serios, în timp ce ieşea pe punte cu India după ea. Restul dimineţii trecu de parcă ar fi durat doar cîteva minute.

India făcu vreo şase rolfilme şi se declară mulţumită cînd constată că Serena era o persoană uşor de fotografiat.

Serena îi povesti Indiei întîmplări amuzante petrecute în timpul filmărilor de la Hollywood, îi vorbi despre autori celebri pe care îi cunoştea îndeaproape şi despre faptele lor îngrozitoare. În final, Serena o invită la prînz, bineînţeles împreună cu Sam. Se hotărîseră să amîne cu o zi plecarea la New York.

Mîncară gustări pe punte, pe care Serena le prefera felurilor de mîncare pretenţioase servite în sufragerie. India nu-i împărtăşea punctul de vedere, dar îi făcu şi ei plăcere să mănînce în aer liber; Paul şi Sam sosiră cu şalupa cînd femeile aproape că terminaseră de mîncat.

– A mai rămas ceva şi pentru noi? întrebă Paul cînd urcă pe punte. Sîntem morţi de foame!

– Doar nişte resturi, spuse Serena veselă, dar unul din stewarzi luă rapid comanda lui Paul. Acesta ceru să-i aducă gustări de la club pentru el şi Sam, cartofi prăjiţi şi murături, amintindu-şi că-i plăceau foarte mult.

Le povesti că se distraseră de minune, iar Sam dădu aprobator din cap. Nu-i spuse mamei că se răsturnaseră şi că Paul pusese rapid şalupa pe linia de plutire.

După ce-şi terminară gustările, India le spuse că e timpul să se întoarcă acasă să vadă ce fac ceilalţi copii. Şi mai voia să developeze şi fotografiile pe care i le făcuse Serenei.

– O să-ţi trimit nişte probe peste cîteva zile, îi promise Serenei, pregătindu-se de plecare.

– Sînt sigură că or să-mi placă. Dacă o să arăt doar pe jumătate față de cum a ieșit Paul, le voi folosi ca tapet în apartamentul nostru. Și, pe naiba, eu sînt mai prezentabilă decît el. Era, într-adevăr, o persoană fermecătoare. Avea sare și piper și știa să relateze cu mult nerv întîmplări din viața unor oameni celebri. După ce o ascultase în acea dimineață, India rămăsese cu impresia că citise o revistă de scandal dedicată celebrităților. Și nu era doar frumoasă, dar și nemaipomenit de atrăgătoare. India nu putea să nu se simtă cucerită de personalitatea ei.

La plecare, India îi mulțumi Serenei pentru prilejul pe care i-l oferise ca s-o fotografieze și lui Paul pentru că se ocupase între timp de Sam.

– El a avut grijă de mine, spuse Paul zîmbind, apoi se aplecă și-i cuprinse umerii cu brațul. Sam îi răspunse cu un salut la fel de viguros. Nu avea să uite niciodată zilele petrecute pe *Steaua de Mare*. Într-o bună zi va trebui să facem o călătorie împreună, îl îmbie Paul, dacă mama ta o să te lase. Ți-ar plăcea, Sam?

– Glumești? O să vin! îl asigură el strălucind de bucurie.

– Atunci s-a făcut. Apoi Paul se întoarse și o strînse în brațe pe India. Avea senzația că se despărțea de niște vechi prieteni, în timp ce-i urmărea cu privirea; întregul echipaj îi făcea cu mîna lui Sam, la plecare. Cîștigase inimile tuturor în timpul scurt, cît fusese acolo.

La întoarcere, India era atît de cufundată în gînduri încît căzu de pe bicicletă, așa cum i se mai întîmplase nu o dată în momentele de neatenție.

– Mami, ce e cu tine? Sam o privea speriat, ajutînd-o să se ridice. I se întîmpla adesea, dar nu se rănise și zîmbea de

propria ei neîndemînare. Faptul că fuseseră pe iaht împreună şi că avuseseră aceleaşi trăiri îi apropiase şi mai mult.

– La anul o să-mi cumpăr o bicicletă cu trei roţi, pentru vîrstnici, spuse ea curăţîndu-se de praf.

– Vrei să te şi cred, rîse Sam, apoi, după ce porniră din nou, rămaseră tăcuţi pe tot parcusul drumului. Amîndoi se gîndeau la iaht şi la oamenii pe care-i întîlniseră acolo. Erau impresionaţi de Paul, dar India îşi schimbase părerea despre el după ce o întîlnise pe Serena. Era un om căsătorit, iar soţia ocupa un loc important în viaţa lui.

Cînd ajunse acasă, India se duse direct în camera obscură. Şi, în timp ce developa filmele, fu uimită de ceea ce văzu. Fotografiile cu Serena erau fantastice. Arăta extraordinar, iar India nu se îndoia nici o clipă că şi ei aveau să-i placă. Era chiar o fotografie cu ea şi Paul, după ce acesta se întorsese de pe şalupă. Stătea aplecat peste spătarul scaunului ei şi formau un cuplu formidabil, avînd ca fundal oceanul. Iar India de-abia aştepta să-i trimită fotografiile.

Le expedie la New York prin poşta federală expresă, a doua zi dimineaţa, iar Serena o sună de îndată ce le primi.

– Eşti un geniu, spuse ea cu o voce sugrumată pe care India n-o recunoscu. Aş vrea să arăt şi în realitate ca în fotografiile astea.

– Eu aş zice că dimpotrivă, zîmbi India recunoscînd-o. Îţi plac într-adevăr?

– Sînt extraordinare! exclamă Serena.

– Ţi-a plăcut cea cu tine şi cu Paul?

– Nu am primit-o. Serena părea întrucîtva mirată.

– Dumnezeule! exclamă India dezamăgită. Probabil că am uitat să o trimit. Cred că a rămas în camera obscură. O să ți-o trimit cît mai curînd. Este grozavă.

– Și tu ești grozavă. Am vorbit cu editorul meu în dimineața asta; îți vor plăti dreptul de folosință pentru fotografii și bineînțeles că te vor și acredita.

– E cadoul meu pentru voi. Sam a petrecut așa de bine cu Paul, încît nici nu știu cum să vă mulțumesc.

– Nu fi caraghioasă, India. Afacerile sînt afaceri. Ce-ar spune agentul tău?

– N-are cum să-l deranjeze din moment ce nu știe. O să-i spun că le-am făcut pentru o prietenă. Nu vreau să mă plătești pentru asta.

– Ești incorigibilă. Ți-ai pierdut o dimineață întreagă ca să le faci, ca să nu mai vorbim de developat. Nici nu pot să mă hotărăsc pe care s-o aleg, toate sînt excepționale. De-abia aștept să i le arăt lui Paul. O să te sun și o să-ți spun pe care am ales-o. Aș vrea să le pot folosi pe toate, India. Îți mulțumesc. Dar te-aș ruga să accepți banii.

– Data viitoare, spuse India, sperînd că va mai avea ocazia. Și, după ce închise telefonul, își propuse să caute fotografia celor doi, dar uită complet de ea cînd sosi Aimee plîngîndu-se că i se înfipsese o așchie în mînă, pe care trebui să i-o scoată.

Următoarele zile se scurseră pe nesimțite și în cele din urmă sosi Doug în week-end.Trecuseră aproape două săptămîni de cînd nu-l mai văzuse. El părea fericit că-i vede pe copii, dar se simțea obosit după călătoria cu mașina. Și, ca de obicei, înotă puțin înainte de cină, la care fură prezenți toți

copiii. Însă după masă se duseră să-şi viziteze prietenii. Le plăcea să joace leapşa pe plajă, în întuneric, să spună poveşti cu stafii şi să se viziteze reciproc.

Cape Cod era locul ideal pentru ei, iar Doug îi privi cum o zbughiră pe uşă şi zîmbi. Era fericit că se afla acolo. Cînd cei doi soţi rămaseră singuri în camera de zi, India se simţi brusc stînjenită. Atîtea gînduri îi trecuseră prin minte de cînd se văzuseră ultima oară. Ca să nu mai vorbim de faptul că îl întîlnise pe Paul Ward şi că petrecuse puţin, împreună cu Sam, pe *Steaua de Mare,* şi făcuse fotografii cu Serena. Ar fi avut multe de povestit, dar, dintr-un motiv sau altul, India nu simţea nevoia să vorbească cu el despre toate astea. Era mai puţin nerăbdătoare ca de obicei să-i împărtăşească noutăţile.

– Ce-ai mai făcut? Doug vorbi de parcă s-ar fi întîlnit cu un prieten pe care nu-l mai văzuse din vara trecută. Nu se simţea nici un pic de tandreţe în vorbele lui, iar ea îşi dădu seama că nici nu fusese vreodată. Singura deosebire era că acum observa lucruri cărora nu le dăduse importanţă înainte. Se întreba cînd se produsese schimbarea între ei.

– Nimic deosebit. Discutaseră deja lucrurile mai importante. Copiii se simt foarte bine.

– Nu mai am răbdare pînă luna viitoare, cînd am să vin să stau şi eu cu voi, spuse el degajat. A fost groaznic de cald în Westport şi chiar mai rău în oraş.

– Cum sînt noii tăi clienţi? îl întrebă ea de parcă ar fi vorbit cu o cunoştinţă.

– Mi-au răpit foarte mult timp. Am stat la birou pînă la nouă seara, chiar şi pînă la zece. Acum, că sînteţi plecaţi, nu mai am tragere de inimă să mă grăbesc la trenul de şase. Şi mi-a fost şi mai uşor să-mi termin treburile la timp.

Indiei i se părea penibilă întreaga conversație. După două săptămîni de despărțire, ar fi putut vorbi și despre altceva decît despre noii lui clienți și despre oraș. De cînd sosise, el nu-i adresase nici un cuvînt drăgăstos. Automat se întreba dacă, atunci cînd se întîlneau, Paul și Serena erau tot atît de reci, dar ea intuia că Serena n-ar fi suportat nici o clipă un astfel de comportament. Ea exprima și cerea pasiune. În clipa de față nu mai exista nici o pasiune între India și Doug. De fapt, nu mai fusese de douăzeci de ani. Și această constatare o deprima.

În așteptarea copiilor discutară nimicuri, apoi Doug dădu drumul la televizor. Cînd sosi Jessica, stinseră lumina și se duseră la culcare. India făcu un duș, presupunînd că el ar fi vrut să se culce cu ea, dar cînd intră în dormitor îmbrăcată în cămașa de noapte care îi plăcea lui, îl găsi dormind. Dormea profund, sforăind ușor, cu fața îngropată în pernă. Și, în timp ce-l privea, își dădu seama că era un sfîrșit nepotrivit pentru acea seară. Și mai reprezenta o ilustrare cît se poate de concludentă a ceea ce însemna viața lor în comun.

India se strecură în pat, fără să-l trezească, dar trecu mult timp pînă să adoarmă în acea noapte; plîngea încet în odaia scăldată în lumina lunii, conștientă de faptul că și-ar fi dorit să fie oriunde în altă parte, numai acolo, lîngă soțul ei, nu.

8

Doug şi India petrecură a doua zi pe plajă. Copiii se întîlniră cu prietenii lor, iar Doug îi scoase pe toţi la cină în aceeaşi seară. Luară masa la un cunoscut restaurant care le plăcea şi unde mergeau în fiecare an, de obicei la ocazii deosebite.

După ce ajunseră acasă, făcură în sfîrşit dragoste. Dar şi asta nu s-a petrecut ca înainte. Indiei îi păruse că o făcuse din obligaţie, de parcă nu i-ar fi păsat dacă ea era mulţumită. Fusese nerăbdător şi, cînd ea se întorsese să-i spună că-l iubeşte, el sforăia deja. Nu se poate spune că fusese un week-end fericit pentru ei.

A doua zi dimineaţă, după ce plecară copiii, Doug o privi mirat.

– S-a întîmplat ceva, India? o întrebă în timp ce îi turna a doua ceaşcă de cafea. Te porţi ciudat de cînd am sosit aici. Nici glasul ei nu fusese firesc la telefon, de cîte ori o sunase.

Îl privi neştiind cît şi ce să-i spună.

– Nu ştiu. Mă preocupă ceva. Nu ştiu însă dacă e momentul potrivit să stăm de vorbă. Se hotărîse să nu mai abordeze subiectul carierei pînă nu va veni şi el în vacanţă cu ei, la Cape. Nu dorea să înceapă discuţia, pentru ca apoi el să plece la Westport. Aveau nevoie de timp ca să vorbească pe îndelete.

– Ce te frămîntă? E ceva în legătură cu copiii? Iar îţi face Jess probleme? Fata fusese cam obraznică cu India iarna aceea. Pricepea greu că mai existau şi alte lucruri pe lume în afara copiilor.

– Nu, nu mi-a făcut probleme. De fapt, mi-a fost de ajutor. Cu toţii mi-au fost de ajutor. Nu este vorba de ei, ci de mine. M-am tot gîndit.

– Atunci, vorbeşte, spuse el nerăbdător. Ştii că nu-mi place să te văd aşa. Care-i secretul? Doar nu te-ai încurcat cu Dick Parker? Glumea. Nici nu-şi putea imagina că India l-ar putea înşela. Şi avea dreptate. Ea nu l-ar fi înşelat. Faptul că îl considera atrăgător pe Paul Ward era un lucru pe care nu i-l va spune niciodată. El nu-l găsea interesant şi, oricum, nimic nu s-ar fi schimbat.

– M-am tot gîndit la viaţa mea şi la ce vreau eu de la ea.

– Ce dracu' înseamnă asta? Ai de gînd să urci pe Everest? Sau să traversezi Polul Nord pe o sanie trasă de cîini? Doug vorbise de parcă ar fi fost de neconceput ca ea să facă vreodată ceva interesant sau valoros. Şi avea dreptate dacă se gîndea la ultimii paisprezece ani. Nu făcuse nimic interesant. Crescuse doar copiii. Ajunsese să fie ceea ce-şi

dorise el – „cineva pe care se putea bizui şi care avea grijă de copii".

Brusc, India se hotărî să rupă tăcerea.

– Mi-ai cam retezat elanul la ultima noastră discuţie, înainte de a veni aici. În seara petrecută la Ma Petite Amie. Nu mă gîndisem niciodată că eu sînt doar „o companie", „cineva care are grijă de copii". Iluziile mele în ce priveşte relaţia noastră erau ceva mai romantice. De fapt, îi era greu să-i vorbească. De la asta pornise totul, de la asta şi de la faptul că el se împotrivea cu înverşunare ca ea să lucreze. Refuzase să-i înţeleagă preocupările legate de carieră, nici măcar nu dorise s-o asculte. Şi totuşi, îi venea greu să-i spună toate astea.

– Pentru Dumnezeu, India. Nu mai fi aşa de sensibilă. Ştii prea bine ce am vrut să spun. Doar că, după şaptesprezece ani de căsnicie, sau cincisprezece, sau chiar după zece ani, nu te mai poţi aştepta la o mare pasiune.

– De ce nu? Îl privi pieziş şi avu impresia că îl vedea pentru prima dată. De ce să nu mai trăieşti o pasiune după şaptesprezece ani? E prea mare deranjul?

– Astea sînt poveşti de adormit copiii. Totul se termină la un moment dat. Aşa e viaţa. Eşti ocupat cu munca pentru a întreţine o familie şi ca să poţi prinde trenul de ora şase ca să vii acasă seara şi, cînd ajungi, eşti mort de oboseală; n-ai chef nici măcar să vorbeşti cu cineva, cu atît mai puţin cu propria soţie. Toate astea ţi se par romantice?

– Nu sună prea romantic. Nu vorbesc de faptul că eşti obosit, Doug. Eu vorbesc de sentimente acum. Să iubeşti pe cineva înseamnă să-l faci să simtă asta. Nici nu mai ştiu dacă

mă iubeşti. Lacrimile îi şiroiau pe faţă în timp ce vorbea, iar el părea stînjenit şi uimit.

– Doar ştii că te iubesc. Este ridicol. Ce-ai vrea să fac? Să-ţi aduc flori în fiecare seară? Se enervase.

– Nu. Dar o dată pe an ai putea-o face. Nici nu-mi mai amintesc de cînd nu mi-ai mai oferit o floare.

– La ultima noastră aniversare ţi-am adus trandafiri.

– Da, şi nici măcar nu m-ai invitat în oraş, la un restaurant. Mi-ai spus că o să mergem în anul următor.

– Te-am dus la restaurant acum cîteva săptămîni, de acolo a început totul. N-a fost o idee bună, de atunci au pornit toate aceste discuţii.

– Mă întreb pentru ce am renunţat la carieră. Ştiu că am făcut pentru copii, dar şi pentru un bărbat care mă iubea şi mă aprecia. Oare aşa stau lucrurile? Era o întrebare cinstită şi ea voia acum un răspuns la fel de cinstit.

– Asta-i problema? Iar o iei de la capăt cu cariera ta? Cine o să aibă grijă de copii dacă tu începi să lucrezi? Nu s-ar justifica nici măcar din punct de vedere financiar. O îngrijitoare ne-ar costa mai mult decît ai cîştiga tu şi nici măcar nu i-ar îngriji ca lumea. India, dacă-mi amintesc bine, munca ţi-a adus cîteva premii, însă nici un ban. Ce fel de carieră este asta? Asta înseamnă carieră pentru un proaspăt absolvent din Trupele pentru Pace, care nu are nici o răspundere şi nici o motivaţie ca să-şi găsească o muncă adevărată. Ei bine, acum ai o muncă adevărată – vezi de copii. Şi dacă pentru tine nu reprezintă prea mare lucru şi crezi că trebuie să începi să colinzi iar lumea, este cazul să te gîndeşti bine la ceea ce vrei să întreprinzi. Am făcut o înţelegere cînd te-ai întors la New York. Că ne căsătorim şi că lucrezi pînă vin copiii; apoi totul

urma să înceteze. Stabilisem clar lucrul ăsta şi nu mi s-a părut că ai ceva împotrivă. Acum, după paisprezece ani, vrei să rupi această înţelegere? Ştii ceva? Nu poţi să faci asta. Furios, Doug era pe punctul să iasă din cameră, dar India îl opri. Brusc, în ochii ei apărură fulgere. Nu avea dreptul să-i facă aşa ceva. Şi nici măcar nu-i spusese dacă o mai iubeşte. Schimbase pur şi simplu subiectul.

– Cu ce drept îmi spui tu ce pot să fac şi ce nu? Mi-am ţinut „promisiunea" cît am putut de bine. Am jucat cinstit şi am justificat în totalitate banii pe care i-ai investit. Dar nu mă mai mulţumeşte asta. Cred că am renunţat la prea multe, iar ţie nici măcar nu-ţi pasă. Tu ai considerat că ceea ce am făcut era doar un hobby. Cel puţin asta ai spus şi aşa te comporţi. Dacă aş fi continuat să lucrez, probabil că aş fi cîştigat un Pulitzer pînă acum. Nu e un lucru de nimic, Doug. Iată la ce am renunţat, ca să văd de copii.

– Dacă asta îţi doreai de fapt, ar fi trebuit să rămîi acolo unde erai, în Zimbabwe, sau Kenya, sau Kalamazoo şi să nu vii să te măriţi cu mine şi să faci patru copii.

– Puteam să le fac pe amîndouă dacă m-ai fi lăsat.

– N-o să te las niciodată. Să-ţi fie clar. Şi nu mai am chef să discut treaba asta cu tine. Cariera ta, aşa cum a fost ea, cu sau fără nenorocitul ăla de Pulitzer, s-a terminat, India. Ai priceput?

– Poate că nu cariera mea s-a terminat. Poate că s-a terminat altceva, spuse ea curajoasă. Îi şiroiau lacrimile pe faţă şi îşi înghiţea hohotele de plîns, dar Doug nu părea mişcat. El avea o carieră, o viaţă, o familie şi o soţie care să aibă grijă de copii. El le avea pe toate aşa cum îşi dorise. Dar ea?

– Mă amenințI? O privi furios. Nu știu cine ți-a băgat toate astea în cap, India – poate caraghiosul ăla de agent al tău sau Gail, cu curvăsăreala ei, sau chiar Jenny, care se joacă de-a doctorița – dar, indiferent cine ar fi, poți să-i spui să renunțe. În ceea ce mă privește, căsnicia noastră se bazează pe înțelegerea pe care am făcut-o noi doi. Altfel ar însemna că tu nu te ții de promisiune.

– Eu nu sînt afacerea ta, Doug. Eu nu sînt o înțelegere pe care o faci tu cu un client. Eu sînt o ființă omenească și-ți spun că tu mă sărăcești de orice sentiment și că o să-mi iau cîmpii dacă n-am să fac și altceva în viață decît să-i duc cu mașina pe Sam, pe Aimee sau pe Jason la școală în fiecare dimineață. Am dreptul să cer mai mult de la viață decît să-mi țin fundul în Westport, să mor de plictiseală și să te aștept pe tine cu masa pusă. Izbucnise în hohote de plîns în timp ce vorbea, dar el continua să rămînă neclintit. Nu simțea decît mînie.

– Nu te plictiseai niciodată. Ce s-a întîmplat cu tine?

– M-am maturizat. Copiii nu mai au așa de multă nevoie de mine. Tu ai viața ta. Am și eu nevoie de viața mea. Mă simt singură, plictisită. Simt că îmi irosesc viața. Vreau să fac ceva mai inteligent, nu să fie doar o servitoare. Am nevoie de mai mult. Mi-am lăsat idealurile deoparte timp de paisprezece ani. Acum am nevoie de ceva în plus ca să trăiesc. Cer prea mult?

– Nu te înțeleg. Ai înnebunit.

– Nu, n-am înnebunit, spuse ea cu disperare. Dar o să înnebunesc dacă nu mă asculți.

– Te ascult. Doar că nu-mi place ce aud. India, ești pe un drum greșit! Rareori se certaseră, dar acum era furioasă.

El nu intenționa să cedeze nici un milimetru, era convinsă de asta. Totul i se părea în zadar.

– De ce nu vrei să mă lași să fac măcar cîteva reportaje? Poate o să ne descurcăm. Lasă-mă cel puțin să încerc.

– De ce? Știu deja cum o să fie. Îmi amintesc cum era înainte de a ne căsători. Stăteai cățărată undeva într-un copac, foloseai telefoane de campanie, apărată de puști. Asta vrei să faci și acum, pentru numele lui Dumnezeu? Nu crezi că și copiii au dreptul să aibă o mamă? Cum poți să fii așa de egoistă?

– Poate că nu sînt nici pe jumătate atît de egoistă ca tine. Ce fel de mamă vor avea dacă eu nu am pic de respect pentru mine și sînt mereu nervoasă pentru că mă plictisesc de moarte și mă simt singură?

– Dacă asta vrei, India, atunci găsește-ți alt soț.

– Tu chiar vorbești serios? Îl privea uluită, întrebîndu-se dacă ar fi în stare de așa ceva. Da, ar fi capabil. Totuși, întrebarea și privirea din ochii ei, cînd i-o pusese, îl treziră oarecum la realitate.

– Nu știu. Probabil. Trebuie să mă gîndesc. Dacă tu asta îți dorești, dacă ești în stare să împingi lucrurile pînă acolo, înseamnă că ar trebui să ne gîndim la căsnicia noastră.

– Nu pot să cred că ai fi în stare să o sacrifici doar pentru că nu vrei să faci un compromis, să te gîndești și la mine. Eu am făcut o viață întreagă ce ai vrut tu. Poate că ar fi cazul acum să mai faci și tu ce vreau eu.

– Nici măcar o clipă nu te gîndești la copii.

– Ba da. Și m-am tot gîndit. Poate că acum mi-a venit și mie rîndul.

Niciodată nu-i vorbise așa. Și, bineînțeles, acum nu era momentul să-i spună că o iubește. De fapt, în timp ce o asculta, era aproape sigur că nu o mai iubea. Cum ar fi putut s-o iubească? Încălcase înțelegerea făcută, își sacrifica copiii și periclita căsnicia lor. În ceea ce-l privea, nu prea mai avea ce să iubească.

Disperată, India încercă să-l facă să înțeleagă:

– Doug, ceea ce am făcut eu nu a fost o slujbă, ci o pasiune. A fost un fel de artă pentru artă. A făcut parte din mine. Așa mă exprim eu, așa exprim ceea ce gîndesc, ceea ce simt. De asta n-am încetat vreodată să duc cu mine aparatul de fotografiat. Am nevoie de el ca să mă pot exprima. Ceea ce tu vezi cu ochii, eu văd cu inima. Am renunțat la asta multă vreme. Acum mai vreau puțin înapoi, mai vreau ceva din mine, ceva la care renunțasem și de care mi-e dor. Poate că am nevoie ca să descopăr cine sînt eu. Nu știu. Nici eu nu înțeleg, doar că mi-am dat brusc seama că este un lucru important pentru mine. Mai înțelesese însă că nu era deloc important pentru el. Era punctul pînă la care mergea puterea lui de înțelegere. Pur și simplu nu putea s-o înțeleagă. Nu pricepea. Și nici nu voia.

– Ar fi fost bine să te fi gîndit la toate astea acum șaptesprezece ani, cînd te-ai căsătorit cu mine. Ai avut atunci ocazia să alegi. Am crezut că ai făcut alegerea cea bună și tu ai crezut la fel. Dacă tu nu mai crezi asta acum, atunci trebuie să privim lucrurile în față.

– Tot ceea ce trebuie să privim acum în față este faptul că eu am nevoie de mai mult. De aer, de un spațiu pentru a respira, de o modalitate în care să mă exprim și să fiu iarăși eu ... de un mod prin care să simt că și eu am însemnătatea

mea în lumea asta, nu numai tu. Şi, lucru şi mai important, am nevoie să ştiu dacă mă iubeşti sau nu.

– N-o să te iubesc, India, dacă îmi tot îndrugi asemenea baliverne. Şi cu asta basta. Eşti o răsfăţată şi mă părăseşti şi pe mine şi-ţi părăseşti şi copiii.

– Îmi pare rău că nu poţi să înţelegi ce vreau să spun, zise ea plîngînd încet, în timp ce el ieşea din cameră fără să-i mai adauge vreun cuvînt, fără să încerce s-o atingă, sau să o ia în braţe, sau să-i spună că o iubeşte. În momentul acela era prea supărat fie şi ca s-o mai asculte. Urcă în dormitor şi îşi făcu bagajul.

– Ce faci? îl întrebă.

– Mă întorc la Westport. Şi nu mai vin nici săptămîna viitoare. Nu am nevoie să conduc maşina timp de şase ore doar ca să-ţi ascult prostiile şi să cad pe spate pentru „cariera" ta. Cred că avem nevoie de un răgaz. Era de acord cu el, dar se simţi abandonată.

– Ce te face să fii aşa de sigur că tu ştii ce este mai bine pentru noi, pentru mine şi pentru copiii noştri? De ce trebuie mereu să faci tu regulile?

– Asta este, India. Aşa a fost întotdeauna. Şi dacă nu-ţi convine, poţi să mă părăseşti.

– Nimic mai simplu,nu ? Dar nu era, şi ea ştia asta.

– Poate că este simplu. Poate că este într-adevăr simplu. Se ridică şi o privi, iar ei nu-i venea să creadă cît de repede li se destrăma căsnicia după şaptesprezece ani şi patru copii. Probabil că aşa trebuia să se întîmple. Nedreptatea întregii situaţii o descumpănea, dar el nici măcar nu voia să discute cu ea, să-i spună că o iubeşte. De fapt, nu o iubise niciodată destul ca să-i pese de ceea ce simţea şi ea sau de ce

anume ar avea şi ea nevoie. Totul se învîrtea numai în jurul lui şi al „înţelegerii" pe care o făcuseră. Era peste puterea lui de înţelegere şi nu avea nici un chef să renegocieze contractul.

– Spune-le la revedere copiilor din partea mea. Ne vedem peste două săptămîni. Sper să-ţi revii pînă atunci. El se hotărîse şi, chiar dacă ar fi vrut, nu era sigură că mai putea schimba ceva. În ultimele săptămîni devenise prea conştientă de ceea ce-i lipsea şi de ce avea nevoie.

– De ce te încăpăţînezi? Uneori trebuie să ne mai schimbăm viaţa, să ne adaptăm la noi idei şi la noi situaţii.

– Noi nu avem nevoie de idei noi şi nici copiii noştri. Ei au nevoie ca mama lor să facă ceea ce trebuie ea să facă pentru ei. Şi asta-i tot ce vreau de la tine.

– De ce nu angajezi o menajeră? Dacă nu face faţă sau dacă nu respectă „contractul", poţi s-o dai afară.

– S-ar putea să trebuiască dacă tu te hotărăşti să păşeşti pe urmele tatălui tău.

– Eu nu sînt aşa de proastă. Nu-ţi cer să mă laşi să mă duc în zone de război. Vreau doar să mă ocup de cîteva reportaje normale.

– Eu nu-ţi cer nimic, spuse el cu o voce rece. Îţi spun doar că pînă la sfîrşitul verii, cînd ne întoarcem la Westport, ar fi bine să-ţi revii şi să renunţi la toate prostiile astea. Mai bine te-ai ocupa de copii şi ai face aşa cum ai promis.

India nu bănuise niciodată cît de lipsit de înţelegere era el, cît de indiferent faţă de sentimentele ei. Cît respectase regulile jocului, totul fusese bine. Dar nu mai putea accepta alte nevoi, alte idei. Se aprinsese cît se poate de clar, mai clar ca niciodată, iar ea ura tot ce auzise. Nu era numai plictisitor. Era urît.

Doug se duse către uşa de la intrare, apoi se întoarse către ea după care pronunţă un fel de ultimatum:

– Vorbesc serios, India. Încearcă să-ţi revii. În caz contrar, vei regreta.

Ea regreta deja, dar nu-i spuse un cuvînt atunci cînd îl văzu plecînd; rămase în picioare, la fereastra de la bucătărie, şi îl privi ieşind de pe alee. Nu putea crede că lor li se întîmpla aşa ceva, nu putea crede ce auzise de la el, ca şi ceea ce nu auzise. Încă mai plîngea cînd intră Sam în bucătărie. Nu-l auzise decît cînd ajunse în spatele ei:

– Unde-i tata? întrebă el mirat.

– A plecat, spuse India brusc, ştergîndu-şi lacrimile şi întorcîndu-se spre el.

– A uitat să-şi ia rămas-bun, spuse Sam, surprins.

– A trebuit să se întoarcă pentru o şedinţă.

– A! Mă duc peste drum, la John.

– Să vii la timp la masă, spuse ea, zîmbindu-i. Ochii ei înotau în lacrimi, dar el nu observă. O văzu doar zîmbind şi nu insistă.

– Te iubesc, Sam, spuse ea cu căldură, iar el zîmbi.

– Da... Ştiu, mami. Şi eu te iubesc. Apoi plecă, iar uşa de la intrare păcăni şi îl văzu traversînd strada. Nu avea nici cea mai mică idee de ceea ce tocmai se întîmplase, dar India simţea că vieţile lor se vor schimba pentru totdeauna.

Ar fi putut să-l sune pe Doug în maşină, i-ar fi putut spune că se răzgîndise, ar fi putut să facă o mulţime de lucruri, dar ştia că acum nu mai era în stare. Nu mai era cale de întoarcere. Nu-i rămînea decît să meargă înainte.

9

Doug sună doar de două ori în următoarele două săptămîni, după care reveni la Cape Cod. Dar atmosfera rămase încărcată între ei doi. El nu mai pomeni nimic în legătură cu cele întîmplate ultima dată, şi nici India. Dar se gîndise mult la căsnicia lor şi fusese tentată să-l sune pe Raoul, agentul ei, ca să-i ceară să-i pună numele în cap de listă pentru angajamente locale; se hotărîse însă să aştepte sfîrşitul verii înainte de a lua legătura cu el. Mai voia să se gîndească la toate posibilităţile şi la toate riscurile şi la posibilul impact asupra copiilor. Şi mai trebuia să discute iar cu Doug. Trebuia să pună la punct lucrurile, acum mai mult ca niciodată. Nu în grabă. Voia să se întoarcă la lucru, dar riscurile erau mari şi dorea să fie sigură de ceea ce urma să facă.

Doug nici măcar nu încercă să facă dragoste cu ea şi abia dacă îi vorbi în tot week-end-ul. Se purta de parcă ea ar fi comis o greşeală de neiertat faţă de el. Iar duminică, după ce plecă, Jason o privi întrebător. El era cel mai apropiat de tatăl său.

– Te-ai supărat pe tata? o întrebă direct, în timp ce o ajuta să pună masa.

– Nu. De ce? Nu intenționa să le spună nimic copiilor despre discuția lor. Nu trebuia ca ei să știe despre răceala dintre ei. Nu avea nici un rost să-i supere. Fusese destul de greu să-și petreacă week-end-ul cu Doug fără ca măcar să-și vorbească.

– N-ai vorbit cu el deloc.

– Cred că am fost obosită. Iar el are mult de lucrat ca să termine pînă își ia vacanță.

Urma să vină în week-end-ul următor să stea trei săptămîni cu ei, iar ea nu mai privea cu bucurie acest lucru. Poate că le va face bine. Spera. Tot nu-i venea să creadă că el ar fi gata să pună capăt căsniciei lor doar pentru că ea dorea să mai facă niște reportaje. Nu prea merita. Dar nici ea nu intenționa să-i promită că nu va mai face reportaje. I se părea prea nedrept. Toate i se păreau nedrepte.

Jason se arătă mulțumit de răspunsul ei și plecă să se întîlnească cu prietenii lui pe plajă; aduse pe doi dintre ei cu el la masă. Dar chiar și cina fu tăcută în seara aceea. De parcă toți simțeau că ceva nu era în regulă, deși nu știau ce anume. Dar copiii sînt uneori ca animalele; fără să cunoască cum stau lucrurile, le simt. India se întinsese pe pat și citea cînd sună telefonul. Poate că era Doug, ca să-și ceară scuze pentru că le-a stricat week-end-ul. Cel puțin de data asta nu mai preferase amenințări, nici ultimatimuri.Se întinse spre telefon, convinsă că era Doug și fu surprinsă să-l audă pe Paul Ward. Vocea lui era așa de limpede de parcă i-ar fi vorbit de acolo, din dormitor.

– Unde eşti? îl întrebă ea, surprinsă. Nu îşi imagina de ce o sunase. Poate doar dacă se întorsese la Cape şi voia să-l invite pe Sam la el, după cum promisese. Sam şi-ar fi amintit de promisiunea aceea mereu.

– Mă aflu la bordul iahtului. Este ora cinci dimineaţa şi intrăm în Gibraltar. M-am hotărît să pornesc spre Europa pe *Steaua de Mare*.

Părea ceva foarte curajos din partea lui, dar ştia că el proceda adesea aşa şi ei îi plăcea. Îi povestise lui Sam despre aventurile lui cînd prînziseră la clubul de iaht din New Seabury.

– Interesant, zîmbi India cînd îl auzi. Părea aşa de fericit că este pe iahtul său şi că traversează oceanul. Presupun că Serena nu este cu tine?

El rîse la auzul întrebării. Ea cunoştea răspunsul la o asemenea întrebare.

– Nu, este la Londra, se întîlneşte cu editorii ei englezi. A preferat să zboare cu Concorde. Tu ce faci? Cum te simţi?

– Bine. Se întrebă dacă să-i spună sau nu adevărul în legătură cu cearta ei cu Doug şi cu ultimatumul acestuia, nu era ceva ce i-ar fi putut face plăcere. Cum e pe acolo?

– Minunat. Pace. Am avut o vreme foarte bună şi am traversat uşor oceanul.

– Va trebui să-i povesteşti lui Sam. Continua să se întrebe de ce o sunase. Mai ales că la el era ora patru dimineaţa. Poate se plictisea şi voia să vorbească cu cineva.

– M-am gîndit la tine. Mă întrebam ce faci şi cum ai mai rezolvat cu munca ta. Ai mai discutat despre asta cu soţul tău?

– Da, oftă ea. Acum două săptămîni. Nu-mi mai vorbeşte de atunci. A fost aici în week-end şi s-a purtat foarte

rece, şi nu mă refer la vreme. Era bine că putea vorbi cu el. Nu ştia de ce, dar îl considera ca pe un bun prieten. Gail era în Europa şi India nu voia să facă confidenţe nimănui altcuiva. Cu alte cuvinte, mi-a spus că, dacă mă întorc la lucru, mă va părăsi. Sau cel puţin aşa a lăsat să se înţeleagă. A spus că am încălcat promisiunea. Părea descurajată.

– Şi tu, India? Tu ce crezi despre asta?

– E destul de rău. Nici nu-l interesează ce simt eu. Nu ştiu, Paul... cred că a vorbit serios. Este o hotărîre greu de luat şi s-ar putea să nu merite.

– Şi dacă îi dai cîştig de cauză lui? Cum o să te simţi? Părea chiar interesat de soarta ei.

– Cred că o să mor pe dinăuntru dacă dau înapoi, răspunse ea. Dar distrugerea căsniciei este un preţ mult prea mare pentru puţin respect de sine şi puţină independenţă.

– Tu trebuie să hotărăşti, India. Nimeni n-o poate face în locul tău. Ştii cum gîndesc eu.

– Ştiu ce-ar face Serena, spuse India zîmbind. Mi-aş dori să am curajul ei.

– Şi tu eşti curajoasă, în felul tău. Doar că tu nu ştii că eşti. Dar în adîncul sufletului ei, India ştia că nu este curajoasă. Serena n-ar fi discutat cu Doug nici cinci minute, dar nici nu s-ar fi căsătorit cu el. India o făcuse şi acum trebuia să-şi ducă crucea. Dar numai gîndul că el ar putea-o ameninţa o deprima. El nu-i oferise multe şanse în ultima vreme, nici căldură sufletească, nici înţelegere, nici sprijin şi nici dragoste. De fapt, nu-i mai oferise nimic de mult timp. Fuseseră preocupaţi doar de creşterea copiilor. Şi, deodată, lucrul acesta nu îi mai era de ajuns. Ce mai face prietenul meu Sam? întrebă Paul şi amîndoi zîmbiră.

– În clipa asta doarme buştean chiar. S-a distrat cu prietenii lui, cărora le povesteşte despre *Steaua de Mare*.

– Mi-ar fi plăcut să fie aici cu mine... Şi tu la fel, spuse el pe un ton ciudat, care o înfioră, senzaţie pe care o mai trăise vorbind. Acest bărbat avea parcă o putere asupra ei şi nu înţelegea ce voia şi de ce o sunase. Nu-i făcea nici un fel de avansuri, n-ar fi fost în stare de aşa ceva, dar simţea că şi ea îl atrage. Ţi-ar fi plăcut să traversezi oceanul. Ştiu asta. Este atît de liniştitor. Îi plăcea să navigheze. Citea, şi dormea, şi făcea şi de cart cînd i se năzărea. Se gîndise la ea toată noaptea şi se hotărîse să o sune.

– Vom merge în sudul Franţei peste cîteva zile. Dar mai întîi am o treabă de rezolvat la Paris. Serena va veni după mine. Ei îi place Parisul. Şi mie, recunoscu el.

– N-am mai fost acolo de multă vreme, spuse India visătoare, amintindu-şi de ultima călătorie în Oraşul Lumină. Era foarte tînără şi locuise într-un hotel pentru tineret. Era sigură că el va sta undeva la Ritz sau Plaza Athénée sau Crillon. Unde o să tragi?

– La Ritz. Îi place Serenei. Uneori mă opresc la Crillon. Dar ea preferă la Ritz. Nu ştiu care este diferenţa, eu nu vorbesc franceza, spre deosebire de ea. Întotdeauna mă simt ca un prost cînd trebuie să discut cu taximetriştii. Tu vorbeşti franţuzeşte, India?

– Îndeajuns ca să mă pot mişca şi hrăni. Dar insuficient pentru a susţine o conversaţie inteligentă. De fapt, am învăţat cînd am fost în Maroc, dar prietenii mai francezi rîd de accentul meu. În orice caz mă descurc în taxi, sau la un club.

– Serena a făcut un an la Sorbona. Vorbeşte franţuzeşte surprinzător de bine. Serena era greu de imitat

din toate punctele de vedere. Imposibil. Dar nimeni nu intenționa să-i calce pe urme. Era evident că se iubeau. Apropo, cînd te întorci la Westport?

– Pe la sfîrșitul lui august. Nu prea aveau ce vorbi, dar era plăcut să-l audă, și să-și imagineze unde se afla el la ora patru dimineața. Copiii vor începe școala, iar eu va trebui să mă ocup de ei. El rîse. Îi dorea ceva mai mult de făcut și spera ca ea să aibă curajul să încerce să obțină ceea ce merita. Cît stați în Europa?

– Eu pînă de Ziua Muncii. Dar Serena trebuie să se întoarcă la Los Angeles mai devreme. Își tot face de lucru, așa că nu stă într-un loc prea multă vreme. Este foarte independentă și se plictisește, mai ales pe iaht.

– Cred că nu i-ar plăcea deloc aici. Eu nu fac altceva decît să stau la plajă și să vin acasă la ora șase ca să pregătesc cina.

– Mie mi se pare o viață frumoasă. Probabil că le place copiilor.

– Le place. Dar viața este mult mai interesantă pe *Steaua de Mare*, crede-mă.

– Da, este. Pentru cei cărora le place. Trebuie să îndrăgești cu adevărat o astfel de viață, să ai în sînge dorința de a naviga. Și să începi de timpuriu, ca mine. Eram cam de vîrsta lui Sam cînd mi-am dat seama cît de mult îmi place.

– Eu n-am știut niciodată cît de plăcut este pînă nu am urcat pe iahtul tău. Te înțeleg de ce îți place o astfel de viață. Mi-e teamă că m-ai contaminat. Ca să nu mai vorbesc de Sam, care nu-și mai dorește nimic altceva.

– Ba da, își va dori și altceva. Este un adevărat marinar, ca și mine. Îi place chiar și pe șalupă. Ăsta-i testul crucial și l-a trecut cu brio.

– În ceea ce mă priveşte, prefer ambarcaţiunile mari.

– Cred că ai dreptate. Vor fi o mulţime de iahturi frumoase aici, în special unele clasice. Cîndva o să-mi cumpăr şi eu unul. Probabil că Serena va divorţa de mine atunci. Un iaht şi e prea mult, dar două! Nu cred că o să am curaj să-i spun. Rîse gîndindu-se la o asemenea perspectivă.

– Probabil că ea se aşteaptă la asta, spuse India rîzînd. Era aşa de plăcut să-l audă şi să vorbească cu el. Dacă închidea ochii, îl putea vedea în picioare pe puntea iahtului, cu Sam lîngă el, sau vorbind cu ea în cabină, în timp ce Sam discuta cu căpitanul. Trăise o zi minunată atunci cînd navigase cu el.

El îi vorbi despre cursele la care urma să participe în Sardinia şi despre oamenii pe care avea să-i întîlnească, printre care şi Aga Khan.

– Este păcat că circuli într-o lume atît de plicticoasă, Paul, îl tachină ea. Prea departe de Westport!

– Ca şi Botswana, şi tu trebuie să te întorci acolo, o împunse el.

Simţea că ea avea nevoie de încurajare. Poate acum mai mult ca oricînd. Urît din partea soţului ei să o ameninţe. Lui Paul îi displăcea profund că ea îşi irosea talentul, dar bănuia că Doug era cel care se simţea ameninţat şi nu accepta ca India să ducă o viaţă mai interesantă decît el. Paul se mai întreba dacă nu cumva Doug era gelos.

– Uneori mă întreb dacă o să mai am ocazia să revăd locurile acelea, spuse ea cu tristeţe. Nu-l pot duce pe Doug nici măcar în Europa.

– Mi-aş fi dorit să fii aici, cu noi. Ştiu că ţi-ar fi plăcut. Apropo, am văzut macheta copertei pentru cartea Serenei, cu fotografia făcută de tine. Este minunată.

– Mă bucur. Mi-a făcut plăcere să o fotografiez. India zîmbi, gîndindu-se la dimineaţa petrecută cu Serena.

Mai discutară cîteva minute, apoi ea sesiză că el era obosit. Era tîrziu pentru el.

– Hai să închidem, spuse el după alte cîteva minute de discuţie. Trebuie să facem ceva navigaţie. Ne apropiem. Soarele va răsări în curînd. Şi-l imagina pe iaht, discutînd cu ea, în timp ce se apropiau de Gibraltar. Suna deosebit de romantic. Presupun că te culci acum. Îi plăcea că o ştia acolo, cu viaţa ei tihnită la Cape Cod. Era bucuros că fusese acolo şi o întîlnise. Gîndeşte-te la *Steaua de Mare* şi să sperăm că, într-o bună zi, tu şi cu Sam veţi fi din nou la bord.

– Nici nu-mi pot imagina ceva mai plăcut.

– Eu pot, spuse el şi între ei interveni o tăcere bruscă. India nu ştia ce ar putea răspunde. Era bucuroasă că-l întîlnise şi preţuia mult prietenia pe care i-o oferise. Îndeajuns ca să nu o pună în pericol sau să spună ceva ce ar fi regretat mai tîrziu. Ştiau amîndoi ce simt în clipa aceea.

India îi mulţumi pentru telefon, apoi închise. Se întinse pe pat şi se gîndi la el navigînd spre Gibraltar pe *Steaua de Mare*. Îşi imagina iahtul plin de luminiţe, aşa cum fusese cînd trecuse prin faţa casei sale, ca o insuliţă de basm, plină de visuri şi de oameni fericiţi. Şi acum îl vedea pe punte, stînd singur în întuneric chiar înainte de ivirea zorilor. Dar nu-l visă pe Paul în noaptea aceea şi nici viaţa plăcută de pe *Steaua de Mare*. În schimb, avu nişte coşmaruri cu Doug care urla la ea. Asta era realitatea ei, pe care trebuia să o schimbe sau să continue să o accepte. Pentru ea, *Steaua de Mare* nu era decît un vis, o stea la mare depărtare, pe cerul altuia.

10

Când Doug sosi la Harwich în concediul lui de trei săptămîni, tensiunea dintre ei persista. Subiectul carierei ei nu mai fu reluat, dar cuvintele lui mai răsunau încă în urechile Indiei. Uneori avea impresia că se mişcă într-o ceaţă densă, că trăieşte cu un străin. Copiii observară şi ei ceva, dar nici unul nu spuse nimic. Ar fi fost prea înspăimîntător pentru ei să se confirme răul negrăit şi nerezolvat dintre părinţii lor. Dar ceva neplăcut plutea prin aer şi nu putea fi ignorat. Cu cîteva zile înainte de a pleca din Harwich, India îi vorbi:

– Ce ai de gînd să faci cînd ne întoarcem? îl întrebă suspicioasă. Copiii erau afară şi îşi petreceau ultimele ore cu prietenii lor. De obicei, organizau o petrecere, dar în anul acela hotărîseră să renunţe. India nu comentă cînd Doug îi spuse că nu avea chef de petrecere. Nici ea nu dorea. Obosise prefăcîndu-se că totul este în ordine între ei. Pentru prima dată după şaptesprezece ani, căsnicia lor scîrţîia. Seminţele

urii, puse în iunie, rodiseră și deveniseră un copac ale cărui ramuri începuseră să-i înăbușe. Iar India nu știa dacă să-l doboare sau să spere că se va usca singur. Rezolvarea problemei rămînea un mister.

– Ce vrei să spui? Doug se prefăcea că nu știe despre ce e vorba, deși nu putea face abstracție de atmosfera încărcată. Ea ar fi vrut să facă ceva înainte de a ajunge acasă, pentru a nu le otrăvi viața. Era destul de rău că le stricase vacanța. Trebuia făcut ceva înainte de a fi prea tîrziu.

– A fost o vară destul de nenorocită, zise India, privindu-l pe deasupra masei din bucătărie. Luaseră prînzul fără să-și adreseze o vorbă.

– Amîndoi am fost ocupați. Se mai întîmplă. Știau că era o minciună. În nici un an nu mai fusese așa ceva, iar ea spera să nici nu mai fie.

– Nu, și tu și eu am fost triști și supărați. Aș vrea să știu care e situația. Nu mai putem continua așa. Trebuie să lămurim lucrurile. Ea nu se mai simțise niciodată atît de singură, de părăsită. La rîndul lui se simțea trădat.

– E cazul să te întreb eu ce-ai de gînd! Ai tot încercat să-mi forțezi mîna ca să te întorci la lucru. Continui să insiști în sensul ăsta?

India nu mai era chiar atît de sigură. Prețul i se părea prea mare. El o acuzase că încălcase înțelegerea. Nu era pregătită pentru asta, cel puțin nu încă.

– N-am vrut decît să știi că doresc să mai fac cîte un reportaj din cînd în cînd, aproape de casă, nu să plec pentru perioade lungi. Voiam doar să las ușa întredeschisă.

– Pînă la urmă, prin crăpătura ușii vom fi inundați și ne vom îneca. India, o știi foarte bine.

– Te înşeli, Doug. Am renunţat la reportajul din Coreea. Nu intenţionez să distrug viaţa noastră, vreau doar să mi-o salvez pe a mea. De fapt, era mai mult decît atît. Chiar dacă ar fi fost de acord cu o slujbă, din cînd în cînd, asta tot nu schimba ceea ce simţea el pentru ea, modul plicticos şi searbăd în care vedea viaţa lor. Acum ştia că nu era femeia pe care el putea s-o iubească. O considera un ajutor, un accesoriu, o îngrijitoare pentru copiii lui. Nu era nici pic de pasiune în ceea ce simţea pentru ea, nici afecţiune, nici romantism. Nu se mai putea minţi în legătură cu căsnicia lor – indiferent dacă ea va mai lucra sau nu.

– Ţi-am spus foarte clar, continuă el, ce gîndesc despre posibilitatea ca tu să lucrezi. Nimic nu s-a schimbat. Alegerea îţi aparţine. Dacă vrei să-ţi asumi riscul, mergi mai departe.

– Este o încercare destul de grea, Doug, spuse ea cu lacrimi în ochi. Este ca şi cum m-ai îndemna să mă arunc de pe acoperiş fără să-mi spui dacă există vreo plasă dedesubt.

– Ce importanţă mai are? Oricum nu-ţi pasă, nu-i aşa? Eşti gata să-ţi sacrifici copiii, să sacrifici viaţa noastră şi înţelegerea pe care am făcut-o, ca să faci ce vrei tu. Dacă asta doreşti, atunci asumă-ţi riscul. Se purta de parcă voia s-o provoace.

– Nu sînt chiar atît de proastă. Trebuie să înţelegi că şi tu îţi asumi un risc. Dacă nu-ţi pasă cum mă simt eu, mai curînd sau mai tîrziu asta ne va costa totul. De fapt, spuse ea liniştită, dacă mă gîndesc la ultimele săptămîni, şi chiar la luna dinainte, a început deja să ne coste.

– Se pare că am încurcat-o indiferent ce am face. Nu avea aerul că ar fi dispus să cedeze. Singurele sentimente

erau furia şi o totală lipsă de compasiune, cel puţin aşa simţea ea. Fă ce vrei, India. Se pare că oricum o să faci ceea ce vrei.

– Nu neapărat. Nu ţin să mă port ca o persoană iresponsabilă. Şi nici n-am dorit să provoc vreo revoluţie, spuse ea cu tristeţe.

– Ba da, India. Asta-i problema. Dar lasă-mă să-ţi mai spun încă o dată: nu poţi avea tot ce vrei. Nu mă poţi avea pe mine, familia ta şi o carieră în acelaşi timp. Mai curînd sau mai tîrziu va trebui să alegi.

Alegerea pe care i-o impunea el acum însemna să renunţe la propria ei fiinţă. Asta era problema.

– Cred că ai fost destul de explicit. Şi dacă nu mă întorc la lucru? Ce se va întîmpla? Tu o să mă consideri minunată, extraordinară, devotată şi o să mă adori şi o să-mi fii recunoscător tot restul vieţii mele?

Spuse acestea cu amărăciune şi, brusc, îşi aminti de vorbele lui Paul în legătură cu faptul că renunţase la prea multe. Nu dorea să se simtă păcălită pentru tot restul vieţii, ca acum.

– Nu înţeleg ce vrei să spui, se răţoi Doug, privind-o furios. Cred că ai înnebunit de-a binelea şi aş vrea să ştiu şi cine ţi-a băgat în cap tîmpeniile astea. Tot mai cred că Gail.

De fapt, fuseseră multe, o mulţime de visuri de care îşi amintise şi la care renunţase de atîta vreme. Îi spusese ceva Gail în iunie, ceva ce nu-i spusese Doug, şi discuţiile cu Paul, şi întîlnirea cu Serena. Şi mai erau toate gîndurile ei din ultimele trei luni şi răceala lui Doug faţă de ea. Nu o mai atinsese din iulie. Ea ştia că asta era pedeapsa pentru tot ceea ce susţinea. Şi nu putea să nu se întrebe cît va mai dura această pedeapsă.

– Te porţi de parcă te-ai aştepta să primeşti un premiu pentru că eşti soţie şi mamă. India, asta-i treaba ta. Eu nu primesc nici un premiu pentru că-mi fac treaba. Nu se dau premii Pulitzer sau Nobel pentru că duci o viaţă normală. Ai fost de acord cu asta. Dacă aştepţi un premiu sau îţi închipui că eu am să-ţi sărut picioarele de fiecare dată cînd îţi aduci copiii de la şcoală, te înşeli. Nu ştiu ce te-a apucat, dar dacă vrei să ai o carieră sau să fii un fotoreporter care să colinde lumea, va trebui să plăteşti un preţ pentru asta.

– Am plătit deja acest preţ pentru simplu fapt că am încercat să stau de vorbă cu tine, Doug. Mă pedepseşti de două luni de zile. El nu răspunse, iar ea citi în ochii lui doar răceală şi mînie.

– Eu cred că ai fost necinstită, nesinceră şi că ne-ai trădat pe toţi. Niciodată nu mi-ai mai spus că vrei să reiei lucrul într-o zi. Niciodată n-ai scos o vorbă despre asta. Se simţea trădat de cînd îi pomenise prima oară de intenţiile ei.

– Niciodată nu mi-am închipuit că voi dori să reiau lucrul şi nici acum nu sînt foarte hotărîtă. Aş vrea doar să mai fac cîte un reportaj, din cînd în cînd.

– E acelaşi lucru. Doug se ridică şi o privi dezaprobator şi, cel puţin aşa i se păru, cu o profundă aversiune. Am vorbit destul despre asta. Hotărăşte-te.

India dădu din cap şi îl privi pe cînd ieşea din cameră. Rămase singură în bucătărie, o bună bucată de vreme. Îi vedea pe copii jucîndu-se pe plajă şi se întreba dacă într-adevăr i-ar afecta chiar atît de mult cum susţinea Doug. Va fi oare un şoc pentru ei? Nu-i venea a crede. Alte femei munceau, călătoreau şi reuşeau să aibă grijă şi de copiii lor. Doug era

acela care o voia acolo în fiecare clipă, ţintuită locului, făcînd munca pentru care o angajase, neoferindu-i nici înţelegere, nici dragoste. Doug era acela care o obliga să facă alegerea. Dar între ce să aleagă? Oare îi datora ascultare totală, ca o sclavă, pentru a fi considerată ceva mai mult decît o simplă îngrijitoare şi o companie? Oare nu-şi datora sieşi ceva mai mult? Ştia ce i-ar fi spus Paul.

În timp ce stătea acolo, gîndindu-se la tot, ajunse la concluzia că nu exista nici o speranţă. Doug nu va reveni asupra deciziei lui. De fapt, nu avea de ales, doar dacă accepta să se despartă de el. Şi ăsta ar fi un preţ prea mare doar pentru a gusta libertatea.

Nu-i spuse nimic cînd se duse în dormitor ca să împacheteze. Nu-i comunică cum că luase hotărîrea să renunţe. Renunţa pur şi simplu. Preţul era prea mare.

La cină se dovedi de un calm ce nu o caracteriza. Le spuse copiilor să-şi împacheteze şi ei lucrurile a doua zi. Nu se duse să-şi ia rămas-bun de la soţii Parker. Făcea doar ceea ce trebuia neapărat să facă, „treaba ei", după cum spusese Doug.

Opriră pe drum la McDonald's şi comandă mîncare pentru copii şi pentru Doug; hrăni cîinele, dar ea nu mîncă nimic. Cînd ajunseră acasă şi descărcară maşina, India intră în casă. Jessica se întoarse către tatăl ei:

– Ce s-a întîmplat cu mami? E bolnavă? Cu toţii observaseră, dar Jessica fu singura care îndrăznise să întrebe.

– Cred că e doar obosită, spuse Doug calm. Este destul de obositor să închizi casa pentru un an. Jessica dădu din cap cu aerul că acceptă explicaţia, dar îşi zise că mama ei închisese

casa în fiecare an şi niciodată nu arătase aşa. Era trasă la faţă, palidă şi, pentru a nu ştiu cîta oară, Jessica era sigură că văzuse lacrimi în ochii ei.

În cele din urmă, India i se adresă lui Doug. Se întoarse spre el în timp ce se pregăteau de culcare, stăpînindu-şi lacrimile.

– Nu am de gînd să-mi şterg numele de pe lista de colaboratori, însă nu voi primi nici o ofertă dacă mă sună.

– De ce nu faci treaba pînă la capăt? Dacă nu ai de gînd să lucrezi, de ce să te mai sune?

– De ce nu? În final vor înceta să mă mai caute. Îmi face bine dacă mă mai sună, pentru că ştiu că au nevoie de mine. El o privi îndelung, apoi ridică din umeri.

Nu-i voia doar inima, îi voia şi ficatul şi rinichii. Nu era de ajuns că renunţase în favoarea lui, trebuia ca el să aibă ultimul cuvînt. Chiar dacă ştia că învinsese. Ţinea să fie sigur că subiectul nu va mai fi pus în discuţie, să aibă certitudinea că ea era proprietatea lui. Şi, mai important, dorea ca ea să ştie asta.

Doug nu-i mulţumi, nu o lăudă, nu-i spuse că îi este recunoscător pentru ceea ce făcuse pentru el, ci intră în baie şi făcu un duş. India era în pat cînd se întoarse el. Stinse lumina şi se strecură în pat lîngă ea; stătu întins o vreme, apoi se întoarse spre ca şi o mîngîie uşor pe spate.

– Mai eşti trează? şopti el.

– Da.

Şi-ar fi dorit ca el să-i spună că o iubeşte, că-i părea rău că fusese atît de dur, că o va ocroti şi o va face fericită. Dar fără să spună o vorbă, îi atinse sînii şi ea se crispă. Ar fi

vrut să se întoarcă şi să-i tragă o palmă pentru ceea ce îi făcuse, pentru tot ce nu-i spusese, pentru faptul că nu-i păsa de sentimentele ei, dar n-o făcu şi continuă să stea cu spatele la el.

O mîngîie o vreme, dar văzînd că nu reacţionează, renunţă.

Stăteau întinşi unul lîngă celălalt în întuneric, despărţiţi de un ocean de supărare, de durere şi dezamăgire. Doug o înfrînsese. Ea pierduse o parte din propria-i fiinţă. Acum nu avea decît o slujbă. Putea să-i gătească, să cureţe după el, să ducă copiii la şcoală şi să se asigure că sînt bine îmbrăcaţi pe timp de iarnă. Îl putea întreba cum a fost la birou, cînd nu era prea obosit ca să-i răspundă. Putea să-i ofere ce-i promisese cu ani în urmă, să-i fie alături la bine şi la rău. Dar în ceea ce o privea, acesta era răul. Binele rămăsese undeva departe, în urma lor.

11

Gail o sunase pe India de mai multe ori după ce se întorseseră de la Harwich, dar nu o găsise. Îi lăsase cîteva mesaje pe robot, însă nu fusese niciodată acasă cînd o căutase. Vorbiseră doar de două ori de cînd se întorsese din Europa, dar Gail avea impresia că ceva nu era în ordine. India o asigurase însă că nu are de ce să-şi facă griji.

Gail îi povesti că turneul prin Europa fusese mai amuzant decît se aşteptase. Jeff se purtase mai bine ca de obicei şi, în ciuda orelor petrecute în maşină, copiii reuşiseră să nu se certe între ei. Fusese cea mai frumoasă călătorie pe care o făcuse vreodată.

Cele două femei se întîlniră abia în prima zi de şcoală, în parcare, după ce Sam şi cei doi gemeni ai lui Gail intraseră în clase. În clipa în care Gail dădu cu ochii de India ştiu că i se întîmplase ceva foarte neplăcut în vara aceea.

– Dumnezeule, te simţi bine? India nu avusese timp să se pieptene în dimineaţa aceea. Trebuise să-i ducă pe copii pe

rînd, mai întîi pe Jessica, apoi pe ceilalţi. Se simţea obosită şi ştia că arată rău.

– N-am avut timp să-mi perii părul, spuse ea zîmbind, trecîndu-şi mîna prin claia blondă. Chiar aşa de rău arăt?

– Da, spuse Gail cu sinceritate şi o examină îngrijorată. Ai slăbit.

– Şi ce e rău în asta?

– Nimic. Doar că arăţi de parcă ţi-ar fi murit cineva. De fapt, ea murise, dar nu intenţiona să discute cu Gail despre asta. Ce s-a întîmplat? Ai fost bolnavă? Părea într-adevăr îngrijorată.

– Oarecum, spuse ea evaziv, încercînd să-i ocolească privirea lui Gail, fără să reuşească. Dar Gail era înzestrată cu calităţi de copoi cînd dorea să afle ceva.

– Eşti însărcinată? Nu, India nu era însărcinată. Arăta doar prost şi cu siguranţă era ceva mult mai grav decît o stare proastă de dimineaţă. Ai timp să bei un cappuccino?

– Cred că da, acceptă India, nu prea convinsă. Acasă o aştepta un maldăr de rufe de spălat şi o listă de mame pe care trebuia să le sune pentru a le confirma că progeniturile lor ajunseseră cu bine la şcoală.

– Ne întîlnim la Caffe Latte peste cinci minute.

Se urcară fiecare în maşina ei. Gail comandase deja cînd India ajunse la cafenea. Cinci minute mai tîrziu, se şedeau la o masă din colţ, cu două cafele şi o farfurie cu fursecuri în faţa lor.

– Nu mi-ai spus nimic cînd te-am sunat la Harwich. Ce Dumnezeu s-a întîmplat cu tine în vara asta? Gail o privi cu reproş. Nu o mai văzuse pe India niciodată într-o stare asemănătoare şi spera să nu aibă probleme cu sănătatea. India

sorbi din cafea fără să răspundă. Este în legătură cu tine şi cu Doug? o întrebă Gail după o clipă de gîndire.

– S-ar putea. De fapt, este vorba de mine. Nu ştiu... Bulgărele a început să se rostogolească în iunie şi de atunci s-a transformat într-o avalanşă.

– Ce bulgăre? Ce tot spui? Gail tăcu preţ de un minut înainte de a o întreba: Ai avut vreo aventură la Cape? Nu-i venea să creadă, dar merita să încerce. Niciodată nu cunoşti îndeajuns oamenii. Uneori, cei mai liniştiţi şi mai cinstiţi, asemeni Indiei, pot intra în situaţii dintre cele mai dure. Oricum, dacă avusese o aventură, se vede că lucrurile nu merseseră bine.

– După ce am stat de vorbă, înainte de terminarea şcolii, se hotărî India să-i explice, am început să mă gîndesc că aş putea lucra din nou. S-a întîmplat cînd am refuzat reportajul din Coreea. Nu ştiu... probabil că asta a stîrnit totul... Sincer, nu ştiu ce m-a provocat, dar am început să mă gîndesc că aş putea încerca să mai fac cîteva reportaje din cînd în cînd, nimic spectaculos, doar ca acela din Harlem.

– Ăla a fost destul de important, India. Ar fi trebuit să primeşti un premiu pentru el. A fost excelent.

– Ei, oricum, mă gîndeam că aş putea face nişte reportaje prin împrejurimi... la New York... în Statele Unite în tot cazul, dacă n-ar fi fost prea departe sau pe o perioadă prea lungă... Mă gîndeam că aş putea găsi pe cineva care să se ocupe de copii în timpul ăsta.

– Minunat! Gail părea că-i apreciază ideea. Şi?

– Doug a înnebunit. De fapt, m-a ameninţat că mă părăseşte dacă fac aşa ceva. Pe scurt, nu ne-am vorbit toată

vara şi n-am mai făcut nimic împreună, spuse ea supărată, iar Gail pricepu imediat.

– Cred că e chiar tîmpit! spuse Gail fără ocolişuri.

– Poţi să-i spui şi aşa. Nu s-a exprimat concret. De fapt, mi-a interzis să mai lucrez vreodată. Mi-a spus că l-am trădat, că am încălcat „înţelegerea" pe care am făcut-o cînd m-am măritat cu el şi că o să distrug toată familia, lucru cu care el nu va fi de acord. Dacă voi începe să lucrez, el mă va părăsi. Mi-a spus că e cazul să-mi pun lacăt la gură şi să continuu să fac ceea ce fac de paisprezece ani pentru a rămîne împreună. Asta-i tot.

– Tu cu ce te alegi din asta? Tu ce primeşti pentru că ţi-ai sacrificat talentul doar ca să-i faci pe plac? Mie mi se pare că el se simte ameninţat şi de aceea scoate untul din tine. El ce-ţi oferă ca să mai îndulcească situaţia?

– Nimic. Şi mai e ceva... spuse India şi ochii i se umplură de lacrimi. Am avut o discuţie tîmpită în iunie, cînd m-a scos la un restaurant. M-a făcut să înţeleg că eu sînt un fel de cal de curse pe care l-a cumpărat cu ani în urmă. El „se aşteaptă" de la mine să am grijă de copii şi să fac act de prezenţă. Adevărul este, însă, că eu nu sînt sigură că mă mai iubeşte. Glasul Indiei se poticni într-un hohot de plîns.

– Probabil că te iubeşte. Gail o privi cu duioşie. Îi părea rău pentru ea. India arăta atît de nefericită. S-ar putea ca el să nu-şi dea seama sau să nu ştie cum s-o arate. Nu este prea diferit de Jeff. Şi el crede că eu sînt o mobilă din casă, dar dacă m-ar pierde, probabil că ar muri.

– Nu sînt sigură că Doug simte la fel. Mi-a vorbit de parcă aş fi proprietatea lui, nu ca unei persoane pe care o iubeşti. Oricum, sînt supărată pe el şi nici nu ştiu dacă îmi mai

pasă că nu mă iubeşte. Este cel mai nenorocit sentiment... Simt că viaţa mea s-a destrămat în vara asta.

Gail o privea, întrebîndu-se ce se mai întîmplase. Bănuia că mai era ceva, deşi ceea ce auzise justifica supărarea Indiei.

– Oricum, i-am spus că nu o să mai primesc nici un reportaj, nici măcar ca cel din Harlem. O să-mi las numele pe lista de colaboratori, dar nu o să primesc nimic din ceea ce mi se va oferi. Nu pot să lucrez. Cred că m-ar părăsi cu adevărat. Ne-am certat pe tema asta două luni şi mi-am stricat toată vara. Dacă mă încăpăţînez, voi distruge căsnicia noastră şi nu doresc asta.

– Deci renunţi la ceea ce-ţi doreşti? Gail se aprinsese, fiindcă problema nu-i era străină nici ei. Şi el ce-a spus? Ţi-a mulţumit? A priceput?

– Nu. Părea că se aştepta la asta. În seara în care i-am spus a încercat să facă dragoste cu mine pentru prima oară după aproape două luni. Şi de atunci nu s-a mai atins de mine. Ceea ce nu ştiu este... ce-o să fac? Brusc, toate gesturile pe care le-am făcut mi se par nenaturale. Mă simt de parcă am pierdut ceva din mine în vara asta şi nu ştiu dacă voi reuşi vreodată să-l regăsesc. Mă simt goală pe dinăuntru.

Privind-o, Gail se îngrijoră cu adevărat. Se vedea bine că India era distrusă ca urmare a celor întîmplate. Gail era convinsă că ăsta era motivul pentru care femeile se lansau în aventuri cu alţi bărbaţi şi îşi înşelau soţii – căutau pe cineva care să le iubească, să le facă să se simtă importante. Gail ştia, chiar mai bine decît India, că Doug a riscat mult adoptînd respectiva poziţie. Probabil că a fost convins că o să învingă. În orice caz, India se simţea foarte rău.

– Ce altceva ai mai făcut în vara asta, în afară de faptul că ai plîns şi te-ai certat cu Doug? Te-ai distrat vreun pic? Te-ai dus pe undeva cu copiii, ai mai cunoscut alţi oameni? Încerca să-i distragă atenţia. Se părea că era singurul lucru pe care-l putea face acum. India se lumină la faţă.

– Am întîlnit-o pe Serena Smith, spuse ea, ştergîndu-şi nasul cu un şervеţel.

– Scriitoarea? Gail se arătă imediat interesată. Îi citise toate cărţile. Cum ai reuşit?

– A fost colegă de cameră cu o prietenă de-a mea, iar soţul ei a venit la Harwich cu iahtul. Sam şi cu mine ne-am dus la bord, iar el s-a purtat minunat cu Sam. L-am cunoscut înainte de a o cunoaşte pe Serena, căreia i-am făcut o fotografie pentru coperta unei cărţi. A fost foarte mulţumită.

– Cu cine este căsătorită? întrebă Gail, terminîndu-şi băutura.

– Cu Paul Ward, un om de finanţe, spuse ea, dusă pe gînduri.

– Cu *acel* Paul Ward? Vrăjitorul de pe Wall Street?

– Da. Este un tip drăguţ. Are noroc Serena.

– Iar el este încîntător. A fost pe coperta revistei *Time* anul trecut. Probabil că are miliarde.

– Au un iaht minunat, însă ei nu-i place. India zîmbi, amintindu-şi de discuţia lor în legătură cu aversiunea Serenei faţă de *Steaua de Mare* şi de lucrurile caraghioase pe care i le spusese Paul.

– Stai puţin, Gail miji ochii privindu-şi prietena cu un interes vizibil, ba chiar suspicioasă. Vrei să-mi spui că ai fost pe iaht cu el în lipsa ei?

– Ea era la Los Angeles şi lucra la un film.

Gail nu despica niciodată firul în patru şi o cunoştea

pe India de ani de zile. Era ceva în ochii prietenei sale care îi atrase atenția. India, te-ai îndrăgostit de el?

– Nu fi caraghioasă.

– Pe dracu'. Tipul arată ca Gary Cooper sau Clark Gable. În *Time* îl numeau „indecent de frumos și extrem de bine făcut". Îmi amintesc cum arată. Și tu ai fost cu Sam pe iaht?... Și?

– Ne-am împrietenit oarecum. Am vorbit mult. Se pricepe foarte bine la oameni. Dar o adoră pe Serena.

– Asta-i bine pentru ea. Dar cu tine cum a fost? Ți-a făcut avansuri?

– Bineînțeles că nu. Întrebarea în sine era ofensatoare. Știa că Paul n-ar fi făcut niciodată așa ceva. Nici ea nu i-ar fi permis dacă ar fi încercat. S-au respectat.

– Te-a sunat?

– Nu prea. Ochii Indiei spuneau altceva, iar Gail ghici imediat. India îi ascundea ceva în legătură cu Paul.

– Stai puțin. Te-a sunat sau nu te-a sunat? Adică cum nu prea! „Nu prea" înseamnă că suni și e ocupat. Te-a sunat? Gail insista, preocupată de starea Indiei, și India știa asta. Nimic nu ar fi șocat-o pe Gail dacă povestea ar fi fost alta, dar nu era.

– Da. M-a sunat. O dată. Din Gibraltar. Era pe iaht, în drum spre Europa.

– Pe iahtul lui? Probabil că e mare cît iahtul *Elisabeta a II-a*. India rîse.

– Este destul de mare și cu adevărat minunat. Lui Sam i-a plăcut.

– Dar ție? Ție ți-a plăcut?

– Da. Mi-a plăcut. Și mi-a plăcut și el. Este un om minunat și cred că și el mă place. Dar este căsătorit, la fel ca

şi mine, iar viaţa mea se destramă şi n-are a face cu Paul Ward, crede-mă.

– Înţeleg. Dar probabil că ţi-a mai alinat suferinţele. Ţi-a propus să vă mai vedeţi?

– Bineînţeles că nu. Oricum, este în Europa.

– De unde ştii? Gail era fascinată de el şi de faptul că India întîlnise oameni atît de importanţi.

– Mi-a spus că o să rămînă acolo pînă după Ziua Muncii.

– Cu Serena?

– Cred că ea pleacă mai devreme.

– Te-a rugat să te duci şi tu acolo?

– Vrei să încetezi? Crede-mă, nu are nici o legătură. Mi-a spus că i-ar face plăcere să vin o dată cu copiii pe iaht. Mi-este prieten, asta-i tot. În ce mă priveşte, n-am de gînd să mă implic în vreo aventură. Abia am renunţat la meseria mea şi la orice speranţă de a o mai practica. Şi asta pentru soţul meu. Dacă aş vrea să-mi distrug căsnicia, m-aş apuca să fac un reportaj, pentru numele lui Dumnezeu. N-am nevoie şi de o legătură extraconjugală, ca să-mi distrug viaţa.

– S-ar putea să te ajute, spuse Gail gînditoare, deşi nu prea credea.

India nu era genul de femeie care să guste aşa ceva. Nu trişa ca ea, şi Gail o aprecia pentru asta şi îi părea rău că o vede într-o stare aşa de proastă. Ar fi vrut s-o ajute, dar nu ştia cum. Gîndea că Doug este un prost şi un ticălos, dar, dacă India prefera să rămînă măritată cu el, nimeni nu putea să o ajute. Trebuia să joace după cum îi cînta el. Indiferent cît ar costa-o.

– Poate că o să te mai sune, spuse Gail optimistă, dar

India ridică din umeri. Ştia că nu Paul era soluţia pentru problemele ei.

– Nu cred că mă va mai suna, spuse India încet. Ne-am înţeles foarte bine, dar ce rost ar avea să continuăm o prietenie în felul ăsta. Vieţile noastre sînt foarte complicate. Şi chiar îmi place de soţia lui. Poate o să-i mai fac nişte fotografii.

– O să te lase Doug să o fotografiezi? Astea erau acum limitele vieţii ei, pe care trebuia să le accepte. Ca nişte ziduri de închisoare. Sau ca o sentinţă de condamnare pe viaţă.

– S-ar putea. Nu l-am întrebat. Ar fi ceva destul de simplu. Nu ar trebui decît să mă duc în oraş pentru o după-amiază. Aş face-o chiar de dragul ei, fără să mă plătească.

– Ce pierdere! spuse Gail cu tristeţe. Tu eşti unul din cei mai buni fotografi din ţară, poate din lume, şi arunci totul pe apa sîmbetei. Se enervase, mai ales că o vedea pe India aşa de deprimată.

– Se pare că asta este „înţelegerea" pe care am făcut-o cu Doug cînd ne-am căsătorit, deşi atunci nu mi-a cerut categoric să renunţ la slujbă. Nu cred că i-am spus vreodată că o să închei toate socotelile cu lumea.

– Atunci nu le încheia. Nu-ţi şterge numele de pe lista de colaboratori. Poate o să se răzgîndească după ce o să mai facă puţin pe grozavul. Totul ţine de plăcerea de a comanda şi de alte mici trucuri pe care le fac bărbaţii ca să se simtă importanţi. Poate peste un an sau doi o să gîndească altfel.

– Mă îndoiesc. Ea nu trebuia să crîcnească, ci doar să facă numai ce voia Doug.

India se ridică. Avea treabă acasă. Nici măcar nu făcuse patul înainte de micul dejun. În ultima vreme parcă avea plumb

în picioare şi totul îi lua mai mult timp decît înainte. Nici măcar nu se mai obosea să-şi aranjeze părul sau să se fardeze. Se purta de parcă viaţa ei luase sfîrşit. Totul i se părea inutil.

Porniră spre parcare şi Gail o bătu pe umăr, oprindu-se o clipă.

– Nu renunţa total la Paul Ward, India. Uneori oamenii devin buni prieteni, dar ceva mă face să cred că este mai mult decît vrei să recunoşti. Chiar faţă de tine însăţi. Am surprins ceva în privirea ta cînd mi-ai vorbit despre el. Pentru prima dată în dimineaţa aceea chipul i se luminase de un zîmbet. Nu renunţa, indiferent ce s-ar întîmpla. Ai nevoie de el.

– Ştiu, spuse ea încet. Cred însă că doar mă compătimeşte.

– Mă îndoiesc. Nu eşti chiar o figură patetică. Eşti frumoasă, deşteaptă, veselă, simpatică. Probabil că se simte atras de tine, dar este unul dintre puţinii tipi credincioşi soţiilor lor. Există întotdeauna posibilitatea asta, oricît de deprimantă ar fi. Zîmbi maliţios, iar India rîse.

– Eşti incorigibilă. Dar tu? Ai mai făcut vreo victimă? Nu aveau secrete una faţă de alta, cel puţin nu pînă în clipa aceea. India însă nu dorise să-i mărturisească lui Gail cît de atrăgător i se părea Paul. Era mai bine să ţină asta pentru ea. Şi nici nu şi-ar fi avut rostul. Probabil că totul era doar rodul imaginaţiei sale. Deşi telefonul venit din Gibraltar nu fusese. Probabil că se plictisise sau se simţea singur după un drum lung. Dar ar fi putut s-o sune pe Serena, ceea ce nu a făcut. India se tot gîndise la asta după ce-o sunase, întrebîndu-se de ce telefonase, dar sfîrşise prin a crede că nu avea nici o importanţă.

– Dan Lewison are o prietenă, o informă Gail. Harold

şi Rosalie se căsătoresc în ianuarie, după terminarea divorţului. Şi nu mai e nimeni la orizont.

– Ce plictisitor. Să-ţi dau numărul de telefon al lui Paul? o tachină ea şi rîseră amîndouă.

– Mi-ar plăcea. Ei, fetiţo, nu mai pune la suflet. Nu mai fi tristă. Şi diseară, cînd vine Doug acasă, trage-i una în fluierul piciorului. O să vă facă bine amîndurora. În plus, el chiar o merită. India o aprobă, apoi îi făcu un semn de rămas-bun şi se urcă în maşină, deja cu gîndul la treburile care o aşteptau. Se simţea mai bine după ce o întîlnise pe Gail şi i se destăinuise. Oricum nu prea mai avea ce să facă pentru a-şi schimba viaţa.

Luă copiii de la şcoală, ca de obicei, şi-i duse pe Jason şi Aimee la lecţiile de tenis. Sam plecase în vizită la un prieten şi se întoarse abia la cină. Jessica era încîntată de faptul că trecuse în anul doi la colegiu. Doi studenţi mai mari o priviseră îndelung, iar unul chiar îi vorbise. Din fericire, Doug rămăsese în oraş să ia cina cu doi clienţi. India nu prea avea chef de el. Dormea cînd el sosi acasă cu ultimul tren.

Doug era la duş cînd ea se trezi a doua zi dimineaţă; îşi puse jeanşii şi un maiou, fără să se mai pieptene, şi coborî la parter ca să dea drumul cîinelui şi să pregătească micul dejun.

Puse pe masă *Wal Street Journal* şi *The New York Times* şi o cană de cafea. În timp ce turna cereale în farfurii, aruncă o privire către ziare şi o văzu pe Serena pe prima pagină. Fotografia era cea pe care i-o făcuse ea. Fu surprinsă să-i vadă numele în *The Times*, încadrat într-un chenar, iar cînd desfăcu ziarul nu-i veni să-şi creadă ochilor.

O clipă simţi că nu mai are aer. Avusese loc un accident de avion pe o cursă între Londra şi New York în seara

precedentă, iar FBI-ul presupunea că e vorba de o bombă, deşi, pînă în momentul acela, nimeni nu revendicase atentatul. Serena se aflase în avionul respectiv. Nu existau supravieţuitori.

– Doamne, Dumnezeule, spuse ea încet şi se aşeză pe scaunul din bucătărie, ţinînd ziarul cu mîinile tremurînde. După cum reieşea din articol, avionul decolase cu întîrziere din cauza unor verificări suplimentare şi explodase la două ore după ce se ridicase de pe Heathrow. La bord erau trei sute şaptezeci şi şase de persoane, printre care un congresman din Iowa, un parlamentar britanic, un binecunoscut reporter de ştiri de la ABC care se întorcea dintr-o misiune în Israel şi Serena Smith, o autoare de bestselleruri cunoscută pe plan mondial şi producătoare de filme. În timp ce privea fotografia, India îşi aminti ce-i spusese Serena pe cînd o fotografia. Acum două luni! India îşi zise că Paul trebuie să fie distrus şi se întrebă dacă să-i scrie sau să-i telefoneze. Îşi închipuia cum se simte el şi era impresionată. Poate că Serena fusese o fiinţă dificilă, poate că nu-i plăcuse iahtul lui, dar rămăsese o femeie extraordinară şi el o iubise nespus de mult.

În ziar mai scria că avea cincizeci de ani şi că-i lăsa în urma pe soţul ei, Paul Ward, şi o soră care locuia în Atlanta. Încă mai citea ziarul, cînd intră Sam pentru a lua micul dejun.

– Bună, mami, ce s-a întîmplat? Cerealele erau împrăştiate pe toată masa, iar India arăta ca o stafie.

– Eu... ăăă... Am citit ceva... Apoi se hotărî să-i spună: Îţi aminteşti de Paul, de pe *Steaua de Mare?* Ştia că îşi aminteşte, dar voia să precizeze. Soţia lui a murit într-un accident de avion.

– Au! Sam păru şocat. Cred că Paul este disperat. Chiar dacă ei nu-i plăcea iahtul pe care el îl iubea atît de mult.

În timp ce vorbeau intrară şi ceilalţi, împreună cu Doug.

– Ce e nebunia asta? întrebă el văzînd-o cum arăta. Apoi îşi dădu seama că se întîmplase ceva.

– Soţia prietenului meu Paul a murit în urma exploziei unei bombe, explică Sam pe un ton dramatic, în timp ce toţi ceilalţi începură să discute aprins.

– Care Paul? întrebă Doug, luînd o ceaşcă cu cafea.

– Paul Ward, spuse India. Este proprietarul iahtului pe care l-am vizitat în vara asta. Era căsătorit cu Serena Smith, scriitoarea. Îi povestise despre asta, iar el îşi aminti imediat şi ridică sprîncenele a mirare.

– Cum a reuşit să nimerească lîngă o bombă?

– Era în avionul care s-a prăbuşit ieri, după ce a decolat de pe Heathrow.

Doug clătină doar din cap şi luă *Wall Street Journal*. Nu înţelegea de ce era soţia lui aşa de supărată. Apoi mîncă o brioşă şi plecă fără să mai spună nimic. Copiii continuară să vorbească despre accident şi cînd se urcară în maşina lui. India îi era recunoscătoare că nu trebuia să-i ducă ea.

După plecarea lor se aşeză privind fix ziarul, cu gîndul la Paul. Nu putea să se gîndească decît la el şi la starea lui deznădăjduită. Cu toate acestea, nu îndrăzni să-l sune. Soneria telefonului o smulse din gîndurile ei. Era Gail.

– Ai văzut ziarul?

– L-am citit mai adineauri. Nu-mi vine să cred. India părea derutată şi tulburată.

– Niciodată nu poţi şti ce ţi se va întîmpla, nu-i aşa? Cel puţin n-au suferit. Au spus că avionul s-a dezintegrat într-o secundă. A fost văzut de un alt avion care zbura deasupra lor.

– Nici nu pot să mă gîndesc cum se simte el acum. Era îndrăgostit de ea.

„Totuşi, te-a sunat de pe iaht", ar fi vrut Gail să-i spună, dar nu o făcu. Cînd îşi va reveni din lovitură, va fi un bărbat liber, prilej de dilemă pentru India la momentul respectiv, cel puţin aşa gîndea ea.

– O să-l suni?

– Nu cred că e cazul să mă amestec, replică India. Apoi îşi aminti de fotografia pe care le-o făcuse împreună. Ar fi putut să i-o trimită acum. Era o fotografie frumoasă, poate că lui i-ar face plăcere s-o aibă.

– Ai putea să te duci la funeralii. Poate i-ar face bine să te vadă, spuse Gail practică, dorind s-o ajute.

– Poate. Mai vorbiră pe tema asta cîteva minute, apoi India se duse să caute fotografia.

O găsi într-un maldăr de hîrtii. Nu reuşise să i-o trimită Serenei, după cum îi promisese. Stătea şi se uita îndelung la fotografie, privind mai întîi ochii lui Paul, apoi pe cei ai Serenei. Puteai ţese o întreagă poveste doar privindu-i alături. El era aplecat peste spătarul scaunului ei, iar ea îşi sprijinea capul de el. Serena arăta superb. Nu putea să creadă că această femeie nu mai există. Probabil că lui Paul îi fusese şi mai greu să accepte acest lucru. Şi, în timp ce se gîndea la Paul, India îşi zise că el se mai afla în Europa, pe *Steaua de Mare*. Sau poate că luase avionul spre casă de cum primise vestea. În timp ce se gîndea, hotărî că era mai bine să nu-l sune.

Se aşeză la masa din bucătărie şi îi scrise o scrisoare în care îşi exprima compasiunea şi regretele. O puse în plic, împreună cu fotografia, şi se duse la poştă să i-o expedieze.

Toată ziua fu marcată de cele întîmplate.

Reuşi să pregătească cina, dar cînd sosi Doug, încă nu se pieptănase.

– Ce s-a întîmplat cu tine astăzi? Arăți de parcă ai fi fost răpită.

– Sînt întoarsă pe dos, spuse ea direct. Îmi pare foarte rău de Serena Smith.

– Cînd ai cunoscut-o aşa de bine? Ai întîlnit-o o dată sau de două ori, nu? spuse el uimit.

– I-am făcut nişte fotografii pentru coperta cărţii ei. Una dintre ele este cea din *The Times*.

– Nu mi-ai spus asta, zise el, strîngînd din buze.

– Probabil că am uitat. Soțul ei o iubea foarte mult. Presupun că se simte îngrozitor. Chiar şi India părea răvăşită.

– Se mai întîmplă astfel de lucruri, spuse Doug sec şi începu să discute cu Jason.

India oftă. Nu mai era nici urmă de comunicare între ei doi. Nu mai era nimic, numai resentimentele rămase din vara aceea, ca un miros acru de fum după un scurtcircuit.

După ce copiii se duseră la culcare, India deschise televizorul ca să mai afle detalii despre accident. Se transmitea un reportaj amplu despre prăbuşirea avionului şi apoi unul mai scurt despre Serena. Au urmat mai multe interviuri cu diverse persoane care emiteau diferite opinii despre accident şi cu un purtător de cuvînt al FBI-lui. Spicherul anunță că funeraliile Serenei vor avea loc la biserica Sf. Ignatius din New York, în ziua de vineri. India mai stătu o vreme, uitîndu-se la televizor, gîndindu-se la sugestia lui Gail de a merge la înmormîntare.

– Vii la culcare? o întrebă Doug încet.

Încă nu se pieptănase şi nu făcuse duş. Totul părea atît de nesemnificativ comparativ cu prăbuşirea avionului. Rămase adîncită în gînduri legate de soarta Serenei.

– Vin acum, spuse ea distrată şi intră în baie. Închise uşa şi se aşeză îmbrăcată pe scaunul closetului. Se gîndea la Paul şi la soţia lui, la viaţa lor care explodase în mici fărîme deasupra Atlanticului. Apoi, undeva în adîncul minţii ei, îşi dădu seama că se gîndea la soţul ei şi la faptul că nu mai dorea să se culce cu el. Îi repugna pînă şi gîndul că trebuia să doarmă în acelaşi pat, lucru care nu putea continua la infinit. Nu ştia cum va proceda. Îi era mai uşor să stea acolo, să-i plîngă pe Paul şi pe Serena, în loc să plîngă pentru ea şi Doug şi pentru căsnicia lor destrămată.

Întîrzie mult sub duş, în speranţa că el va adormi, dar Doug era în pat şi citea o revistă.

– Ai de gînd să mai joci mult jocul ăsta, India? Vorbele lui nu sunau nici a invitaţie, nici a compasiune. I se părea un gardian de închisoare, ceea ce n-o prea îmbia la amor.

– Ce joc?

– Ştii prea bine la ce mă refer. Dacă mai stai sub duş aşa de mult cum o faci în ultima vreme, o să te dizolvi şi o să te scurgi prin canalizare. Eu am înţeles ce era de înţeles.

– Tu ai fost cel cu mesajele toată vara asta. Se înfurie brusc. Ce se întîmplase cu ei în ultimele trei luni? Relaţia lor devenise un coşmar. Nu te-a mai interesat persoana mea, pînă nu ţi-am spus că renunţ la reportaje. Abia atunci ai decis să te atingi de mine. Nu e prea măgulitor. Ai obţinut ce ai vrut şi te consideri proprietarul meu. Ei bine, da, eşti. Ar trebui, totuşi, să fii mai subtil. Nu-i mai vorbise astfel niciodată şi amîndoi se priviră uimiţi. Doug se simţea de parcă l-ar fi pălmuit.

– E bine să știu cum vezi tu lucrurile.

– Tu ai fost destul de explicit. Te-ai hotărît să te culci cu mine imediat ce ai obținut ce ai vrut. Nici măcar nu te-ai gîndit să-mi mulțumești sau să recunoști concesia pe care am făcut-o, sau să-mi spui că mă iubești. Nu dorea decît să afle dacă el o mai iubea.

– Iar începi, spuse el iritat. Tu ești cea care nu creezi în dormitor o atmosferă propice unei astfel de declarații.

– Ei bine, îmi pare rău, spuse ea, fulgerîndu-l cu privirea.

Era sătulă de toate și mai ales de atitudinea lui față de viața lor intimă. După două luni în care o ignorase cu desăvîrșire, se supăra că ea nu mai dorea să facă dragoste cu el. Dar nu schița nici un gest pentru a repara jignirea pe care i-o adusese toată vara.

– Poate că ar fi trebuit să menționezi și asta în „înțelegerea" noastră – să facem dragoste ori de cîte ori ai tu chef, indiferent de ce simt eu.

– Bine, India, pricep. Las-o baltă.

Stinse lumina și o lăsă în întuneric, furioasă. Apoi îi întoarse spatele și după două minute începu să sforăie. Cearta lor nu părea să-l fi afectat. India stătu treză ore întregi, urîndu-l și dorindu-și să nu-l fi urît. Știa că-l rănise cu vorbele ei, dar, după tot ce-i spusese și făcuse, o merita.

În cele din urmă închise ochii și se gîndi la Paul, încercînd să-i trimită gînduri bune, de simpatie și prietenie. Cînd adormi, în sfîrșit, o visă pe Serena. Aceasta încerca să-i spună ceva, dar India nu reușea să înțeleagă ce anume. Undeva, în depărtare, îl vedea pe Paul plîngînd. Încerca să ajungă la el, dar nu reușea.

12

Ziarele abundau de ştiri despre accident şi India le citi pe toate. Stătea cu orele în bucătărie şi parcurgea toate informaţiile. Mai multe formaţiuni arabe erau acuzate, dar nici una nu-şi asumase răspunderea. Despre Paul, nimic. Probabil că, îndurerat, se ascundea bine. Apoi, joi, apăru o ştire potrivit căreia slujba pentru Serena va avea loc a doua zi la St. Ignatius. Stătea cu ziarul în mîini, căzută pe gînduri, cînd Doug urcă să se culce. Atmosfera dintre ei fusese tensionată toată săptămîna. Nu reuşiseră să treacă peste vorbele pe care şi le spuseseră cu trei zile în urmă şi nici să le uite. India îşi zise că ar trebui, totuşi, să vorbească cu el.

– Mă gîndesc să mă duc mîine la funeraliile Serenei Smith. Ţinea în mînă un taior negru. I-l cumpărase Doug de Crăciun şi i se părea potrivit pentru o asemenea ocazie.

– Mi se pare o prostie. De unde atîta emoţie pentru o străină pe care abia ai cunoscut-o?

Nu putea să înţeleagă. N-avea de unde să ştie despre

apropierea sufletească dintre ea şi Paul, în care Serena fusese un inel de legătură. Iar ea nu-i putea da explicaţii.

– Consider că ar fi un gest de respect, din moment ce eu i-am făcut fotografia.

Era cea mai simplă explicaţie. Şi-apoi Paul fusese atît de drăguţ cu Sam. Simţea că îi datorează ceva. Nu primise nici o veste de la el de cînd îi trimisese fotografia, dar nici nu se aşteptase. Orice s-ar fi întîmplat, era sigură că avea multe pe cap. Spera să fi primit fotografia, împreună cu scrisoarea ei.

– Parcă ai fi un fan. Doug o privi iritat. Faptul că a fost celebră nu înseamnă că ai şi cunoscut-o.

– Nu, dar mi-a plăcut de ea.

– Şi mie îmi plac o mulţime de oameni despre care citesc, dar nu m-aş duce la funeraliile lor. Cred că ar trebui să te mai gîndeşti.

– O să văd mîine ce fac.

A doua zi dimineaţă ploua. Era o zi întunecată şi mohorîtă şi sufla un vînt puternic care făcea umbrelele inutilizabile.

Doug plecă la serviciu, iar ea fu ocupată cu copiii toată dimineaţa. După-amiază, în schimb, era liberă. Serviciul funerar fusese programat la ora trei. India făcu un duş şi se îmbrăcă cu taiorul. Îşi prinse părul într-un coc şi se machie puţin. Se privi în oglindă înainte de plecare şi înţelese de ce ziceau oamenii că seamănă cu Grace Kelly. Gîndurile îi alunecară din nou spre Paul.

Lăsă maşina în parcare şi prinse trenul de unu şi un sfert către New York. După o oră, cobora în gară. Ploua şi mai tare şi găsi greu un taxi. Ajunse la Park Avenue cu cinci minute înainte de începerea serviciului funerar; biserica gemea

de lume: bărbați în costume negre și femei foarte elegant îmbrăcate. Toată comunitatea literară se afla acolo, află ea ulterior, dar nu recunoscu pe nimeni. Veniseră și personalități de la Hollywood și mulți prieteni. Serviciul funerar începu cu o sonată de Bach.

Totul era impresionant. După ce vorbiră agentul Serenei, editorul ei și un prieten de la Hollywood, Paul Ward se îndreptă spre altar și aduse un elogiu soției sale. Vorbi demn, amintind de toate realizările ei, iar în final și despre femeia Serena Smith, evocînd-o așa cum fusese. Cînd îi spuse adio, toți cei aflați în biserică izbucniră în plîns. Reușise într-un fel să treacă de momentele acelea, dar, în cele din urmă, plînse și el pe cînd se întorcea la locul lui din prima strană. India îi vedea umerii zguduindu-se și și-ar fi dorit să-l îmbrățișeze.

Paul plecă primul din biserică și nimeni nu-l opri. O clipă mai tîrziu, India văzu un bărbat tînăr, desigur fiul lui, fiindcă era leit taică-său. Asistența se risipi. India privea demarînd limuzina în care se afla Paul. Chemă un taxi. Nu-și luase ochii de la el pe tot parcursul slujbei și era convinsă că el nu o văzuse. N-avea nici o importanță. Ea venise din respect pentru amîndoi și ca să-l îmbărbăteze pe Paul. Într-un fel, Doug avusese dreptate. Ar fi putut să stea acasă și să se gîndească la el, dar dorise să fie acolo și era mulțumită că fusese.

Se opri să-l sune pe Doug de la gară. Îi spuse că venise în oraș pentru funeralii și îl întrebă dacă voia să îl aștepte ca să ia trenul împreună. În caz contrar, ar fi prins trenul de patru și jumătate și ar fi ajuns acasă la timp pentru a pregăti cina.

– Oricum o să întîrzii, nu mă aştepta, spuse el scurt. Trebuie să mă întîlnesc cu nişte indivizi pe la şase. O să ajung acasă în jur de nouă. Nu te obosi să-mi laşi de mîncare, o să-mi iau o gustare în drum spre casă. Părea rece şi distant. India îşi zise că era supărat fiindcă luase parte la funeraliile Serenei. Ai văzut multe celebrităţi acolo? o întrebă el sarcastic, iar ea oftă. Doug chiar nu înţelegea ce simţea ca.

– Nu ţineam să întîlnesc cunoscuţi.

– Credeam că pentru asta te-ai dus, ca să vezi toate stelele de cinema care o cunoşteau. Era urît din partea lui şi se abţinu să nu-i răspundă pe măsură.

– M-am dus din respect pentru o femeie pe care am admirat-o. Asta-i tot. Gata. Ar trebui să plec ca să prind trenul. Ne vedem acasă.

– Pa, spuse el şi închise.

Părea absolut insensibil la emoţiile ei. Se întreba dacă fusese mereu aşa şi ea nu observase, sau se înrăise după vara aceea jalnică. Orice o fi fost, o făcea să se simtă foarte singură. Dar nu atît de singură precum era Paul. Nu-şi putea lua gîndul de la el, nu putea uita figura lui cînd plecase de la altar plîngînd.

Pe drumul spre casă, se gîndi la Paul şi la discuţiile pe care le purtaseră pe *Steaua de Mare*. Ploaia se oprise. Copiii erau toţi acasă şi o întîmpinară veseli.

– Unde ai fost, mami? întrebă Sam în timp ce îşi scotea trenciul.

– La funeraliile Serenei Smith, spuse ea simplu. A fost foarte trist.

– L-ai văzut pe Paul? întrebă el cu interes.

– Doar de la distanță.

– Plîngea? Sam avea acea fascinație ciudată a tuturor copiilor de vîrsta lui față de tragedii, moarte și drame.

– Da, plîngea, spuse India cu tristețe. Arăta îngrozitor.

– Poate o să-i scriu o scrisoare, spuse Sam plin de compasiune. Ceilalți îi ascultau în tăcere. Ei nu o cunoscuseră pe Serena Smith, iar Paul era prietenul lui Sam.

– Cred că i-ar face plăcere.

– O să-i scriu după cină, spuse Sam și plecă să se uite la televizor.

După o jumătate de oră se așezară la masă pentru cină.

Era îmbrăcată tot cu taiorul negru cînd sosi Doug.

– Arăți bine, spuse el, surprins.

În ultima vreme, India nu dăduse atenție vestimentației. Fusese atît de deprimată încît nu-i mai păsase cum arăta. Acum, însă, arăta elegantă și taiorul îi punea în valoare silueta.

– Cum a fost? întrebă el.

– Trist.

– Nu mă surprinde. Mai ai ceva de mîncare? N-am avut timp să-mi iau o gustare și mi-e foame. Nu mai aveau mare lucru în frigider, doar niște felii de carne de curcan și o pizza congelată. Lăsase cumpărăturile pentru a doua zi dimineață. Doug mănîncă niște cartofi prăjiți și o brioșă. Apoi, pentru prima oară după luni de zile, o întrebă ce voia să facă în week-end.

– Nimic. De ce?

– Mă gîndeam că poate mergem să luăm cina la un restaurant.

Lucrurile se înrăutățiseră în ultima vreme și era

îngrijorat. Nici măcar el nu mai putea pretinde că nu-şi dă seama. Înţelesese acest lucru în clipa în care ea refuzase să facă dragoste cu el. Cît timp fusese decizia lui, faptul nu-l deranjase, dar lipsa ei de interes începuse să-l îngrijoreze. Îşi zise că o masă în oraş ar ameliora situaţia.

India se gîndi că o invita din obligaţie.

– Nu trebuie să mergem să cinăm în oraş dacă nu vrei, spuse ea simplu.

– Nu te-aş fi invitat dacă n-aş fi vrut. Vrei să mergem la *Ma Petite Amie?* Era primul gest de împăcare pe care îl făcea, dar ea nu era pregătită pentru aşa ceva şi avea amintiri îngrozitoare de la ultima cină luată acolo.

– Nu prea. Hai să mergem să mîncăm o pizza.

– Ce zici de o pizza şi pe urmă un film? Merita să încerce. Dacă ea intenţiona să-şi petreacă restul zilelor lîngă el, va trebui să cadă la pace pînă la urmă.

– Bine. În cel mai rău caz pierdea timpul. Îi distrusese deja inima şi încrederea în ea. Dacă mergea la un film nu putea fi şi mai rău. Aşa că de ce nu?

Îşi scoase taiorul şi se duse să se culce. Doug nu-i mai făcu avansuri în noaptea aceea. După ultima lor discuţie, ştia că n-are rost. Vor trebui să înceapă uşurel, cu o pizza şi un film. Şi după asta va vedea ce se va mai întîmpla. Îşi imagina că, în timp, cu puţină atenţie din partea lui, ea îşi va schimba atitudinea.

Se culcară fără să-şi ureze noapte bună. India rămase trează multă ascultîndu-l cum sforăie.

13

A doua zi, Doug îl duse pe Sam la meciul lui de fotbal, iar India o ajută pe Jessica să-şi facă ordine în dulapuri. Ţinea în braţe hainele vechi ale Jessicăi pe care voia să le arunce, cînd sună telefonul.

Zicîndu-şi că era vreun prieten de-al copiilor, nu se grăbi să răspundă. Aruncă hainele pe duşumea şi se duse în bucătărie. În cele din urmă, cu o voce exasperată, răspunse:

– Alo?

– Alo? Vocea bărbatului îi era necunoscută.

– Scuză-mă. Cine este?

– Mă numesc Paul Ward. Aş vrea să vorbesc cu doamna Taylor.

Tresări şi se aşeză la masa din bucătărie.

– Paul... eu sînt... Ce faci? Nu se putea gîndi decît la chipul lui ud de lacrimi pe cînd părăsea biserica.

– Cred că sînt cam năuc. Cineva mi-a spus că ai fost acolo ieri. Îmi pare rău că nu te-am văzut. Echipajul

de pe *Steaua de Mare* participase la funeralii din respect pentru Paul şi unul din stewarzi îi spusese lui Paul că o văzuse.

– Era imposibil. A fost o slujbă frumoasă. Paul... Îmi pare rău... Nu ştiu ce să spun. Cu adevărat nu ştia şi era surprinsă că-l aude. Nu se aşteptase să o sune.

– Am primit scrisoarea ta... a fost minunată. Şi fotografia. India îl auzea cum plînge. Îmi place. Tu ce faci? întrebă el, încercînd să se poarte firesc.

Dorise să-i mulţumească pentru prezenţa ei şi pentru că îi scrisese. Părea copleşit de emoţie, vulnerabil. Şi incapabil să accepte ce se întîmplase.

– Eu sînt bine, spuse ea fără convingere.

– Adică? Te întorci la lucru?

– Nu. Totul s-a transformat în cel de-al treilea război mondial pentru mine. Apoi oftă. Nu pot. Mi-a spus-o foarte clar. Nu se poate discuta. Poate nici nu-i important.

– Ştii că este, spuse el cu tandreţe, ai nevoie de asta. Nu-ţi irosi visurile, India... te vei irosi dacă faci asta.

Era ceva ce Serena n-ar fi făcut niciodată. Întotdeauna fusese sinceră cu ea însăşi, indiferent de preţ, şi amîndoi ştiau asta. Dar ea nu fusese căsătorită cu Doug Taylor. Nu făcuse o „înţelegere" cu el. Iar Paul nu i-ar fi dat un ultimatum cum o făcuse Doug.

– Am renunţat la visurile mele cu mult timp în urmă, spuse India încet. Se pare că nu am dreptul să le retrăiesc acum. Diseară mergem în oraş să luăm cina, pentru prima oară după luni de zile. Viaţa noastră a fost un coşmar toată vara.

– Îmi pare rău, spuse el cu tristețe. Îi părea rău pentru ea. Se irosea și ea o știa. Amîndoi știau asta. Ce mai face prietenul meu Sam?

– Minunat. Joacă fotbal în dimineața asta. Mi-a spus că vrea să-ți scrie.

– Mi-ar face plăcere.

Vocea nu mai era a bărbatului pe care-l întîlnise pe *Steaua de Mare*. Părea obosit, trist și dezamăgit. El însuși își pierduse visul lui și nu știa cum va trăi fără el.

– Dar tu? îl întrebă India blînd. Ce ai de gînd să faci?

– Mă întorc pe iaht și o să călătoresc o vreme. Mi-am luat concediu. Tot nu i-aș putea ajuta cu ceva acum. Nu știu unde mă voi duce. Iahtul este în Italia și cred că o să mă duc în Iugoslavia și în Turcia. De fapt, nu-mi pasă unde, numai să fie cît mai departe și să văd doar apă. De asta am acum nevoie.

– Pot să te ajut cu ceva? îl întrebă ea, încercînd să se gîndească la o soluție. Tot ce-i oferise fusese o fotografie.

Paul răspunse repede:

– Mai sună-mă. Aș vrea să mai stăm de vorbă. Apoi, vocea i se sugrumă iar și-l auzi plîngînd. India, mă simt așa de singur fără ea. S-a dus doar de cinci zile și deja nu mai suport. Mă înnebunea uneori, dar era minunată. Acum plîngea fără să se mai ascundă, iar India și-ar fi dorit să poată fi lîngă el.

– Nu, nu mai este nimeni ca ea, încuviință ea. Dar ea nu și-ar fi dorit ca tu să te prăbușești. S-ar fi înfuriat. Trebuie să plîngi și să urli și să dai din picioare și să navighezi pe *Steaua de Mare;* pe urmă trebuie să te întorci și să devii iar puternic, de dragul ei. Știi că asta ar fi vrut.

– Da. La gîndul acesta, zîmbi printre lacrimi. Ar fi fost destul de dură cu mine. Apoi rîseră amîndoi. Ştii ceva, spuse el, cînd se opri din plîns. Pînă la urmă o să-mi revin dacă tu îmi promiţi că nu renunţi definitiv la visurile tale. India, să nu faci asta.

– Nu mă pot agăţa şi de ele şi de căsnicia mea. E foarte simplu. Nu există compromis. Este totul sau nimic. Poate că o să dea înapoi cîndva, dar nu acum.

– Vezi cum merg treburile şi lasă-ţi deschisă o portiţă pentru moment. Apoi se arătă îngrijorat: Ţi-ai şters numele de pe lista colaboratorilor?

– Nu.

– Bine. Mergi tot aşa. El nu are nici un drept să te şantajeze.

– Poate face orice, Paul. El este proprietarul meu sau cel puţin aşa crede.

– Nu, nu este şi tu ştii asta. Nu-l lăsa să fie.

– I-am dat totul acum şaptesprezece ani. El spune că am făcut o „înţelegere" şi se aşteaptă ca eu să mă ţin de cuvînt.

– Nu vreau să-ţi spun ce cred eu despre ideile lui, zise Paul, redevenind bărbatul pe care-l întîlnise şi care o uimise în vara aceea. Sau despre purtarea lui, adăugă el. Nu-l cunoştea pe Doug, dar socotea că el o trata foarte rău pe India. Şi India nu era fericită cu el. Dacă ar fi fost, Paul nu ştia dacă ar mai fi sunat-o. Dar, ca prieteni, aveau nevoie unul de celălalt. M-am gîndit mult la tine săptămîna asta, India. M-am gîndit la discuţiile noastre din vară. Sîntem siguri că ştim totul, că avem totul şi, brusc, acest tot devine praf şi pulbere. Aşa gîndesc eu. Toate vieţile

acelea pierdute, copii, tineri, oameni care meritau să trăiască... ca şi ea. Mă tot gîndesc că ar fi trebuit să dispar o dată cu ea.

Nu ştiu ce să-i spună. Dar el nu dispăruse cu Serena şi trebuia să-şi continue viaţa.

– Nu a fost să fie aşa. Tu mai eşti pe pămînt, iar ea n-ar vrea să-ţi distrugi viaţa.

– Nu eu, teroriştii mi-au distrus viaţa. Mi-au făcut viaţa fărîme şi nu numai mie.

– Ştiu. I se părea nepotrivit să-i spună acum că timpul le rezolvă pe toate. Aşa se întîmplă în viaţă. N-o va uita niciodată pe Serena, nu va înceta niciodată să o iubească, dar, cu timpul, se va învăţa să trăiască fără ea. Nu avea de ales. Îţi va face bine să pleci cu *Steaua de Mare*, spuse ea încet, uitîndu-se la Aimee care trecea prin încăpere, întrebîndu-se cînd vor sosi Doug şi Sam.

– Îmi promiţi să mă suni? o întrebă el cu disperare în glas.

– Te voi suna. Am numărul tău.

– Şi eu te voi suna. Uneori am nevoie să vorbesc cu cineva.

– M-ai ajutat mult în vara asta. Apoi, simţindu-şi propria disperare, consideră că îi datorează o scuză sau o explicaţie. Îmi pare rău că te dezamăgesc.

– Nu mă dezamăgeşti, India. Doar că eu nu vreau ca tu să te distrugi şi să regreţi mai tîrziu. Dar nu vei face asta. O să vezi. Mai curînd sau mai tîrziu o să prinzi curaj şi ai să faci ceea ce trebuie să faci. Ce anume, se întreba ea? Să-şi sfideze soţul? Dacă ar face-o, l-ar pierde şi nu voia asta.

– Nu mă simt încă în stare, spuse ea cu sinceritate, şi poate nu voi fi niciodată.

– Vei fi. Într-o bună zi. Ascunde-ţi visurile undeva, într-un loc sigur, şi adu-ţi aminte unde le-ai pus. Era drăguţ din partea lui.

– Mă bucur că m-ai sunat, Paul, spuse ea încet.

– Şi eu mă bucur. Vocea îi confirma spusele.

– Cînd pleci? Voia să ştie unde este el acum, ca să şi-l poată imagina şi să se simtă lîngă el dacă va avea nevoie.

– Diseară. Iau avionul spre Paris, apoi spre Nisa. Iahtul o să mă ia de acolo. Echipajul plecase încă în dimineaţa aceea, iar distanţa de la Portofino la Nisa era mică. Ştia că oamenii îl vor aştepta acolo. Apoi oftă, privind în jur. Camera era plină cu fotografii de-ale Serenei şi cu micile comori pe care ea le colecţionase în timpul căsniciei lor. Nu mai suporta să stea acolo. Cred că ar trebui să vînd pînă la urmă apartamentul. Nu mai pot locui aici. Poate se va ocupa cineva de asta cît voi fi plecat şi va depozita totul.

– Nu te pripi, spuse ea prevăzătoare. Ai răbdare, Paul. Încă nu ştii ce trebuie să faci.

– Nu, nu ştiu. Aş vrea doar să fug şi să dau ceasul înapoi.

– Ai putea face asta pe *Steaua de Mare*, îi spuse cu căldură. Doug intră în încăpere şi se opri în spatele ei. Ai grijă de tine, încearcă să fii puternic, îi ceru ea, în timp ce Doug ieşi din nou ca să caute ceva. Şi, cînd nu te vei simţi puternic, sună-mă. O să fiu aici.

– Ştiu. Şi eu la fel. Voi fi mereu lîngă tine, India, în caz de nevoie. Nu uita asta. Şi nu lăsa pe nimeni să se considere

stăpînul tău. Pentru că nu te poate stăpîni nimeni. Amîndoi ştiau că se referea la Doug. Meriţi acest lucru. Ai înţeles?

– Ai grijă de tine, Paul. Nu eşti atît de singur pe cît crezi. Încearcă să ţii minte asta. Şi, în felul ei, ea este lîngă tine, chiar şi acum.

Apoi el rîse printre lacrimi.

– Probabil că a fost singura soluţie ca s-o fac să stea cu mine pe *Steaua de Mare*. Vorbim curînd, India.

– Mulţumesc că m-ai sunat. Ea închise telefonul şi-l văzu pe Doug care stătea în uşă, încruntat.

– Cine a fost? Părea nervos.

– Paul Ward. M-a sunat ca să-mi mulţumească pentru fotografia pe care i-am trimis-o.

– Se pare că văduvul îndurerat îşi revine destul de repede. N-a trecut decît o săptămînă, nu?

– E îngrozitor ce spui. Îl privea oripilată de ccea ce-i trecuse prin cap. Plîngea la telefon, adăugă India.

– Bineînţeles că plîngea. E teatrul cel mai vechi din lume. Nu-i nevoie decît să se smiorcăie puţin ca să te facă să-ţi pară rău pentru el şi gata. Ai căzut la picioarele lui ca un sac, India. Parcă vorbeai cu un iubit.

– E dezgustător ce spui. Este un om drăguţ şi decent şi e distrus că şi-a pierdut soţia. Este foarte supărat şi însingurat, iar noi ne-am împrietenit în vara asta.

– Sînt convins că v-aţi împrietenit. Nevastă-sa nu era acolo, nu? Îmi amintesc că mi-ai spus că nu era acolo, cînd mi-ai povestit prima dată despre el. Aşadar, unde era dacă-l iubea atît de mult?

– Lucra, Doug, spuse India liniştită. Unele femei lucrează.

– Ea a fost aia care ţi-a umplut capul cu tot felul de prostii? Face parte din scenariu? Doug avea o poftă nebună să-l ponegrească, iar pe India o durea. Indiferent ce ar fi simţit pentru Paul, nu ar fi mers mai departe, nici măcar nu i-ar fi vorbit de sentimentele ei. De fapt, nici nu era sigură de sentimentele ei pentru Paul. Şi nici nu avea rost ca ei să meargă mai departe. Cred că eşti neghioabă dacă nu înţelegi ce urmăreşte el, India. Nu vreau să mai sune. Parcă vorbeai cu iubitul tău.

– Eu nu am nici un iubit, Doug, spuse ea cu răceală, incapabilă să-şi ascundă furia. Se enervase. Dacă aş avea, aş fi mai fericită. Dar, oricum, nu este cazul cu Paul Ward. El şi-a iubit soţia şi i-a respectat cariera, lucru pe care tu nu poţi să-l înţelegi. Şi bănuiesc că o să tînjească multă vreme după ea.

– Şi cînd n-o să mai tînjească după ea, tu o să fii lîngă el, aşa-i? Poate că ţi-ar plăcea să fii amanta unui bărbat plin de bani.

– Eşti dezgustător, Doug, spuse ea şi plecă în camera Jessicăi ca să-şi termine treaba. Îl evită toată după-amiaza. Atmosfera nu era mai bună nici cînd plecară la restaurant. Şi-ar fi dorit să-l refuze, dar nu voia să agraveze situaţia.

Ar fi trebuit să se simtă flatată că el se dovedise gelos pe Paul, dar felul în care se exprimase o enervase îngrozitor. Fusese dezgustător. Paul Ward nu era iubitul ei şi nici nu avea să fie vreodată. El era doar un bun prieten. Atmosfera din timpul cinei fu tensionată. Abia dacă-şi vorbiră în timpul mesei. Filmul se dovedi deprimant şi India plînse. Se simţea mai rău ca niciodată cînd ajunseră acasă şi Doug o plăti pe supraveghetoarea copiilor. În ceea ce o privea pe India, fusese

o cină dezastruoasă, şi nici Doug nu avea o părere mai bună. Se simţea descurajat. Nici unul dintre ei nu voia să meargă la culcare, aşa că se uitară la televizor la un film vechi care le plăcu. Era oricum mai bun decît cel văzut la cinema. Apoi s-au dus la bucătărie şi au luat cîte o gustare. Era ora unu noaptea.

– Îmi cer scuze pentru ce ţi-am spus azi, zise el, privind-o nefericit. Remuşcările lui neaşteptate o surprinseră. Ştiu că nu este iubitul tău.

– Sper, replică ea, apoi se îmblînzi. Şi mie îmi pare rău pentru ce ţi-am spus. Nu ne-a fost prea uşor în ultimul timp, nu-i aşa?

– Cred că asemenea lucruri se întîmplă în oricare căsnicie, spuse el cu tristeţe şi ea fu impresionată de ceea ce urmă: Mi-a fost dor de tine.

– Şi mie, îi zîmbi ea. Se simţise atît de singură. În ultimele luni, el de-abia îi vorbise.

Urcară. Copiii erau în pat, iar India închise uşor uşa în urma lor. Cînd India se băgă în pat, el era încă treaz. De data asta, cînd încercă să o atingă, ea nu îi întoarse spatele şi nici nu-l refuză. O luă tandru în braţe şi făcură dragoste, deşi nu cu pasiunea pe care şi-ar fi dorit-o ea. Părea neîndemînatic după atîta vreme şi nici nu-i spuse că o iubeşte. Dar asta era viaţa pe care o aveau împreună, „înţelegerea" pe care o făcuseră, la bine şi la rău; el era soţul ei. Asta i se oferea şi trebuia să se împace cu gîndul.

14

În următoarele două luni, viața lor continuă să șchioapete. Din fericire, India era prea ocupată cu copiii ca să mai aibă timp să se gîndească și la asta. În plus, era sigură că nu se va mai schimba nimic. Doug era același și se exprimase clar în legătură cu ceea ce aștepta el de la viață. Dinspre partea ei, trebuia să se împace cu ideea și asta era partea cea mai dificilă.

Se întîlnise de mai multe ori cu Gail la meciurile de fotbal ale lui Sam, la ședințele cu părinții și la dineurile de la școală. Ca de obicei, Gail i se confesă: se întîlnea cu un alt bărbat, care, tot ca de obicei, era soțul alteia. Dar se simțea fericită.

– Ei, cum mai merg treburile? o întrebă Gail într-o după-amiază tîrzie, în timp ce stăteau și înghețau la marginea terenului de joc. S-a mai potolit Doug?

– În bună măsură. Este foarte ocupat. N-am mai discutat despre subiectele arzătoare din vară. Viața lor sexuală

nu mai era cea de odinioară, dar se străduiau, din cînd în cînd, s-o reînvie. Exista o anumită parte a relaţiei lor care nu se restabilise după problemele din vară. Însă India se resemnase.

– Te-a mai sunat Paul Ward?

– Nu, cred că este în Europa. Era pentru prima oară cînd o minţea pe Gail, dar nu voia să împărtăşească nimănui secretul ei. De fapt, Paul o sunase, deşi nu prea des. O sunase din nou în septembrie şi de două ori în octombrie. Întotdeauna o suna la ore ciudate, de obicei în jurul prînzului cînd presupunea, pe bună dreptate, că Doug era la serviciu. Nu-i spusese niciodată nimic nepotrivit şi de fiecare dată părea îngrozitor de singur. O dată i se păruse uşor ameţit, dar Serena murise de nici două luni, iar India ştia mai bine ca oricine cît de greu îi era lui. Iahtul ajunsese în Iugoslavia, însă el nu era pregătit să revină în ţară.

Nu-i spuse niciodată că ar dori să o vadă sau cînd anume se va întoarce. India se întreba dacă el va reveni în Statele Unite în ajunul sărbătorilor de iarnă ca să-şi vadă fiul şi nepoţii. Poate că ar fi fost prea dureros. Îi spusese cîndva Indiei că el şi Serena mergeau de Crăciun să schieze în Elveţia, dar că nu mai intenţiona să se ducă la Saint Moritz, prin locurile pe unde fusese cu ea.

– Asta înseamnă că nu vei mai vizita o mulţime de locuri, îl tachinase India, iar el rîse puţin. Cu greu reuşea să-şi revină. Mereu o întreba cum se mai descurcă, iar ea îi spunea că s-a împăcat cu viaţa ei aşa cum era, deşi nu era fericită. Deocamdată se ferea să mai clatine barca. Se mulţumea să-şi fotografieze copiii şi Paul o certă şi îi sugeră să fie mai curajoasă. Din punctul ăsta de vedere se deosebea de Serena.

Dar lui îi plăcea să stea de vorbă cu ea şi se simţea mult mai liniştit.

India nu-l întreba niciodată ce intenţionează să facă, dacă se va întoarce la lucru; nu-l întreba nimic şi nici nu făcea presiuni asupra lui. Se mulţumea să fie acolo cînd el o suna, iar el de asta avea nevoie. Nu exista nici o promisiune că se vor revedea, nici o aluzie la vreo posibilă legătură. Spre deosebire de Doug, pe el îl interesau preocupările, gîndurile şi sentimentele ei, ceea ce o susţinea moral. India nu-i mai spusese lui Doug că Paul o suna din cînd în cînd. Nu suporta să-l mai audă acuzînd-o că era sau fusese amanta lui Paul. Ea nu era Gail. Paul îi aprecia personalitatea, talentul şi integritatea.

Apoi, timp de două săptămîni nu mai ştiu nimic de Paul. Telefonul sună într-o după-amiază. India îşi închipui că Paul era din nou în Italia şi că o suna de acolo.

Răspunse la telefon, aşteptîndu-se să-i audă vocea, dar spre surprinderea ei era Raoul Lopez. Nu mai avusese vreo veste de la el de şase luni, de cînd refuzase reportajul din Coreea.

– Ce mai faci, India? Tot te mai plictisesc copiii?

– Nu, spuse ea hotărîtă, regretînd că nu-şi ştersese numele de pe lista colaboratorilor. Îl va enerva iar refuzîndu-i oferta. Doug avea dreptate. Ar fi trebuit să renunţe la colaborare.

– Speram să aud alt răspuns. Am o propunere pentru tine, spuse el foarte emoţionat. Cererea tocmai sosise şi el se gîndise la ea. I se potrivea de minune.

– Nici nu ştiu dacă e cazul să te ascult, Raoul. Soţul meu s-a înfuriat destul de rău în legătură cu Coreea.

– Ce-i cu Coreea? N-ai făcut reportajul ăsta.

Avea dreptate, bineînțeles, dar urmaseră trei luni de certuri și aproape o revoluție. Iar ea nu mai voia așa ceva, indiferent de ofertă.

– Ascultă-mă, te rog. Are loc o nuntă regală în Anglia. Toate capetele încoronate vor fi acolo. Revista care m-a sunat are nevoie de cineva care să știe cum să se poarte. Nu vor unul din salariații lor necioplți. După cum mi-au spus, acum zece minute, „au nevoie de o doamnă în adevăratul sens al cuvîntului", care să se poată amesteca printre oamenii aceia sus-puși. Evenimentul are loc la Londra, așa că nu-ți riști viața. Și, dacă tot ești acolo, am și un alt reportaj pentru tine. Este vorba de o rețea de prostituție, undeva în West End, în care sînt implicate fete între zece și paisprezece ani. Ai lucra acolo cu poliția. Și tot ce ai obține va intra în circitul internațional de presă. Ar putea ieși un reportaj extraordinar. Totul ar dura o săptămînă, atît nunta, cît și reportajul cu fetele.

– Fir-ar să fie, spuse ea în timp ce-l asculta, recunoscînd că era tentant. Poate îl va păcăli pe Doug cu nunta. Dar reportajul care o atrăgea era cel cu prostituatele minore. De ce mă suni ca să-mi spui toate astea, Raoul? Îmi distrugi căsnicia. Oftă.

– Te sun pentru că țin la tine și pentru că tu ești cea mai bună. Amintește-ți de Harlem.

– Asta a fost altceva. Era la o oră de mers cu trenul și puteam să ajung ca să le pregătesc cina copiilor.

– O să-ți angajez o bucătăreasă, în timp ce vei fi plecată. O să le gătesc eu însumi, India, dar, te rog, nu mă refuza. Trebuie să faci asta. Era disperat, iar ea se simțea atrasă de ofertă.

– Cînd ar fi asta? îl întrebă ea îngrijorată. Dacă avea destul timp, poate l-ar convinge pe Doug promiţîndu-i că-i va lustrui toată viaţa pantofii. Era nerăbdătoare să facă reportajul şi nu mai voia să-l refuze pe Raoul.

– Peste trei săptămîni, spuse el.

– Trei săptămîni? Făcu o socoteală şi se încruntă. Asta înseamnă că se suprapune cu Ziua Recunoştinţei.

– Mai mult sau mai puţin, spuse el, rugîndu-se lui Dumnezeu ca ea să accepte.

– Ce vrei să spui cu „mai mult sau mai puţin"? Este Ziua Recunoştinţei sau nu?

– Da, este. Este week-end-ul de Ziua Recunoştinţei, dar tu trebuie să fii acolo joi. Sînt două mari evenimente înainte de nuntă şi toţi şefii de state se vor afla acolo, inclusiv preşedintele SUA şi Prima Doamnă. S-ar putea să mănînci curcan cu ei sau mai bine ia unul cu tine.

– Te urăsc! Nu e deloc amuzant. Doug o să te omoare.

– Eu o să-l omor dacă nu te lasă, India. Trebuie să te duci acolo. Uite, fă-mi un serviciu şi mai gîndeşte-te. Sună-mă mîine.

– Mîine? Ai înnebunit? Îmi dai o singură noapte ca să-i spun soţului meu că o să-l las pe el şi pe copii singuri de Ziua Recunoştinţei? Ce vrei să-mi faci?

– Încerc să te salvez de la o viaţă plictisitoare şi de un soţ care nu-ţi apreciază talentul. Ca să nu mai pomenesc de turma de copii, oricît de isteţi ar fi ei, care nu merită să facă uz de cel mai talentat fotograf din lume pe post de bucătăreasă şi şoferiţă. Aşa că mai lasă-mă cu poveştile astea, India. Am nevoie de tine. Şi tu ai nevoie de mine. Fă măcar atîta lucru pentru mine.

– O să văd ce pot face, spuse ea. Te sun mîine... sau poimîine. Dacă o să mai fiu în viaţă.

– Te iubesc. Doamne, fă să accepte, îşi zise în sinea lui. Era foarte potrivită pentru amîndouă. Mulţumesc, India. Vorbim mîine.

– Sper că o să te simţi vinovat cînd îmi vor găsi cadavrul în vreun şanţ din Westport.

– Spune-i că e cazul să-i vină mintea la cap şi să înţeleagă cu cine s-a căsătorit. Nu te poate ţine închisă la nesfîrşit.

– Nu, dar încearcă. Te sun eu. După ce închise telefonul, îşi dădu seama că tremura. Era îngrozită la gîndul discuţiei cu Doug, dar în acelaşi timp încîntată de perspectivă. Ardea de nerăbdare să facă reportajele. Dar cum să-i spună lui Doug? Se aşeză pe un scaun şi se gîndi îndelung, apoi plecă la cumpărături.

Se hotărî să-i pregătească o cină pe cinste. Cumpără chiar şi caviar. Intenţiona să-i prepare mîncărurile preferate şi să pună o sticlă cu vin pe masă. Apoi îl va aborda... iar el o va ucide.

Doug fu încîntat cînd sosi acasă şi văzu preparatele. India cumpărase chateaubriand, pregătea sosul lui preferat cu ardei şi muştar, cartofi copţi, fasole franţuzească, ciuperci înăbuşite şi somon afumat. Cînd se aşezară la masă, se simţi ca în rai.

– Ai lovit maşina azi, mami? o întrebă Jason, turnîndu-şi sos peste cartoful copt.

– Nu, spuse ea mirată. De ce mă întrebi?

– Este o cină minunată. Mi-am închipuit că ai făcut

ceva care l-ar enerva pe tata. Ceva care l-ar enerva rău de tot, zise, uitîndu-se la caviar.

– Nu vorbi prostii.

Băiatul se dovedea mai perspicace decît tatăl său, care nu bănuia nimic. Doug se aşezase confortabil în scaunul lui şi savurase bucatele. India pregătise cremă de ciocolată şi prăjitura care îi plăcea lui – Mexican Wedding. Totul era mai mult decît evident.

– Ce bine am mîncat! Doug zîmbi cînd India veni lîngă el în camera de zi, după ce strînsese masa. Copiii erau sus. Ce am făcut ca să merit aşa o cină?

– Te-ai căsătorit cu mine, spuse ea, aşezîndu-se pe un taburet lîngă el şi rugîndu-se ca Dumnezeu să fie bun cu ea de data asta. Numai de data asta. Dorea din tot sufletul să meargă la Londra, chiar dacă drumul se suprapunea cu Ziua Recunoştinţei.

– Cred că sînt un om norocos, spuse el, sprijinindu-se de scaun şi frecîndu-se pe burtă.

– Şi eu sînt norocoasă, zise ea mieroasă. Era cel mai dulce schimb de cuvinte pe care-l avuseseră din vară. Dar nu fără motiv... Doug... Îl privi şi într-o clipă el înţelese adevărul. Îl privea cu ochi languroşi, iar el se întrebă care era preţul.

– Ha-ha, rîse el amuzat. A avut dreptate Jason? Ai lovit maşina, sau s-a întîmplat altceva?

– Cazierul meu la circulaţie este în regulă, asigurarea ta de asemenea, iar maşina n-are nimic. Poţi s-o verifici.

– Poate că te-au arestat că ai furat dintr-un magazin?

– Ei, uite ce este. Se hotărî să ia taurul de coarne. Trebuia să-l sune pe Raoul a doua zi. Am primit azi un telefon.

– De la cine?

India se simţi de parcă trebuia să-i ceară permisiunea tatălui său să iasă în oraş. Îi va fi greu. Ştia prea bine cum va reacţiona Doug.

– De la Raoul, spuse ea simplu.

– Să nu o iei de la început. Se ridică în scaun şi o privi.

– Ascultă-mă. Este cea mai civilizată ofertă care mi s-a făcut vreodată. Au nevoie de o „doamnă". Hotărîse să nu-i pomenească despre reţeaua de prostituţie din West End. Nu i-ar fi permis niciodată să se ocupe de aşa ceva. Poate nunta... Cineva foarte important din familia regală britanică se căsătoreşte şi au nevoie de cineva care să se ocupe de asta. Vor fi acolo toţi şefii de state din Europa, chiar şi preşedintele şi Prima Doamnă...

– În afară de tine, spuse el hotărît. Pot cere oricărui alt fotograf să se ocupe de asta.

– Dar ei mă vor pe mine. Doug... te rog... Mi-ar face mare plăcere.

– Credeam că am terminat cu povestea asta. Cît o să ne mai certăm, India? De asta te-am rugat să-ţi ştergi numele de pe lista colaboratorilor. O să te sune mereu. Nu mă mai chinui şi nu te mai chinui nici pe tine. Ai copii... ai responsabilităţi... nu poţi să ieşi pur şi simplu pe uşă şi să laşi casa baltă.

– Doug, e vorba de o săptămînă. O săptămînă. Atît. Copiii nu se vor sinucide dacă eu voi lipsi de Ziua Recunoştinţei. Îl privi speriată. Intenţionase să-i spună asta mai tîrziu.

– Nu-mi vine să cred. Îmi ceri să te las să pleci de Ziua Recunoştinţei? Ce-ai vrea să fac? Să gătesc eu curcanul?

– Îi duci la un restaurant. O să pregătesc eu cina de Ziua Recunoştineţi înainte de a pleca, cu o zi înainte. N-o să fie mare lucru.

– Pentru mine da. Ştii ce înţelegere avem noi doi. Am discutat despre asta toată vara.

– Ştiu. Dar este un lucru important pentru mine. Vreau să fac reportajul ăsta.

– N-ar fi trebuit să te căsătoreşti şi să ai copii. Nu am de gînd să trăiesc cu o nevastă care nu este cu mine de Ziua Recunoştinţei. N-ai decît să te duci şi într-o zonă de conflict, mi-e totuna.

– O să fiu în siguranţă la nuntă.

– Dacă nu o bombardează teroriştii, cum au făcut şi cu avionul prietenei tale. Îţi asumi riscul ăsta? Intenţiona să recurgă la toate metodele.

– Aş fi în stare să stau la pat tot restul vieţii mele. La dracu', ruşii pot bombarda şi oraşul Westport dacă-şi pun mintea.

– Adună-ţi gîndurile, India, trezeşte-te. Tot rahatul ăsta s-a terminat sau aşa ar fi trebuit.

– Ei bine, nu s-a terminat. Mai trăiesc încă cu el. Trebuie să înţelegi asta.

– Nu mai e cazul să discutăm nimic, zise el iritat şi se ridică să iasă din cameră. Nu am de gînd accept aşa ceva. Dacă vrei să te duci undeva, e treaba ta. Dar să nu te aştepţi să te mai consider soţia mea.

– Mulţumesc, Doug. Ai clarificat situaţia, spuse ea, ridicîndu-se. Ştii ceva? N-am de gînd să mai suport să-ţi baţi joc de mine sau să mă şantajezi. Asta sînt, cu mine te-ai căsătorit. Poţi să uzezi de orice lege vrei, dar nu mă mai poţi ameninţa, spuse ea, surprinsă de ceea ce spunea. Intenţionez

să mă duc acolo şi să fac reportajul. Voi rămîne o săptămînă, apoi mă voi întoarce şi voi avea grijă de copii, ca întotdeauna, şi de tine, dacă asta te interesează. Şi ştii ceva? O să trecem şi de faza asta. Nu-mi mai spune tu mie ce să fac, Doug. Nu e cinstit. Nu sînt de acord.

O ascultă fără să scoată o vorbă. Apoi se întoarse şi urcă scările; India îl auzi trîntind uşa de la dormitor. O făcuse! Îndrăznise şi acum era îngrozită, dar se simţea în acelaşi timp fantastic de bine. Înţelese că el o dominase ani de zile. Ultimatumul lui o adusese din Asia cu şaptesprezece ani în urmă ca să se căsătorească cu el. O lăsase să înţeleagă că o să-l piardă dacă nu se întoarce. Şi pentru că ea îşi pierduse tatăl cînd era mică, se gîndise că nu-l poate pierde şi pe Doug. Dar după şaptesprezece ani descoperise că era şi mai rău dacă se pierdea pe ea însăşi. Nu credea că îl va pierde nici acum, dar în caz contrar se va descurca şi fără el. Spera, însă, ca lucrurile să se aranjeze.

Mai aşteptă puţin înainte de a urca. Cînd intră în dormitor, el era în pat, cu lumina stinsă, însă nu-l auzi sforăind.

– Eşti treaz? şopti ea, dar nu primi nici un răspuns. India îl văzu mişcîndu-se. Îmi pare rău că s-a întîmplat aşa, Doug. Mi-ar fi plăcut să fii de acord ca eu să merg acolo. Te iubesc mult... dar trebuie să fac asta... pentru mine. Îmi este greu să-ţi explic. De fapt, nu-i era greu, dar el nu putea înţelege. Voia să-şi impună voinţa şi să o ameninţe. Mereu avusese puterea asta asupra ei iar ea era terorizată de gîndul că îl va pierde. Te iubesc, Doug, mai spuse ea, ca şi cum ar fi vrut să-l convingă şi să se convingă. Nu primi nici un răspuns. O clipă mai tîrziu, intră la duş. Stătu îndelung sub apa fierbinte, cu un zîmbet triunfător pe buze. Reuşise!

15

India pregăti cina pentru Ziua Recunoştinţei, după cum promisese, cu o seară înainte. Era o cină ideală, iar ei păreau o familie fericită, excepţîndu-l pe Doug, care bombăni tot timpul. Nu mai constituia un secret părerea lui despre faptul că ea pleca.

Le spusese chiar ea copiilor, care, după un prim şoc, fuseseră încîntaţi, mai ales fetele, care considerau că reportajul despre nuntă era ceva nemaipomenit. Băieţii erau mai puţin entuziasmaţi, dar nici unul dintre ei nu avusese reacţia de care se temuse Doug. Nu se simţeau abandonaţi şi nici nu erau îngrijoraţi, aşa cum fusese ea cînd tatăl ei plecase în Vietnam pentru şase luni. Erau doar dezamăgiţi că nu va fi cu ei de Ziua Recunoştinţei, dar, cînd aflară că le va pregăti o cină festivă se declarară mulţumiţi, contrar părerilor lui Doug.

Urma să plece la Londra în dimineaţa Zilei Recunoştinţei. Doug, împreună cu copiii fuseseră invitaţi petreacă la nişte prieteni din Greenwich, pentru că nici Doug, nici India nu

mai aveau părinți în viață. Așa se și explică că devenise atît de dependentă de Doug și de părerile lui. În afară de copii, nu mai avea pe nimeni.

Copiii devorară tot ce se afla pe masă, iar Jason declară că fusese cea mai bună cină pe care o pregătise ea vreodată. Apoi se duseră în camera de zi și se uitară la filme, în timp ce India și Jessica strîngeau masa. India o trimise și pe Jessica alături de ceilalți, cînd Doug intră în bucătărie ca să vorbească cu ea. Era din ce în ce mai nervos.

– Nu te deranjează faptul că-i lași orfani de sărbători? o întrebă înțepat, încercînd să o facă să se simtă vinovată.

– Nu sînt orfani, Doug. Au o mamă care lucrează ocazional și se pare că ei înțeleg asta mai bine decît tine.

– O să mai vorbim cînd o să înceapă să chiulească de la școală, ca să-și exprime nemulțumirea.

– Nu cred că se va întîmpla așa ceva, replică India ferm.

Gail îi promisese să-i ducă pe copii la școală, iar supraveghetoarea pe care o chema din cînd în cînd urma să vină în fiecare zi începînd cu ora trei și să stea pînă după cină; Jessica o asigurase că o s-o ajute la gătit. Totul era în ordine și, în plus, lăsase o listă de șase pagini cu instrucțiuni clare. Singura problemă era soțul ei. Dar India nu fusese niciodată mai hotărîtă. Paul o sunase și îi spusese că este mîndru de ea, iar ea îi promisese că o să-l sune de la Londra. *Steaua de Mare* se afla în Turcia.

– Va trebui să stăm de vorbă cînd te întorci, India. Doug o amenința iar, așa cum făcuse săptămîni la rînd. O făcea fără rușine, dar ea refuză să-l asculte. Nu putea spune

ce se schimbase de fapt, dar ştia că nu va mai accepta să fie ţinută în colivia pe care i-o construise el timp de paisprezece ani. Venise clipa să-şi ia zborul. Indiferent de consecinţe. Dacă nu proceda aşa, va plăti scump. Înţelesese foarte bine acest lucru. Era plătită cu o sumă frumuşică, cu care intenţiona să le facă o bucurie copiilor, poate să-i ducă într-o excursie sau să meargă la schi după Crăciun. Bineînţeles că dorea să vină şi Doug cu ei.

Le permise copiilor să se culce mai tîrziu, de vreme ce era sărbătoare, iar dimineaţa, înainte de a pleca, intră în fiecare dormitor. Dormeau cu toţii, dar se treziră cînd ea se aplecă să-i sărute. „Petrecere frumoasă, mami" îi urară ei, iar ea le promise că le va telefona. Numele hotelului şi numărul de telefon se aflau agăţate în bucătărie. Lăsase totul în ordine. Singura problemă era soţul ei.

Se întoarse în dormitor ca să-şi ia rămas-bun. Doug se trezise o dată cu ea,dar se prefăcuse că doarme. Acum stătea în pat şi amîndoi erau conştienţi că nu mai avea puterea de a o timora.

– Te voi suna cît pot de des, îţi promit, îi spuse ea ca unui copil. De fapt, arăta ca un copil abandonat.

– Nu te mai obosi, spuse el cu răceală, n-am ce să vorbesc cu tine pînă te întorci.

– Şi ce-o să se întîmple atunci? O să mă arunci în drum? Haide, Doug, încearcă să înţelegi. Te rog! Urează-mi noroc. N-am mai făcut asta de ani de zile... este foarte interesant.

Îi mai era încă teamă, dar nu într-atît încît să refuze slujba. Totuşi întinsese prea mult coarda.

Te iubesc, Doug, spuse ea şi ieşi din cameră. Îl iubea cu adevărat, dar se întreba dacă şi el o mai iubea. Doug nu-i răspunse, iar ea coborî scările cu geanta de voiaj în care se aflau aparatele pusă pe umăr. Sacoşa fusese a tatălui ei. Luă bagajul şi merse la autobuzul care urma să o ducă la aeroport.

Călătoria pînă la aeroport fu scurtă. Pentru prima oară după mulţi ani se simţea din nou independentă. Pleca singură, şi senzaţia de libertate era covîrşitoare.

După ce rezolvă cu actele, merse pînă la terminal şi cumpără cîteva reviste. Apoi îl sună pe Raoul pentru ultimele instrucţiuni. El o asigură că îi va trimite prin fax orice nouă informaţie despre cel de-al doilea reportaj. Urma să ajungă la Londra la ora nouă seara, de unde va fi condusă la un bal dat de regină pentru miri în Painted Hall de la Academia Regală de Marină din Greenwich. Îşi luase o bluză şi o fustă lungă de catifea şi un şirag de perle. Se gîndea să se schimbe în limuzină în drumul de la aeroport. Era ceva cu totul diferit de celelalte angajamente ale ei şi ardea de nerăbdare să ajungă la faţa locului.

În timpul zborului, citi şi privi puţin pe geam, gîndindu-se la copiii. Ştia că o să-i fie dor de ei, dar era convinsă că totul va fi bine în scruta perioadă cît va lipsi de acasă. Apoi se gîndi la Doug, la felul în care o dominase atîta vreme şi la motivele pentru care o făcuse. I se părea incorect şi inutil şi acum, rememorîndu-şi cele petrecute, nu mai era supărată, ci tristă. Dacă ar fi lăsat-o să plece civilizat, dacă i-ar fi permis să-şi vadă de treabă de-a lungul timpului, ar fi fost mult mai bine. Dar Doug nu voia decît s-o comande, s-o oblige să facă doar ce dorea el. Şi era deprimant.

Aţipise cînd aterizară pe Heathrow. Apoi intră într-o stare de exaltare la gîndul că era liberă, că putea să facă ce voia, nu de dragul altcuiva sau pentru că i se cerea. Îi veni să chiuie de bucurie cînd avionul se opri pe pistă. Nu mai fusese la Londra de ani de zile şi de-abia aştepta să revadă oraşul.

Şoferul o aştepta la ieşirea din vamă şi o duse în oraş, în timp ce ea se schimbă şi se pieptănă cît putu mai bine. Se simţea mai puţin organizată decît ar fi vrut, dar cînd se uită în oglindă, admise că putea trece examenul. Şi în fond nu se afla acolo ca să epateze, ci ca să facă fotografii. Nimănui nu-i va păsa cum arată.

Pe cînd se apropiau de Academia Regală de Marină, India observă nişte cadeţi în uniforme de gală, care dădeau onorul de cîte ori intra sau ieşea cineva. Clădirea încadra un pătrat imens de gazon, cu o capelă veche construită în 1779.

Făcu rapid cîteva fotografii de exterior şi se grăbi să intre. În timp ce urca treptele, admiră minunatele picturi de pe pereţi şi tavan. Petrecerea era în toi. Înăuntru se aflau vreo patru sute de invitaţi care dansau. Începu imediat să facă fotografii. Era uşor să-şi surprindă subiecţii – prinţul Charles, reginele Olandei, Danemarcei şi Norvegiei. Îi recunoscu pe toţi, şi pe preşedintele Franţei, şi pe alţi conducători de state. Apoi o văzu de la distanţă pe regina Elisabeta, înconjurată de bodyguarzi, care discuta nonşalant cu primul ministru, cu preşedintele SUA şi cu Prima Doamnă. La intrare i se ceruse legitimaţia. Îşi petrecu următoarele patru ore strecurîndu-se de la un grup la altul. La ora două dimineaţa, cînd se termină petrecerea, ştia că obţinuse ceea ce dorise. Era acelaşi sentiment de mulţumire pe care-l mai trăise cu ani în urmă.

Regina Marii Britanii plecase cu ore în urmă; restul oaspeților se retrăseseră pe rînd. Cîțiva își exprimară dorința de a vedea capela. India făcu ultimul film acolo, apoi se urcă în mașina și plecă la hotel.

Îi fusese reținută o cameră mică la Claridge. Cînd intră în hol, cu aparatul de fotografiat și bagajele ei, își dădu seama cît este de obosită. Era ora două și jumătate dimineața, ceea ce însemna ora opt și jumătate acasă, în SUA. Lucrase ore în șir. Se simțea ca odinioară, deși vestimentația ei de atunci nu se compunea din piese de catifea și pantofi de seară, ci bocanici și haine de camuflaj. Știa că-și va aminti mereu de seara aceea. Sala Painted Hall era cu siguranță una din cele mai grandioase din Anglia, iar oamenii pe care-i întîlnise făceau istoria Europei.

Adormi în clipa în care puse capul pe pernă. Nici nu mai mișcă pînă cînd auzi telefonul sunînd. Se întrebă cine putea fi la ora aceea. Cînd deschise ochii, constată că razele soarelui intrau în cameră. Era zece, într-o dimineață rece de noiembrie și pe la prînz trebuia să fie undeva. Dormise neîntoarsă și nu auzise ceasul deșteptător.

– Alo? spuse ea somnoroasă, întinzîndu-se și privind în jur. Camera mică, dar plăcută, era tapetată în albastru deschis.

– Credeam că lucrezi.

– Lucrez. Cine e la telefon? O clipă crezu că este Raoul, dar nu era vocea lui. Apoi își dădu seama. Era Paul, care o suna de pe iaht, din Turcia. Nu te-am recunoscut în prima clipă. Eram moartă pentru omenire. Mulțumesc lui Dumnezeu că m-ai trezit.

– Cum merge? Vocea lui era veselă.

– Este interesant. Aseară a fost fantastic. Toată lumea bună s-a aflat acolo, regine, prinţi, regi. Iar sala Painted Hall este extraordinară.

– Ai dreptate. Am fost acolo cu Serena la o petrecere, dată pentru un tip foarte simpatic, un autor pe nume Patrick O'Brian. Sala este într-adevăr remarcabilă.

– Cred că am făcut nişte fotografii grozave.

– Cum te simţi acum, că lucrezi iar? El zîmbi, imaginîndu-şi-o ghemuită în cămăruţa ei de la Claridge. Şi, pentru că ştia cît o costase ca să ajungă acolo, era bucuros că reuşise.

– Îmi place mult, e minunat. Îi mai pomeni şi despre cel de-al doilea reportaj, iar el se arătă îngrijorat, deşi îşi închipuia că se va descurca şi că poliţia o va proteja. Tu ce faci, Paul? Vocea lui suna mai bine, dar ea ştia că Ziua Recunoştinţei nu fusese uşoară şi el evitase situaţia rămînînd în Turcia. N-ai vrea să vii la Londra cît sînt aici? Se gîndise că ar fi posibil, dar nu credea că el o va lua în serios. Încă se mai ascundea de viaţă pe *Steaua de Mare*.

– Nu cred, spuse el franc. Deşi aş vrea să te văd, India, mai spuse el zîmbind. Oricum cred că eşti prea ocupată ca să mai ai timp să te întîlneşti şi cu prietenii. În ultimele cinci luni deveniseră, într-adevăr, buni prieteni. Ea îi împărtăşise toate temerile şi toate dezamăgirile ei, iar el îi plînsese pe umăr. Într-un timp scurt, şi de la mari distanţe, trecuseră prin multe împreună. Cred că mi-e frică să mă întorc la civilizaţie.

– Nici nu e necesar pentru moment. India ştia că el îşi supraveghea afacerile şi că partenerii lui îl suplineau. Era mai

bine pentru el să rămînă pe *Steaua de Mare*. Iahtul era locul ideal pentru a se putea vindeca.

– Cum s-au manifestat copiii cînd ai plecat? Se gîndise mult la ea în ziua în care se pregătea de plecare.

– Bine. Mai bine ca Doug. Am serbat Ziua Recunoştinţei cu o seară înainte, iar el de-abia mi-a vorbit. Nu cred că se vor limpezi lucrurile aşa uşor. Vor veni repercusiunile.

– Pregăteşte-te pentru ele. În definitiv, ce-ar putea să-ţi facă?

– Să mă arunce în stradă, la figurat vorbind. Ar putea să mă părăsească, adăugă ea, îngrijorată.

– Ar fi un prost dacă ar face-o. Dar amîndoi ştiau că el era un prost. Eu cred că face doar gălăgie ca să te sperie.

– S-ar putea. Cred că ar trebui să mă îmbrac, altfel pierd petrecerea.

– Ce se întîmplă astăzi? o întrebă el.

– Trebuie să mă uit pe programul meu. Cred că o să fie un prînz dat de prinţul Charles la Palatul St. James.

– Sună-mă diseară şi povesteşte-mi.

– Probabil că mă voi întoarce tîrziu. Trebuie să mai ajung şi la altă cină diseară.

– Se pare că este un reportaj destul de dificil. O tachina, dar se purta de parcă era îngerul ei păzitor. O văzuse luptînd ca să ajungă acolo şi voia să împartă victoria cu ea. O să mă culc tîrziu. Poţi să mă suni, că sîntem cam pe acelaşi fus orar. Cred că mîine o să ne îndreptăm spre Sicilia. Vreau să navighez o vreme în jurul Italiei, spre Corsica. În cele din urmă voi merge la Veneţia.

– Duci o viaţă grea, domnule Ward. Cu căsuţa ta pe valuri poţi să ajungi unde vrei. Mi-e milă de tine.

– Ar trebui să-ţi fie, spuse el, mai serios decît intenţionase. Dar ea ştia cît de însingurat fusese de la ultima lor discuţie. Încă îi mai era cumplit de dor de Serena, iar India bănuia că obişnuia să bea sau să plîngă ca să poată dormi. Trecuseră doar trei luni de la dispariţia ei.

– Te sun mai tîrziu, spuse ea bine dispusă şi, după ce închise telefonul, se duse la fereastră şi se uită în jos, pe Brook Street. Totul părea curat, foarte familiar şi foarte englezesc. Era atît de fericită că se află acolo! Îşi aminti că trebuia să le cumpere copiilor ilustrate. Le promisese acest lucru şi voia să meargă la Hamley, dacă îi rămînea timp, să cumpere nişte jucării sau jocuri pentru Sam, Aimee şi Jason. Trebuia să găsească ceva mai serios pentru Jessica. Dacă va avea timp între reportaje, India se gîndea să meargă la Harvey Nichols. Dar mai întîi trebuia să se ducă la lucru. Încă se mai gîndea la Paul cînd se cufundă în cada cu apă caldă. Îi plăcea să stea de vorbă cu el şi spera să-l întîlnească curînd. Îl considera un adevărat prieten, chiar şi de la mare distanţă.

Restul după-amiezei se ocupă cu fotografiatul familiilor regale. Se distră de minune şi descoperi că-l cunoştea pe unul din ceilalţi fotografi. Făcuseră un reportaj împreună în Kenya. Trecuseră douăzeci de ani de cînd nu-l mai văzuse. Un irlandez foarte simpatic, pe nume John O'Malley. El o invită să bea ceva împreună la un mic restaurant.

– Unde naiba ai fost? Mi-am imaginat că te-a împuşcat cineva în timpul vreunui reportaj, spuse el rîzînd, vizibil încîntat că o vede.

– Nu, m-am căsătorit şi am patru copii, n-am mai lucrat în ultimii paisprezece ani.

– Şi ce te-a făcut să te reapuci? El terminase reportajul şi bea pe furiş dintr-o sticlă de whisky.

– Mi-a fost dor.

– Eşti nebună. Mereu am crezut asta despre tine. Mie mi-ar plăcea să mă pensionez şi să am lîngă mine o nevastă şi patru copii. Bineînţeles că aici nu-i atît de periculos, doar dacă nu ne atacă membrii familiei regale. Şi ar putea, să ştii. Dacă încep să se certe pentru antreuri, s-ar putea stîrni un adevărat război aici. Şi mai este şi IRA, drăguţii de ei. Uneori mi-e ruşine să spun că sînt irlandez. Vorbiră despre bomba pusă de teroriştii în septembrie, iar India îi spuse că în avion fusese şi soţia unui prieten.

– Mare păcat. Urăsc astfel de poveşti. Mă gîndesc mereu la copii. Să omori o armată. Să bombardezi o uzină de rachete. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu omori copii. Nemernicii fac mereu asta. Petrecuse ceva timp în Bosnia şi nu-i plăcuse deloc ce văzuse acolo. Nu-ţi fie teamă pentru mine, draga mea. Cruzimea omului faţă de om este unul din subiectele mele favorite, după whisky. Nu se schimbase deloc şi era o plăcere să stai de vorbă cu el. Îi făcu apoi cunoştinţă cu un alt reporter care venise la masa lor. Era australian şi nu atît de simpatic ca O'Malley, avea un umor sec în timp ce comenta petrecerea. Îi spuse că ei doi lucraseră împreună cu ani în urmă, în Beijing, dar ea nu-şi mai amintea şi nici nu i se părea cunoscut. Cînd plecară de la restaurant, O'Malley era destul de afumat, iar ea trebui să se ducă la Claridge să se schimbe înainte de următoarea petrecere. Bine că asta era ultima petrecere înainte de nuntă. Avea loc la cineva acasă, în Piaţa St. James. Cînd se înapoie la hotel, la miezul nopţii, îşi sună copiii. Erau la cină. Vorbi cu fiecare şi i se păru că

totul este în ordine. Ei povestiră că se distraseră la Greenwich cu o zi înainte şi că le fusese dor de ea şi că sîmbăta următoare tatăl lor îi ducea la patinaj. Dar cînd India îi rugă să îl dea la telefon, el le spuse copiilor că este ocupat. Pregătea cina. Ar fi putut foarte bine să vină la aparat, ca să nu mai vorbim că aveau un fir lung care putea ajunge la el. Ea recepţionă mesajul: îi spusese că nu mai aveau ce să vorbească şi se pare că nu glumise.

După ce vorbi cu ei se hotărî să-l sune pe Paul. Îi povesti despre petrecere şi se simţi reconfortată auzindu-i vocea.

Vorbiră multă vreme, căci Paul îi cunoştea pe cei ce pregătiseră petrecerea. Se părea că-i ştia pe toţi şi îl amuză descrierea ei. Petrecuse o seară interesantă, în mijlocul unor oameni distinşi. Înţelese acum de ce nu puteau trimite un simplu salariat şi se simţi flatată că apelaseră la ea.

– La ce oră are loc căsătoria mîine? o întrebă el cu un căscat. Era somnoros; marea fusese puţin cam agitată în noaptea aceea şi îi dăduse de furcă.

– La ora cinci.

– Ce ai de gînd să faci înainte de asta?

– Să dorm. India zîmbi. Nu se prea odihnise de cînd sosise acolo. Era ca pe vremuri, doar că purta tocuri înalte şi rochii lungi. De fapt, aş vrea să fac o vizită la poliţie. Mi-au lăsat un mesaj. Duminică o să încep să lucrez pentru celălalt reportaj.

– Nu prea pierzi timpul, nu-i aşa, India?

Şi Serena era aşa, îşi zise el, dar nu i-o spuse. Mereu avea ceva de lucru. O carte nouă, un scenariu nou, o revizuire, orice. Îi lipsea agitaţia ei. Îi lipsea tot ce era legat de ea.

– Sună-mă mîine şi povesteşte-mi despre nuntă. Îi plăcea şi munca ei, îi plăcea să vorbească cu ea în orice moment din zi şi din noapte. Nu putea face asta atunci cînd ea era în Westport.

– Te sun cînd mă întorc la hotel.

– Plecăm mîine seară. Îi plăcea mult să navigheze noaptea şi ea ştia. O să fiu de cart după miezul nopţii. Dar mai ştia că putea vorbi cu ea şi de la timonerie. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine în seara asta. Mi-ai amintit de lumea despre care îmi tot spun că am uitat-o. El nu voia pur şi simplu să mai trăiască în lumea aceea fără Serena. Dar îl amuza să audă relatările Indiei.

– O să te întorci într-o bună zi.

– Mi-e greu. Nu pot să mă văd acolo fără ea, spuse el trist. Ne-am distrat atît de bine împreună. Nu mă văd făcînd aceeaşi lucruri fără ea. Sînt prea bătrîn ca să o mai pot lua de la capăt. Nu era, dar ea ştia că aşa se simte.

– Acum vorbeşti ca mine. Dacă eu nu sînt prea bătrînă ca să mă întorc la lucru, nici tu nu eşti prea bătrîn ca să te întorci în lume. Cînd vei fi pregătit.

Era o diferenţă de paisprezece ani între ei, dar nici unul nu simţea acest lucru. Se purtau uneori ca frate şi soră; alteori pe ea o trecea fiorul pe care-l simţise prima oară. Dar el nu făcuse niciodată vreun apropo. Nu mai găsea nici un rost în viaţă. Fiul lui era matur, nepoţii lui duceau o viaţă bună. Nu mai exista nimeni care să-i ducă dorul; îi spuse asta Indiei.

– Eu îţi duc dorul, îl asigură ea cu tandreţe. Am nevoie de tine.

– Nu, nu ai nevoie. Eşti pe picioarele tale acum.

– Nu fi aşa de sigur. Doug nici măcar n-a vrut să-mi vorbească atunci cînd am plecat. Aşteaptă să mă întorc la Westport. Va fi un iad, ştii doar.

– Poate. Nu te mai gîndi la asta acum. Ai încă multe de făcut pînă atunci. Dar amîndoi ştiau că peste cîteva zile o va aştepta un coşmar. Se întorcea acasă vineri, pentru a fi cu copiii în week-end.

– Te sun mîine, spuse ea, apoi îşi urară noapte bună şi închiseră. Era ciudat cît de bine se simţeau vorbind unul cu celălalt. I se părea că-l cunoaşte pe Paul dintotdeauna. Amîndoi parcuseseră un drum lung şi greu.

Se întinse în pat în întuneric, încercînd să adoarmă, cînd sună din nou telefonul. Îşi zise că poate sînt copiii, sau Doug, dar era tot Paul. Fu plăcut surprinsă să-i audă din nou glasul.

– Ai adormit? o întrebă neliniştit, în şoaptă.

– Nu. Stăteam aici, în întuneric, gîndindu-mă la tine.

– Şi eu la fel. Voiam doar să-ţi spun cît de mult admir ce ai făcut, India... şi ce mîndru sînt de tine... O sunase doar ca să-i spună asta.

– Mulţumesc... înseamnă mult pentru mine.

– Eşti minunată. Apoi adăugă: N-aş fi putut să trec prin toate astea fără tine.

– Nici eu, şopti ea. La asta mă gîndeam cînd m-ai sunat.

– O să ne întîlnim curînd. Undeva. Cîndva. O să mă întorc. Doar că nu ştiu cînd anume.

– Fii fără grijă. Fă ce trebuie să faci.

– Noapte bună, îi spuse el tandru şi ea, după ce închise telefonul, adormi cu gîndul la el.

16

Nunta a fost un eveniment grandios. India ştia, înainte de a developa filmele, că obţinuse nişte fotografii minunate. Mireasa purta o superbă rochie Dior. Era mică şi delicată, şi trena părea şi mai lungă. Soacra ei îi oferise o mică, dar splendidă diademă. Slujba a avut loc la catedrala St. Paul. Totul a fost ca-n poveşti, iar India ardea de nerăbdare să le arate copiilor fotografiile. Aşa vor avea ocazia să vadă şi ei ce făcuse ea la Londra.

Ceremonia s-a desfăşurat la Palatul Buckingham şi India a ajuns la hotel mai devreme. Sună acasă. Copiii tocmai sosiseră de la patinaj şi îşi beau ciocolata în bucătărie. De data asta, cînd întrebă de Doug, îi spuseră că el era pe afară. I se păru ciudat, dar nu insistă. Apoi îl sună pe Paul.

– Cum a fost? o întrebă el, curios.

– Nemaipomenit. Ca în basme. Probabil că toată povestea a costat un milion de dolari.

– Probabil. Apoi, rîse. Părea bine dispus. Serena şi cu

mine ne-am căsătorit la primărie. După aceea am cumpărat niște chili dogs pe stradă și am petrecut seara la Plaza. A fost puțin cam neobișnuit, dar foarte romantic. Serena era hotărîtă să nu se căsătorească cu mine, așa că în momentul în care am convins-o să spună da, n-am mai așteptat. Ea și-a petrecut întreaga noapte a nunții spunîndu-mi ceea ce nu intenționa să facă pentru mine și că nu va fi niciodată o adevărată soție, că nu va fi nicicînd „proprietatea" mea. A renunțat la multe, dar pînă la urmă nu a reușit să mă convingă să renunț și eu la ceea ce îmi place. Îi vorbea despre ea, și îi făcea plăcere că lui India nu părea să-i pese.

– Cînd am văzut-o pe mireasă, n-am putut să nu mă întreb dacă va merge căsnicia ei sau dacă vor fi dezamăgiți. Trebuie să fie neplăcut să nu reușească o căsnicie după o astfel de nuntă.

– Nu cred că are vreo importanță. Noi ne-am descurcat bine cu chili dogs și cu noaptea petrecută la Plaza.

– Probabil că voi v-ați descurcat mai bine decît majoritatea oamenilor, spuse India cu tristețe. Nunțile o făceau mereu să devină nostalgică. Mai ales în ultima vreme.

– Și tu te-ai descurcat bine, spuse Paul. Se simțea relaxat. Băuse un pahar cu vin și citea cînd sunase ea.

– Cum a fost pe iaht azi? întrebă ea, știind cît de mult îi plăcea marea, mai ales dacă era agitată.

– Destul de bine. Apoi schimbă subiectul. Ai fost la poliție pentru celălalt reportaj?

– Am vorbit două ore cu ei înainte de nuntă. Este o investigație destul de neplăcută. Se folosesc de copii de opt ani pentru prostituție. Este inimaginabil.

– Sună urît.

– Va fi un reportaj urît. Dar era mai aproape de inima ei decît nunta, deşi o îndureraseră fotografiile copilelor. Organizau o razie peste două zile şi o invitaseră să participe.

– Va fi periculos pentru tine?

– S-ar putea, spuse ea cu sinceritate.

– Sper să nu fie, spuse Paul grijuliu. Nu voia să se amestece în munca sau în viaţa ei, în nici un fel, dar îi displăcea s-o ştie expusă vreunui pericol.

– Vor trebui să fie precauţi pentru copii. Dar tipii care se ocupă de afacere formează un grup dur. Poliţiştii cred că unele fete au fost vîndute ca nişte sclave de către părinţii lor.

– Dumnezeule, este îngrozitor. Ea dădu din cap ca şi cum el ar fi văzut-o şi continuară să vorbească despre subiecte mai plăcute.

Paul îi povesti despre cartea pe care o citea şi despre planurile lui de a merge în Sicilia. Era încîntat că va ajunge la Veneţia. Nu fusese niciodată acolo cu iahtul.

– Nu cred că există un lucru mai frumos pe lume decît să ajungi la Veneţia pe *Steaua de Mare*, spuse ea visătoare.

– Ce păcat că nu sînteţi, tu şi Sam, împreună cu mine.

– Lui i-ar plăcea.

– Şi ţie ţi-ar plăcea.

Mai vorbiră puţin, apoi el spuse că are de reglat nişte vele şi de verificat radarul, dar că o va suna a doua zi. Vorbiră despre magazinul Annabelle, despre barul lui Harry şi despre clubul lui Mark, şi despre locuri care lui îi plăceau, însă nu şi despre cînd va ajunge iar acolo.

Începînd de a doua zi, zilele fastuoase urmau să se

sfîrşească. De aici înainte avea să lucreze cu poliţia, zăbovind prin camere pline de fum de ţigară, în blue jeans, şi va bea cafea rece.

India citi materialele pe care i le dăduse poliţia în seara aceea, ca să-şi facă o idee despre cei implicaţi în trafic. Erau nişte bestii şi simplul gînd că se foloseau de copile de vîrsta lui Aimee îi întorcea stomacul pe dos. Era o lume pe care copiii ei nu o vor cunoaşte.

A doua zi la prînz se duse din nou la poliţie, iar la opt seara încă mai era acolo. După ce-şi puseră la punct planul de atac în vederea raziei de a doua zi, doi inspectori o invitară la masă la un mic restaurant din apropiere. Discuţia fu interesantă. Cei doi băură mult şi îi dădură o grămadă de informaţii. Cînd ajunse înapoi la Claridge, găsi un mesaj de la copii, care îi transmiteau că o iubesc mult şi că se vor duce la un film. Mai era un mesaj de la Paul, dar cînd îl sună, el era ocupat. O sună el a doua zi dimineaţa, cînd se pregătea să plece.

– Îmi pare rău pentru aseară. Am intrat într-o furtună. Vîntul bătea cu cincizeci de noduri. Era evident că îi plăcuse.

Ea îi povesti ce mai aflase de la poliţişti şi îi vorbi despre razia din noaptea aceea.

– O să mă gîndesc la tine. Ai grijă, spuse el pe un ton grav.

– O să am, îi promise ea, gîndindu-se că discuţia lor era ciudată. Nu exista pic de romantism în conversaţia lor şi totuşi el îi vorbea de parcă i-ar fi fost soţ. Probabil că era obişnuit s-o facă, presupuse ea. El nu-i dăduse Indiei nici un motiv ca să creadă că l-ar fi interesa persoana ei, cu excepţia

faptului că o suna mereu. Dar discuţiile lor se desfăşurau ca între doi prieteni, nu ca între îndrăgostiţi.

– Nu ştiu la ce oră o să mă întorc. Probabil că spre dimineaţă.

– Sper că nu. Paul era din ce în ce mai speriat de pericolele la care se expunea. Cei ce se ocupau de traficul de prostituate nu vor sta cu mîinile în buzunar. India putea fi rănită sau chiar mai rău. Nu risca, India. Renunţă la tot, chiar şi la reportaj, dacă trebuie. Nu merită. Dar ea riscase mereu. Acum însă avea copii la care trebuia să se gîndească, nu era ca pe vremuri. Sună-mă cînd termini, indiferent de oră. Vreau să ştiu că eşti teafără. O să fiu foarte îngrijorat.

– Să nu fii. Sînt însoţită de cincisprezece poliţişti, o adevărată trupă de comando.

– Spune-le să te protejeze.

– O să le spun.

După ce închise telefonul, fugi la magazinul Hamley ca să cumpere ceva pentru copii. În jurul prînzului se întîlni cu poliţiştii, aşa cum le promisese.

Ore în şir nu făcu altceva decît să-i asculte, să noteze şi să fotografieze. Iar la miezul nopţii, cînd începură razia, era la fel de pregătită ca şi ei. Purtînd o vestă antiglonţ, intră după prima grupă de poliţişti, într-o clădire de pe Wilton Crescent, din cartierul West End, şi se îngrozi. Găsiră fetiţe de opt, nouă şi zece ani, legate cu lanţuri de pereţi şi de paturi, maltratate şi drogate, violate de bărbaţi de vîrste diferite. Şi spre dezgustul profund al poliţiei, dădură acolo peste doi binecunoscuţi membri ai parlamentului britanic. Îi prinseră pe toţi cei implicaţi, printre care şi o femeie. India făcu sute

de fotografii cu ei şi cu fetiţele. Cele mai multe nici nu vorbeau engleza. Fuseseră aduse din Orientul Mijlociu, vîndute de părinţii lor.

Copilele fură transportate care în cămine, care în spitale pentru a fi consultate şi tratate. Erau peste treizeci de fetiţe. India ştia că va fi un reportaj formidabil, deşi era zguduită de ceea ce văzuse. Luase în braţe o fetiţă cam de vîrsta lui Sam, cu arsuri de ţigară şi cu urme de lovituri de bici pe tot corpul, şi o duse la ambulanţă. Cînd India ajunsese la ea, un bărbat gras şi urît tocmai terminase de făcut sex cu ea. Ar fi vrut să-l lovească cu aparatul de fotografiat, dar poliţiştii o avertizară să nu-l atingă.

– E-n regulă? o întrebă Paul îngrijorat cînd o auzi. India îl sunase imediat ce ajunsese în cameră, la şase dimineaţa. El nu dormise toată noaptea din cauza ei.

– Totul este în ordine. Fizic vorbind. Paul, nici nu pot să-ţi descriu ce am văzut în noaptea asta. Ştiu doar că nu voi uita niciodată.

– Nici lumea, după ce-ţi va vedea fotografiile. Probabil că a fost îngrozitor.

– Nu găsesc cuvinte. Îi povesti cîte ceva din ce văzuse.

– Crezi că o să poţi dormi? o întrebă el, îngrijorat. Bine că nu fusese rănită.

– Nu cred. Simt nevoia să mă plimb, să fac o baie, să fac ceva.

– Îmi pare rău.

– Să nu-ţi pară. Cineva trebuia să facă şi asta şi am fost eu aceea. Îi povesti despre fetiţa pe care o ţinuse în braţe pînă la ambulanţă şi despre arsurile de pe trupuşorul vlăguit.

– Este de neimaginat că un bărbat poate să-i facă așa ceva unui copil. Apoi o întrebă: Ai terminat reportajul? Nu, nu-l terminase. Trebuia să se întoarcă și în zilele următoare la locul cu pricina. Îi spuse că va fi gata joi. Voi pleca spre New York vineri. O clipă avu intenția s-o întrebe dacă n-ar vrea să vină în Sicilia pentru cîteva zile, dar știa că nu-și putea permite să întîrzie. Și nici nu avea certitudinea că este pregătit să se întîlnească cu ea.

Vorbiră la telefon îndelung, pînă cînd soarele răsări. India era bucuroasă că putea vorbi cu el. Doug n-ar fi înțeles niciodată prin ce trecea ea.

În cele din urmă, Paul o trimise să facă o baie fierbinte și să se culce, nu înainte să-i promită că îl va suna. După ce închise telefonul, urcă pe punte și privi marea, gîndindu-se la India. Era atît de diferită de Serena, dar poseda aceeași forță interioară care îl speria. Nu știa cum se vor desfășura lucrurile și ce va face el, dar nici nu voia să se gîndească. Știa doar că dorea să vorbească cu ea din ce în ce mai des. India era frămîntată de aceleași gînduri în timp ce stătea întinsă în cadă. Se întreba ce va face cînd se va întoarce în Westport și nu va putea să-l sune zilnic. Doug și-ar da seama după nota de plată și ar întreba-o cu cine vorbește.

Relația ei cu Paul devenise ciudată, dar știa că are nevoie de el. Era ca un drog de care devenise dependentă. Se întrebă cum ajunsese pînă aici. Aveau nevoie unul de celălalt, deși n-ar fi recunoscut. Dar, puțin cîte puțin, în timp și de la mare distanță, se apropiau unul de celălalt. Oare ce se va întîmpla, se întrebă ea, închizînd ochii.

17

India continuă să lucreze cu poliția, completîndu-și reportajul. Mai făcu cîteva fotografii cu delincvenții și cu cîțiva copii. Cei treizeci și nouă de copii fuseseră internați în spitale și cămine. Doar unul, răpit în urmă cu doi ani, fusese returnat părinților. Ceilalți fuseseră abandonați, vînduți sau dați pur și simplu. India se întreba dacă vor putea fi recuperați pentru societate.

În fiecare seară îi povestea lui Paul întîmplările oribile la care asistase. Mai discutau apoi despre principiile, temerile și copilăria lor. Paul fusese unicul copil al unei famililii bogate, dar alesese calea succesului prin propriile forțe și reușise. Cînd India îi vorbi despre tatăl ei și despre munca acestuia, el sesiză mîndria din glasul ei. Nu avusese o adevărată familie, pentru că tatăl era mereu plecat. Din această cauză își considera propria familie foarte importantă. În sfîrșit înțelegea puterea pe care o avea Doug asupra ei și de ce nu voia ea să-l piardă. De ce făcea întotdeauna tot ce spunea el, de ce îi urma ordinele

şi îi îndeplinea dorinţele. Copiii aveau nevoie de un tată. Cu toate că mama ei lucrase, munca acesteia nu fusese niciodată importantă pentru India. Tatăl rămăsese figura centrală a vieţii ei, fiinţa a cărei absenţă, după ce el murise, aproape că le distrusese. Recunoştea însă că stilul de viaţă şi munca lui periclitase căsnicia părinţilor. Mama ei nu-l considerase niciodată eroul pe care-l adula fiica sa. India înţelesese că absenţele lui îndelungate produseseră multă durere mamei sale. De aceea îi permisese lui Doug să-i forţeze mîna şi abandonase o carieră care însemna atît de mult pentru ea. Dar, asemeni tatălui său, nu putuse renunţa şi pasiunea pentru profesie o determinase să lupte. Ştia, în timp ce fotografia feţele descompuse ale copiilor, că prezentînd durerea lor lumii întregi lupta ca acest lucru să nu se mai întîmple. Voia să-i facă pe oameni să înţeleagă agonia acelor copii. La fel făcuse şi tatăl ei, jertfindu-şi viaţa, şi de aceea cîştigase premiul Pulitzer. Îl merita.

Era ultima ei seară la Londra. Terminase, în sfîrşit, reportajul şi urma să plece a doua zi dis-de-dimineaţă. Nu se întîlnise cu Paul, dar, într-un fel, avea impresia că petrecuseră o săptămînă împreună. Descoperiseră multe lucruri unul despre celălalt, lucruri despre care în alte condiţii n-ar fi vorbit. El fusese foarte deschis şi îi vorbise de visurile lui, de cele mai ascunse gînduri şi de anii petrecuţi împreună cu Serena. Portretul pe care i-l făcuse el Serenei o învăţase pe India multe lucruri, nu numai despre ea, dar şi despre Paul şi necesităţile lui.

Serena fusese puternică din multe puncte de vedere şi-l împinsese pe culmea succesului, sprijinindu-l cînd avusese

dubii. Se aflase mereu în spatele lui. În schimb, nu-l solicitase pentru că nu prea avusese nevoie de el; deşi fuseseră prieteni, ea nu reuşise să se apropie cu adevărat de soţul ei. Paul descoperise în noua lui prietenă o sursă inepuizabilă de căldură, de tandreţe şi linişte. Avea încredere în mîna pe care aceasta i-o întinsese. Din toate punctele de vedere, cele două femei erau total diferite. Tandreţea Indiei faţă de el îl aducea lent pe linia de plutire, aşa cum forţa lui devenise esenţială pentru supravieţuirea ei. Problema era încotro se îndreptau?

Paul o sună tîrziu, în seara dinaintea plecării, părînd mai trist ca de obicei.

– O să mă mai suni cînd ai să ajungi acasă? întrebă el. Pînă acum Paul o sunase, deşi fusese conştient că o putea pune într-o situaţie delicată.

– Nu ştiu dacă o să pot. Nu cred că Doug ar înţelege. Nici eu nu înţeleg prea bine. Zîmbi, dorind ca Paul să-i poată explica rostul. Dar nici el nu putea. Era prea prins de amintirea soţiei lui ca să ştie ce anume dorea de la India, dacă dorea ceva. Ceea ce preţuiau unul la celălalt era prietenia lor. Şi dacă Paul era liber, India rămînea căsătorită.

– Pot să te sun eu? Des, adică... ca acum...? o întrebă el. Ajunseseră amîndoi să devină dependenţi de telefoanele astea zilnice. Seara, după ce vorbea cu copiii, India aştepta cu nerăbdare conversaţiile lor. Dar la Westport lucrurile vor sta altfel.

– Cred că da. Poţi să mă suni în timpul zilei. Diferenţa de fus orar era avantajoasă atîta timp cît el mai era în Europa. Apoi ea oftă, gîndindu-se la Doug şi la ceea ce îi datora. Cred că ar trebui să mă simt vinovată că stau de vorbă cu

tine. Nu mi-aş dori ca Doug să facă acelaşi lucru... să vorbească cu vreo femeie...

– Dar tu nu te-ai purta aşa cum se poartă el cu tine, nu? Întotdeauna fusese blîndă, rezonabilă şi înţelegătoare. Trăise mai mult de jumătate din viaţă cu acea „înţelegere" de care tot vorbea Doug. Doug fusese acela care o lăsase de izbelişte, refuzînd să răspundă cerinţelor ei sau să-i înţeleagă sentimentele.

– Nu este un om rău, Paul... Am fost fericită multă vreme. Am fost atît de ocupaţi cu copiii, cel puţin eu am fost ocupată, aşa că presupun că nu am mai dat importanţă faptului că nu-mi mai oferea nimic. Nu mi-a trecut niciodată prin cap să-i spun „Hei... stai puţin... am nevoie de mai mult..." sau să-l întreb dacă mă iubeşte. Şi acum se pare că este prea tîrziu. S-a obişnuit să-mi ofere atît de puţin, încît nu poate înţelege că eu am nevoie de mai mult. Crede că am înnebunit.

– Nu ai înnebunit, India. Nici pe departe, o asigură Paul. Crezi că ai mai putea obţine ceva?

– Nu ştiu. Asta se întrebase şi ea de mii de ori. Pur şi simplu nu ştiu. Nu cred că mă va asculta.

– Este un prost dacă nu te ascultă. Paul ştia asta foarte bine. India era o femeie pe care merita să o păstrezi.

– Tu ai avut astfel de probleme cu Serena? Îi spusese multe lucruri ciudate despre ea, despre faptul că cerea foarte mult şi era dificilă, dar nu părea să-l fi deranjat.

– Nu prea. Nu a făcut prea mult caz. Cînd i-am făcut pe plac, a fost în regulă. Cînd nu i-am dat destul, mi-a spus. Serena îşi exprima foarte clar dorinţele şi stabilise reguli precise. Cred că asta a uşurat mult situaţia. Ştiam întotdeauna la

ce să mă aştept de la ea. M-a învăţat multe despre relaţia dintre oameni. La început n-am ţinut cont. Ca şi Doug, poate chiar mai rău. Eram aşa de ocupat ca să mă impun şi să fac bani, încît nu am dat importanţă relaţiei de familie. Am călcat-o în picioare pe soţia mea. Ţi-am mai spus, mă ura. Şi nu ştiu pot dacă s-o învinovăţesc. Apoi rîse în receptor, gîndindu-se la situaţie. Cred că Serena m-a şlefuit. Eram destul de prost pînă s-o întîlnesc.

Poate că fusese prost, dar devenise extrem de sensibil şi deosebit de receptiv. Şi indiferent de ceea ce îi spunea ea, întotdeauna părea că „înţelege".

– Singura problemă ar fi, continuă el, că nu mă pot închipui acelaşi om, fără Serena. Nu avea norme. Totul mergea datorită ei, datorită a ceea ce era ea, datorită forţei ei şi magiei ei. Nu cred că voi mai putea iubi altă femeie. Era o declaraţie categorică şi India o crezu. Nu va mai fi nimeni ca ea.

Nici nu va mai încerca să găsească alta. Aşa hotărîse el, acolo, pe *Steaua de Mare*.

– Asta gîndeşti acum, spuse India prudentă, dar nu ştii ce-ţi va aduce viitorul. Nu eşti atît de bătrîn încît să renunţi la tot. Poate, cu timpul, vei simţi altfel şi va apărea cineva care să ţi se pară important. Nu-şi pleda propria cauză, se gîndea la el. Era imposibil de crezut că, la cei cincizeci şi şapte de ani ai lui, acest capitol al vieţii sale să se fi încheiat. Era prea tînăr, prea viguros, prea deştept şi, în momentul acela, prea singur.

– Simt că n-o să pot, spuse el hotărît. Dar ea ştia că timpul putea schimba lucrurile.

– Nu trebuie să te gîndeşti la asta acum, replică India.

Era prea devreme pentru el să se gîndească la altă femeie. Şi totuşi o suna în fiecare zi şi deveniseră prieteni. În discuţiile lor exista ceva aparte şi, în ciuda neutralităţii pretinse de amîndoi, reacţionau unul faţă de celălalt ca un bărbat şi o femeie. Paul încerca să se convingă pe sine, atunci cînd se gîndea la asta, că nu era îndrăgostit de India sau că nu o privea ca pe o femeie. Erau prieteni, iar el dorea să o ajute să iasă dintr-o situaţie grea. Nu-i spusese asta niciodată direct, dar credea că mariajul ei era un dezastru, iar Doug un ticălos. Se lăsa exploatată, ignorată şi folosită. Paul era convins că lui Doug nici măcar nu-i păsa de ea. Dacă i-ar fi păsat, ar fi lăsat-o să-şi continue cariera, chiar ar fi ajutat-o. Ar fi ocrotit-o şi ar fi sprijinit-o, sau cel puţin i-ar fi spus că o iubeşte. Dimpotrivă, el o şantaja, o ameninţa şi o încuia într-o colivie. Paul nu simţea decît dispreţ pentru bărbatul acela. Cu toate astea, el nu voia s-o pună pe India în pericol şi îi promise că va fi atent cînd o va suna.

– Nu poţi să-i spui că sîntem prieteni? Că eu sînt ca un fel de frate mai mare? Ea rîse de naivitatea lui. Ce bărbat ar înţelege acest lucru? Doug o considera ca pe un bun al lui. Nu accepta ca un alt bărbat să beneficieze de ceea ce îi aparţinea, chiar dacă era vorba de o simplă prietenie.

– Nu va înţelege. Nici ea n-ar fi înţeles, pentru că relaţia cu Paul nu era cea pe care ar fi avut-o cu un frate. Dar Paul nu era pregătit să înfrunte acest aspect. Dacă nu din alt motiv, măcar din loialitate faţă de Serena.

Paul îi spusese că o visase pe soţia lui; se aflau împreună în avionul care se prăbuşea. El reuşise să scape şi, în vis, ea îi reproşa că supravieţuise. Îl învinovăţea, spusese el, pentru că

nu se prăbuşise cu ea. Implicaţiile psihologice ale visurilor erau uşor de descifrat.

– Aşa simţi tu? îl întrebase India. Că a murit din cauza ta?

– Mă învinovăţesc că nu am murit o dată cu ea, spusese el cu voce gîtuită, iar India ştiuse că plîngea.

– Nu este vina ta, Paul. Ştii şi tu. N-a fost să fie aşa. Trecea printr-o criză de vinovăţie a supravieţuitorului şi de aceea se ascundea pe *Steaua de Mare*. Dar India ştia că, mai devreme sau mai tîrziu, Paul va fi obligat să dea piept cu viaţa. Deocamdată era prea devreme. Trecuseră numai trei luni, iar el nu era încă pregătit. Dar în cele din urmă va trebui să se întoarcă la viaţă. Nu se putea ascunde la nesfîrşit. Ai răbdare, îi spunea mereu.

– Nu voi putea să-mi revin niciodată, India, se încăpăţînase el. Ştiu asta.

– Vei putea, dacă vei vrea. Ce crezi că ar spune Serena?

– Mi-ar da un şut în fund. Rîse cînd rosti aceste cuvinte. Dacă ar fi fost în locul meu, ar fi vîndut deja iahtul, ar fi cumpărat un apartament la Londra, o casă în Paris şi ar fi dat petreceri. Mereu îmi spunea să nu mă aştept să joace rolul de văduvă îndurerată, aşa că să nu mă grăbesc să fac un infarct muncind fără preget. Zicea că o să se plictisească îngrozitor. Ştiu că nu vorbea serios, dar s-ar fi descurcat mai bine ca mine. Cred că era mai puternică.

Dar India ştia că şi el era puternic, însă foarte ataşat de soţia lui. Îi tot spunea s-o ia pe Serena cu el, adică părţile ei bune, amintirile, bucuriile, înţelepciunea, deşteptăciunea, plăcerile pe care le împărţiseră împreună, fericirea pe care ea i-o dăduse. Dar el nu găsise încă modalitatea. Între timp, India îi oferise un refugiu, îi întinsese o mînă. Numai în ultima

săptămînă ajunsese să aibă mai multă nevoie de ea decît ar fi fost dispus să recunoască. Şi faptul că nu va putea s-o sune cînd voia începea să-l supere. Ştiind-o pe un teritoriu duşman, începuse să se îngrijoreze. Dar duşmanul de care se temea el era, de fapt, soţul ei. Iar Paul nu era nimic. Doar o voce la telefon. Un bărbat pe care ea îl întîlnise de cîteva ori în vara aceea. Ar fi acceptat şi asta, deşi îşi dorea mai mult.

– O să te sun în fiecare zi la prînz, promise el. Asta însemna o pauză în week-end-uri.

– O să te sun eu în week-end-uri, spuse ea, simţindu-se vinovată. Poate o să-ţi telefonez de la o cabină atunci cînd îl voi aduce pe Sam de la meciurile de fotbal, văd eu cum fac. Era prima înţelegere secretă pe care o făcea cu cineva, primul lucru clandestin pe care-l făcuse vreodată şi, totuşi, cînd îşi punea întrebări ştia că nu era ceva asemănător cu întîlnirile lui Gail cu alţi bărbaţi.

Vorbiră mai mult în seara aceea şi amîndoi se simţiră singuri cînd sfîrşiră convorbirea. India avea impresia că petrecuse împreună cu el ultima ei seară la Londra. Inspectorii cu care lucrase toată săptămîna o invitaseră în oraş, dar ea spusese că este prea obosită ca să iasă, şi chiar aşa şi era. Se bucura să stea în camera de hotel şi să vorbească cu Paul la telefon.

India fu surprinsă, a doua zi dimineaţa, cînd el o sună din nou chiar înainte să plece din hotel. Tocmai îşi închisese valiza.

– Voiam doar să-ţi spun la revedere şi să-ţi doresc să ajungi cu bine acasă, spuse el cu o voce somnoroasă. Salută-l pe Sam din partea mea. India se întrebă dacă o va face deoarece copilul i-ar fi putut spune lui Doug. Situaţia lor era într-adevăr ciudată. Erau prieteni de telefon.

– Ai grijă de tine, Paul, îi spuse ea din nou. Şi mulţumesc... Fusese un sprijin de nădejde pe timpul reportajelor. Fusese apărătorul cauzei ei şi simţea nevoia să-i mulţumească pentru încurajări, pentru faptul că reuşise şi datorită lui.

– Nu uita să-mi trimiţi şi mie fotografiile. O să-ţi spun unde. Avea adrese peste tot pentru corespondenţa lui, documentele legate de contracte şi afaceri i se trimiteau de la birou. Ard de nerăbdare să le văd.

Mai discutară cîteva minute, apoi interveni o pauză ciudată.

– O să-mi fie dor de tine, spuse ea, atît de încet încît aproape că nu o auzi.

– Mie mi-e deja dor de tine, spuse el, uitînd de sine şi de Serena. Şi nu permite nimănui să te supere. Amîndoi ştiau despre cine era vorba.

– Nu fi aspru cu tine... ai răbdare...

– Bine. Şi tu la fel. Te sun luni.

Era vineri şi aveau un week-end peste care trebuiau să treacă, doar dacă nu-l putea suna ea de la vreun telefon public. Şi brusc India se întrebă dacă vor rezista după ce îşi petrecuseră fiecare zi vorbind la telefon. Se simţi însingurată cînd se gîndi la asta.

India se gîndi la el pe tot parcursul drumului pînă la aeroport. În avion rememoră discuţiile purtate, tot ce îi spusese el despre el, despre Serena. Părea convins că nu va mai putea iubi altă femeie, dar India nu era chiar atît de sigură.

Se întreba chiar dacă nu cumva se îndrăgostise de ea. Ar fi fost o nebunie. Ei erau doar prieteni.

18

Vineri seara, exact la ora cinci şi un sfert, India intra în casă; copiii erau în bucătărie, mîncau şi se hîrjoneau, în timp ce cîinele lătra. Privindu-i, India avu impresia că nici măcar nu fusese plecată. Londra fusese un vis, iar reportajele făcute de ea păreau acum ireale. Asta era viaţa ei, realitatea ei, existenţa ei.

Aimee scoase un ţipăt de bucurie. Jason şi Sam se repeziră spre ea, iar Jessica o salută cu un zîmbet larg, continuînd să vorbească la telefon cu unul din prietenii ei. Îi îmbrăţişă pe toţi. Viaţa ei fusese atît de altfel timp de o săptămînă, atît de indépendentă, atît de liberă şi de interesantă, dar acum se simţea şi mai bine.

– Hei! Mi-a fost dor de voi! le spuse strîngîndu-i în braţe; apoi, copiii se eliberară şi îi povestiră în cor ce se întîmplase în săptămîna aceea. Sam băgase de două ori cîte un gol, Aimee mai pierduse doi dinţi, Jason îşi scosese proteza dentară, iar Jessica avea un nou prieten. Apoi toţi se duseră

în camerele lor ca să-şi facă temele, să-şi sune prietenii sau să se uite la televizor. India avea impresia că nici măcar nu fusese plecată.

Îşi duse valiza sus, se aşeză pe pat şi privi în jur. Nu se schimbase nimic. Era tot lumea ei mică şi sigură. Toată călătoria părea să fi fost un vis, un rod al imaginaţiei sale.

Cruda realitate o izbi în clipa în care văzu chipul lui Doug, care sosi acasă la ora şapte. Arăta ca un nor aducător de ploaie şi de-abia dacă o salută înainte de a se aşeza cu toţii la masă. Supraveghetoarea copiilor mai rămăsese s-o ajute şi plecase cu puţin înainte de sosirea lui Doug. Aveau la cină friptură, piure şi fasole verde. India se îndreptă spre Doug ca să-l sărute. Purta încă hainele cu care călătorise, nişte pantaloni negri de lînă şi un pulover călduros, ca să nu-i fie frig în avion. Doug îi întoarse spatele. Nu mai vorbise cu el de cînd plecase, cu opt zile în urmă. De cîte ori sunase, copiii îi spuseseră că era plecat sau ocupat, iar el nu-i telefonase.

– Cum a fost? o întrebă el rece, şi ea le povesti tuturor despre nuntă. Fetele erau curioase să afle detaliile. Chiar şi Jason şi Sam fură impresionaţi cînd le povesti despre regi şi regine, despre prim-miniştri, despre preşedinte şi Prima Doamnă a Statelor Unite.

– I-ai salutat din partea mea? o întrebă Sam chicotind.

– Bineînţeles, zîmbi India. Şi preşedintele mi-a spus: „Salută-l pe prietenul meu Sam". Băiatul rîse la auzul acestor cuvinte. Toţi erau bine dispuşi, cu excepţia lui Doug, care rămase încruntat pe tot parcursul cinei.

Dar digul se prăbuşi definitiv atunci cînd ajunseră în dormitor.

– Se pare că te-ai distrat, începu el pe un ton acuzator. Doug nu sesizase nici o urmă de remuşcare din partea ei. Şi, mai rău, nici nu părea să se teamă de consecinţele gestului ei. India se simţea mai la largul ei ca niciodată, şi era mîndră de ceea ce realizase. Totuşi, cînd îl privi pe Doug, care se holba la ea, o cuprinse o uşoară teamă.

– Am făcut treabă bună acolo, spuse ea pe un ton ferm, dar fără trufie. Era foarte mîhnită că el nu-i împărtăşea bucuria. Copiii par să se simtă bine. Copiii reprezentau legătura dintre ei, singurul lucru de care se mai putea agăţa. Încă nu o atinsese, nici n-o luase pe după umeri, nici nu o sărutase. Evident, era foarte furios.

– Nu datorită ţie, spuse el. Este interesant că tu procedezi exact ca tatăl tău. Te-ai gîndit la asta? încercă el să o facă să se simtă vinovată, dar fără succes.

– Să stai la Londra o săptămînă nu-i acelaşi lucru cu a sta şase luni în Da Nang sau un an în Cambodgia.

– Pînă la urmă ai să ajungi şi acolo. E numai o chestiune de timp, sînt sigur.

– Nu, nu este. Mi-e foarte clar ce am de gînd să fac.

– Într-adevăr? Ce anume? N-ar trebui să-mi spui şi mie?

– O să mai iau doar angajamente ocazionale, spuse ea simplu.

– E vorba de vanitatea ta, nu? Nu ţi-e de ajuns să stai aici şi să ai grijă de copiii tăi. Ai nevoie să te plimbi prin lume şi să te etalezi.

– Îmi place ceea ce fac, Doug. Şi te iubesc şi pe tine, şi pe copii. Sentimentele nu se exclud.

– S-ar putea să se excludă. Încă nu ne-am lămurit. Era o urmă de amenințare în spusele lui, iar tonul o enervă. Călătoria fusese obositoare și Doug se purtase urît cu ea chiar din momentul în care o revăzuse.

– Ce vrei să spui? Mă amenințI?

– Știai ce riști cînd ai plecat de aici de Ziua Recunoștinței.

– Nu te-am părăsit, Doug. Am pregătit o cină de Ziua Recunoștinței cu o seară înainte de a pleca și copiii au fost fericiți.

– Ei bine, eu n-am fost fericit și tu știi asta.

– Nu e vorba întotdeauna numai de tine, Doug. În asta consta schimbarea. De acum încolo trebuia să se mai gîndească și el la ea. De ce nu poți face o concesie? Eu am trecut multe cu vederea. Copiii sînt bine. A fost vorba de o săptămînă din viața noastră și eu m-am simțit bine. Chiar nu poți înțelege?

Dar pe el nu îl interesa fericirea ei.

– Ceea ce remarc este un stil de viață cu care nu sînt de acord. Asta-i problema, India. Adică pierde controlul asupra mea, își zise India. Era furios pentru ceea ce considera el trădare și nesupunere. Dar ea nu mai accepta să fie comandată, ea își dorea să fie iubită și ascultîndu-l avea impresia că el n-o mai iubea.

– Îmi pare rău că faci atîta caz. Hai să încercăm să ne adaptăm și să vedem ce se întîmplă. Dacă se complică lucrurile, dacă este prea greu pentru copii, dacă noi nu putem trăi așa, vom hotărî ce avem de făcut. Încerca să găsească o cale de înțelegere. Fără o vorbă, Doug luă o revistă și începu să

citească. O ignora. Doug considera că nu merita să mai discute cu ea.

India își scoase hainele din valiză și se culcă. Simțea nevoia să discute cu Paul, dar n-avea cum. Se întreba unde se afla acum: în Sicilia, în Corsica sau se îndrepta spre Veneția. Toate astea făceau parte dintr-o altă viață, păreau un vis îndepărtat care nu se va transforma niciodată în realitate. Paul era o voce la un telefon. Iar ea trebuia să se mulțumească cu Doug și să trăiască cu el.

A doua zi îl duse pe Sam la fotbal și se întîlni cu Gail, care-i povesti despre cumpărăturile ei de Crăciun. După ce-l lăsă pe Sam la meci, îi duse filmul lui Raoul Lopez. Luară masa în oraș și ea îi dădu toate amănuntele. Lopez era deosebit de interesat de cel de-al doilea reportaj, care constituia un material incendiar. La ora patru, în drumul de întoarcere din oraș, opri mașina la o benzinărie. Știa numărul de telefon prin satelit pe dinafară și schimbase douăzeci de dolari în mărunțiș, la aeroport, cu o zi înainte.

O voce de englez răspunse sec la celălalt capăt.

– Bună seara, *Steaua de Mare*. Îl recunoscu după glas pe stewardul șef. Îi spuse bună ziua și întrebă de Paul. Era ora zece seara și bănuia că se află în cabina lui.

Paul veni imediat la telefon; părea fericit să o audă.

– Salut, India. Unde ești?

Ea rîse înainte de a răspunde și se uită în jur.

– Am înghețat ca dracu', la o cabină telefonică de la o benzinărie de pe drumul spre Westport. A trebuit să las filmul în oraș. Tocmai începuse să ningă.

– Ești bine? întrebă îngrijorat.

– Mai mult sau mai puțin. Copiii sînt bine. Nu cred că le-a fost dor de mine. Doug nu mi-a vorbit de cînd am ajuns acasă; mi-a spus doar ce gest oribil am făcut. Este incapabil să accepte situația.

– Cum au ieșit fotografiile? Îl interesa foarte mult cum îi ieșiseră reportajele făcute la Londra.

– Nu știu încă. Nu m-au lăsat să le developez eu. Marile reviste au laboratorul lor.

– Cînd vor fi gata?

– Nunta în cîteva zile. Raoul a vîndut fotografiile cu traficul de prostituate unei asociații internaționale de presă, așa că vor apărea cam într-o lună. Tu ce faci? Picioarele îi înghețaseră, iar mîna parcă i se lipise de receptor, dar nu-i păsa. Era fericită să-l audă. Un glas cald și prietenos în bezna vieții ei.

– Bine. Începusem să cred că n-o să mă mai suni și-mi făceam griji. Își închipuise o întîlnire tandră dintre India și soțul ei și fusese surprins să constate că gîndul acesta îl enerva.

– Nu m-am oprit din treabă de cînd am venit. Azi-dimineață l-am dus pe Sam la fotbal, apoi am fost în oraș. Diseară îi duc pe copii la un film. Trebuia să facă ceva, Doug o ignora. I-ar fi plăcut să ia masa cu el și să-i povestească tot ce făcuse la Londra, dar nici vorbă de așa ceva. În schimb vorbea la telefon cu Paul, ceea ce îi făcea o deosebită plăcere. Unde ești acum?

– Am plecat de curînd din Corsica și ne îndreptăm spre strîmtoarea Messina, în drum spre Veneția.

– Aș vrea să fiu cu tine, spuse ea cît se poate de serios, apoi se întrebă ce efect va avea afirmația ei. Paul o primi cu plăcere. Ar fi stat de vorbă toată noaptea, ar fi jucat zaruri, ar

li ascultat muzică şi ar fi navigat în timpul zilei. Visau amîndoi, dar nici unul din ei nu deschise discuţia.

– Şi eu aş vrea să fii aici, spuse el cu vocea uşor răguşită.

– Ai dormit bine azi-noapte? Era o întrebarea pe care i-o punea de fiecare dată, şi asta ce îl înduioşa.

– Aşa şi aşa.

– Iar ai visat urît?

– Da, cam aşa ceva.

– Încearcă să bei lapte cald.

– Aş încerca mai degrabă somnifere. Începuse să obosească. Nopţile lui deveniseră o luptă fără sfîrşit, mai ales în ultimul timp.

– Să nu iei. Fă o baie caldă sau înoată puţin.

– Bine, doamnă, o tachină el, mai fericit ca niciodată că o auzea. Nu ai îngheţat, India?

– Ba da, rîse ea, dar merită. Se simţea ciudat în situaţia asta clandestină şi nu-i plăcea că trebuia să se furişeze. Însă îi făcea bine să-l audă. În timp ce-l asculta, îşi zise că discuţia lor este nevinovată. Ninge. Nici nu pot să-mi imaginez că vine Crăciunul peste patru săptămîni. Nu m-am pregătit. Imediat ce rosti aceste cuvinte regretă. Ştia că în acel an Crăciunul avea să fie un chin pentru Paul. Nu va merge la St. Moritz cu Serena aşa cum făcuse în fiecare an.

– Pun pariu că lui Sam îi place la nebunie, spuse el calm. Mai crede în Moş Crăciun?

– Aşa şi aşa. Probabil că nu mai crede, dar nu vrea să rişte, aşa că stă în espectativă. Rîseră amîndoi, apoi interveni operatoarea şi îi mai ceru mărunţiş. Trebuie să închid. Nu mai am bani, spuse ea cu regret.

– Sună-mă oricînd vrei. Eu te voi căuta luni, o asigură el. India? Era gata să spună ceva important, iar ea îşi simţi inima bătîndu-i mai tare. Erau momente cînd se simţea foarte aproape de adevăr şi nu ştia cum să reacţioneze dacă Paul avea să treacă frontiera.

– Da? spuse ea curajoasă.

– Sus capul! Ea zîmbi la aceste cuvinte, eliberată de o povară, dar în acelaşi timp dezamăgită. Se aflau încă pe un teren sigur, dar se întreba cît timp vor mai rămîne acolo. Uneori, cînd încerca să-şi facă ordine în sentimente, dădea peste o mare confuzie. Era căsătorită cu un bărbat căruia părea să nu-i pese de ea şi îl suna pe altul, aflat la mii de kilometri distanţă de cabina aceea şi de somnul căruia se îngrijora. Avea cumva senzaţia că e căsătorită cu doi bărbaţi deodată şi că nu avea o relaţie adevărată cu nici unul dintre ei.

– O să te sun eu cît de curînd, spuse ea.

– Mulţumesc că ai telefonat, spuse el cu o nuanţă de tandreţe în glas.

India îşi zise că va trebui să străbată distanţe mari ca să poată vorbi cu el. Paul încerca s-o încurajeze în gînd să facă acest lucru. Şi, în timp ce se îndepărtau de telefon, amîndoi se simţeau derutaţi şi în acelaşi timp fericiţi că stătuseră de vorbă.

India se întoarse la Westport. Doug lucra la nişte documente pe care şi le adusese acasă; nu-i adresă nici un cuvînt, nici n-o întrebă unde fusese. Privindu-l, ea trăi un sentiment de vinovăţie. Cum s-ar fi simţit dacă Doug ar fi vorbit cu altă femeie de la o cabină telefonică? Dar Paul îi era doar prieten, confident, mentor.

Bombănind, Doug acceptă în cele din urmă să meargă la cinema. Văzură cel mai recent film al Juliei Roberts. Cînd se întoarseră acasă, toţi erau mulţumiţi şi veseli.

Una peste alta, în ciuda tensiunii dintre ea şi Doug, petrecură un week-end acceptabil. Pentru a rezista, India descoperi că trebuia să se mulţumească acum cu alte standarde. Atîta vreme cît nu se certaseră şi el nu o ameninţase că o va părăsi, se putea spune că avusese un week-end aproape plăcut. După cum îi promisese, Paul o sună luni.

Ea îi povesti despre filmul pe care-l văzuse, despre faptul că o sunase Raoul în dimineaţă aceea ca să-i spună ce succes avuseseră fotografiile ei şi îl întrebă ce visase. Paul o asigură că dormise bine, apoi o anunţă că urma să apară noua carte a Serenei, cea care avea pe copertă fotografia făcută de India.

După convorbirea cu Paul plecă în oraş împreună cu copiii să facă cumpărături pentru Crăciun. În următoarele două săptămîni, Paul o sună de mai multe ori. Părea să se teamă de Crăciun şi vorbea mai mult de Serena.

India începuse să se obişnuiască cu situaţia şi să nu o mai afecteze purtarea lui Doug. În dormitor nu se atingeau niciodată, nici măcar nu se apropiau unul de celălalt. Deveniseră nişte simpli colegi de cameră.

Ea mai spera încă să-şi refacă mariajul, dar nu ştia cum. Era dispusă la orice fel de concesii, în limite raţionale. „Raţiunea" nu mai includea însă renunţarea la orice ofertă de lucru. Cu puţin noroc, spera să aibă un Crăciun liniştit. De dragul copiilor măcar.

Discută situaţia şi cu Gail, care nu fu în stare să-i dea nici o sugestie. Îi recomandă însă o aventură care să-i mai

ridice moralul. India nu-i spuse nici acum nimic despre Paul. Discuțiile lor la telefon îi transformaseră în conspiratori și aliați.

Vorbiseră și în ziua în care Doug intră ca o furtună în casă și o rugă să urce împreună în dormitor. India se întreba de ce era atît de furios. Doug puse servieta pe pat, o deschise și îi aruncă o revistă la picioare.

– M-ai mințit, urlă el, în timp ce ea îl privea fără să înțeleagă. Se gîndea la convorbirile cu Paul. Dar nu asta era cauza izbucnirii lui Doug. Mi-ai spus că te duci la Londra ca să te ocupi de o nuntă! Arătă cu degetul revista de la picioarele ei, tremurînd de furie.

– Dar m-am ocupat de o nuntă, spuse ea, surprinsă și puțin speriată. Nu-l mai văzuse niciodată așa de furios. Ți-am arătat fotografiile. Reportajul apăruse cu o săptămînă în urmă.

– Atunci ce-i asta? o întrebă el, ridicînd revista de pe podea și fluturîndu-i-o în fața ochilor. Atunci India înțelese: apăruse și ce de-al doilea reportaj. Luă revista, o privi și dădu încet din cap.

– Am mai făcut un reportaj cît am fost acolo, spuse ea calmă, deși mîinile îi tremurau. Publicaseră reportajul mai devreme decît se așteptase ea. Avusese intenția să-i spună, dar nu găsise prilejul potrivit. Era clar că își ieșise din minți, revoltat de conținutul reportajului.

– Sînt niște obscenități dezgustătoare! Cum ai putut să faci astfel de fotografii și să-ți mai pui și numele sub ele? Este pur și simplu pornografie, o mizerie, și tu știi asta! Dezgustător!

– Este, într-adevăr, dezgustător. A fost cumplit... dar fotografiile nu au nimic pornografic. Este un reportaj despre copii maltrataţi. Am vrut ca oamenii să simtă ceea ce simţi tu acum. Am vrut ca oamenilor să li se facă greaţă şi să se revolte. Asta am vrut să fac. Reacţia lui era o dovadă că reuşise, dar pe Doug îl scandaliza faptul că ea făcuse acel reportaj, nu ceea ce dezvăluia el.

– Cred că eşti nebună dacă ai fost în stare să participi la aşa ceva. Gîndeşte-te la copiii tăi. Cum se vor simţi ei cînd vor afla că tu te-ai ocupat de reportajul ăsta? Le va fi ruşine de tine, ca şi mie. Ea nu-şi dăduse seama pînă acum cît de limitat, cît de înapoiat era Doug.

– Sper să nu le fie ruşine, spuse ea liniştită. Sper ca ei să înţeleagă, chiar dacă tu nu înţelegi, că am vrut doar să dau o mînă de ajutor celor care se luptă cu aceste realităţi oribile. Nu fac doar poze la nunţi. De fapt, îmi place mai mult să fac asemenea reportaje.

– Am impresia că tu eşti foarte bolnavă, spuse el cu răceală.

– Eu cred că mariajul nostru este mult mai bolnav decît mine, Doug. Nu-ţi înţeleg reacţia.

– M-ai decepţionat. N-ar fi trebuit să te las să te duci acolo. De asta nici nu mi-ai spus nimic. India, m-ai decepţionat.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Doug, fă un efort să înţelegi. Afară este o lume adevărată, plină de pericole şi tragedii. Dacă nu încearcă nimeni să le facă cunoscute, ce se va întîmpla cu aceşti copii? Chiar nu vrei să pricepi realitatea?

– Nu înţeleg decît că m-ai minţit ca să faci nişte

fotografii cu prostituate adolescente şi cu nişte bătrîni libidinoşi. Dacă asta doreşti, India, fă-o, dar eu nu vreau să mai am nici o legătură cu tine, cu viaţa pe care ţi-ai ales-o.

– Am înţeles perfect ce mi-ai spus, rosti ea, nevenindu-i să creadă. Am crezut că o să poţi trece peste tot, că o să mă „ierţi" pentru că am vrut ceva mai mult de la viaţă, nu doar să-l aduc pe Sam de la fotbal, dar încep să cred că nu vei înceta niciodată să mă pedepseşti pentru ceea ce pretinzi tu că sînt delictele mele.

– Nu eşti femeia cu care m-am căsătorit, India, o acuză el şi ea îl privi mîhnită.

– Ba da, Doug, *acum* sînt acea femeie. Sînt eu. N-am mai fost eu însămi de multă vreme. N-am fost decît femeia care ai vrut tu să fiu. Şi am încercat, Dumnezeu mi-e martor. Eu cred că pot fi şi cea pe care o doreşti tu, şi cealaltă, cea care am fost înainte să devin soţia ta. Dar tu nu vrei decît femeia pe care o poţi modela.

– Eu vreau ceea ce îmi datorezi, spuse el. Şi, pentru prima dată după paisprezece ani, ea simţi că nu-i datorează nimic.

– Nu-ţi datorez nimic, Doug, sau în orice caz nu mai mult decît îmi datorezi tu mie. Ceea ce ne datorăm reciproc este să fim buni cu copiii noştri şi să ne facem fericiţi unul pe celălalt. Ne datorăm înţelegere, respect faţă de părerile şi preocupările celuilalt. Nu ne putem oprima reciproc. Ce fel de „înţelegere" ar fi asta? India vorbea apăsat, dar privirea ei exprima durerea de a nu fi înţeleasă.

– O să plec din casa asta, declară el, privind-o furios. Era revoltat de ceea ce-i spusese ea şi de fotografiile făcute la

Londra. Era scîrbit şi obosit. Din punctul lui de vedere, ea încălcase contractul pe care-l făcuseră la căsătorie. Sînt sătul de porcăriile tale. Îşi trase valiza din dulap, o aruncă pe pat şi se apucă să arunce nişte lucruri în ea fără să le aleagă. Arunca teancuri de cravate, şosete şi toată lenjeria pe care o găsise, fără să-i pese cum le punea.

– Vrei să divorţezi? Era momentul cel mai nepotrivit. Venea Crăciunul!

– Încă nu ştiu, spuse el, închizînd valiza. O să stau la un hotel din oraş. Cel puţin n-o să mai fac naveta asta nenorocită ca să vin să te ascult pe tine, căţea ordinară, cu cariera ta cu tot. De ce te-ai mai măritat?

Cu cîteva cuvinte, el aruncase la gunoi toţi anii în care ea se devotase fără rezervă şi lui, şi copiilor. Cu un singur gest voia să arunce la gunoi şaptesprezece ani de căsnicie. India nu ştia cum să-l oprească. Nu putea renunţa chiar la tot ca să-i facă pe plac. Ultimele şase luni fuseseră un coşmar pentru amîndoi.

Doug coborî treptele şi ieşi fără să-şi ia rămas-bun de la copii, care se uitau la televizor în camera de zi. India privi pe fereastră cum se îndepărtează. Afară începuse să ningă. Lacrimile îi curgeau pe obraji. Luă revista şi, după ce privi fotografiile, înţelese că era cel mai bun lucru pe care îl făcuse vreodată. Toate suferinţele prin care trecuseră acei copii se puteau citi în ochii şi pe feţele lor. Frunzărind revista, India se simţea mulţumită că făcuse reportajul, indiferent de ce gîndea Doug.

Urmă o noapte lungă şi însingurată, în care se gîndi la Doug, întrebîndu-se la ce hotel se dusese. Din păcate, între ei

se ridicase un zid înalt cît Everestul, pe care ea nu se pricepea să-l escaladeze.

Era ora trei, ceea ce însemna că la Veneţia era ora nouă dimineaţa. Formă numărul şi îl ceru la telefon pe Paul.

– Totul e bine? o întrebă îngrijorat. Ai o voce groaznică. Eşti bolnavă, India?

– Cam aşa ceva, rosti ea plîngînd. I se părea caraghios să-l sune în legătură cu Doug, dar avea nevoie de un umăr pe care să plîngă. Doug m-a părăsit în seara asta. Ne-a părăsit pe toţi. Stă la un hotel în oraş.

– Ce s-a întîmplat?

– A apărut reportajul despre copiii din Londra. Este minunat. Cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată. El îl consideră însă dezgustător şi a declarat că sînt bolnavă dacă mă ocup cu astfel de lucruri. În concluzie, nu mă mai vrea. Mi-a spus că l-am minţit în legătură cu reportajul. L-am minţit, oftă ea, dar dacă i-aş fi spus adevărul nu mi-ar fi permis să-l fac. Paul, este extraordinar. Indiferent de ce s-a întîmplat, sînt mulţumită că l-am făcut.

– O să încerc să fac rost de revistă ca să-l văd şi eu. Apoi reveni la problema ei. Cum o să te descurci cu soţul tău?

– Nu ştiu. Aştept. O să văd ce face el. Nu ştiu ce-o să le spun copiilor. Dacă îşi revine, ar fi o prostie să-i alarmez. Dacă nu, vor afla şi ei mai devreme sau mai tîrziu. Începu să plîngă din nou. Mai sînt doar nouă zile pînă la Crăciun... De ce a trebuit el să facă asta tocmai acum? O să le strice Crăciunul.

– A făcut-o pentru că este un ticălos, spuse Paul. Te răneşte din clipa în care te-am cunoscut. Nu ştiu cum a fost

înainte, India. Dar sînt gata să pun pariu că singurul motiv pentru care a mers căsnicia voastră s-a datorat faptului că tu ai făcut toate concesiile cu putinţă. India începuse de curînd să-şi dea seama de acest lucru. S-a purtat mizerabil cu tine. Lucrurile care le-am auzit în ultimele luni te îndreptăţesc pe tine să-l părăseşti, indiferent ce vrea el. Paul se înfuriase. Ai făcut un lucru foarte important cu reportajul acela şi tu ştii asta. Eşti o fiinţă nemaipomenită, o mamă grozavă şi sînt sigur că i-ai fost şi o bună soţie. Nu are nici un drept să se poarte aşa cu tine. Eşti o femeie la locul tău, talentată şi drăguţă, iar el nu te merită. Am obosit să te mai ascult povestindu-mi cît de urît te tratează. Nu are nici un drept să procedeze aşa. Poate că azi a făcut ceea ce trebuie. Poate că va fi mai bine şi pentru tine, şi pentru copii.

India nu era încă sigură. Resimţea şocul şi pierderea lui Doug. Nu-i va putea uita niciodată privirea cînd ieşise din dormitor.

– India, continuă Paul, ascultă-mă. Totul va fi bine. Tu ai copiii tăi şi munca ta. Iar el va trebui să te sprijine financiar. Nu te va putea abandona. Nu se va întîmpla ca atunci cînd a murit tatăl tău. Este cu totul altceva.

Ştia că tatăl ei nu le lăsase nici o centimă la moartea lui şi că mama ei trebuise să lucreze suplimentar ca să le ajungă banii. Ea nu se plînsese niciodată, dar fuseseră ameninţate multă vreme de spectrul sărăciei.

– Nu vei ajunge să rabzi de foame. Copiii tăi vor fi bine şi tu la fel. Vă aveţi unii pe alţii.

Dacă Doug îi părăsea, ea nu va mai avea un soţ. Timp de douăzeci de ani, identitatea ei fusese legată de el. Se simţea

profundă rănită, oricît de nefericită fusese cu el. Ar fi fost mai uşor să renunţe la cariera ei şi să rămînă o gospodină oarecare. Nu putea crede aşa ceva. Acum era speriată. Dar Paul o va ajuta. Chiar mînia lui îi demonstra că pe Paul îl interesa soarta ei. Totuşi, el nu spusese nimic despre asta. Vorbiseră aproape în fiecare zi despre tot ce le trecuse prin minte şi îşi împărtăşiseră cele mai ascunse secrete, dar nu discutaseră niciodată nimic despre viitor. Şi acum nu prea era momentul să-i pună astfel de întrebări.

– Ştii unde este el acum?

– Habar n-am. Nu m-a sunat să-mi spună.

– Pînă la urmă va suna. Poate că e mai bine aşa. Cred că ar trebui să apelezi la un avocat. Însă India nu se simţea în stare. Mai exista şansa ca Doug să se liniştească şi să se întoarcă. Poţi să dormi? o întrebă el înţelegător. Şi-ar fi dorit să fie cu ea să o liniştească. Părea un copil speriat.

– Nu prea cred.

– Încearcă înainte să se trezească copiii. Te sun mai tîrziu.

– Mulţumesc, Paul, spuse ea cu ochii înlăcrimaţi. Încă se simţea copleşită de tot ce se întîmplase, dar Paul înţelegea acest lucru.

– Totul se va rezolva.

După ce închise telefonul, India se întinse în pat, gîndindu-se la ea şi la Doug, la tot ce se întîmplase în ultimele luni.

Pe iaht, Paul privea marea, gîndindu-se la ea şi la viaţa pe care o dusese alături de Doug. Îi venea să-l caute pe Doug şi să-i ceară să nu se mai întoarcă niciodată acasă, dar ştia că nu are acest drept.

Coborî barca şi o porni spre Cipriani, unde cumpără revista în care erau fotografiile făcute de ea. Erau senzaţionale, iar dacă Doug avea ceva de obiectat, însemna că e nebun. Paul era mai mult decît mîndru de munca ei şi o sună la ora nouă ca să-i comunice impresia lui.

– Chiar îţi plac? îl întrebă ea, mulţumită şi uimită în acelaşi timp. Doug nu sunase încă, iar ea era în bucătărie şi făcea cafeaua.

– N-am mai văzut niciodată ceva atît de impresionant. Am plîns cînd am citit articolul.

– Şi eu am plîns, spuse ea. Doug nu văzuse decît aspectul sordid al subiectului.

– Ai dormit puţin? o întrebă el, încă îngrijorat.

– Nu prea. Poate o oră.

– Încearcă să dormi azi. Şi să ştii că te felicit pentru articol.

– Mulţumesc, spuse ea. Mai discutară cîteva minute, apoi închiseră.

Raoul o sună ceva mai tîrziu şi îi spuse în esenţă ceea ce-i spusese şi Paul despre reportaj.

– Dacă nu primeşti un Pulitzer pentru reportajul ăsta, India, o să inventez eu un premiu.

– Mulţumesc.

– Ce-a spus soţul tău? o întrebă el, sigur că acel articol avea să-l convingă în sfîrşit s-o lase să lucreze.

– M-a părăsit.

Interveni o pauză lungă.

– Glumeşti, nu-i aşa?

– Nu, nu glumesc. M-a părăsit aseară. Ţi-am spus că vorbea serios.

– E nebun. Ar trebui să te ridice în slăvi.

– Nu prea vrea să facă aşa ceva.

– Îmi pare rău, India. O aprecia sincer. Nu-l înţelesese niciodată pe soţul ei.

– Şi mie îmi pare rău, spuse ea tristă.

– Poate că se va întoarce după ce se va linişti.

– Sper, spuse ea fără convingere.

Paul devenea un personaj din ce în ce mai important în viaţa ei. Nu ştia dacă îl mai vrea pe Doug, sau spera că, într-un fel, ea şi Paul vor reuşi să găsească în cele din urmă o cale de a se apropia. Această speranţă, oricît de slabă, începuse să capete contur. Din păcate, Paul nu-i dădea nici un motiv să spere. Nu putea să renunţe la o căsnicie care dura de şaptesprezece ani pentru o himeră. Paul jurase că n-o să mai iubească în viaţa lui altă femeie şi părea hotărît să-şi petreacă restul vieţii ascunzîndu-se pe un iaht. Indiferent de sentimentele lui, relaţia lor însemna mult pentru ea, deşi era doar o ramură subţire de care se agăţa. După ce vorbi cu Raoul, îşi petrecu restul zilei împreună cu copiii, cărora le spuse că Doug avea treabă în oraş cu clienţii lui. Nu primi nici o veste de la el în week-end şi nici de la Paul. Luni dimineaţa îl sună pe Doug la birou.

– Ce faci?

– Mă simt la fel, dacă la asta te referi. Nu se va schimba nimic, India, dacă nu-ţi schimbi punctul de vedere.

– Şi cu noi cum rămîne?

– Treaba e încurcată, dacă vrei să-mi ştii părerea.

– E urît din partea ta să le faci asta copiilor de Crăciun. Nu crezi că am putea să amînăm totul pînă după sărbători?

– O să mă mai gîndesc, răspunse el, apoi se scuză invocînd o întîlnire cu niște clienți.

Doug îi spuse la ce hotel stă, dar nu mai avu veşti de la el încă două zile. Miercuri o sună însă şi fu de acord să se întoarcă acasă pentru Crăciun. „De dragul copiilor". Nu-i ceru iertare şi nici nu încercă să fie amabil. India îşi zise că revenirea lui acasă se va solda cu noi discuții.

În cursul săptămînii vorbise zilnic cu Paul. Vineri seara, la o săptămînă după ce plecase de acasă, Doug se întoarse la Westport. Mai erau doar patru zile pînă la Crăciun, iar copiii începuseră să se întrebe de ce lipsea de atîta timp. Acum era imposibil ca Paul să o mai sune. Îl sună ea de la o cabină telefonică. Luni era ajunul Crăciunului şi, în drum spre casă, se opri la un telefon public. Amîndoi erau deprimați. Lui îi era dor de Serena, iar ea se simțea îngrozitor alături de Doug. Se purta îngrozitor, dar ea spera că vor putea trece cu bine Crăciunul, tot de dragul copiilor.

– Ducem o viață mizerabilă, nu? rînji Paul cînd vorbi cu ea. Nici faptul că se afla pe vas nu-l mai bucura. Îl chinuiau amintirile. Încă nu-mi vine să cred că nu mai este, îi spuse Indiei, deznădăjduit. Nici Indiei nu-i venea să creadă că era pe cale să pună capăt căsniciei sale. Era greu de înțeles cum de se încurcaseră treburile aşa de rău, cum reuşeau oamenii să-şi distrugă viața. Bineînțeles că Paul nu avea nici o vină. India se întreba dacă nu cumva ea provocase totul. Doug o învinovățea pe ea şi, uneori, era tentată să-i dea dreptate.

– Ce-ai să faci de sărbători? întrebă India, căutînd ceva care să-l înveselească. Ea nici măcar nu putuse să-i trimită un cadou. Îi scrisese o poezie copilărească şi i-o trimisese prin

fax, de la poştă. Paul îi apreciase gestul. Te duci la biserică? Bineînţeles, Veneţia era un loc numai bun.

– Am o mică problemă cu Dumnezeu, nu mai cred în El şi El nu mai crede în mine.

– S-ar putea să fie drăguţ totuşi şi să te facă să te simţi bine.

– S-ar putea să mă supere şi mai rău, şi să mă simt nenorocit, spuse el cu încăpăţînare. După părerea lui, dacă ar fi existat un Dumnezeu, n-ar fi pierdut-o pe Serena. India nu dorea să se certe cu el în legătură cu religia. Dar tu? Te duci la biserică în Ajun?

– Da. Mergem la slujba de la miezul nopţii şi îi luăm şi pe copii.

– Ar trebui ca Doug să mai vadă ce-i cu sufletul lui. Apoi îl auzi rostind: Mi-e atît de dor de ea, India, încît nu mai pot suporta. Uneori am impresia că durerea asta o să mă sfîşie.

– Gîndeşte-te doar la ce ţi-ar fi spus ea. Nu uita asta. Ascult-o... ea n-ar vrea ca tu să te simţi aşa la infinit. Nici el nu voia, dar în momentul acela era chinuit de singurătate. Ea murise de mai puţin de patru luni şi venea Crăciunul. India se simţea inutilă în faţa durerii lui. Dacă ar fi fost împreună, cel puţin ar fi putut să-l ia în braţe şi să-l îmbărbăteze.

– Serena a avut întotdeauna mai mult curaj decît mine.

– Nu-i adevărat. Eu cred că poţi să treci peste orice dacă trebuie. Acum nu ai de ales. Va licări curînd luminiţa de la capătul tunelului, spuse ea, încercînd să-l îmbărbăteze.

– Dar tu? Tu vezi luminiţa de la capătul tunelului tău? După voce, părea mai deprimat ca oricînd.

– Nu ştiu încă, dar sper să existe o luminiţă.

– Va fi. Vei găsi ceea ce vrei la un moment dat. Oare? Paul nu se oferea să-i fie alături. Încă nu putea. Încă mai privea în urmă, la Serena. Apoi o uimi spunînd: Aş vrea să-ţi pot spune că sînt lîngă tine, India. Aş vrea să pot face acest lucru. Dar ştiu că nu pot. Nu eu voi fi luminiţa de la capătul tunelului tău. Nu pot să mă lupt pentru mine, cu atît mai puţin pentru alţii. Ce să mai vorbească de o femeie cu paisprezece ani mai tînără, care avea o viaţă întreagă înaintea ei şi patru copii de crescut. Se gîndise mult la acest lucru şi, indiferent cît ar fi ţinut la ea, indiferent cîtă nevoie aveau unul de celălalt, el ştia că, pînă la urmă, nu-i putea oferi nimic. Ajunsese la această concluzie chiar în dimineaţa aceea, cînd privea spre piaţa San Marco, de pe *Steaua de Mare*. Numai am nimic de oferit nimănui, continuă el, i-am dat tot.

– Înţeleg, spuse India calmă. Nu aştept nimic de la tine, Paul. Tot ce putem face este să ne sprijinim reciproc, ca doi prieteni. Să sperăm că mai tîrziu vom putea sta fiecare pe picioarele noastre.

În ciuda celor spuse, amîndoi erau conştienţi că aveau nevoie unul de celălalt în situaţiile grele prin care treceau. Paul fusese cît se poate de clar. El nu va fi la capătul tunelului ei. Nu voia să fie acolo. Realitatea îi lăsa Indiei puţine iluzii. Nu era ceea ce sperase ea, dar cel puţin ştia la ce să se aştepte. Paul fusese întotdeauna cinstit cu ea.Mai discutară puţin, apoi India, care îngheţase pînă în măduva oaselor, îi ură Crăciun fericit.

– Şi ţie, India... spuse el trist. Sper ca anul viitor să fie mai bun pentru noi. O meritäm.

Ar fi vrut să-i spună că îl iubeşte, dar n-o făcu. Ar fi fost o nebunie. Cuvintele rămaseră nerostite, din tandreţea şi înţelegerea reciprocă vorbeau de la sine.

India o porni spre casă cu inima grea. El îi răspunsese la toate întrebările. Răspunsuri pe care nu dorise să le audă. Nu-şi mai făcea iluzii acum despre ce avea să se întîmple peste ani de zile sau despre ce însemna ea pentru el. Era exact ceea ce-şi spusese că este, nimic mai mult decît o prietenă. Nu-l putea folosi pe el ca pe un colac de salvare din căsnicia sa distrusă. Şi, în inima ei, ştia că Paul are dreptate.

Participară cu toţii la slujba de la miezul nopţii, iar cînd ajunseră acasă, India puse ultimele cadouri sub brad, în timp ce Sam aduse prăjituri pentru Moş Crăciun, morcovi şi sare pentru cerb.

Dimineaţa se trezi în ţipetele de bucurie ale copiilor. India alesese cadourile cu grijă. Chiar şi Doug părea încîntat de noul sacou, de care avea mare nevoie, şi o servietă de piele. El îi dărui o brăţară simplă din aur. Cu toate acestea, încordarea plutea încă în aer.

Armistiţiul dură puţin şi, chiar în seara aceea, ea simţi tensiunea crescîndă cînd se retraseră în dormitor. Se temea că Doug va pleca după Crăciun. Abordă subiectul cam stînjenită; el îi spuse că se hotărîse să rămînă pînă după Anul Nou. Îşi luase liber în săptămîna dintre sărbători, lucru care i-ar fi putut ajuta, dar care, de fapt, înrăutăţi şi mai mult situaţia: se certau în fiecare zi.

India îi telefona lui Paul de cîte ori putea. Sună de cîteva ori şi nu-l găsi. Era plecat de pe vas. Îi transmise să nu o caute pînă după Anul Nou.

A doua zi după Anul Nou, Doug intră în bucătărie cu un plic în mînă; avea fața albă ca varul, iar ochii îi fulgerau. Sosise poșta. Îi flutură plicul în fața ochilor. Părea să fie nota telefonică.

– Asta ce mai e? spuse el furios și îi aruncă plicul în față.

– Cred că nota noastră telefonică. Se întreba cît de încărcată era și intră în panică. Îl sunase pe Paul de cîteva ori cît fusese Doug plecat.

– Să știi că ai dreptate, spuse el, umblînd prin încăpere ca un leu în cușcă. Alta e buba. N-are nimic de-a face cu „cariera" ta, cu tot rahatul pe care mi-l îndrugi de luni de zile! De cînd te culci cu el, India? Din vară?

Ea luă hîrtia și o privi. Erau cinci convorbiri cu *Steaua de Mare*.

– Nu mă culc cu el, Doug. Sîntem prieteni, spuse ea calmă, deși inima îi bătea nebunește. Cum să-i explice? Nu era ce părea, dar cum să-l convingă că e vorba de o simplă prietenie? Am fost supărată. Tu m-ai părăsit. El m-a sunat de cîteva ori și mi-a vorbit despre soția lui. Știe că am plăcut-o. Este tare nefericit. Asta-i tot. Doi oameni nefericiți care au plîns unul pe umărul celuilalt. Greu de admis, dar asta este realitatea.

– Nu te cred, spuse Doug de furios. Sînt convins că te culci cu el încă din vara trecută.

– Nu este adevărat, știi bine. Dacă aș fi făcut asta, nu m-aș consuma atît pentru ceea ce se întîmplă cu noi și n-aș încerca să te reții.

– Prostii! Tu n-ai făcut altceva decît să lupți pentru „cariera" ta, ca să ne poți lăsa baltă pe mine și pe copii. Te-ai întîlnit cu el la Londra?

– Bineînțeles că nu, spuse ea calmă. Era tristă, înfricoșată și oarecum vinovată. I se părea că ultima legătură dintre ei se destrăma. Nu mai avea pentru ce să lupte.

– Te-a sunat?

– Da, m-a sunat, recunoscu ea cu sinceritate.

– Și tu ce faci, de fapt? Faci dragoste cu el prin telefon? Treburi din alea scîrboase care vă răscolesc pe amîndoi?

Ceea ce spuse el o făcu să se cutremure.

– Nu, el își plînge soția. Iar eu îmi plîng căsnicia. Nu prea este loc de sex în asta.

– Amîndoi sînteți bolnavi și vă meritați unul pe celălalt. Ar fi vrut să fie așa, dar, din păcate, nu era cazul. Nu intenționez să accept asta, India. Mi-a ajuns. Nu mai am nevoie de tine și nici el nu va avea. Ești o soție și o iubită sub orice critică. India își zise că el încerca s-o rănească. Nu te interesează decît cariera ta. Ei bine, India, ai căutat-o cu lumînarea. În clipa aceea sună telefonul. Ea ridică receptorul, rugîndu-se să nu fie Paul, ceea ce ar fi înrăutățit situația. Era Raoul, care părea ieșit din minți. Ea îl rugă să revină, dar el insistă să-l asculte. Doug o urmărea, așa că îl lăsă să spună ce avea de spus.

Îi oferea un reportaj chiar acolo, în Statele Unite. În Montana. Era vorba de un cult religios fanatizant care făcuse mulți prozeliți. Luaseră ostatici, iar FBI îi înconjurase. Erau implicate mai mult de o sută de persoane, dintre care jumătate copii.

– Va fi ceva grozav, India.

– Nu pot să mă ocup de asta acum.

– Trebuie. Revista te vrea pe tine. Nu te-aș fi sunat dacă n-ar fi fost un lucru important. Vrei să-l faci sau nu?

– Pot să te sînt eu mai tîrziu? Vorbesc acum cu soțul meu.

– Pe dracu'! S-a întors? Bine, sună-mă peste două ore. Trebuie să le dau un răspuns.

– Spune-le că nu pot și că îmi pare rău. De data asta era hotărîtă. Nu voia să mai pună paie pe focul aprins de Doug, care se folosea de căsnicia lor ca de niște vreascuri.

– Sună-mă, insistă Raoul.

– O să văd.

– Cine a fost? întrebă Doug suspicios.

– Raoul Lopez.

– Ce a vrut?

– Are un reportaj în Montana. I-am spus că nu pot să-l fac. M-ai auzit.

– Ce importanță mai are acum, India? Totul s-a terminat. Rosti aceste cuvinte cu atîta răutate, încît India înțelese că de data asta chiar credea ce spune. M-am săturat. Sînt terminat. Nu ești femeia cu care m-am căsătorit, cea pe care mi-o doresc. Nu vreau să mai fiu căsătorit cu tine. Poți să-i spui lui Raoul, sau lui Paul Ward, sau oricui vrei tu. Luni o să te contacteze avocatul meu.

– Nu poți face asta, spuse ea cu lacrimi în ochi, cerșind iertare.

– Ba da, pot și o s-o fac. Du-te și fă-ți reportajul.

– Acum nu asta este important.

– Ba da, este. Ți-ai bătut joc de căsnicia noastră, India, acum du-te și fă reportajul. Doar asta ai vrut.

– N-ar fi trebuit mă pui să aleg. Puteam să mă ocup și de casă și de profesie.

– Ba n-ai fi putut atîta vreme cît erai căsătorită cu mine.

Brusc, căsătoria cu el n-o mai interesă. Privindu-l cum se holba la ea mînios, îşi dădu seama că nu o mai iubea. Şi oricît de dureros ar fi fost să accepte acest lucru, ştia că va trebui să o facă. India nu mai scoase o vorbă. Se întoarse şi ieşi din încăpere. Ajunsă în hol, îşi luă haina şi părăsi casa. Aerul rece îi pătrunse în plămîni. Simţea cum i se frînge inima, dar în acelaşi timp ştia că, oricît de înspăimîntător ar fi, acum avea nevoie de libertate. Nu mai putea trăi cu ameninţările lui, cu frica că el o va părăsi; nu mai putea trăi cu sentimentul de vinovăţie pe care el încerca să i-l inducă. Pur şi simplu nu mai putea. Trebuia să-i dea totul. Nu mai avea decît copii, aparatul de fotografiat, viaţa ei şi libertatea. Căsnicia, la care ţinuse atît de mult, de care se agăţase şi pentru care luptase atît de aprig, era distrusă, încheiată, la fel de moartă ca şi Serena. Trebuia să reziste, să fie puternică şi să treacă peste greutăţi, aşa cum îi recomandase lui Paul.

19

Până la urmă, India refuză reportajul din Montana. Apoi ea şi Doug le spuseră copiilor că se vor despărţi. A fost cea mai urîtă clipă din viaţa ei, clipă pentru care se ura pe sine. N-ar fi vrut să le facă niciodată aşa ceva copiilor. Ştia că viaţa lor se va schimba, dar, pentru că îi iubea, era convinsă că ei vor reuşi să depăşească momentul.

– Vrei să spui că tu şi tati veţi divorţa? întrebă Sam înfricoşat.

– Da, prostuţule, ce crezi că vor ei să spună? zise Aimee, ascunzîndu-şi un hohot şi fulgerîndu-şi părinţii cu privirea. Îi ura pe amîndoi pentru că îi distrugeau viaţa frumoasă pe care o avusese. Îi distrugeau într-o clipă toate iluziile.

Jason nu scoase o vorbă, dar fugi în camera lui şi trînti uşa. Cînd reveni, avea ochii roşii, umflaţi, dar se comportă de parcă nu se întîmplase nimic.

Jessica se întoarse către mama ei:

– Te urăsc, spuse ea cu răutate. Tu eşti de vină, cu revistele tale tîmpite şi cu fotografiile tale tîmpite. Te-am auzit cum te certai cu tati în legătură cu asta. De ce a trebuit să faci aşa ceva? Hohotea de plîns ca un copil şi îşi pierduse, într-o clipă, aerele de persoană adultă.

– Pentru că este important pentru mine, Jess, şi am nevoie de asta, încercă India să-i explice. Nu atît de important precum sînteţi voi sau tata, dar înseamnă mult pentru mine şi am sperat ca el să înţeleagă acest lucru.

– Cred că sînteţi amîndoi nişte proşti! strigă ea şi fugi în camera ei, unde se aruncă pe pat şi începu să plîngă în hohote. India se întreba cum ar putea să-i explice unei fete de paisprezece ani că nu-l mai iubeşte pe tata? Că-i zdrobise inima? Chiar şi ea înţelegea greu acest lucru.

Apoi veni Sam şi se aşeză în poala ei, izbucnind în lacrimi.

– O să-l mai vedem pe tati? o întrebă el disperat.

– Bineînţeles, spuse ea cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Ar fi vrut să nu se fi întîmplat asta niciodată. Dar se întîmplase. Nu mai era cale de întoarcere. Acum trebuia ca toţi să facă faţă situaţiei.

Nimeni nu mai vru să mănînce. În timp ce strîngea masa, Sam intră în bucătărie.

– Tati spune că tu ai un iubit. Este adevărat? India îl privi oripilată.

– Bineînţeles că nu.

– Zice că este Paul. Este adevărat, mami? Avea nevoie să ştie, iar ea înţelese acest lucru. Fusese urît din partea lui Doug. Dar nu o mai surprindea nimic.

– Nu, nu este adevărat, dragule.

– Atunci de ce a spus tati asta? Voia să o creadă.

– Pentru că este supărat şi rănit. Amîndoi sîntem. Adulţii spun uneori multe lucruri stupide cînd sînt supăraţi. Nu l-am văzut pe Paul din vară. Nu-i spuse că vorbise cu el. Nu trebuia să ştie asta. Şi, oricum, Paul nu era iubitul ei. Pentru Sam, Paul va fi mereu un prieten. Îmi pare rău că tati a spus un asemenea lucru despre mine. Nu te supăra.

Dar ceea ce îi spuse ea lui Doug în seara aceea fu mult mai dur. Îl acuză că se folosea de copii ca s-o rănească şi-l ameninţă că, dacă mai făcea aşa ceva, va regreta.

– Dar ăsta este adevărul, nu?

– Nu, nu-i adevărat şi tu ştii bine. Este uşor să învinovăţeşti pe altcineva. Noi ne-am făcut-o, noi am dat-o în bară, nu ne-a ajutat nimeni. Nu poţi să acuzi un om cu care am vorbit la telefon, indiferent cît de des. Dacă vrei să afli cine este vinovat de toate astea, uită-te în oglindă.

Doug plecă de acasă a doua zi dis-de-dimineaţă, anunţînd-o că îşi va căuta un apartament în oraş. Şi-i mai spuse că, o dată instalat, ar vrea să-i vadă pe copii în week-end-uri. Abia acum înţelese India cît de multe lucruri aveau de rezolvat, cît de des va dori să vadă el copiii, unde şi cînd, dacă va păstra casa şi cum o va sprijini el financiar. Abia acum îşi dădea seama cît de mult se vor schimba vieţile lor.

Rămase acasă şi plînse timp de cinci zile după plecarea lui; într-un fel, era în doliu după el şi după ce pierduse. Simţind durerea prin care trecea, Paul păstră o tăcere discretă.

În cele din urmă îl sună ea, la o săptămînă după ce plecase Doug de acasă. Vorbiră mult, mai ales despre copii.

Jessica era furioasă pe ea, dar ceilalți păreau că se adaptează. Sam era trist, dar Doug îi luase duminică la masă la prînz și îi dusese la un film. Ea îl întrebase dacă voia să vină acasă să vorbească cu ea, dar el o privise ca pe o străină.

– N-am ce să vorbesc cu tine, India. Ți-ai luat deja un avocat? Nu, nu-și luase. Nu era pregătită să facă față situației. Înțelesese însă de la Doug că totul se sfîrșise. O parte din ea dorea să se fi terminat, dorea să se desprindă de permanenta agonie, în timp ce altă parte plîngea anii frumoși pe care îi trăiseră împreună. Știa că o să dureze mult pînă se va adapta. Paul o înțelegea perfect.

El se afla din nou în sudul Franței, la Cap d'Antibes și începuse să o sune zilnic. Și, încetul cu încetul, trecînd săptămînile lunii ianuarie, ea începu să se simtă mai bine. Gail îi dădu numele unui avocat care se ocupa de divorțuri.

– Care crezi că a fost motivul? o întrebă Gail într-o dimineață de februarie, în timp ce beau un cappuccino.

– Totul, spuse India sinceră. Timpul. Doug nu accepta ca eu să lucrez. Faptul că nu a vrut să înțeleagă ce simțeam. Faptul că eu am refuzat să fac ce voia el. Privind înapoi, sînt surprinsă că a durat atît de mult.

– Eu am crezut întotdeauna că sînteți un cuplu indestructibil.

– Și eu am crezut la fel, spuse India, zîmbind mînzește. Dar sînt situații cu care trebuie să fii atent. Căsniciile „perfecte" nu sînt așa cum par. Totul a mers ca uns atîta timp cît eu am respectat regulile. Cînd am început să fac valuri și să pretind niște drepturi, s-a terminat.

– Îți pare rău? Adică pentru că ai făcut valuri?

– Uneori. Ar fi fost mai simplu să n-o fi făcut, dar n-am mai putut suporta. Aveam nevoie de mai mult decît îmi oferea el. Acum am înţeles asta.

Copiii erau acum responsabilitatea ei. Nu mai avea pe nimeni care să vină seara acasă, să aibă grijă de ea dacă se îmbolnăvea. Nu mai avea părinţi, nu mai avea fraţi, nu mai avea pe nimeni în afară de copii. După ce o ascultă, Gail însăşi începuse să se îndoiască de propria ei căsnicie. Nu mai mergea de ani de zile, dar nu se gîndise niciodată să se despartă de soţul ei. Partea ciudată era că, în cazul Indiei, totul păruse în regulă pînă la un moment în care se produsese colapsul.

– Ce-o să faci acum? O să vinzi casa? Gail o privea îngrijorată.

– Doug spune să n-o vînd. Îşi poate permite să ne susţină. Mă gîndesc să rămîn aici pînă mai cresc copiii, sau pînă intră la colegiu, şi abia apoi s-o vînd. Asta dacă nu mă recăsătoresc, îi zîmbi ea lui Gail. Nu cred că va fi cazul, doar dacă nu mă cere Dan Lewison. Nu exista nimeni în Westport cu care să fi vrut să se întîlnească.

– Ai mult curaj, spuse Gail admirativ. Eu tot trăncănesc de ani de zile despre Jeff şi nu ştiu dacă mai ţin la el, dar nu cred că aş putea face ce-ai făcut tu.

– Ba da, ai putea dacă ai fi pusă într-o situaţie asemănătoare, dacă ai şti că ai prea mult de pierdut dacă n-ai face-o. Asta s-a întîmplat cu mine. Probabil că îl iubeşti pe Jeff mai mult decît crezi, doar că nu vrei să recunoşti.

– După ce te-am auzit cum vorbeai despre copii, despre casă, despre pensia alimentară, despre vacanţe, ar trebui să mă duc diseară acasă şi să-l sărut, spuse Gail speriată. Iar India îi zîmbi.

– Poate că ar trebui. Oricum, ea nu mai regreta ce se întîmplase. Acum ştia că fusese spre binele tuturor. Se întîmplase ceea ce, de fapt, dorise ea. Şi dacă nu obţinuse altceva, măcar se putea bucura de libertate. Avea responsabilitatea copiilor, dar ştia că putea să obţină de lucru pe plan local.

Raoul o trimise pentru un reportaj la Washington, în februarie. Era vorba de un interviu cu Prima Doamnă. Nu era un reportaj tot atît de interesant ca unul făcut într-o zonă de război, dar îşi păstra mîna. Apoi mai făcu un reportaj la o mină de cărbuni din Kentucky. Nu mai avusese timp pentru alte activităţi. Doug îşi cumpărase un apartament şi, după spusele lui Gail, care auzise nişte zvonuri, avea deja o iubită. Nu pierduse prea mult timp şi începuse să se întîlnească cu ea cam la o lună după ce plecase de acasă. Era divorţată şi avea doi copii care locuiau la Greenwich. Nu lucrase niciodată, vorbea mult, avea nişte picioare superbe şi era foarte frumoasă. Trei dintre prietenele lui Gail o cunoşteau şi-i spuseseră totul în speranţa că veştile vor ajunge la urechile Indiei, socotind că aceasta trebuia să afle.

Paul o suna în fiecare zi şi, în sfîrşit, începuse să se simtă mai bine. Mai avea coşmaruri, dar îşi recăpătase umorul şi începuse să vorbească despre afaceri. Deşi nu voia să recunoască, India avea impresia că îi lipsea activitatea. India ştia că, deşi trecuseră şase luni de la moartea Serenei, el continua să-i simtă lipsa. Începuse însă să-i povestească şi lucruri amuzante în legătură cu ea, despre oamenii pe care îi luase peste picior cu inteligenţa ei sclipitoare şi despre răzbunările în care se implicase. O prezenta într-o lumină mai realistă ca înainte.

Paul îi fusese de mare ajutor de cînd plecase Doug, încercînd s-o convingă că era mai bine aşa. Nu-şi putea explica de ce îi era ei dor de Doug. Faptul că fusese căsătorită cu el o perioadă mai îndelungată decît cea petrecută de el cu soţia lui îl făcea să-i acorde circumstanţe atenuante. El considera că Doug era un ticălos şi că India se simţea mai bine fără el şi nu prea înţelegea de ce era ea tristă uneori. Dar asta pentru că nu reuşea să înţeleagă că ea nu pierduse doar un soţ, ci o întreagă viaţă, la fel ca el.

La începutul lui martie Paul se afla tot pe *Steaua de Mare*, dar India începu să-l simtă neliniştit. Îi cunoştea deja obiceiurile, nevoile, preferinţele şi nervozităţile. Uneori se simţeau de parcă ar fi fost căsătoriţi, atît de bine se cunoşteau. Paul îi mai atrăsese atenţia de cîteva ori asupra faptului că el nu poate fi luminiţa de la capătul tunelului ei. Va rămîne mereu lîngă ea, ca prieten, dar o îndemna să-şi găsească pe cineva cu care să se întîlnească.

– Bine, atunci lasă numărul meu de telefon pe pereţii WC-urilor din sudul Franţei. În Westport n-am văzut pe nimeni interesant.

– Nu încerci, o certă el.

– Ai dreptate. Toţi sînt urîţi, proşti, căsătoriţi sau alcoolici. Există o mulţime din ăştia pe aici, dar n-am nevoie de aşa ceva.

– Foarte rău. Voiam să-ţi sugerez să mergi la întrunirile alcoolicilor anonimi. Ar fi o bună ocazie să cunoşti pe cineva, o tachină el.

– Poartă-te frumos, altfel o să-ţi trimit nişte femei divorţate şi crede-mă că n-o să-ţi placă. Genul acesta de relaţie

le permitea să glumească şi să stea la taclale zilnic şi nu-şi puteau imagina viaţa unul fără celălalt, deşi o ruina nota de plată a telefonului. Cu toate acestea, nu ştia cînd îl va mai vedea, presupunînd că asta s-ar mai întîmpla vreodată. Nota de romantism dispăruse după ce Doug plecase în ianuarie. Paul fusese destul de clar în privinţa intenţiilor lui, sau mai degrabă în legătură cu lipsa de intenţii, iar vibraţia pe care-o simţiseră cîndva dispăruse. Parcă ar fi fost fraţi.

India îi povesti despre un bărbat întîlnit la meciul de fotbal al lui Sam, pe care îl fotografiase. Era gras, chel, mitocan, mesteca gumă, se scobea în nas şi îi propusese o întîlnire.

– Şi tu ce i-ai spus? întrebă Paul amuzat. Îi plăcea s-o asculte povestind. În ciuda necazurilor ei, India mai avea încă mult umor.

– Bineînţeles că am acceptat. Ce ai vrea? Să rămîn fată mare? glumi ea. Serios vorbind, nu simţea nevoia unui partener. Încă mai suferea. Convorbirile lor o ajutau să nu mai rişte.

– Îmi pare rău, spuse Paul dezamăgit.

– De ce? îl tachină India. Eşti gelos?

– Bineînţeles. Dar, lăsînd la o parte asta, iau avionul spre New York săptămîna viitoare şi m-am gîndit să luăm prînzul împreună... sau chiar cina... dar acum, că eşti ocupată...

– Ce faci? Nu-i venea să creadă ce auzise. Vorbeşti serios?

– Are loc o întîlnire de consiliu la care partenerii mei spun că ar trebui să particip, aşa că m-am gîndit să văd cum mai arată New York-ul după atîta vreme şi... ei bine, ştii tu... chiar şi pe *Steaua de Mare* te plictiseşti pînă la urmă.

– Niciodată n-am crezut că o să spui asta, zise ea radiind.

– Nici eu. Mulţumesc lui Dumnezeu că nu mă poate auzi Serena.

– Cînd soseşti?

– Duminică seara. Se luptase cu ideea asta săptămîni întregi, dar nu-i spusese nimic. Era puţin emoţionat la gîndul întîlnirii cu ea. Există vreo şansă să te întîlneşti cu mine? Vorbea ca un puşti care invita o fată la o întîlnire.

– La aeroport?

– Ei bine, da, ca de obicei. De data asta nu sosesc cu iahtul. Ţi-ar fi greu să vii tocmai din Westport?

– Cred că se rezolvă. Apoi îl întrebă: Cînd te-ai hotărît? Voia să ştie dacă el plănuise călătoria.

– Acum o săptămînă. Nu ţi-am spus nimic, pentru că am vrut să fiu sigur că vin. Azi-dimineaţă mi-am cumpărat bilet, aşa că nu mai pot da înapoi. Mă bucur că o să te văd, India. Era ciudat felul în care rostise cuvintele, dar ea înţelese că era emoţia revenirii la New York. Plecase chiar în ziua funeraliilor şi nu mai dăduse pe acolo. Îşi aminti cît de distrus fusese la St. Ignatius. Cel puţin avusese vreme să-şi revină.

– Ard de nerăbdare să te văd, spuse ea, întrebîndu-se cît va rămîne acolo. Nu ştia dacă vine pentru totdeauna sau făcea doar o încercare. India presupunea că nici el nu ştia şi nu voia să-l preseze. În cazul ăsta va trebui să-mi anulez întîlnirea. Ce sacrificii facem pentru prietenii noştri...

– Reţine-i numărul de telefon. S-ar putea să mai ai nevoie de el. Mai discutară cîteva minute, apoi închiseră. Paul îi promise că-i va transmite mai tîrziu toate detaliile legate de

sosirea lui. India rămase vreme îndelungată la fereastră, căutînd cu privirea semnele primăverii. Nu descoperi nici unul. Copacii erau desfrunziți și pămîntul uscat. Avea impresia că ceva a înmugurit. Supraviețuiseră unei iarni atît de lungi! Meritau o recompensă pentru criza prin care trecuseră. Dar viața nu oferă întotdeauna recompense, știa asta. Nu existau premii pentru disperare sau curaj. Totuși, din cînd în cînd, din zăpadă mai ieșea cîte o floare care-ți dădea speranță și îți amintea că, într-o zi, va veni primăvara.

Fuseseră pînă acum doar zile lungi și însingurate, în care n-aveai nimic de care să te agăți. Dar iată că el venea acasă. Și, pe cînd urca încet scările, își spuse că asta nu însemna nimic, dar era fericită că îl va revedea.

20

Duminică seară India se afla la volanul automobilului în drum spre aeroport; lăsase copiii cu o supraveghetoare. Ploua uşor, traficul era intens şi drumul părea să nu se mai termine. Plecase din timp de acasă, astfel încît ajunse cu o jumătate de oră înainte de sosirea avionului.

Se plimbă în jurul terminalului, se uită prin magazine şi îşi verifică ţinuta în oglindă. Îşi pusese un compleu cu pantaloni, tocuri înalte şi-şi luase şi un trenci. Ezitase îndelung pînă hotărîse ce să îmbrace. Ajunsese la concluzia că nu e cazul să pară prea sex. Erau prieteni şi ea nu se pregătea să-l seducă. Îşi prinsese părul într-un coc pe ceafă, ceea ce reprezenta o concesie din punctul ei de vedere, şi se fardase.

Aşteptîndu-l, se întreba de ce o chemase la aeroport. Poate că se temea să revină în New York, să se confrunte cu realităţile de acolo? Nu avea să-i fie uşor, chiar dacă trecuse atîta timp, să se întoarcă în apartamentul lor. Se ascunsese pe

Steaua de Mare ca într-o gogoaşă de mătase în ultimele şase luni şi o ţinuse pe ea de mînă, de la distanţă, ca să-i dea încredere. Dar, indiferent care ar fi fost motivul invitaţiei, ea era fericită că se afla acolo.

Mai trecu încă o jumătate de oră pînă cînd pasagerii începură să iasă, bunici grase, bărbaţi în jeanşi, două manechine la modă care-şi duceau genţile diplomat şi o mulţime de oameni obişnuiţi. Nu ştia dacă veneau din acelaşi avion, dar curînd începu să audă vorbindu-se fluent engleza şi-şi închipui că e zborul de la Londra. Brusc intră în panică, întrebîndu-se dacă nu cumva a pierdut cursa. Era foarte multă lume la terminal, oamenii mişunau în jurul ei. Nu-l văzuse de la funeralii. Ultima oară cînd îl privise bine fusese în vara trecută. Oare uitase cum arăta?

Deodată auzi o voce familiară în spatele ei:

– Nu mă aşteptam să-ţi faci coc. El o ştia cu părul lung şi mai să n-o recunoască. India se întoarse brusc şi îşi aminti de cuvintele lui Gail care-i spusese, cînd sosise de la Cape Cod, că presa îl numise „indecent de frumos... şi cu o alură atletică". Paul o trase spre el. Uitase cît de înalt era şi ce ochi albaştri avea. Avea părul tuns scurt şi purta o manta lungă de ploaie. Arăţi nemaipomenit, spuse el strîngînd-o la piept. Indiei i se tăie răsuflarea pentru o clipă. Aceasta era vocea pe care o auzise timp de şase luni, era confidentul ei, bărbatul care ştia totul despre ea şi o ţinuse de mînă pe tot parcursul destrămării căsniciei sale. Se simţi deodată timidă şi stînjenită.

– Şi tu la fel. Îi zîmbi şi Paul se depărtă puţin de ea ca s-o vadă mai bine. Eşti în plină formă.

– Aşa ar trebui. N-am făcut decît să stau pe iahtul meu în ultimele şase luni, să mă îngraş şi să devin un leneş. Dar nu arăta nici gras, nici leneş. Arăta puternic, tînăr şi atletic, arăta chiar mai bine decît în vară. Dacă era ceva puţin schimbat la el era faptul că acum arăta mai suplu.

– Ai slăbit, spuse el în timp ce se îndreptau spre ieşire, dar îţi stă bine aşa. Părea fericit că o vede.

– Şi tu ai slăbit. Cum a fost zborul? Era genul de conversaţie pe care ar fi avut-o şi cu Doug, dacă l-ar fi luat de la aeroport. Într-un fel, ei se cunoşteau atît de bine de parcă ar fi fost căsătoriţi de mult. Dar India nu-şi făcea iluzii: Paul nu era nici soţul, nici iubitul ei. Era cineva foarte special. I se părea minunat că nu mai vorbea doar cu o voce. Se afla în carne şi oase şi stătea lîngă ea, zîmbind. Nu-mi vine să cred că eşti aici. Se obişnuise cu gîndul că nu o să-l mai vadă niciodată.

– Nici mie, zîmbi el, iar zborul a fost infernal. Cred că erau două sute de bebeluşi care urlau, iar femeia de lîngă mine mi-a vorbit tot timpul despre grădina ei. Nu vreau să mai aud în viaţa mea despre tufele de trandafiri. India rîse. Cînd ajunseră la maşină, el îşi puse bagajele pe bancheta din spate. Vrei să conduc eu?

– Nu ai încredere în mine? Multor bărbaţi nu le place să conducă femeile. De exemplu lui Doug.

– Tu ai mers cu maşina mai mult decît mine şi nici n-ai băut trei pahare de whisky.

Se urcară în maşină şi ea se întoarse o clipă spre el, privind în ochii lui albaştri cu o expresie serioasă.

– Vreau să-ţi mulţumesc, spuse ea tandru.

– Pentru ce? întrebă el mirat.

– Pentru că m-ai ajutat să trec peste perioada asta. Nu m-aş fi descurcat fără tine. De fapt, şi ea făcuse acelaşi lucru pentru el, Paul era conştient de asta.

– Cum mai merge? Te mai supără Doug?

– Nu, acum o face avocatul lui. Zîmbi şi întoarse cheia în contact. În orice caz, lucrurile s-au mai domolit.

Doug îi oferise o pensie alimentară destul de bună, iar ea mai lucra din cînd în cînd. Putea să păstreze casa încă nouă ani, pînă pleca Sam la colegiu sau pînă se recăsătorea. Avocatul ei o sfătuise să accepte. Divorţul urma să se pronunţe pe la Crăciun. Discutase deja la telefon toate condiţiile cu Paul, care spusese că aceasta era cea mai bună soluţie. Cu ceea ce îi rămînea, Doug avea posibilitatea să trăiască şi chiar să se recăsătorească dacă voia. Avea un salariu destul de bun. Nu cîştiga cît Paul, dar în limite normale. Stabiliseră să împartă economiile, care nu reprezentau o sumă foarte mare, dar îi ofereau ei o oarecare siguranţă.

– Nu-mi vine să cred că m-am întors, India, spuse Paul. I se părea ciudat după ce colindase atîta: Turcia, Iugoslavia, Corsica, Sicilia... Veneţia... Viareggio... Portofino... Cap d'Antibes. Îşi alesese locuri frumoase în care să se ascundă, dar nu reuşiseră să-i aline suferinţa. India remarcă emoţia pe care i-o provoca întoarcerea acasă, în apartamentul pe care-l împărţise cu Serena.

– Poate că ar trebui să stai la un hotel, îi sugeră ea blînd. Era şi ea emoţionată. Îi cunoştea temerile, deşi în ultima vreme îi spusese că nu mai avea coşmaruri.

I se părea ciudat să-l vadă alături după ce atîta timp

discutaseră doar la telefon. Acum vocea aceea se materializase şi bărbatul de lîngă ea o privea în timp ce şofa. Părea fericit.

– Şi eu m-am gîndit la un hotel, i se confesă el. O să văd cum mă descurc la noapte. Trebuie să-mi pun hîrtiile în ordine. Şedinţa are loc mîine. Partenerii lui îl somaseră să participe la şedinţă. Le fusese destul de greu să se descurce timp de şase luni fără el.

– Va fi o şedinţă grea? îl întrebă ea, în timp ce intrau pe autostrada de lîngă East River.

– Sper că nu. Poate plictisitoare. O privi atent şi o întrebă: Vrei să mergem să mîncăm undeva?

– Acum? Părea surprinsă. El rîse.

– Nu. Mîine. Acolo de unde vin eu este ora două şi sînt cam somnoros. Dar m-am gîndit că mîine seară am putea merge undeva, unde îţi place ţie. Da? 21? Cote Basque? Daniel?

India rîse. Paul uitase ce fel de viaţă ducea ea.

– Poate la Jack in the Box sau Denny's. Ai uitat, acum iau masa doar cu copiii mei. Doug nu obişnuia să o ducă la cină în oraş. Nu era bărbatul care să-şi ducă soţia la restaurante de lux, era un tratament rezervat clienţilor. Hotărăşte tu.

– Poate la Daniel? Fusese unul dintre restaurantele preferate ale Serenei, dar îi plăcea şi lui. Serena considera că Daniel nu era la fel de select ca La Grenouille sau Cote Basque, dar el îl considera mai elegant. Iar mîncarea era extraordinară.

– Nu am fost niciodată acolo, mărturisi ea, dar am citit despre el. Una din prietenele mele spune că este cel mai bun din oraş.

– Poţi să găseşti pe cineva să stea cu copiii?

– Mulţumesc de întrebare. Era drăguţ din partea lui că se gîndise la copii. O să găsesc pe cineva. Vrei să ieşim cu copiii în week-end-ul ăsta? Sam s-ar bucura.

– Mi-ar face plăcere. Am putea merge la o pizza şi la un film împreună. Ştia că asta le plăcea foarte mult şi ar fi vrut să fie împreună cu India şi cu copiii. Ar fi fost ceva cu totul nou pentru amîndoi. India se întreba cum vor evolua lucrurile şi cît va sta el acasă, dar i se părea nepoliticos să-l întrebe. Era sigură că Paul se va întîlni cu o mulţime de prieteni şi nu ştia cît timp vor petrece împreună. Probabil că foarte puţin şi apoi vor reveni la convorbirile lor telefonice.

Apartamentul lui Paul era pe Fifth Avenue, chiar lîngă Strada 73, într-o clădire elegantă. Portarul fu uimit să-l vadă.

– Domnule Ward! exclamă el, iar Paul îi strînse mîna.

– Bună, Rosario. Ce mai e pe la New York?

– Totul e bine, domnule Ward, mulţumesc. Aţi fost pe iaht în tot acest timp? Auzise nişte zvonuri.

– Da. Paul confirmă acest lucru cu un zîmbet, în timp ce ei doi intrau în holul clădirii.

Rosario ar fi vrut să-i spună cît de rău îi părea pentru soţia lui, dar văzîndu-l cu o blondă frumoasă lîngă el, renunţă.

Ajunşi la uşa apartamentului, Paul scoase cheile şi cînd încercă să deschidă uşa, India observă că îi tremura mîna. Îl atinse uşor pe braţ şi el se întoarse şi o privi crezînd că vrea să-l întrebe ceva.

– Calmează-te, spuse ea încetişor. El îi zîmbi. India ştia ce era în sufletul lui. Îl înţelesese, iar el ajunsese să o iubească pentru acest lucru. Era o fiinţă lîngă care se simţea liniştit. Înainte de a răsuci cheia în broască, puse servieta jos şi o strînse în braţe.

– Mulţumesc. Cred că va fi mai greu decît mă aşteptam.

– Poate că nu. Hai să încercăm. Era lîngă el aşa cum fuse în ultimele şase luni. La rîndul lui îi oferise, de acolo, de pe *Steaua de Mare,* sprijinul de care avusese ea nevoie. Era singurul bărbat, singura persoană în care avea încredere.

Paul răsuci cheia în broască, deschise uşa şi aprinse lumina. Din septembrie, nu intrase acolo decît femeia de serviciu. Holul părea pustiu, în ciuda mobilei şi a litografiilor şi sculpturilor moderne care-l decorau.

Paul se duse direct în camera de zi şi aprinse luminile. Era o încăpere mare, plină de mobilă modernă şi de antichităţi. Amalgamul de modern şi clasic îi amintea de Serena. Apartamentul îi purta amprenta, stilul, forţa, umorul. Peste tot erau fotografii de-ale ei. Paul rămăsese în picioare lîngă India şi părea şocat.

– Am uitat cît de frumoasă era, spuse el în şoaptă. Încerc să nu mă gîndesc la asta. India dădu din cap, ştiind cît de greu îi venea, dar trebuia să treacă şi peste asta. Se întreba dacă va renunţa vreodată la portretul Serenei de pe şemineu sau îl va lăsa acolo pentru totdeauna. Dădea impresia că controla întreg spaţiul, aşa cum fusese şi cînd trăia. Apoi Paul intră într-o încăpere mai mică, cu pereţii lambrisaţi, unde îşi lăsă servieta; India îl urmă. Începuse să se întrebe dacă nu cumva era în plus, dacă n-ar fi fost mai bine să-l lase singur.

– Vrei să plec? îl întrebă încet şi fu surprinsă cînd el o privi dezamăgit şi puţin rănit.

– Aşa de repede? Nu mai poţi sta, India? Sau trebuie să te întorci la copii?

– Nu, totul e în ordine. Doar că nu vreau să te deranjez.

– Am nevoie de tine. Vrei să bei ceva?

– N-ar trebui. Sînt cu mașina.

– Îmi pare rău, spuse el, așezîndu-se într-un fotoliu confortabil, plasat în fața căminului de marmură. Întreaga încăpere era capitonată cu catifea de un albastru închis, iar deasupra căminului atîrna un Renoir. Ar trebui să iau un șofer pentru tine cînd vii în oraș. Sau aș putea să te duc eu uneori, dacă dorești.

– Nu mă deranjează să conduc mașina, zise ea zîmbind, recunoscătoare pentru grija ce i-o purta. Paul își pregăti un whisky slab cu apă minerală, India acceptă o Coca-cola. Frumos apartament, spuse ea cu o voce egală.

– Serena s-a ocupat de tot, oftă el, privind-o și constatînd din nou cît de frumoasă era. Arăta chiar mai bine decît își amintea el.

India se așeză pe canapea, încrucișîndu-și picioarele frumoase. El își aminti de vara trecută, cînd stătuseră de vorbă ore în șir pe *Steaua de Mare*.

– Serena era deosebit de talentată. Nu cred că exista ceva la care să nu se priceapă. Uneori era greu de trăit cu ea. India îi dădu dreptate. Interioarele exprimau eleganță, personalitate, bun-gust. Nu știu ce o să fac cu locul ăsta, oftă el. Cred că ar trebui să împachetez și să-l vînd.

– Nu știu dacă e bine, spuse India, sorbind din Coca-cola. Este un apartament minunat. Poate ar trebui doar să schimbi aranjamentul.

Paul chicoti la această sugestie.

– Serena m-ar fi omorît dacă aş fi făcut aşa ceva. Spunea că dacă pune ea ceva, undeva, Dumnezeu o îndrumă. Făcea scandal dacă mutam o scrumieră. Cred că ai dreptate. Ar trebui să-l mai „adaptez" puţin pentru mine. Acum se simte prea mult mîna ei. Uitasem asta pînă am intrat aici.

Serena nu se atinsese de nimic pe iaht, acolo era lumea lui Paul. De aceea îi şi fusese mai uşor să stea acolo. Amintirile erau mai puţine şi mai mute. Aici, Serena se afla peste tot.

– Şi tu? o întrebă el. Ai de gînd să-ţi redecorezi casa din Westport ca să ţi-l scoţi pe Doug din minte? Şi-a luat multe lucruri?

Discutaseră despre asta. Doug luase foarte puţine lucruri cu el, – calculatorul şi cîteva amintiri din colegiu. Nu voiau să-i întristeze pe copii şi mai mult.

– Nu a luat prea multe. Şi cred că i-aş enerva pe copii dacă aş începe să fac modificări. Şi aşa trebuie să se adapteze la atîtea. Paul ştia că-i sugerase să „mute" cîteva lucruri în loc să-i spună să scape de ele. Nu era genul ei şi ştia că nu se cade ca ea să-i spună ce să facă cu apartamentul. Îi aprecia bunul simţ. În toate acele luni în care discutaseră la telefon, nu se simţise niciodată bruscat.

– Ai de gînd să aduci aici iahtul?

El o privi gînditor şi răspunse:

– Nu m-am hotărît încă. Depinde de cît timp voi sta aici; încă nu m-am gîndit la asta. Rămîne de văzut cum merg treburile. O privi, iar ea presupuse că se referea la afacerile lui. Mă gîndeam să-l duc în Caraibe pentru o vreme. Poate în aprilie. În aprilie este frumos în parte aceea a lumii. Ai fost vreodată acolo?

– Este unul din puţinele locuri în care n-am fost, rîse ea. N-au existat războaie pe-acolo.

– Au fost în Grenada, o tachină el.

– L-am pierdut pe acela.

– Poate că dacă aduc iahtul în Antigua, ai putea veni cu copiii pentru cîteva zile sau în vacanţă.

– Le-ar face plăcere, spuse ea încîntată. Apoi îl surprinse privind trist o fotografie a Serenei şi i se făcu milă de el. Ţi-e foame? îl întrebă ea, încercînd să-i abată gîndurile. Vrei să-ţi pregătesc ceva? Mă pricep la omlete sau la sandvişuri cu unt de arahide.

– Mi-ar plăcea untul de arahide. El zîmbi, ghicind mica ei diversiune, şi îi fu recunoscător. Din păcate, în apartament părea că domneşte parfumul Serenei. Îmi place untul de arahide, cu măsline şi banane. Rîse văzîndu-i expresia.

– Este dezgustător! Să nu-i pomeneşti lui Sam despre asta. Ai unt de arahide? Pregătesc eu.

– Nu cred că sînt prea multe aici, dar putem căuta. Nu ştia ce putea găsi în frigider, dar cel puţin în bucătărie nu va mai fi copleşit de amintiri. Serena nu intra niciodată acolo. Ei mîncau la restaurante, angajau un bucătar cînd era cazul sau gătea Paul pentru ea. În unsprezece ani, nu-i pregătise niciodată cina şi se mîndrise cu asta.

India îl urmă în sufragerie, unde se găsea o masă imensă, apoi într-o bucătărie simplă din granit negru. Semăna cu o bucătărie din *Architectural Digest*, şi era sigură că cei de la revistă o fotografiaseră. Nu găsiră decît cîteva antreuri congelate lăsate de vreun bucătar şi cîteva sticle cu apă

minerală. Se pare că o să ai un mic dejun interesant mîine dimineață.

– N-am spus nimănui că mă întorc şi secretara mea nu s-a gîndit că o să stau aici. Mi-a spus că o să-mi facă o rezervare la Carlyle. O să încerc mîine. O privi pe India cu o expresie ciudată, iar ea îi zîmbi. Îmi pare rău că n-am ce să-ți ofer.

– Nu mi-e foame, m-am gîndit că poate ție ți-e foame, apoi se uită la ceas. Probabil că eşti extenuat.

– Nu chiar. Mă simt bine cu tine. Gîndul că va rămîne singur cu amintirile lui şi ale Serenei îl speria. Ştia că hainele Serenei se mai aflau în dulapul ei şi îi era groază să le vadă. Va trebui să parcurgă încăperea... pentru a ajunge la propriul dulap. Ştia că va vedea acolo papucii ei, rochiile, genţile. Fusese extrem de ordonată cu garderoba ei.

– Spune-mi cînd trebuie să te întorci la Westport. Nu voia s-o ştie pe drum prea tîrziu. Era periculos să conducă singură, dar nici nu dorea s-o lase să plece. După luni de conversaţie cu ea, ar fi vrut s-o simtă aproape, dar nu ştia cum să i-o spună. Iar în spaţiul acela, i se părea nepotrivit să-i înconjoare umerii cu braţul.

Vorbiră despre copii şi despre şedinţa lui de a doua zi. Îi explică despre ce era vorba şi o puse la curent cu afacerile lui. Apoi o întrebă dacă mai avea vreo veste de la Raoul. Nu mai vorbise despre el de multă vreme, iar acesta n-o mai sunase. Nu o deranja, deoarece nu dorea să-i lase singuri pe copii în asemenea momente. Divorţul era greu de acceptat la vîrsta lor şi ea dorea să-i ajute să se adapteze la situaţie.

Discutară îndelung, apoi el se uită la ceas şi-i spuse că

era bine să plece. Era deja trecut de miezul nopții. În timp ce o conducea spre ușă, părea un copil care-și pierdea cel mai bun prieten și, pentru o clipă, India regretă că trebuia să plece.

– Totul va fi în ordine? îl întrebă grijulie, uitînd pentru moment că el parcursese jumătate din lume fără ea.

– Sper.

– Dacă ai probleme, sună-mă la orice oră.

– Mulțumesc, zise el tandru, apoi avu o ezitare, de parcă ar fi vrut să-i mai spună ceva. Mă simt bine să mă aflu aici, continuă el, privind-o, și nu se referea la apartament.

– Mă simt bine cu tine, zîmbi ea.

Paul o conduse pînă la mașină, spunîndu-i că o va suna a doua zi după ședință.

– Ești de acord să luăm cina mîine seară la șapte și jumătate? o întrebă el.

– E minunat. Cum să mă îmbrac pentru Daniel?

– Nu prea elegant. Drăguț. Era ceva ce i-ar fi spus Serenei, iar India înțelese. Taior negru, pantofi eleganți și cercei cu perle. Te sun eu.

– Ai grijă... să dormi... spuse ea și apăsă pe accelerație. Era minunat că Paul se afla acolo. Se simțea tentată să dea frîu liber imaginației, dar știa că nu ar face bine. Deschise radioul și începu să fredoneze, gîndindu-se la cina de a doua zi.

21

A doua zi dimineață, la ora șapte, Paul o sună și îi spuse că avusese o noapte îngrozitoare și că se va muta la Carlyle.

– Îmi pare rău. O să fii obosit la ședință.

– A fost îngrozitor, mărturisi el, mai rău decît îmi închipuiam. Cred că nu trebuia să încerc să stau aici. Aproape că plîngea.

– Poate că pînă la urmă o să faci niște modificări. Îi făcea bine să stea de vorbă cu el la telefon și se simți mai vitează.

– Nu știu ce să fac, probabil o să vînd totul. Dar ea știa că nu era pregătit nici pentru asta. Ne întîlnim la Carlyle diseară. La ora șapte, la barul Bemelmans. Am putea bea ceva înainte să trecem strada la Daniel.

– Bine, o să fiu acolo. Apropo, ce faci cu micul dejun? Nu te poți duce la lucru cu stomacul gol.

Grija ei îl făcu să zîmbească. Nimeni nu-i mai purtase de grijă de ani de zile. Nici chiar Serena. În ceea ce o privea,

el putea să moară de foame. Serena nu mînca niciodată dimineaţa şi gîndea că nici el nu avea nevoie.

– O să mănînc ceva la birou. Au acolo bucătărie. Sînt sigur că îmi vor putea face ceva de mîncare, măcar o ceaşcă de cafea. O să ajung acolo devreme. Ar fi plecat oriunde, doar să iasă din apartament. Nu ştiu dacă o să mai pot reveni aici, spuse el cu o voce sugrumată.

– O să fie bine, îl asigură ea. Fusese greu pentru el şi pe *Steaua de Mare*. Întorcîndu-se în apartamentul în care locuise împreună cu soţia lui, durerea reînviase şi mai puternic.

– Mulţumesc pentru aseară, spuse el. Apoi, auzind nişte zgomote ciudate şi un lătrat de cîine, întrebă: unde eşti? Parcă ai fi la ospiciu.

– Aşa şi este. India zîmbi. Pregătesc micul dejun pentru copii şi căţelul a înnebunit. Lui Paul îi plăcu zgomotul pe care-l auzea. I se părea prietenos.

– Ce face Sam?

– E flămînd. India zîmbi.

– Du-te să-i hrăneşti. Te sun eu mai tîrziu.

India fu plecată de acasă toată după-amiaza şi reveni după ce-i luă pe copii de la şcoală. Dăduse peste Gail, care-i spusese că Doug îşi petrecuse week-end-ul cu prietena lui şi cu copiii acesteia. India constată surprinsă că o deranja acest fapt. În fond, avea dreptul să facă ce vrea, dar nu erau despărţiţi decît de două luni. Iar ea nu avea pe nimeni. Cu excepţia lui Paul. Dar asta era altceva. Nu-i spuse lui Gail nimic despre el.

Femeia care urma să stea cu copiii sosi la ora cinci, în timp ce India se îmbrăca. Copiii protestară văzînd-o gata de plecare.

– De ce pleci iar? se smiorcăi Sam, cînd îl sărută. Ai fost plecată şi aseară.

– Am prieteni în oraş. Ne vedem mîine dimineaţă. Ştia că el ar fi vrut s-o întrebe cine erau acei prieteni, dar ea plecă înainte ca el s-o poată face. Nu avea de gînd să-i spună. Nu era treaba lor. Şi nici nu voia să-i alerteze. Erau deja afectaţi de faptul că Doug avea o iubită.

Drumul fu foarte aglomerat şi ajunse cu zece minute întîrziere. Îmbrăcase taiorul ei negru, nişte pantofi noi, iar părul şi-l strînsese iar într-un coc pe ceafă; purta singura ei pereche de cercei cu perle. Era o nouă experienţă pentru ea, această cină într-un local elegant. Paul repetase oferta de a-i trimite un şofer, dar faptul de a fi luată de o limuzină i-ar fi surprins pe copii. Ar fi crezut cu toţii că ieşea cu un star de cinema sau cu un traficant de droguri. Era mult mai simplu să şofeze ea.

– Eşti frumoasă, spuse Paul zîmbind cînd o văzu. Arăta obosit. Fusese o zi lungă pentru el şi încă mai era încordat. Ce-ai făcut azi? o întrebă în timp ce se aşezau. Sper că nu ai fost la fel de ocupată ca mine. Am uitat ce obositor este să munceşti.

– Am făcut doar nişte cumpărături şi am luat copiii de la şcoală. Îi povesti ceea ce-i spusese Gail despre Doug, iar el ridică o sprînceană.

– N-a pierdut timpul. Era mulţumit: însemna că nu o va mai sîcîi pe India.

– Cum a fost şedinţa de consiliu? îl întrebă India.

– Interesantă. Am vorbit şi cu fiul meu. Mai aşteaptă încă un copil. E semn bun. Întotdeauna am considerat naşterea

unui copil un semn de încredere în viitor. Poate că la vîrsta lor nu mai fac atîta filozofie.

India îşi zise că nu arăta a bunic. Acum, însă, părea obosit.

– Cred că ai procedat bine că te-ai mutat aici, spuse ea.

– N-aş fi putut îndura încă o noapte acolo. Am avut iar visurile alea... în care îmi spune că ar fi trebuit să mă prăbuşesc o dată cu ea.

– N-ar fi spus niciodată aşa ceva. Ştii foarte bine. Glasul Indiei era ferm.

– Acum ai vorbit ca Serena. Detesta să mă audă plîngîndu-mi de milă şi mă făcea de două parale. Aşa că ai dreptate, ca de obicei. Singurul lucru în legătură cu care nu avusese dreptate fusese căsătoria ei. Trebuia să-şi fi spus punctul de vedere cu mult timp în urmă şi să îl lase să plece. Dar fără sprijinul material al lui Doug ştia că ea nu ar fi făcut faţă.

Terminară băuturile şi plecară la Daniel. Fură conduşi la o masă aşezată discret, într-un colţ. India înţelese că Paul fusese de multe ori acolo. Şeful de sală părea surprins de prezenţa Indiei.

– Toată lumea se întreabă cine eşti, zîmbi Paul. Arăţi ca un manechin în taiorul ăsta. Îmi place şi cum ţi-ai aranjat părul, îţi stă bine. Îşi aminti ce bine îi stătea şi cu părul lăsat liber, atunci cînd venise pe iaht. Se simţiseră atît de bine împreună cu Sam. De-abia aştepta să-i primească din nou pe vas. Se hotărîse să aducă iahtul, prin Atlantic, la Antigua. Intenţiona să-i sugereze Indiei să vină cu copiii să petreacă Paştele pe iaht.

Pentru început comandară homari, apoi carne de porumbel pentru ea, un antricot pentru el, salată de andive şi sufleu ca desert.

În timp ce chelnerul turna vinul în pahare, Paul îi făcu propunerea de a petrece Paştele pe iaht, în Antigua.

– Poate ar trebui să inviţi pe altcineva? zise ea, modestă. Noi sîntem mulţi, iar copiii te vor înnebuni.

– Nu şi dacă seamănă cu Sam. Îi putem instala pe toţi patru în două cabine şi rămîne loc şi pentru oaspeţi. Mă gîndeam să-l invit şi pe Sean, dar el nu este un bun înotător, în plus, soţia lui este gravidă şi nu cred că ar accepta să vină. Dar pot să-i întreb. Copiii tăi s-ar putea juca cu ai lor, deşi sînt cam mici. Sam şi cu mine ne-am ocupa de navigaţie, în timp ce voi aţi putea juca zaruri sau orice altceva.

O privi sperînd că India va fi de acord. Era o invitaţie tentantă, iar Doug îi spusese deja că are alte planuri pentru vacanţă. Urma să meargă la Disney World, împreună cu noua lui prietenă şi cu copiii acesteia; copiii lor se simţiseră frustraţi că nu fuseseră invitaţi şi ei. Dar, după cum spusese şi Gail, aşa se purtau bărbaţii divorţaţi. Mulţi taţi îşi pierdeau interesul pentru propriii copii atunci cînd îşi găseau o iubită.

– Vorbeşti serios, Paul? îl întrebă India. Nu eşti obligat să faci un asemenea gest.

– Dar vreau să-l fac. Îşi dădea seama că trebuiau să se adapteze cu toţii la noua situaţie. Erau multe lucruri de reglat, în acele zile, între ei doi. Aseară se confruntase din nou cu trecutul şi hotărîse să schimbe lucrurile. Dacă te temi, poţi sta în cabină şi vorbim la telefon.

– Poate ar trebui să ies chiar acum şi să te sun de la telefonul public.

– N-o să răspund, replică el serios.

– De ce? întrebă India surprinsă, în timp ce el o privi cu o expresie ciudată.

– Am o întîlnire. Prima după mulți ani. Am multe de învățat. Mi-e teamă că nu voi reuși să mă descurc. Părea vulnerabil în timp ce rostea aceste cuvinte și India îi răspunse aproape în șoaptă:

– Asta este o întîlnire? Credeam că sîntem doar prieteni. Se simțea derutată.

– Nu putem fi și una, și alta? Paul nu venise la New York numai pentru afaceri, deși nu-i spusese asta. După ce vorbise cu ea la telefon mai mult de șase luni, simțise nevoia să o vadă.

– Cred că putem, spuse ea, devenind brusc neliniștită.

– Vezi că ți se varsă supa, îi atrase Paul atenția. India fusese luată pe nepregătite. Dacă vrei să mai ieși cu mine în oraș, te rog nu păta fața de masă cu supă. Se sprijini de spătar și o privi, în timp ce ea punea lingura în farfurie.

– Nu cred că înțeleg ce vrei să spui. Nici nu voia. Nu dorea ca el să facă schimbări în viața lor. Acceptase faptul că sînt doar prieteni înainte să o părăsească Doug. Stătuse într-o cabină telefonică și înghețase cînd Paul îi spusese că el nu voia să fie luminița de la capătul tunelului ei. Și, dacă așa stăteau lucrurile, cum putea fi asta o întîlnire? Mă sperii Paul, nu mai știu ce să cred.

Paul nu-și putu reține un zîmbet. Era atît de frumoasă, și de tînără, și de naivă. Nici ea nu mai fusese la vreo întîlnire de foarte multă vreme. Trecuseră douăzeci de ani de cînd îl întîlnise pe Doug în Trupele pentru Pace.

– Chiar așa, India? N-aș vrea să te sperii. Vorbești serios?

– Un pic. Credeam că noi sîntem doar prieteni. Asta ai spus tu... de Crăciun...

– Aşa am spus eu? Asta a fost demult. Apoi îşi aminti. Atunci chiar crezuse ceea ce spusese. Dar trecuseră trei luni. Durerea pentru moartea Serenei nu mai era atît de puternică. Iar Doug o părăsise pe India. Nu ştiu ce am spus, dar probabil că am vorbit prostii. India îşi simţi inima bătînd mai tare. Am greşit spunîndu-ţi că nu pot fi luminiţa de la capătul tunelului tău. India îl privi, incapabilă să-şi dea seama de ce îşi schimbase părerea. Paul îi luă mîna. Uneori mă simt speriat... şi trist... mi-e dor de Serena... şi spun lucruri pe care cred că n-ar trebui să le spun. Oare de data asta vorbea serios? India simţi că ochii i se umplură de lacrimi. Nu voia să facă ceva ce le-ar putea periclita relaţia. Nu dorea să-l piardă. Iar dacă lucrurile mergeau prea departe, s-ar fi putut ca el să regrete şi să se refugieze din nou pe iahtul lui.

– Cred că nu ştii ce faci, spuse ea, în timp ce el îi ştergea ochii cu şervetul.

– S-ar putea să ai dreptate. Dar lasă-mă să constat eu lucrul ăsta; nu te mai frămînta atîta. Ai încredere în mine, India. Hai să încercăm să înţelegem ce se întîmplă cu noi.

India închise ochii şi încuviinţă dînd din cap. Cînd îi deschise, îl văzu zîmbind. Paul savura acum plăcerea unui nou început. Apoi îi povesti păţanii de pe iaht. O femeie se încurcase cu căpitanul lui, alta lăsase hublourile deschise în cabina ei şi fuseseră pe punctul să se scufunde. Pe India o trecură fiorii.

– O să-mi amintesc să nu fac asta.

– O să-ţi amintesc eu. Este foarte neplăcut cînd te răstorni, iar covorul este un aşternut foarte incomod. India asculta cu ochii mari de uimire. Ştia puţine lucruri despre vase. Ştii, continuă el, *Steaua de Mare* este aşa de bine

construită, încît nu ne-am răsturnat decît o singură dată. Cu gura întredeschisă, privindu-l temătoare, India înţelese ce făcea el.

– Glumeşti pe seama mea, Paul. Profiţi că nu ştiu nimic despre navigaţie.

– Credeam că o să fii impresionată. De fapt, vasul se descurcă foarte bine în asemenea situaţii, se roteşte în jurul axei sale şi îşi revine ca un hopa-mitică. Nu trebuie decît să uscăm velele. O să-ţi arăt.

– Gata cu Antigua! spuse ea pe un ton categoric. Spune-i poveştile astea lui Sam. El nu o să le creadă.

– S-ar putea să le creadă. Ochii lui Paul luciră. Îi făcea plăcere să fie cu ea, să mănînce împreună; şi îi plăcea şi vinul. Se distra cum nu se mai distrase de multă vreme. Pot fi foarte convingător.

– Da, poţi, spuse ea cu un zîmbet timid. Îi plăcea umorul lui şi se simţea bine cu el.

Petrecură o seară minunată. După cină o porniră pe jos spre Carlyle. Era încă devreme şi el o invită să urce cîteva minute înainte de a pleca spre Westport. Mai avea timp. Femeia fusese de acord să stea cu copiii atît timp cît avea să lipsească India.

– Apartamentul meu nu-i rău, dar nici ca la Versailles, se scuză el. Cred că aparţine cuiva care îl închiriază pentru cîteva luni. În lift, Paul îi vorbi iar despre *Steaua de Mare* şi despre ce să se aştepte în Antigua. Îi spuse că puteau vizita şi alte insule. De fapt, puteau face orice ar dori ea.

Liftul opri la etajul nouă, iar el o conduse într-o încăpere mare, confortabilă, decorată agreabil. Îi oferi un pahar cu vin, dar India îi aminti că avea un drum de făcut.

India se aşeză pe canapea şi Paul veni lîngă ea. Îi mai vorbi o vreme despre iaht, apoi se opri şi o privi. Pe India o

trecu un fior asemeni celui pe care îl simţise cînd îl văzuse prima dată. Bărbatul ăsta are ceva irezistibil, îşi zise.

– Nu-mi vine să cred că sîntem aici, spuse el. Mă aştept să mă trezesc din clipă în clipă pe iaht şi să aud pe cineva spunîndu-mi că m-ai sunat tu.

– Este ciudat, nu? Ea zîmbi, amintindu-şi de convorbirile lor telefonice, de toate cîte îşi spuseseră. Îşi aminti de cîte ori îl sunase din cabine telefonice îngheţate înainte să plece Doug şi rîse. Credeam că o să mă aleg cu degerături. Purtase la ea fişicuri de mărunţiş luni de zile ca să-l poată suna oricînd.

– Am trecut amîndoi prin momente grele, spuse el încet, gîndindu-se la tot ce se întîmplase. Apoi se aplecă uşor, o luă în braţe şi o sărută. Cînd India îi simţi buzele apăsîndu-i gura, află dintr-o dată răspunsurile la toate întrebările ei. Trecu o vreme pînă Paul reîncepu să vorbească. Vocea îi era joasă, răguşită: Cred că m-am îndrăgostit de tine, India, îi şopti el. Şi ea care crezuse că asta nu se va întîmpla niciodată.

– Am încercat din răsputeri să nu-ţi spun cît te iubesc, spuse India.

– Şi eu la fel, replică el calm, ţinînd-o strîns. Ştiam de multă vreme, dar mi-a fost teamă că nu eram eu ceea ce ţi-ai dori tu.

– Eu m-am gîndit... Mi-a fost teamă... Era aşa de sigură că nu avea nici o şansă. Nici nu îndrăznise să spere, dar nu-i spuse asta. El o sărută iar şi o strînse cu atîta putere încît îşi pierdu suflul. Apoi, fără o vorbă, el se ridică şi o conduse în dormitor.

– O să fac doar ceea ce vrei tu, spuse el privind-o îngrijorat, conştient că, cu acest singur gest lăsa în urmă o

viaţă şi intra în alta dacă ea accepta. O iubea mai mult decît crezuse. Dacă vrei să te întorci la Westport, n-am nimic împotrivă... O să înţeleg. India clătină din cap. Acum nu mai voia să meargă nicăieri fără el. Îşi dorise acest lucru de mult. Se luptase cumplit cu sentimentele acestea, fusese tot timpul lîngă el şi-l sunase din cabine telefonice reci ca nişte igluuri.

– Te iubesc, Paul.

Paul stinse lumina, o întinse pe pat şi începu s-o mîngîie. Ea îi răspunse la mîngîieri, mîngîindu-l la rîndul ei. O dezbrăcă, apoi se aruncară unul în braţele celuilalt flămînzi de dragoste.

– Eşti atît de frumoasă, şopti el, în timp ce India se lipi de trupul lui şi-l cuprinse cu braţele.

Se atinseră, se înlănţuiră şi urcară pînă la cer, descoperind împreună ceea ce căutaseră. Parcă s-ar fi născut din nou amîndoi. Se agăţau de viaţă şi de speranţă, dînd uitării visele rele în care încetaseră să mai creadă.

Rămaseră întinşi, unul lîngă celălalt, multă vreme, apoi el o sărută iar, şi în clipa următoare ea adormi. Paul o privi o vreme, apoi adormi şi el.

Soarele răsărea cînd se treziră. Făcură dragoste din nou şi India rămase în braţele lui, mărturisind că nu ştiuse niciodată că putea fi atît de bine.

Paul zîmbi, încă minunîndu-se de ceea ce li se întîmplase. Ea era tot ce-şi dorise el cu disperare şi nu-şi permisese niciodată să creadă că va avea în lunile în care vorbiseră la telefon.

Nu te mai las să pleci, spuse el fericit. Va trebui să vii cu mine peste tot ... la lucru... pe iaht... nu mai pot trăi fără tine.

– Va trebui să poţi, zîmbi ea şmechereşte. Trebuie să

mă întorc la Westport. El gemu auzind că trebuie să plece chiar şi numai pentru cîteva ore.

– Te poţi întoarce diseară? o întrebă el, înainte să-i dea drumul din braţe.

Era greu să-i lase pe copii singuri pentru a treia oară consecutiv şi îi propuse cu prudenţă:

– Ce-ar fi să vii tu la Westport?

– Şi cum facem cu copiii?

– O să mă gîndesc eu la ceva... Poţi să dormi cu Sam.

– Va fi foarte interesant. El rîse, iar ea se retrase încet din braţele lui, încă uimită de ceea ce i se întîmplase.

Paul o privi traversînd camera, dar nu-i mai spuse că era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Ar fi fost o lipsă de respect faţă de Serena. India, însă, îi oferise ceea ce nu găsise la Serena. Serena fascina prin faptul că nu se dăruia total nimănui, nici măcar lui, după atîţia ani. Mereu păstra ceva pentru ea, ca şi cum ar fi vrut să-i dovedească că el nu va putea să o posede niciodată. Diferenţa era că India i se dăruise complet. I se dăruise cu toată căldura şi vulnerabilitatea. Se simţea sigur cu ea, iar împreună atinseseră extazul care îl mulţumise pe de-a-ntregul.

Făcură duş şi India îşi spuse că avusese dreptate persoana care-i spusese că este indecent de frumos. Cînd India se aşeză la volan, o privi şi spuse cu voce gravă:

– Ai grijă... Te iubesc, India. Ea se întinse puţin şi îl sărută. Părul blond îi cădea pe umeri.

– Şi eu te iubesc. Sună-mă ca să-ţi spun cum ajungi la Westport.

El o privi îndepărtîndu-se. Apoi, cînd intră în hotel, se simţi o clipă vinovat amintindu-şi de Serena.

22

Paul ajunse la Westport în seara aceea pentru a lua cina cu familia Indiei. Era prima dată cînd îi întîlnea pe toți copiii și îi găsi foarte simpatici.

Sam îl întîmpină încîntat. Paul și Jason avură cu el o conversație foarte matură în legătură cu navigația. Aimee cochetă cu el; era foarte frumoasă și semăna mult cu mama ei. Doar Jessica părea să aibă rezerve față de el și, imediat după cină, urcă în camera ei ca să-și facă temele.

– Ai trecut cu bine examenul, spuse India cu un zîmbet, așezîndu-se în camera de zi. Jason a spus că ești grozav. Aimee te consideră de treabă. Iar Sam te iubește.

– În schimb Jessica mă urăște, constată el.

– Nu. N-a spus nimic, și asta înseamnă că nu te urăște. Dacă te-ar urî, ar spune-o.

– Asta mă mai liniștește, glumi el. Erau niște copii drăguți și binecrescuți. Conversația pe timpul mesei fusese plină de spirit.

După ce copiii se culcară, urcară în vîrful picioarelor la etaj. India încuie uşa de la dormitor şi făcură grăbiţi dragoste. Paul nu prea se simţi în apele lui.

– Eşti sigură că nu avem probleme?

– Uşa este încuiată, iar ei dorm buştean.

– Inocenţa copiilor, şopti el. Nu vom putea să-i păcălim multă vreme. Pot să rămîn peste noapte?

– Acum, nu. Avem nevoie de timp. Sînt deja supăraţi din cauza iubitei lui Doug. Îşi vor petrece week-end-ul cu ea. Paul se gîndi că apăruse pe scenă într-un rol secundar. Perspectiva de a conduce maşina la ora patru dimineaţa nu-l prea încînta.

Rămase pînă la ora şase şi dormi iepureşte. Visă avioane, dar n-o mai visă pe Serena. India îi promise că va veni în oraş în aceeaşi seară, însă Paul înţelese că nu va fi uşor. Distanţa şi lipsa de somn îl vor epuiza. Dar India merita efortul.

Urma să se întîlnească cu Sean joi seara. Copiii Indiei plecau în week-end la tatăl lor. India urma să vină la Carlyle şi să stea cu el. Perspectiva navetei la Westport din două în două nopţi i se părea cam complicată. Îşi zise zîmbind că, la vîrsta lui, legătura cu o femeie care avea patru copii, un cîine şi o casă la Connecticut putea fi o provocare. Dar ea era şi cea mai atrăgătoare femeie cu care făcuse dragoste vreodată.

La ora patru, cînd plecă de la birou ca să-şi facă un masaj şi să tragă un pui de somn, era epuizat. Seara, cînd ieşiră să ia cina, abia de-şi revenise.

– Ce fac copiii? o întrebă îngrijorat. Au spus ceva? Au auzit cînd am plecat azi-dimineaţă?

– Bineînțeles că nu.

Cînd se întoarseră la hotel, erau amîndoi atît de obosiți încît adormiră la televizor. India se trezi la șapte dimineața.

– Vai, Dumnezeule! țipă ea cînd văzu cît e ceasul. Supraveghetoarea o să mă omoare! I-am spus că mă întorc la miezul nopții. Puse mîna pe receptor și spuse o poveste complicată despre o prietenă care avusese un accident și cu care fusese la urgență toată noaptea. Apoi o sună pe Gail și o întrebă dacă putea să-i ducă ea pe copii la școală. Gail o asigură că nu e nici o problemă. Rămaseră în pat și făcură dragoste cu pasiune.

Apoi Paul comandă de mîncare pentru amîndoi la room service.

– Te-ai gîndit vreodată să-ți iei un apartament în oraș? o întrebă el grijuliu, în timp ce ea citea *Wall Street Journal*. Întotdeauna îl citea dimineața după ce pleca Doug la serviciu.

– Doug mi-a spus că o să ne mutăm după ce merge Sam la colegiu.

– S-ar putea să nu trăiesc atîta, zise Paul, iar ea îl privi cu atenție peste ziar.

– Probabil că îți este greu. India își dădea seama că Paul s-ar putea să obosească cu timpul.

– Nu încă. Dar îmi va fi. Iar tu nu poți face la nesfîrșit naveta New York – Westport. Nu-i plăcea să o știe pe drum la patru dimineața. Bine că nu ningea. Cel puțin deocamdată.

– Mai sînt doar trei luni de școală, spuse ea practică.

Nici unul din ei nu voia să înfrunte pentru moment realitatea. Relația lor evoluase rapid de la debut la maturitate. Paul era conștient de grijile ei. Trecuse multă vreme de cînd avusese și el astfel de probleme cu Sean. Își mai aminti că Sean nu prea acceptase legăturile lui. Urîse toate femeile cu

care se împrietenise. Paul o întîlnise pe Serena cînd Sean era în colegiu şi nu o plăcuse nici pe ea. Îi trebuiseră cîţiva ani pînă să o accepte. Gîndindu-se la fiul lui, Paul îşi aminti că urma să ia cina cu el în seara aceea. Asta însemna că nu va mai merge la Westport, dar India va veni să-şi petreacă week-end-ul în oraş.

Luară împreună micul dejun şi se îmbrăcară. Ieşiră împreună.

– Cred că am înnebunit, dar te iubesc, spuse el, convins. Şi, uitîndu-se după ea la plecare, se străduí să nu se mai gîndească la Serena. Întotdeauna îi era greu cînd se despărţea de India. Alături de ea nu îl mai chinuiau gîndurile.

La cină îi vorbi lui Sean despre India. Constată cu surprindere că fiul lui, deloc entuziasmat, era mai degrabă grijuliu, aproape patern.

– Nu este prea curînd, tată?

– Să mă întîlnesc cu ea? Paul fu surprins de reacţia lui. Chiar după ce o acceptase, Sean nu se dădea în vînt după Serena. Întotdeauna o considerase superficială. Dar India era liniştită, discretă, distinsă, la locul ei. Sean însă n-o întîlnise, aşa că n-avea de unde să ştie.

– Au trecut doar şase luni şi tu ai iubit-o mult pe Serena.

– Am iubit-o şi o mai iubesc. Dar nu crezi că am şi eu dreptul să fiu cu cineva? Era o întrebare cinstită şi cerea un răspuns cinstit.

– De ce? La vîrsta ta nu e nevoie să te mai căsătoreşti.

– Cine a vorbit de căsătorie? Paul tresări la cuvintele lui Sean. Reflectase la acest aspect chiar în dimineaţa aceea, cînd se gîndise că va trebui să tot facă drumuri la Westport. Nu putea continua aşa.

– Dacă nu vrei să te căsătorești, de ce te mai întîlnești cu ea? Mai mult, tu ai *Steaua de Mare*. Băiatului i se părea suficient. Paul nu fu deloc încîntat că fiul lui îl considera la cincizeci și șapte de ani prea bătrîn ca să se mai întîlnească cu cineva.

– Credeam că te interesează viața mea. Aș vrea să o întîlnești într-o bună zi.

– Dacă nu ai de gînd să te însori cu ea, tată, n-am de ce să o întîlnesc, spuse Sean, creînd astfel o situație imposibilă. Dacă Paul îi făcea cunoștință cu India, însemna că avea de gînd să se căsătorească.

Și, ca să schimbe subiectul, Paul îi povesti despre reportajele Indiei.

– Grozav, spuse Sean fără să pară prea interesat. Are copii? Altă dovadă de perspicacitate din partea lui. Paul dădu vag din cap, în timp ce Sean continua să-l chestioneze.

– Cîți?

– Cîțiva. Paul rosti cuvintele cu o panică crescîndă, iar Sean observă acest lucru.

– Cîți anume? repetă el întrebarea.

– Patru.

– Sînt mici?

– De la nouă la paisprezece ani, se hotărî el să răspundă. De ce să ascundă?

– Vorbești serios?

– Da!

– Ai înnebunit?

– Poate. Începuse să-și pună și el întrebarea.

– Tu nu poți să-ți suporți nepoții mai mult de zece minute.

– Ai tăi sînt mici. Şi plîng tot timpul. Ai ei nu plîng.

– Stai puţin. Vor creşte, pot ajunge la închisoare, se pot apuca de droguri, pot rămîne gravide sau poate rămîne ea. Tată, halal viaţă!

– Nu mai fi negativist. Tu nu ai păţit nimic.

– Nu ştii nici măcar jumătate din lucrurile pe care le-am făcut eu. Ştii ceva? La anii tăi nu ai nevoie de o femeie cu patru copii. De ce nu-ţi găseşti pe cineva mai în vîrstă?

– Ce zici de Georgia O'Keeffe? Este de-ajuns de bătrînă pentru gustul tău? Cred că are vreo nouăzeci de ani.

– Mi se pare că a murit, spuse Sean. Haide, fii serios. Du-te înapoi pe iaht şi odihneşte-te. Cred că treci printr-o criză a vîrstei mijlocii.

– Îţi mulţumesc pentru optimismul tău, spuse Paul sec, dar în ciuda acestei replici spusele lui Sean îl scuturaseră puţin. Era greu cu o femeie cu patru copii. Apropo, dacă eu trec printr-o criză a vîrstei mijlocii, asta înseamnă că te aştepţi să trăiesc vreo sută şi ceva de ani. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. Şi nu, nu sînt senil. Ea este o bună prietenă şi o femeie drăguţă, iar mie îmi place. Am vrut doar să ştii. Asta-i tot. Uită ce ţi-am spus.

– Nu, spuse Sean sec, răzbunîndu-se pe toate predicile pe care i le ţinuse Paul încă de pe vremea cînd era în colegiu, tu să uiţi.

Şi cu asta trecură la alte subiecte. Cînd plecară de la 21, Sean mai era încă îngrijorat. Îi comunică tatălui său că o să-l sune în week-end ca să vină să-i vadă pe copii, iar Paul nu avu curajul să-i spună că era ocupat. Îi promise doar că o să-i telefoneze dacă va pleca în week-end. Sean îşi dădu imediat seama despre ce era vorba şi, cînd ajunse acasă, îi

comunică soției că tatăl își pierduse mințile. Spre cinstea ei, aceasta avu aceeași reacție ca și Paul și-i spuse să nu mai fie cîrcotaș. Tatăl lui avea tot dreptul să facă ce voia, la care Sean răspunse că ar trebui să-și vadă de treburile ei.

În noaptea aceea, Paul avu niște vise pe care nici măcar Sean nu i le-ar fi dorit. O visă pe Serena, avioane care explodau în aer, o auzi reproșîndu-i răstit ceea ce făcuse el, apoi plîngînd în hohote pentru că-i fusese necredincios. Paul se simțea de nouăzeci de ani cînd se trezi dimineața. Ceva i se înfipsese în creier din cele spuse de Sean: dacă India rămînea gravidă? Ea îl sună la birou după-amiază și îi lăsă un mesaj că va fi la hotel la ora cinci și jumătate.

În clipa în care o văzu uită coșmarurile și avertismentele lui Sean, iar cînd o sărută, se topi pur și simplu. Făcură dragoste pînă spre ora cinei și, în final, chemară room service-ul la miezul nopții. Era cea mai fermecătoare femeie pe care o cunoscuse și, în ciuda numărului mare de copii pe care îi avea, știa că o iubește. Mai rău. Era înnebunit după ea. Iar weekend-ul petrecut împreună fu de-a dreptul fantastic.

Se plimbară prin Central Park ținîndu-se de mînă, merseră la Metropolitan și la cinema. Văzură o poveste de dragoste care se termina rău și plînseră amîndoi. Cumpărară cărți, citiră și ascultară muzică. Le plăceau aceleași lucruri, iar ea îi vorbea cu mare bucurie despre călătoria pe care aveau să o facă pe *Steaua de Mare*. India îi împărtăși toate visele și temerile ei, așa cum făcea și la telefon. Duminică după-amiază, Paul nu se împăcă cu gîndul că ea urma să plece și simți că nu va mai putea suporta încă o noapte fără ea.

Duminică noaptea fu și mai rău decît joi. Visă toată

noaptea că stătea în brațele Serenei, care îl ruga să nu o lase să moară. Se trezi pe la ora trei și plînse timp de o oră, copleșit de vinovăție. Nu se mai culcă, iar dimineața își zise că n-ar fi trebuit să-i supraviețuiască. Nu mai putea suporta să retrăiască totul. Cînd o sună pe India, vocea ei suna nespus de dulce cînd se interesă, îngrijorată, cum se simte.

Se simțea epuizat cînd plecă la serviciu. Promisese să se ducă la Westport în aceași seară, dar la ora șase o sună și-i spuse că nu va mai putea veni. Nu o putea privi în față. Mai avea nevoie de o noapte pe care să o petreacă singur, să se gîndească la Serena și la ce avea de făcut. India îi promisese că va veni ea în oraș. Avea o fată care putea să stea cu copiii peste noapte, iar acestora le spusese că se duce la o prietenă bolnavă. Dar cît de des putea face asta?

Cînd intră în hotel, Paul o aștepta. Era alb ca varul și pe India o trecu un fior de spaimă. Îi întrebă ce mîncase, dacă avea febră, iar el îi răspunse că nu are nimic.

– Nu arăți bine, dragul meu, îi spuse ea tandru, iar el se simți ca un criminal în serie. După lunile în care își împărtășiseră totul la telefon, știa ce gîndea și ce simțea ea. Credea în speranță și vise, în cinste și loialitate și în toate calitățile umane. Mai credea în finaluri fericite, și ăsta numai un sfîrșit fericit nu era. Nu putea fi. Înțelesese, în cele două zile petrecute fără ea, că încă o mai iubea pe Serena și că o va iubi mereu.

Se așeză lîngă India și cînd o privi, aceasta simți că i se oprește inima. Îi vedea părul auriu, imensii ochi albaștri care se măreau clipă de clipă și fața care devenise atît de palidă încît îl sperie.

– Cred că ştii ce vreau să-ţi spun, şopti el.

– Nu vreau să aud nimic, spuse ea răguşită. Ce s-a întîmplat?

– M-am trezit, India. Mi-a venit mintea la cap.

– Nu, nu e adevărat, spuse ea, reţinîndu-şi cu greu lacrimile, ai înnebunit. Ştia ce avea să-i spună înainte ca el să rostească vreun cuvînt, iar inima îi bătea să-i spargă pieptul. Era înspăimîntată că-l pierde. Îl aşteptase o viaţă întreagă.

– Am fost nebun cînd ţi-am spus că te iubesc. Nu te-am iubit. Am fost doar atras de tine... Aş fi vrut să fii aşa cum credeam eu. Tu eşti cea mai minunată femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Dar eu o iubesc pe Serena. Mereu o voi iubi. Ştiu asta. Nu pot merge mai departe.

– Eşti speriat. Asta e tot, spuse ea disperată.

– Abia acum intru în panică. Nu dorea să aibă responsabilitatea ei. Nu putea face asta. Ştia. Sean avusese dreptate. Era senil. India, tu ai patru copii. Ai o casă în Westport.

– Şi ce legătură are? O să-i dau spre adopţie. Glumea, dar ochii i se umplură de lacrimi. Înţelegea că el vorbea serios. Se lupta acum pentru viaţa ei, iar el nu voia s-o asculte. Te iubesc.

– Nici nu mă cunoşti. Nu sînt decît o voce la telefon. Un vis. O iluzie.

– Te cunosc, spuse ea disperată. Şi tu mă cunoşti pe mine. Nu e drept. Începu să plîngă în hohote. Paul o luă în braţe. Se simţea ca un criminal, dar ştia că trebuia s-o salveze pe ea. Pentru propria lui supravieţuire.

– Acum încă e bine. Mai tîrziu s-ar putea să fie mai

rău, spuse el înțelept. Ne vom atașa unul de celălalt și ce vom facem atunci? Serena nu mă lasă.

– Este moartă, Paul. O spuse cu blîndețe, printre lacrimi. Nu voia să-l rănească, deși el o rănise. Ea nu vrea ca tu să fii nefericit.

– Ba da. Nu vrea ca eu să fiu cu altă femeie.

– Era inteligentă, Paul. Și te-a iubit. Nu pot să cred că faci lucrul acesta. Trecuse o săptămînă. Șapte zile, și ea i se dăruise fără rezerve, iar acum pretindea că totul s-a terminat. Cu numai două zile în urmă îi spusese cît de mult o iubește. Voia ca ea să se mute în oraș. Îi plăceau copiii. Nu mai este nici o speranță?

– Nu, nu mai este. Pentru binele tău și al meu. Mă întorc pe iaht. Fiul meu are dreptate, sînt prea bătrîn pentru asta. Ai nevoie de cineva mai tînăr. Nu pot să mă descurc cu patru copii. Nu pot. Cînd era de vîrsta lor, Sean aproape că m-a înnebunit. Uitasem asta, acum îmi amintesc. Aveam atunci treizeci și șapte de ani. Acum am o sută. Nu, India, spuse el, privind-o cum plîngea. Făcea asta pentru Serena. I-o datora. O lăsase să moară singură într-un avion. N-ar fi trebuit să se întîmple așa ceva. Ar fi trebuit să fie cu ea. Acum trebuie să pleci. Se ridică și o trase în picioare. India nu se așteptase la așa ceva și nu era pregătită. Nu se gîndise niciodată că s-ar putea întîmpla. El o iubea. Știa bine asta.

– Și Antigua? îl întrebă printre lacrimi, de parcă asta ar mai fi contat. Simțea însă nevoia să se agațe de ceva. El îi smulse acest ultim fir de pai. Inima lui, viața lui, viitorul lor.

– S-o lăsăm baltă, spuse el rece. Du-te în altă parte. Cu un tip drăguț. Ce aveam eu mai bun a murit o dată cu Serena.

– Nu, n-a murit. Iubesc ce ai tu mai bun și ce ai tu mai

rău, spuse ea şi chiar credea în ce spunea, dar el nu voia s-o asculte. Nu mai voia nimic de la ea. Se terminase. India îl privi cu nişte ochi care îi sfîşiară inima.

– Ce-o să le spun copiilor?

– Spune-le ce ticălos sînt. Or să te creadă.

– Ba nu. Şi nici eu nu cred asta. Eşti doar speriat. Eşti speriat să fii fericit. Era mai adevărat decît credea ea şi chiar mai adevărat decît ar fi vrut el să o lase să creadă.

– Du-te acasă, India, spuse el şi-i deschise uşa. Du-te la copiii tăi. Ei au nevoie de tine.

– Şi tu ai nevoie de mine, spuse ea, crezînd în ce spune şi cunoscîndu-l mai bine decît el însuşi. Ai nevoie de mine mai mult decît ei. Stătea în uşă, privindu-l îndelung, hohotind deznădăjduită, după care mai spuse doar: Te iubesc.

Şi, pe cînd pleca, el închise încet uşa în urma ei şi se duse în dormitor. Se aşeză pe pat, acolo unde stătuse cu ea, şi începu să plîngă, gîndindu-se la ea. O dorea înapoi, voia să facă parte din el, dar ştia că nu putea. Era prea tîrziu pentru el. Era mort. Serena îl luase cu ea. Şi-i datora asta. Pentru că nu murise o dată cu ea. Pentru că o lăsase la nevoie. O trădase şi nu mai putea face asta încă o dată.

În timp ce el zăcea pe pat şi plîngea, India conducea înapoi spre Westport, orbită de lacrimi şi înnebunită. Nu putea crede. Nu putea accepta ce se întîmplase. Era mai rău decît Doug. Diferenţa consta în faptul că îl iubea şi ştia că şi el o iubeşte. Pierdută în gînduri, nu observă că maşina de lîngă ea îi taie faţa. Nici nu avu timp să reacţioneze. Se izbi de parapet, apoi fu aruncată pe altă bandă, în timp ce maşina se rotea nebuneşte şi în cele din urmă se opri. Simţi un gust sărat în gură şi cineva deschise portiera. Apoi leşină.

23

India o sună pe Gail după miezul nopții. Avea paisprezece copci la cap, un braţ rupt, contuzii craniene şi o lovitură în zona cervicală. Maşina era făcută praf, dar scăpase cu viaţă. Mai lovise două maşini, însă, din fericire, nimeni nu fusese rănit. Era la spitalul din Westport. India plîngea cînd îi explica lui Gail ce răni avea. O clipă se gîndise să-l sune pe Paul, dar chiar în starea ei confuză îşi zise că nu era cazul s-o facă. Nu voia ca el să se simtă vinovat. Era greşeala ei. Nu avea nici un rost să-l învinovăţească pe el.

Plîngînd în hohote, o rugă pe Gail la telefon să vină să o ia de la spital. Gail sosi după o jumătate de oră, în adidaşi şi cu o haină peste cămaşa de noapte. Îl lăsase pe Jeff cu copiii.

– Dumnezeule, India, ce s-a întîmplat?

– Nimic. Mă simt bine, spuse printre sughiţuri.

– Arăţi groaznic, spuse Gail. Era primul accident pe care-l avusese şi era unul grav. Ai băut? Vorbi în şoaptă, ca

să n-o audă cineva. Polițiștii plecaseră deja, dar mai erau asistente medicale în jurul lor.

– Nu, nu am băut, răspunse India încercînd să se ridice. Cei de la spital spuseseră că putea merge acasă, dar Gail consideră că ar trebui să mai rămînă. Nu pot să rămîn. Trebuie să mă întorc la copii. Se vor speria.

– Se vor speria şi mai rău cînd te vor vedea, spuse Gail. Dar India insistă. Voia să meargă acasă şi să moară în patul ei, cu capul sub pătură.

Plecară de la spital zece minute mai tîrziu. India avea o pătură pusă peste hainele pline de sînge şi ducea în mînă un recipient de metal în caz că ar simți nevoia să vomite, lucru pe care îl şi făcu în timp ce continua să plîngă încet.

– S-a întîmplat ceva? Te-ai certat cu Doug? Gail putea citi în ochii ei că se întîmplase ceva îngrozitor.

– Nu, totul este în ordine. Mă simt bine. Îmi pare rău.

– N-ai de ce, pentru numele lui Dumnezeu. Gail era foarte îngrijorată pentru ea. Aproape o tîrî pe scări, o puse în pat şi rămase la căpătîiul ei. Încercă să-i dea o ceaşcă cu ceai, dar India refuză. Zăcea în pat şi plîngea, pînă cînd, în cele din urmă, adormi. Cînd se treziră copiii, Gail le explică cum că mama lor avusese un mic accident, dar că acum se simțea bine. Se lovise la cap şi o durea.

– Unde este maşina? întrebă Sam, surprins că Gail era cea care le pregătea micul dejun, în cămaşă de noapte. Fata plecase cu puțin timp înainte.

– Maşina este terminată, le explică Gail în timp ce le făcea clătite. Stătuse trează toată noaptea şi arăta obosită. Pentru totdeauna, adăugă ea, iar Jason fluieră a pagubă.

– Oho! Probabil că a fost rău de tot.

– A fost, dar ea a avut noroc.

– Pot s-o văd? întrebă Aimee îngrijorată.

– Cred că ar trebui s-o lăsăm să doarmă. O veți vedea mai tîrziu, decise Gail pe un ton categoric.

Mîncară în tăcere, simțind că accidentul fusese mai grav decît le spusese Gail. Cînd plecară la școală, Gail urcă să o vadă. India mai dormea încă. Îi lăsă un bilet, promițîndu-i că se va întoarce și se duse acasă să se schimbe.

India se trezi pe la prînz și, după o luptă cu sine însăși, formă numărul lui Paul. Voia să-i audă vocea. Nici măcar nu era sigură că el va răspunde și nu intenționa să-i spună despre accident. Fu surprinsă cînd îl auzi imediat.

– Te simți bine? o întrebă el. Rămăsese treaz toată noaptea, îngrijorat pentru ea.

– Da, sînt bine. Vocea ei era slabă și somnoroasă, dar se strădui să o facă să sune normal, pentru binele lui.

– Ai ajuns cu bine acasă aseară?

– Da, minți ea, cu lacrimile șiroindu-i pe față. El își dădu seama că nu-i spunea adevărul și își aminti privirea ei disperată cînd se despărțiseră.

– Mi-a fost teamă că n-ai să poți conduce în siguranță. M-am gîndit la asta de cînd ai plecat. Dar n-am vrut să sun și să-i trezesc pe copii.

– Copiii sînt bine. Eu sînt bine. Tu ce faci? Vocea suna ciudat, dar el presupuse că și ea dormise tot atît de puțin ca și el.

– Nu prea bine, spuse el supărat. Plec diseară după iaht. Este încă în Gibraltar. Pe urmă mă duc la Antigua. Sau poate în altă parte. Încă nu m-am hotărît.

– A! spuse ea, simţindu-se şi mai rău. Sperase că el se răzgîndise. Orice era posibil. Cel puţin aşa îi plăcuse să creadă.

– India, îi dădu el lovitura de graţie. E mai bine aşa. Direct la subiect. Dar cinstit. Nu mă mai suna!

– De ce?

– O să ajungem să ne înnebunim unul pe celălalt. Trebuie să trecem peste asta. Am greşit foarte rău, foarte rău. Şi acum regret.

– Şi eu, spuse ea tristă. O durea capul îngrozitor.

– Eu sînt mai bătrîn decît tine. Trebuia să îmi dau seama. O să treci şi peste asta. Amîndoi o să trecem. El nu putea s-o uite pe Serena. Acum ştia. Şi o sacrificase pe India ca să-i facă pe plac Serenei. Oriunde ar fi fost acum, spera că e fericită. Şi mai spera că tristeţea pe care o simţea el acum era preţul pe care îl plătea pentru că nu murise o dată cu ea. Ai grijă de tine, spuse el, iar India dădu din cap, plîngînd prea tare ca să mai poată vorbi. Cîteva clipe, el aşteptă.

– Te iubesc. Vreau ca tu să ştii asta. Sună-mă cînd îţi revii.

– Mi-am revenit în cele din urmă. Şi nu te voi mai suna. Vreau să ştii asta. Nu dorea să-i dea nici o speranţă. Ar fi fost şi mai rău. Acum ştia că Serena era stăpînă pe sufletul lui pentru totdeauna. Restul nu mai conta. La revedere, spuse el blînd şi închise telefonul fără să mai aştepte răspunsul.

India auzi tonul şi puse receptorul la loc. Apoi închise ochii şi plînse, dorindu-şi să fi murit în accidentul de automobil. Ar fi fost mult mai simplu.

După-amiază, Gail veni să o vadă. I se păru că India arată şi mai rău. Nu mîncase nimic toată ziua şi refuză să înghită ceva.

– Trebuie, copilă. O să te simți și mai rău. Gail îi făcu o ceașcă de ceai, implorînd-o să o bea, iar cînd o duse în cele din urmă la gură, India se gîndi la Paul și se înecă. Nu putea nici să înghită. Uitîndu-se la ea, Gail își dădu sema. Nu știa cine era, dar știa ce se întîmplase. Este vorba de un bărbat, nu? o întrebă calmă, dar India nu-i răspunse. Nu-l lăsa să-ți facă asta, India. Nu meriți. Doug fusese destul de ticălos și nu mai avea nevoie de unul și mai rău. Totul va fi bine. Îți jur că, indiferent cine este, nu merită.

– Ba da, merită. India începu din nou să plîngă. Merită... asta-i partea proastă.

Gail nu îndrăzni s-o întrebe cine era bărbatul. India nu-i vorbise niciodată despre el. Cînd privirile lor se întîlniră, Gail își descoperi al șaselea simț. Bărbatul în cauză era mai mult ca sigur Paul Ward. Cum se întîlniseră și ce făcuseră ei rămînea pentru ea un mister. Gail își aminti că India îi spusese că se afla în Europa. Probabil că venise acasă. El îi făcuse asta. N-o mai văzuse pe India atît de deznădăjduită. Privirea aceea disperată o văzuse doar la propria ei soră, care se sinucisese pentru un băiat din vecini. Gail o găsise. Fusese tragedia vieții ei. Și, privindu-și prietena, se întreba dacă nu cumva ea dorise să moară în seara precedentă. Nici India însăși nu știa. Stătea în pat, cu ochii închiși, gîndindu-se la Paul.

24

India se însănătoşi încetul cu încetul. Copcile îi lăsaseră o cicatrice de un centimetru la baza părului, pe tîmpla stîngă. La trei săptămîni după accident, cicatricea mai era încă de un roşu intens, dar medicii o asiguraseră că, după şase luni, nu se va mai vedea. Ar fi putut fi şi mai rău. Mult mai rău. Avusese noroc. În seara accidentului fusese de gardă un specialist în chirurgie plastică şi el cususe rana. Acesta era mulţumit de felul în care arăta cînd o consultă după trei săptămîni. Braţul rupt se vindecă în patru săptămîni. Cea mai mare problemă fusese lovitura din zona cervicală, din cauza căreia trebuia să poarte un guler ortopedic. Atunci o sună Raoul. Avea un reportaj pentru ea. Era vorba de o revistă care se ocupa de un viol. Procesul promitea să fie unul deosebit şi aveau nevoie de fotografii pe parcursul desfăşurării. India ezită vreo două zile, apoi se hotărî să accepte. Avea nevoie de o schimbare în viaţa ei şi, cînd o întîlni pe femeia violată, constată că o place. Avea douăzeci

şi cinci de ani şi fusese un manechin cunoscut. Ticălosul pusese capăt carierei sale, rănind-o grav la faţă cînd încercase să o violeze, într-o seară, în Central Park, sub ameninţarea pistolului.

Reportajul dură două zile. Singurul lucru care o deranjă fu întîlnirea de la Carlyle, care-i aminti de Paul. În rest, totul decursese foarte bine. Fotografiile făcură mare vîlvă, cînd apărură în revistă după o săptămînă. Nu mai avea nici o veste de la Paul şi nici ea nu-l sunase. Habar nu avea pe unde putea fi şi încercase nici să nu se gîndească la asta. Încă nu-şi revenise. I se împliniseră toate visele, ca apoi să piardă totul. Diferenţa dintre ea şi acel manechin consta în faptul că cicatricele fetei erau vizibile, în vreme ce ale ei nu se vedeau.

Nu-i venea să creadă că nu-l mai va vedea vreodată. Abia prin luna mai se obişnui cu ideea. Ieşise din viaţa ei, cu agoniile lui şi cu propriile lui cicatrice şi amintiri despre Serena. Şi îi mai distrusese ceva în suflet, ceva care nu mai putea fi reparat. Trebuia să trăiască şi cu această amintire, adăugată la căsnicia ei ratată. Nu ştia de ce, dar o durea mai rău decît ceea ce-i făcuse Doug. Fusese rănită ca niciodată înainte, cu excepţia morţii tatălui ei. Totul intervenise într-un moment în care era vulnerabilă şi dezamăgită. Dar ea ştia că se va vindeca. Era doar o chestiune de timp. Chiar dacă va dura întreaga viaţă. Oricum nu putea face nimic. Visul dispăruse. Paul îl luase cu el, o dată cu inima şi cu iubirea pe care ea i le dăruise. Rămăsese doar cu certitudinea că el o iubise. Indiferent de ce-i spusese la sfîrşit, ea ştia că ăsta era adevărul. O iubise pentru o vreme, oricît ar fi negat.

La începutul lui mai luă masa cu Gail. India o invita întotdeauna de ziua ei. Devenise o tradiţie. India îşi cumpărase

o maşină nouă cu o zi înainte, un automobil familial nou-nouţ. Gail o privi ciudat pe India. Avea o întrebare pe care dorea să i-o pună de două luni încoace, dar nu îndrăznise. Acum India se simţea mult mai bine şi Gail prinse curaj. Ştia că nu era treaba ei. Dar curiozitatea învinse. Cînd se aşezară să ia prînzul, Gail o întrebă. India nu răspunse nimic multă vreme, apoi oftă şi privi în altă direcţie. În final, înfruntă situaţia cu o privire îndurerată. Acum nu mai avea rost să se ascundă. Nu mai avea importanţă.

– Da, a fost Paul. Am vorbit la telefon vreme îndelungată. Am început chiar din vară. De fapt, chiar după ce a murit Serena. A fost cel mai bun prieten al meu, fratele meu... tot ce aveam pe atunci. A fost luminiţa de la capătul tunelului, zîmbi ea, deşi el jurase că nu era. Apoi a venit la New York şi mi-a spus că s-a îndrăgostit de mine. În ce mă priveşte, mă îndrăgostisem de el din prima clipă. Ţinea la mine. Chiar cînd trăia Serena, deşi n-ar fi admis asta niciodată, şi nici nu cred că şi-a dat seama. A fost ceva foarte puternic între noi doi care l-a înfricoşat. Îngrozitor. Mai mult decît putea face faţă. Şi s-a terminat într-o săptămînă. Mi-a spus că din cauza copiilor, a vîrstei lor şi multe alte lucruri fără importanţă. De fapt, era din cauza lui. Se simţea vinovat faţă de Serena şi zicea că încă o mai iubeşte. Oricum, el a pus capăt relaţiei noastre în seara accidentului. Plîngea povestind, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

– Ai vrut să te omori în seara aceea? Asta o rodea pe Gail încă din martie.

– Cred că da, spuse ea sincer. Am vrut să mor. Dar n-am avut curajul să o fac. Încă nu-mi amintesc cum s-a întîmplat. Tot ce ştiu este că plîngeam şi simţeam că viaţa

mea luase sfîrşit. Apoi m-am trezit la spital. Îmi amintesc că am plecat acasă cu tine şi că mă durea foarte tare capul. Dar inima mă durea şi mai tare.

– Mai ai veşti de la el?

India clătină din cap.

– Nu. Şi nici nu cred că voi mai avea vreodată. S-a terminat cu adevărat. Mi-a luat mult timp ca să înţeleg asta. Dar acum am înţeles. Nu l-am mai sunat şi nici nu-l voi mai suna. Nu vreau să-l chinuiesc. Amîndoi am trecut prin destule. Cred că este timpul să punem capăt.

Gail dădu din cap, sperînd că aşa va fi. Dacă el nu mai dorea, ea trebuia să accepte situaţia. Şi se părea că o acceptase, oricît de dureros fusese pentru ea.

După această discuţie avură parte de un prînz plăcut la restaurantul Fernando, unde vorbiră despre alte lucruri. Despre copii, despre reportajul cu manechinul şi, în cele din urmă, despre prietena lui Doug. India era îngrijorată de relaţia lui. Încă îi mai păsa de Doug, dar se simţea mai bine acum că pusese capăt căsniciei sale. Viaţa ei devenise mai uşoară şi mai liniştită. Nu voia să mai iasă cu nimeni. Considera că nu mai putea face acest lucru, cel puţin un timp. Gail nu comentă. India nu era în situaţia de a se întîlni cu bărbaţi, cunoscuţi sau nu, de a avea legături întîmplătoare, consumate prin moteluri. Oricum, niciodată nu fusese stilul ei. Iar Gail vedea cît de rănită era încă prietena ei. Nu la cap, nu la braţ. Adevăratele răni erau înăuntrul ei, unde nu le putea vedea nimeni. Fuseseră lăsate acolo de Paul, era cadoul lui de adio, iar India era sigură că îi va fi necesară o viaţă întreagă ca să se vindece. Nu mai iubise nici un bărbat aşa cum îl iubise pe el şi nu se putea gîndi la o altă încercare de acest gen. Probabil că într-o zi

avea să apară cineva, Gail era sigură, dar acela nu va putea atinge acea parte din India care îi aparţinuse lui Paul.

Raoul o sună în ziua în care îi scoaseră ghipsul ca să-i spună că are un alt reportaj pentru ea. Ea spera să fie un caz petrecut undeva în apropiere. Raoul ştia că avusese un accident şi ea credea că va ţine seama de asta.

– Cît de sănătoasă eşti, o întrebă el prudent.

India zîmbi.

– De ce? Vrei să mă inviţi la bal? Sînt de acord. Deşi nu cred că pot să bat step. Poate o samba mai lentă. La ce te gîndeşti?

– Ce crezi despre ritmurile africane? o întrebă el. India tresări. Îi amintea de vremurile trecute. Ce zici de Rwanda?

– Că e foarte departe.

– Ai dreptate. Şi este un reportaj greu. Există în junglă un spital care se ocupă de orfanii care s-au adunat în decursul anilor. Unii sînt grav răniţi, alţii mai puţin. Suferă de boli îngrozitoare şi nici nu sînt ajutaţi. Un grup de americani au adoptat, să zicem, un fel de proiect, împreună cu misionari din Franţa, Belgia şi Noua Zeelandă. Este o adunătură de voluntari. Ar ieşi un reportaj grozav dacă ai accepta. Nu vreau să-ţi forţez mîna. Ştiu că ai fost bolnavă şi că trebuie să te gîndeşti la copii. Depinde de tine, India. Nu te silesc. Este decizia ta.

– Cît ar dura? întrebă ea gînditoare, cîntărind ce-i spusese el.

– Cinstit? Cam trei săptămîni, chiar patru. Eu cred că l-ai putea rezolva în trei.

Dacă accepta, trebuia să se gîndească ce face cu copiii.

– Mi-ar plăcea, spuse ea fără să se gîndească prea mult.

Era exact ce-şi dorise de cînd reîncepuse să lucreze. Era un caz greu, dar nu existau pericole, exceptînd obişnuitele boli tropicale. Şi toate fotografiile ei din acea parte a lumii erau deja depăşite. Pot să mă mai gîndesc vreo două zile?

– Trebuie să ştiu mîine.

– Să văd ce pot face. Se aşează lîngă telefon, gîndindu-se puţin, apoi se hotărî să ia taurul de coarne. N-avea nimic de pierdut. Nu putea decît s-o refuze.

Îl sună pe Doug la birou şi-i spuse despre reportaj. Voia să ştie dacă putea să aibă grijă de copii cît era ea plecată. La capătul celălalt al firului interveni o tăcere prelungită, apoi el o întrebă ceva la care India nu se aşteptase:

– Aş putea să locuiesc cu ei în Westport? Pentru prima dată nu o acuza, nu o insulta sau ameninţa. Acum nu-l mai interesa ce făcea, atîta vreme cît ea răspundea de copii.

– Bineînţeles. Oricum cred că le va fi mai uşor.

Apoi urmă lovitura:

– Ar putea sta şi Tanya cu mine? Locuia cu ea de cîteva săptămîni, împreună cu copiii ei. Indiei nu-i surîdea să-i aibă pe toţi sub acelaşi acoperiş, deşi loc ar fi fost. Ezită o clipă, dar călătoria în Africa era prea ispititoare şi se declară de acord. Nu era prea încîntată de perspectivă, dar dacă o ajuta, merita să-l lase s-o aducă pe Tanya şi pe copiii acesteia. Se întreba cum vor reacţiona propriii lor copii. Ştia că ei o detestau pe Tanya. Atunci s-a făcut, spuse el. India zîmbi. Era felul lui de a percepe lucrurile.

– Mulţumesc, spuse ea şi chiar îi era recunoscătoare.

– Cînd pleci?

– O să-ţi comunic. Cred că destul de curînd.

– „Şi mai curînd", îi spusese Raoul. Trebuia să plece într-o săptămînă. India fluieră cînd îl auzi. Nu prea avea timp să se organizeze, dar ştia ce avea de făcut.

Îl sună din nou pe Doug şi-i spuse. Acesta nu comentă şi ea îi mulţumi din nou. Ajunseseră doi străini. Era ciudat cînd te gîndeai că fuseseră căsătoriţi timp de şaptesprezece ani. Căsnicia lor luase sfîrşit brusc şi definitiv. India se întreba cît de mult o iubise şi cît de importantă fusese ea pentru el. Presupunea că Tanya acceptase să urmeze regulile. Ea nu lucrase niciodată, India ştia asta. Fostul ei soţ era medic. Îi dăduse o despăgubire enormă ca să se poată căsători cu propria lui asistentă, aşa că Tanya era independentă din punct de vedere financiar şi nu reprezenta o povară pentru Doug.

India le vorbi copiilor despre călătoria ei în Africa şi despre faptul că tatăl lor urma să stea cu ei. Ideea îi încînta, dar mîrîiră cu toţii cînd auziră că venea şi Tanya cu copiii ei.

– Trebuie să vină şi ei? mormăi Aimee, în timp ce Jason părea oripilat.

– În cazul ăsta eu n-o să stau aici, decretă Jessica. Împlinise cincisprezece ani. India ştia însă că va fi nevoită să accepte. Nu avea unde să se ducă.

– Eu pot să stau cu Gail? întrebă Sam.

– Nu, replică India ferm. O să staţi cu toţii aici şi o să vă purtaţi frumos. Tata îmi face un mare serviciu că stă cu voi, ca să pot face eu reportajul. Trebuie să vă obişnuiţi cu ideea. Este vorba doar de trei săptămîni.

– Trei săptămîni! strigară într-un glas. De ce?

– Pentru că e un drum lung pînă acolo.

Fiecare se răzbună în felul lui, fie nemaivorbindu-i, fie certîndu-se cu ea din te miri ce.

Timp de o săptămînă, Indiei îi fu greaţa. Vaccinurile îi făcuseră rău la stomac şi avusese febră. Era în stare de orice pentru a face această călătorie.

Cu o seară înainte de plecare îi scoase pe copii în oraş. Ei promiseră cu greu că se vor purta frumos cu Tanya, dar toţi jurară că nu vor sta de vorbă cu copiii ei.

– Trebuie să fiţi drăguţi. De dragul tatei, le aminti ea.

Pe la miezul nopţii, Sam veni în patul ei. Tocmai împlinise zece ani. Jason avea treisprezece, iar Aimee doisprezece. Sam era singurul care mai dormea cu ea din cînd în cînd. Lui îi va fi tare dor de ea. Dar India ştia că totul va fi în ordine. Tanya o sunase ca să-i spună că îi va duce ea pe copii la şcoală şi India deduse că ţinea la Doug. Îi era greu să înţeleagă cît de mult se schimbase viaţa lui Doug. Se întristă, dar nu obiectă împotriva Tanyei, cum făcuseră copiii. Aceştia spuneau că era „băgăreaţă", că le vorbea ca unor puştani, că se farda prea mult şi se parfuma prea tare. Dar, din punctul de vedere al Indiei, ar fi putut fi şi mai rău. Doug s-ar fi putut încurca cu vreo fetişcană care detesta copiii; cel puţin Tanyei îi plăceau. Se părea că se purta frumos cu ei.

Doug urma să se mute în ziua în care pleca India, aşa că le pregătise totul. Liste şi instrucţiuni, mîncare pentru o săptămînă în frigider şi în congelator. Ar fi pus la frigider şi nişte cine gata de pregătit la microunde, dar Doug îi spusese că Tanyei îi plăcea să gătească.

Cînd copiii plecară la şcoală, India îi sărută pe toţi şi le reaminti să se poarte frumos. Lăsase numere de telefon, în caz de urgenţă, dar le precizase că ea va fi greu de găsit. Spitalul avea o staţie de emisie-recepţie şi putea transmite mesaje prin radio.

O sună pe Gail înainte de plecare şi o rugă să supraveghze totul de la distanţă. Gail îi ură succes. Deşi nu-i plăcea unde pleacă, ştia că îi va face bine călătoria. După ce acceptase reportajul din Africa, India începuse să arate ca înainte. Trecuseră două luni de cînd o părăsise Paul, luni în care India păruse lipsită de viaţă. Gail spera ca această călătorie să o stimuleze. Va fi atît de ocupată încît nu mai avea timp să-şi amintească de el.

India plecă la prînz spre Londra. Urma să petreacă noaptea la hotelul aeroportului, apoi să zboare în Uganda. De acolo, cu un mic avion la Kigali, capitala ţării, iar apoi, cu maşina la Cyangugu, la sud de lacul Kivu. Plecă îmbrăcată în jeanşi şi bocanci, cu aparatul de fotografiat atîrnat pe umăr. Restul lucrurilor erau împachetate într-un mic bagaj de mînă. Cînd ieşi pe uşă, se opri o clipă, se uită în jur, mîngîie căţelul şi se rugă în tăcere ca totul să decurgă bine pînă la întoarcerea ei.

– Ai grijă de copii, îi spuse lui Crockett, în timp ce acesta o privea dînd din coadă. Apoi, cu zîmbetul pe buze, se îndreptă către staţia de autobuz care mergea la aeroport.

Călătoria i se păru fără sfîrşit. Ultimele două etape fură mai dure decît îi spusese Raoul. În micul avion care zbura de la Kigali la Cyangugu abia încăpu bagajul ei. Avionul zvîcnea trecînd razant peste copaci, după care ateriză într-un luminiş. Peisajul era fantastic şi India începu imediat să facă fotografii. Jeepul promis se dovedi a fi un vechi camion rusesc. După o jumătate de oră de mers îşi zise că fusese probabil abandonat de foştii proprietari de vechi ce era. Jumătatea de oră de mers se transformă în două ore şi jumătate, şoferul fiind obligat să se oprească la fiecare jumătate de oră ca să

mai repare cîte ceva sau să împingă alte vehicule înnămolite. India deveni expertă în bujii şi alte chestii de felul acesta.

Şoferul, un sud-african, era însoţit de un neo-zeelandez; acesta din urmă trăia acolo de trei ani. El o puse la curent cu viaţa triburilor din zonă, în special Hutu şi Tutsi, şi îi explică de unde veniseră copiii care se aflau în spital.

– O să fie un reportaj dat dracului, o asigură el. Era un tînăr arătos şi ea se simţi deprimată cînd înţelese că avea pe jumătate vîrsta ei. În acea parte a lumii trebuia să fii tînăr ca să faci faţă greutăţilor. La patruzeci şi patru de ani, ea era bătrînă în comparaţie cu restul echipei. Noroc că nu stătea decît trei săptămîni.

– De unde vă aprovizionaţi? întrebă ea, în timp ce înaintau cu greu. Era deja întuneric, dar amîndoi o asiguraseră că nu există nici un pericol. Singurul motiv de îngrijorare, spuseseră ei, putea fi un elefant sau un tigru. Dar amîndoi aveau arme şi pretindeau că sînt buni trăgători.

– Ne aprovizionăm de unde putem, spuse el, răspunzîndu-i la întrebare.

– Să sperăm că nu din acelaşi loc de unde aţi luat camionul.

El rîse şi-i spuse că aduceau alimente cu avionul din alte ţări. Şi unele ajutoare de la Crucea Roşie. Se făcuse ora două dimineaţa cînd ajunseră şi o duseră direct la cortul ei. Era un cort mic şi neaerisit, dar în momentul acela puţin îi păsa. Primi un sac de dormit şi un pat de campanie şi i se sugeră să doarmă încălţată, pentru eventualitatea că ar apărea elefanţi sau rinoceri prin tabără, caz în care va trebui să se mişte repede. O mai avertizară că erau şi şerpi prin zonă.

– Grozav, spuse ea. Dar aici era Africa, nu Londra, iar ea era atît de obosită că ar fi dormit şi în picioare.

O treziră zgomotele din tabără. Cînd ieşi din cort, îmbrăcată cu aceleaşi haine pe care le purtase şi cu o seară înainte, cu părul nepieptănat, văzu spitalul chiar în faţa ei. Era o mare cabană Quonset pe care un grup de australieni o construiseră cu doi ani în urmă. În jurul ei, oamenii îşi vedeau de treabă.

– Ai călătorit bine? o întrebă o englezoaică cu un zîmbet luminos, care-o informă unde era toaleta – un cort murdar în spatele spitalului. După ce se spălă pe dinţi şi pe faţă, se pieptănă şi îşi prinse părul cu o fundă, după care porni spre spital.

Era o dimineaţă frumoasă şi foarte caldă. Indiei i se făcu foame. Băştinaşii aveau o ciudată mîncare africană, iar ceilalţi un amestec neapetisant de hrană congelată şi praf de ouă. Majoritatea opta pentru fructe. Bău o cafea şi se duse să vadă lista celor pe care trebuia să-i întîlnească.

Termina a doua ceaşcă de cafea cînd intră un grup de bărbaţi, împreună cu neo-zeelandezul pe care-l cunoscuse cu o seară înainte. Cineva spuse că erau piloţi. Spatele unuia dintre ei îi atrase atenţia. I se părea familiar. Omul purta o jachetă de pilot şi o cască de base-ball, astfel că nu putu să-i vadă faţa. Oricum nu avea nici o importanţă. Nu cunoştea pe nimeni acolo, iar vechile ei cunoştinţe, colegi de breaslă, se retraseseră din activitate, se mutaseră sau fuseseră omorîţi. Nu te prea alegeai cu mare lucru în meseria asta. Erau prea multe riscuri, iar cei sănătoşi la minte se retrăgeau la timp.

Încă îi mai privea pe piloţi cînd neo-zeelandezul îi făcu un semn cu mîna şi se îndreptă spre ea. Cei trei piloţi îl urmară.

Unul era scund şi solid. Al doilea era negru. Îl privi pe-al treilea şi i se tăie răsuflarea – era Paul.

Se uitau unul la celălalt fără să înţeleagă nimic, surprinşi, suspicioşi şi neîncrezători. Ian, neo-zeelandezul, făcu prezentările. India pălise atît de tare privindu-l pe Paul, încît Ian o întrebă:

– Vă cunoaşteţi? Îşi dăduse sema că era ceva în neregulă.

– Ne cunoaştem, spuse ea politicoasă şi dădu mîna cu fiecare în parte. Îşi aminti imediat că el îi povestise despre cum organizase transporturi pe calea aerului către zone ca aceea, înainte să se căsătorească cu Serena, după care se mulţumise să contribuie cu bani. Era clar că se întorsese într-un rol mai activ. Cînd ceilalţi plecară, Paul rămase puţin în urmă.

O privi pe India tot atît de supărat precum era ea. Nimeni n-ar fi putut ghici că se vor întîlni tocmai acolo. Destinul le jucase un renghi urît.

– Îmi pare rău, India, spuse el. Îşi dădea seama ce simţea ea. Venise aici, în cel mai îndepărtat colţ din lume, ca să se refacă şi să-l uite, şi dăduse peste el. Era ca un coşmar. N-am ştiut nici o clipă...

– Ba da, ai ştiut. Încercă să-i zîmbească. Ai plănuit asta ca să mă chinui. Ştiu foarte bine. Glumea şi el se simţi uşurat.

– Nu ţi-aş face una ca asta. Sper că eşti convinsă.

– Ba s-ar putea. Glumea. E ca o scenă dintr-un film de două parale.

– Ştiu. Cînd ai ajuns? O privea îngrijorat.

– Noaptea trecută.

– Noi am sosit acum o oră de la Cyangugu.

– Am auzit. Cît stai aici? Ea se rugă ca el să spună „o zi". Dar nici vorbă de aşa noroc.

– Două luni. O să aducem provizii pentru ei. Eu voi folosi acest loc ca o tabără de bază.

– Grozav, spuse ea sec, nevenindu-i încă să creadă că li se întîmpla una ca asta.

– Tu ce faci? Cît stai aici? o întrebă el circumspect.

– Trei sau patru săptămîni. Cred că va trebui să ne descurcăm, nu? spuse ea cu glasul sugrumat. Îi era greu să-l privească. Parcă scormonea cu un cuţit o rană proaspătă. Paul arăta mai bine ca niciodată; era mai suplu, mai tras la faţă, dar dureros de frumos şi mai tînăr ca oricînd. Lunile în care fuseseră separaţi nu lăsaseră urme vizibile.

– O să încerc să nu-ţi stau în cale, promise el. Dar nici unul din ei nu înţelesese cît de aproape lucrau toţi aici. Erau tot timpul împreună. Constituiau o adevărată echipă şi nu aveau cum să se ocolească.

– Mulţumesc. Ea se ridică şi puse ceaşca pe o tavă. Cînd se întoarse, îl văzu privind-o cu o expresie îndurerată. India simţi nevoia să-l întrebe ce visuri mai avusese. Ale ei fuseseră nişte coşmaruri, mai ales cele legate de el.

– Ce mai faci? o întrebă el tandru, în timp ce ea se îndepărta.

– Tu ce crezi?

El dădu din cap, întrebîndu-se ce anume i se părea schimbat pe chipul ei. Apoi remarcă cicatricea proaspătă. Ar fi vrut s-o întrebe, dar ea se îndepărtase. Şi, în timp ce se alătura celorlalţi, simţi un cuţit fulgerîndu-i pieptul. De data asta nu mai era Serena. Era India. Nu se aşteptase să mai simtă aşa ceva.

25

În următoarele două zile, India şi Paul făcură tot posibilul ca să se evite, dar evident că acest lucru era imposibil.

În seara celei de-a doua zile, Paul se aşeză la masa la care mînca şi o privi disperat.

– Nu avem nici o şansă, nu-i aşa? spuse el cu o voce joasă, ca să nu-l audă decît ea. Dacă ar fi putut, ar fi plecat, însă aveau treburi importante de rezolvat. Nici unul dintre ei nu putea renunţa. Urmau cîteva săptămîni cumplite pentru amîndoi. Inima îi tresărea de cîte ori o vedea. Şi de fiecare dată se simţea şi mai rău. Era ceva în ochii ei, o durere adîncă. Doar uitîndu-se la ea şi-i venea să plîngă şi să o strîngă în braţe.

– Nu-ţi face probleme, spuse ea calm, ca de obicei. Dar Paul nu putea să nu-şi facă. O rănise de moarte. India nu dorea să simtă ceea ce simţea. Dragostea nu murise. Îşi dăduse seama de asta cînd îl văzuse. Începuse să creadă că avea o

rană ce nu se va vindeca niciodată. Paul era cu adevărat iubirea vieții ei. Dar chiar și iubirile pierdute pot fi uitate, își spunea ea. Trebuia să facă față acestei încercări. Ceilalți se ridicară de la masă și, neștiind ce să facă, Paul o privi îngrijorat.

– Ce s-a întîmplat cu tine? o întrebă el. Cicatricea aceea nu exista cînd o văzuse ultima oară la New York. În dimineața precedentă, el o văzuse cu gulerul ortopedic. Încă îl mai purta cînd o durea gîtul. Acum îi atinse tandru cicatricea, dar ea se îndepărtă evitîndu-i mîna.

– Este o urmă lăsată de un duel, spuse ea, încercînd să glumească, dar el nu zîmbi. Am avut un accident, adăugă simplu.

– Cu mașina? Ea dădu din cap. Cînd? Voia să afle toate detaliile, ce se întîmplase cu ea de cînd o părăsise. Știa că celelalte răni erau prea adînci ca să fie văzute.

– Cu puțin timp în urmă, spuse ea vag.

Dar Paul înțelese.

– A fost după? Era chinuit de acest gînd și se simți și mai vinovat decît înainte. Era sigur, după ce o privi, că accidentul se întîmplase imediat după despărțirea lor.

– În seara aceea.

– În seara aceea? repetă el, privind-o îngrozit. Pe drumul spre casă? Ea dădu din cap. Știam că nu trebuia să te las să conduci. Am avut un presentiment.

– Și eu, spuse ea, gîndindu-se la ceea ce-i făcuse el. Ar fi putut să moară. Și o clipă chiar a dorit asta.

– A fost grav?

– Destul de grav.

– De ce nu mi-ai spus a doua zi cînd m-ai sunat?

– Nu mai era problema ta. El își aminti ce glas ciudat avusese cînd îl sunase – neobișnuit, incoerent. Atunci pusese totul pe seama supărării.

– Mă simt îngrozitor. Ce-aș putea să-ți spun?

– Nu-ți mai face probleme. Acum sînt bine. Dar ochii ei spuneau altceva. India încerca să mențină o distanță între ei, fizic vorbind, din moment ce nu avea altă soluție. Faptul că era tot timpul lîngă el și-i întîlnea privirea nu o ajuta deloc. Îl cunoștea prea bine și citise în ochii lui că avea aceleași sentimente ca și ea. Întotdeauna le avusese. Indiferent ce-i spusese, nu încetase nici o clipă să o iubească. Într-un fel, asta înrăutățea lucrurile. El dăduse cu piciorul fericirii lor. Se întreba dacă nu cumva ăsta era motivul pentru care venise aici. Ca să evadeze. Așa cum ea încerca să evadeze din amintirile ei despre el. Dumnezeu glumea din nou. Sau destinul.

– Cum o să depășim momentul? îl întrebă ea într-un tîrziu. Situația era imposibilă și, după ce-l privi, înțelese că nu aveau nici o scăpare.

– Poate că va trebui să scrîșnim din dinți și să ne adaptăm, spuse el, căutîndu-i privirea. Îmi pare foarte rău, India. Nici prin cap nu mi-a trecut că o să fii aici.

– Nici mie. Mi-au oferit reportajul ăsta acum o săptămînă. Părea grozav. Doug și prietena lui au fost de acord să aibă grijă de copii, la Westport.

– Amîndoi? Paul o privi surprins. Asta era ceva nou.

– De cînd te ocupi de asta? schimbă ea subiectul. Auzise de la cei din tabără ce treabă minunată făcuse împreună cu prietenii lui. Paul era organizatorul și pusese la dispoziție partea cea mai mare din fondurile necesare.

– Din martie, spuse el încet. Cînd m-am întors pe iaht, mi-am dat seama că nu pot să zac pur şi simplu pentru tot restul vieţii.

– Unde este iahtul acum?

– În Antibe. M-am gîndit că, după un timp, unul din băieţi va prelua treaba asta. Iar vara viitoare mă voi întoarce pe iaht. Dacă nu se va oferi nimeni, voi rămîne aici. Am să încerc să stau departe de tine în următoarele trei săptămîni. Săptămîna asta avem două transporturi. Mai mult decît atît nu pot face. Au nevoie de mine. Şi de tine au nevoie. Atenţia presei mondiale este absolut necesară pentru supravieţuirea proiectului şi pentru atragerea de noi fonduri.

– O să fie bine, spuse ea încet.Trebuia să existe o cale pentru a depăşi situaţia. Amîndoi veniseră animaţi cu bune intenţii, nu exista nici un motiv să fie pedepsiţi pentru faptele lor. India îl privi tristă. Timp de şase luni îi dăduse atîtea speranţe, pentru ca apoi să o părăsească. Acum trebuia să se descurce singură. Poate o să ţi se pară ciudat, spuse ea, dar am putea fi din nou prieteni. Poate de asta ni s-au întîmplat toate, ca să ne regăsim aici. Parcă o putere divină a hotărît ca noi doi să ne înfruntăm şi să facem compromisuri.

– Tu n-ai de ce să faci compromisuri, India. Nu mi-ai făcut rău niciodată.

– Te-am speriat. Asta-i de ajuns. Am încercat să te atrag spre ceva ce tu nu voiai. Amîndoi ştiau că nu era adevărat. El fusese acela care-i spusese cît de mult o iubeşte. Îi deschisese uşa şi o invitase să intre. Apoi, după cîteva zile, o aruncase afară şi trîntise uşa în urma ei.

– Nu tu m-ai speriat pe mine. În schimb eu te-am rănit. Dacă cineva ar trebui să se simtă vinovat, acela sînt eu.

India considera că, în ciuda celor întîmplate, era mai bine să dea totul uitării. Indiferent de ce mai simţea pentru el. Visul se destrămase. Clipele trăite nu vor mai reveni niciodată.

– Mi-ai spus cu mult înainte de a te întoarce acasă că nu vrei să fii luminiţa de la capatul tunelului meu. M-ai avertizat cinstit, mi-ai spus-o clar. Îşi aminti din nou cum stătea într-o cabină telefonică îngheţată şi îl asculta. Vorbele lui i se păruseră mai reci decît aerul din jur. Singurul lucru care o derutase fusese faptul că, în martie, el îşi schimbase părerea. Dar numai pentru cîteva zile. Acel scurt intermezzo fusese o aberaţie. Paul nu mai avea nevoie de ea. El trăia cu amintirile, tînjea după trecutul lui alături de Serena. Trebuie să uităm ce s-a întîmplat. Este un fel de test pentru amîndoi. Trebuie să-l trecem. Zîmbi trist, se ridică şi-i atinse mîna. În timp ce o privea şi o asculta, senzaţia de derută îl cuprinse din nou. Putem fi prieteni? îl întrebă ea direct.

– Nu cred că pot. Îi era imposibil atîta vreme cît se afla în preajma ei.

– Va trebui. Cel puţin vreme de trei săptămîni. Ea încerca acum să lase deschisă o portiţă. El preferase să-i închidă uşa în faţă, cerîndu-i să nu-l mai caute. N-o va mai face, dar, în următoarele trei săptămîni, simţea nevoia să-i fie prietenă. India îi întinse mîna, dar el nu i-o luă.

– O să văd ce pot face, spuse el, apoi se ridică şi plecă. Nu era supărat pe ea, dar avea remuşcări, iar faptul că o văzuse înrăutăţise lucrurile. Îi dusese dorul şi reîntîlnirea cu ea îl

tulburase. Dar el aparţinea Serenei, ştia. Aprecia, însă, înţelepciunea şi generozitatea Indiei. Trebuia să gîndească şi să hotărască ce avea de făcut.

– Sînteţi cumva duşmani dintr-o viaţă anterioară? o întrebă Ian mai tîrziu în acea seară, în timp ce se îndreptau spre corturi.

– Cam aşa ceva, spuse ea. Era mai simplu să recunoască asta decît să-i spună că fuseseră amanţi. O să depăşim momentul. Este locul cel mai potrivit. Dar cînd ajunse în cortul strîmt şi intră în sacul de dormit, gîndurile îi zburară la Paul. Făcuse nişte fotografii excelente şi adunase informaţii preţioase, dar nu se putea bucura de ele; o obseda ideea că Paul nu accepta să-i fie cel puţin prieten. Nu putea să-i ofere nici măcar atîta lucru. Era o lovitură care se adăuga celorlalte. Încercase să se detaşeze, dar de fiecare dată cînd îl privea sau îi vorbea îi venea să plîngă. Şi, pînă la urmă, plînse sub pătură, pînă cînd adormi.

A doua zi Paul plecă la Kinshasa pentru două zile, iar India se concentră asupra muncii ei. Vizită copiii bolnavi şi le făcu fotografii. Îi privi pe doctori cum îi tratau pe leproşi cu medicamente plătite şi aduse de Paul. Pînă la întoarcerea lui, îşi făcuse deja prieteni şi se simţea mai bine.

Vineri seara, asistentele pregătiră o petrecere. India hotărî să nu participe pentru a nu se întîlni cu Paul. Ea îi oferise prietenia, dar el îi întorsese iar spatele. Acum nu mai putea da ochii cu el.

Citea liniştită la lumina lanternei, proptită într-un cot în patul de campanie, cînd auzi zgomote afară. Se sperie. Probabil

că era un animal, sau, mai rău, un şarpe. Îndreptă lanterna spre intrarea în cort, gata să ceară ajutor. Acolo se afla Paul.

– Oh, spuse ea, uşurată, dar încă înspăimîntată, în timp ce el o privea cu ochii mijiți, din cauza luminii puternice îndreptate spre el.

– Te-am speriat?

– Da. Am crezut că este un şarpe.

– Sînt un şarpe, spuse el fără să zîmbească. De ce nu ai venit la petrecere?

– Sînt obosită, minți ea.

– Nu, nu eşti obosită. Tu nu eşti niciodată obosită. O cunoştea mai bine decît credea ea. Îi făcuse confidențe o lungă perioadă de timp. Ştia ce simte, ce gîndeşte şi cum munceşte ea.

– Ei bine, sînt obosită în seara asta. Trebuia să citesc ceva.

– Mi-ai propus să fim prieteni. Vocea îi suna ciudat. Aş vrea să încercăm.

– Sîntem prieteni, spuse ea. Amîndoi ştiau care era realitatea.

– Nu, nu sîntem. Încă ne mai dăm tîrcoale ca doi lei răniți. Prietenii nu fac aşa ceva, spuse el cu tristețe, sprijinindu-se de stîlpul care ținea cortul.

– Uneori se întîmplă şi aşa. Uneori chiar şi prietenii devin duşmani şi se supără unul pe celălalt.

– Îmi pare rău că te-am rănit, India, spuse el îndurerat. N-am vrut să fac asta... Nu am vrut... Pur şi simplu n-am avut de ales. Am fost foarte răvăşit.

– Ştiu cum ai fost. Te înțeleg, spuse ea, punînd cartea jos şi ridicîndu-se în capul oaselor. E în regulă.

– Nu, nu e în regulă. Nimic nu m-a ajutat. Am încercat totul, în afară de exorcizare şi vodoo. Ea încă mă mai posedă. Mă va poseda mereu. Vorbea de Serena.

– Tu nu ai posedat-o niciodată, Paul. Ea nu ţi-ar fi permis. Şi nici ea nu te posedă. Ai nevoie numai de timp, o să-ţi revii.

– Vino la petrecere cu mine. Vreau doar să stau de vorbă cu tine. Îmi lipseşte lucrul ăsta, spuse el trist şi ochii i se umplură de lacrimi. Această invitaţie la petrecere era singura dovadă de pace pe care i-o putea oferi.

– Şi mie îmi lipseşte. Îşi dăruiseră atîtea în cele şase luni. Dar ea se obişnuise. Nu avea nici un rost să dea acum înapoi. Probabail că ar fi mai bine să nu forţăm lucrurile, spuse India.

– Ce e de forţat? rîse el mînzeşte. Am distrus deja ce era de distrus. Am putea să stăm şi să plîngem împreună. Paul o privea încercînd să alunge amintirea sărutărilor ei. Ar fi dat orice s-o poată strînge în braţe. Dar ştia că ar fi o nebunie. El nu avea ce să-i ofere. Hai, îmbracă-te. Mai avem doar trei săptămîni de stat împreună. De ce să-ţi petreci timpul în cort şi să citeşti la lumina lanternei?

– Asta întăreşte caracterul. Ea îi zîmbi, încercînd să nu observe că arăta mai bine ca oricînd.

– O să te îmbolnăveşti de glaucom. Hai să mergem.

– Nu vreau, spuse ea cu încăpăţînare.

– Nu-mi pasă ce vrei. Redevenise el însuşi. Parcă jucau ping-pong. Mută-ţi fundul din pat, India, altfel te iau pe sus. India izbucni în rîs. Era nebun, dar ştia că îl va iubi mereu.

Va trebui să-l uite iar. În fond de ce nu? Îl pierduse. De ce să nu mai petreacă puţin? Plînsese după el două luni. Nu era păsuire. Era doar o vizită, o străfulgerare din trecut şi din ceea ce ar fi putut fi.

India ieşi din sacul de dormit.

– S-a făcut, domnule. Sîntem prieteni pentru următoarele trei săptămîni. Iar după aceea, vei ieşi cu totul din viaţa mea.

– Credeam că am ieşit deja, mormăi el în timp ce urcau dealul spre spital.

– Ţi-ai jucat bine rolul, spuse India, uitîndu-se la el. Scena aceea de adio de la Carlyle mi s-a părut reală.

– Şi mie, spuse el tandru, dîndu-i mîna ca s-o ajute să treacă peste un obstacol. Era o noapte frumoasă, iar sunetele Africii se auzeau de jur-împrejurul lor. Rwanda avea peisajele şi mirosurile ei specifice. India ştia că şi le va aminti întotdeauna. Şi mai era mirosul acela de mangal de la focuri, amestecat cu cel de mîncare.

O dată ajunşi, Paul se duse să discute cu cîţiva prieteni, apoi cu doi dintre piloţi. Acum, că ea venise, se simţea mai bine.

India stătu de vorbă cu asistentele şi culese informaţii suplimentare pentru articolul ei. Apoi plecă. Paul o văzu, dar nu încercă s-o urmeze.

A doua zi, India fotografie nişte copii nou-veniţi şi, cînd încercă să le vorbească în limba lor, aceştia izbucniră în rîs. Rîse şi ea. Începuse puţin cîte puţin să-şi recapete umorul. Fusese ocupată toată săptămîna, iar duminică participase la

slujba religioasă în biserica din apropiere, construită de misionarii belgieni. După-amiază, Ian, neo-zeelandezul, o invită la o plimbare cu jeepul, ca să-i arate teritoriile din apropiere şi să mai facă nişte fotografii. Nu-l văzuse pe Paul toată ziua, iar Ian îi spuse că plecase la piaţă în Cyangugu.

A doua zi, în timp ce se îmbrăca, auzi un ciocănit în stîlpul cortului. După ce-şi trase fermoarul de la jeanşi, se uită prin deschizătură. Era desculţă şi părul îi atîrna liber, încadrîndu-i faţa ca o mătase blondă. Era Paul.

– Pune-ţi bocancii în picioare.

– O să mi-i pun.

– O să te înţepe ceva.

– Mulţumesc că m-ai avertizat. Era încă devreme şi nu avea chef să-l vadă. Paul citea asta pe faţa ei.

– Mă întrebam dacă n-ai vrea să mergi cu noi la Bujumbura. Trebuie să luăm nişte provizii de acolo. Ai putea face fotografii minunate. Ea ezită o clipă, apoi acceptă.

– Bine. Mulţumesc pentru invitaţie. Cînd plecaţi?

– Peste zece minute. Era bucuros că acceptase. Îi plăcea India chiar şi atunci cînd se purta urît cu el, îi amintea de Serena.

– Mă grăbesc. Am timp pentru o cafea?

– Putem aştepta două minute. Nu sîntem British Air.

– Mulţumesc. Ne vedem la jeep.

– Bine, zise el şi o privi gînditor.

India înhăţă aparatul de fotografiat şi se grăbi spre cortul mizer care ţinea loc de cantină. Bău o ceaşcă de cafea şi luă o mînă de biscuiţi umezi cu gust de vechi, după care se

grăbi să-l întîlnească pe Paul, care o aştepta împreună cu Randy, un pilot american.

Randy fusese în Forţele Aeriene Americane în urmă cu zece ani, după care intrase la Colegiul de regie de la Centrul Universitar din Los Angeles, unde lucrase ca regizor. Rămas fără slujbă, hotărîse să-şi folosească economiile ca să vină aici şi să facă ceva pentru omenire. De atunci trecuseră mai bine de doi ani. India aflase că se întîlnea cu una dintre asistentele medicale. Nu existau secrete în tabără.

Zburau pe un avion militar vechi, cumpărat de Paul şi de prietenii lui. Decolară uşor. India şedea în spate şi fotografia turmele de rinoceri şi nesfîrşitele plantaţii de bananieri. Paul zbura cît putea de jos pentru a-i uşura munca. O luase pe o rută ocolitoare, astfel încît India să poată face fotografii cît mai bune. Ea îi mulţumi după ce aterizară la Bujumbura.

Piaţa era plină de oameni şi ea făcu nişte fotografii care nu aveau legătură directă cu reportajul ei, dar puteau fi folosite în alte scopuri. Îi fotografie pe Paul şi Randy cum încărcau proviziile în avion, cu ajutorul unor băştinaşi Hutu, în îmbrăcămintea lor tradiţională. Apoi, se aşezară pe aripa avionului şi mîncară nişte fructe pe care le cumpăraseră de la piaţă.

– Este interesant aici, nu? o întrebă Randy zîmbind. Era un tip arătos ca un star de cinema. Se vedea bine că o plăcea pe India. Întîmplător, el citise articolul despre copiii maltrataţi din Harlem. Faci o treabă nemaipomenită, India, o lăudă el.

– Ca şi tine. Ea îi zîmbi, apoi îi mulţumi. Paul îi vorbise

foarte laconic în dimineaţa aceea, dar cel puţin o invitase să-i însoţească.

Porniră spre casă. India privea liniştită peisajul. Paul şedea în faţa ei, pilotînd fără să scoată o vorbă. După ce aterizară, ea îi mulţumi pentru ocazia pe care i-o oferise şi îi ajută să descarce proviziile. India se urcă în cabina camionului alături de Paul. Randy conducea vehiculul.

Paul o privi îndelung, apoi arătă spre cicatricea de la tîmplă:

– Te doare, India?

– Nu prea. Mă înţeapă uneori. Este în curs de vindecare. Medicii au spus că va dispărea pînă la urmă.

Paul ar fi dorit să-i spună încă o dată cît de rău îi părea, dar i se păru nepotrivit.

Cînd ajunseră, una din asistente apăru la fereastra spitalului şi o strigă.

– Am primit un mesaj prin radio după ce aţi plecat. India intră în panică. Fiul tău este rănit, a avut un accident la şcoală. N-am înţeles prea bine. Mesajul a fost bruiat şi i-am pierdut.

– Ştii cumva cine a sunat? o întrebă India îngrijorată. Putea fi Doug, sau Gail, sau supraveghetoarea copiilor.

– Nu, nu ştiu. Tînăra asistentă dădu din cap.

Apoi India o întrebă:

– Cum îl chema pe copil?

– Nu ştiu nici asta. Era bruiat, cu multe întreruperi. Cam, cred că cine a sunat a spus Cam.

– Mulţumesc! Deci era Sam. Sam se accidentase. Cînd se întoarse, îl văzu pe Paul care auzise totul. Se întoarse spre

el privindu-l disperată: Cum să sun acasă de aici? Își închipuia că el trebuie să știe. Era acolo de mai multă vreme.

– În același fel în care te-au sunat și ei. Va fi destul de greu. Cred că dacă ar fi ceva foarte grav ne-ar fi contactat într-un fel. Ar fi putut suna la Crucea Roșie din Cyangugu. Este la două ore cu mașina de aici.

India se hotărî să riște:

– Vrei, te rog, să mă duci acolo?

Paul ezită doar o clipă. Se părea, însă, că asta era singura soluție. India trebuia să afle ce se întîmplase.

– Bineînțeles. Mă duc să le spun că iau jeepul. Mă întorc repede.

În cinci minute se aflau în drum spre Cyangugu. O bună bucată de timp, nu scoaseră o vorbă. Apoi Paul încercă s-o îmbărbăteze:

– Probabil că nu este nimic grav, spuse el, încercînd să pară mai calm decît era.

– Sper să ai dreptate, replică ea încordată, privind afară pe geam. Apoi continuă: Cred că Doug are dreptate. Eu sînt acum la celălalt capăt al pămîntului. Dacă i se întîmplă ceva unuia din copii, îmi trebuie două zile ca să ajung acasă. Nici măcar nu mă pot suna la telefon. Poate că le datorez mai mult.

– Dar ei sînt cu tatăl lor, India, îi aminti el. Poate să se descurce pînă ajungi tu acasă în caz că este ceva serios. Apoi, ca să-i distragă atenția, o întrebă: Ce e cu iubita lui?

– Stau împreună la mine, dar copiii mei nu-i pot suferi pe ai ei și nici pe ea.

– Probabil că detestă pe oricine intră în viața lor, spuse Paul, gîndindu-se la cina de la Westport. Atunci se amuzase, apoi, cînd se gîndise mai bine, ajunsese la concluzia că îl urau și că îl vor urî întotdeauna. Totuși, numai Jessica se purtase mai rece. Cuvintele fiului său, Sean, avuseseră însă ecou. Perspectiva de a o ajuta să crească patru potențiali delincvenți juvenili, după spusele lui Sean, îl îngrozise. Ca să nu mai vorbim de faptul că India ar fi putut să rămînă gravidă. Toate acestea îl speriaseră. Acum, însă, nu se mai gîndea decît la Sam așa cum și-l amintea, stînd pe punte sau dormind cu capul în poala mamei lui, în timp ce ea îl mîngîia și-i vorbea lui Paul despre căsnicia ei. Iar acum, Sam era rănit. În loc ca el s-o calmeze, India reușise să-i transmită îngrijorarea ei. Amîndoi erau nerăbdători să ajungă la Crucea Roșie din Cyangugu ca să sune acasă.

După trei ore de mers ajunseră la biroul Crucii Roșii care tocmai se închidea. India sări din mașină înainte ca el să oprească, făcînd înnebunită semne cu mîna femeii care încuia ușa. După ce îi explică despre ce e vorba, femeia îi spuse:

– S-ar putea să nu poți prinde legătura imediat. Uneori liniile sînt deteriorate și trebuie să așteptăm ore întregi. Dar încearcă.

India ridică receptorul cu mîini tremurînde, în timp ce Paul o privea încordat. Femeia se duse înapoi în biroul ei, unde începu să răsfoiască niște hîrtii. Nu se grăbea și fusese drăguță cu India. Linia telefonică mergea; Indiei i se păru un adevărat miracol cînd auzi sunînd telefonul în Westport. Se hotărîse să sune acasă, neștiind unde ar fi trebuit să telefoneze

de fapt ca să afle ce voia. Spera să fie cineva acasă. Printr-o minune, Doug răspunse la al doilea apel.

– Bună, eu sînt. Ce face Sam? Ce s-a întîmplat?

– Şi-a fracturat încheietura la base-ball, spuse el scurt.

– Doar atît?

– Sperai să fie mai grav?

– Nu, m-am gîndit doar că e ceva mai serios de vreme ce ai sunt aici. Nu ştiam ce şi-a fracturat. Mă gîndeam la ceva groaznic, la craniu sau că e în comă. Paul o privea atent.

– Cred că este destul de grav, spuse Doug exagerînd, îl doare rău. Tanya s-a ocupat de el toată ziua. Nu va mai putea juca tot sezonul.

– Spune-i că îl iubesc şi mulţumeşte-i şi Tanyei din partea mea. Intenţiona să-l ceară pe Sam să vorbească şi cu el, dar Doug mai avea să-i spună ceva.

– Tanya ar merita o medalie. În definitiv, nu este copilul ei; s-a purtat foarte frumos cu el. Ar fi fost bine să fii tu aici, India, ca să-l îngrijeşti, să-ţi faci datoria şi să nu ai pretenţia s-o facem noi în locul tău. Era acelaşi Doug. Aceeaşi poveste. Aceleaşi acuzaţii. Dar n-o mai deranja ca înainte. Îi mulţumi lui Dumnezeu că nu era ceva mai grav.

– Sînt şi copiii tăi, Doug, răspunse ea ferm. Şi gîndeşte-te, tu stai doar trei săptămîni cu ei.

– Mă bucur că poţi trece atît de uşor peste asta, spuse el rece.

– Am mers cu maşina trei ore ca să ajung la un telefon şi să te sun şi o să mai am nevoie de alte trei ore ca să ajung înapoi în tabără, se înfurie ea. Nu cred că asta se poate numi „uşor". Se cam săturase de el şi o mai reţinea şi pe femeia

aceea care tocmai voia să plece. Sam era bine şi, din fericire, nu avea mare lucru. Dă-mi-l să vorbesc cu el.

– Doarme acum, spuse Doug sec. Şi nu cred că e cazul să-l trezesc. N-a dormit toată noaptea de durere, iar Tanya tocmai i-a dat ceva să nu-l mai doară.

– Spune-i că-l iubesc mult, zise ea cu lacrimi în ochi. Dintr-o dată îi era dor nu numai de Sam, ci de toţi copiii ei. Dar, dată fiind diferenţa de fus orar, ceilalţi copii erau la şcoală şi nu putea vorbi cu ei.

– Apropo, credeam că o să-l suni încă de ieri, cînd s-a întîmplat accidentul, mai scuipă el puţin venin. Tonul lui o enervă.

– Am primit mesajul doar acum trei ore. Ţi-am spus că durează pînă ajung mesajele la mine. Spune-i că o să mă semnez pe ghipsul lui cînd ajung acasă.

– Crezi că data viitoare o să suni mai repede? o întrebă el cu răutate, iar Indiei îi stătu pe limbă o înjurătură.

Apoi închise telefonul şi se întoarse spre Paul cu un oftat:

– Se simte bine. Putea fi şi mai rău.

– Aşa cred şi eu. Părea supărat şi ea crezu că era furios că îl făcuse să parcurgă un drum aşa de lung. Nu l-ar fi condamnat. Şi, ca de obicei, Doug fusese un nemernic. Nimic nou.

– Îmi cer scuze că te-am făcut să baţi atîta drum pentru nimic. Părea stînjenită, dar eliberată de griji. În ciuda celor întîmplate, era bucuroasă că fusese cu ea.

– Tot un ticălos a rămas, nu? Putea să-şi imagineze partea de conversaţie de la celălalt capăt al firului, căci auzise replicile ei.

– Da, este un ticălos, oftă ea, şi aşa va fi mereu. Asta-i situaţia. Dar acum e problema Tanyei, nu a mea. Doug nu ratează niciodată o posibilitate de a te jigni.

– Înainte îl uram, recunoscu Paul. Acum nu-l mai deranja prea mult, pentru că nu mai era în miezul lucrurilor. Îi părea doar rău pentru India. Îl impresionase felul în care îl pusese ea la punct. Doug n-o mai chinuia, n-o mai făcea să se simtă vinovată.

– L-am iubit cîndva, zîmbi India. Aşa îmi trebuie. Se duse să-i mulţumească femeii de la Crucea Roşie şi să achite convorbirea.

Apoi se urcară în jeep şi porniră spre casă. Drumul dură mult acum şi din cauza întunericului. Se făcuse ora nouă seara cînd ajunseră în tabără. Erau flămînzi amîndoi.

– Aş vrea să te invit la La Grenouille, dar ne-ar lua prea mult timp ca să ajungem acolo, spuse el, zîmbindu-i mîhnit cînd găsiră cantina în întuneric, cu bufetul închis.

– Nu-i nimic. Mă mulţumesc şi cu o broască bătrînă, îi zîmbi şi ea. Era aşa de flămîndă încît ar fi fost în stare să mănînce şi o broască.

– Să văd ce pot să prind. Paul părea extenuat. Fusese o zi plină. Întîi zburase după provizii, apoi şofase şapte ore ca să afle ce s-a întîmplat cu Sam.

– Chiar îmi pare rău că am umblat după potcoave de cai morţi, spuse ea din nou. Se mai scuzase de cîteva ori.

– Şi eu am fost îngrijorat pentru el, recunoscu Paul, în timp ce stăteau în luminişul din mijlocul taberei, întrebîndu-se ce-ar putea găsi de mîncare. Indiei îi veni o idee:

– Probabil că au mîncare la spital pentru pacienţi, spuse ea. Hai să furăm ceva.

– Hai să încercăm, aprobă el zîmbind.

Găsiră cîteva cutii cu pişcoturi rîncede, o cutie cu biscuiţi umezi, o alta cu grepfrut, nişte ciocolată, şase sticle mari cu lapte şi nişte suc.

– Ei bine, Scarlett... toate astea aduc acum cu o adevărată cină, spuse el, imitîndu-l pe Rhett Butler în timp ce ea turna nişte lapte, iar el tăia două grepfruturi. Nu era ca la Daniel, dar fiind hămesiţi, cina li se păru acceptabilă. Nu mîncaseră nimic de la picnicul rapid de pe scara avionului.

– Tu ce fel de biscuiţi vrei, rîncezi sau umezi? îl întrebă ea.

– Am şi de unde alege, remarcă el, arătînd spre una din cutii.

Acum se purtau mai relaxat unul cu celălalt şi discutară despre Sam şi despre ceilalţi copii. Paul îi relată discuţia lui cu Sean.

– Mi-a spus că la „vîrsta mea" n-ar trebui să mai am o iubită. Nu înţelegea de ce n-aş rămîne celibatar pînă la sfîrşitul zilelor mele, calculate de el la vreo sută şi ceva de ani. Paul zîmbi. Cred că la asta s-a gîndit cînd mi-a spus că sînt un om de „vîrstă mijlocie". Se pare că şi copiii au nişte idei ciudate despre părinţii lor, nu? Dar Paul avea idei ciudate despre el însuşi, de vreme ce intenţiona să rămînă pentru totdeauna fidel memoriei Serenei. India nu-şi rosti gîndul cu voce tare. Nu voia să-l indispună.

Se simţeau din nou bine împreună. Se părea că accidentul lui Sam spărsese gheaţa. În plus, acum nu mai aştepta nimic de la el, şi se simţeau ca doi prieteni. Le fusese greu cînd pierduseră această prietenie.

– Vrei şi tu? o întrebă el tăindu-şi o bucată de grepfrut. Ea îl refuză, căci se săturase. Ai mai ieşit cu cineva? Era o întrebare pe care dorea cu ardoare să i-o pună. India nu-şi ascunse surprinderea.

– Nu. Am fost prea ocupată să-mi ling rănile şi să înţeleg ceva din experienţa trăită. Să mă regăsesc, cred că aşa se spune. Şi, pe lîngă asta, nu cred că-mi mai doresc.

– Vorbeşti prostii.

– A, da? Constat că nici tu nu te întîlneşti, ca celibatar, cu lumea bună şi cu manechinele din New York. Stai într-un vîrf de copac în Rwanda, mănînci grepfrut şi bei suc. Era o imagine caraghioasă şi el rîse.

– Parcă aş fi pe jumătate om, pe jumătate maimuţă.

– Da, s-ar putea. Sau te întîlneşti cu cineva? Brusc îşi dădu seama că habar nu avea ce făcea el în timpul liber. Din cîte îl cunoştea, ar fi trebuit să aibă legături amoroase cu jumătate din asistente, dar nimeni nu-i spusese aşa ceva. Mulţi remarcaseră că e un tip drăguţ, singuratic.

– Nu, nu mă întîlnesc cu nimeni, spuse el, mîncînd grepfrutul cu linguriţa. Arăta ca un băieţandru şi se simţea bine în prezenţa ei. India era inteligentă, veselă, plăcută. Paul îşi dădea seama că el avea multe calităţi, dar nu era un om plăcut. Îşi spuse cu mîndrie: îi mai sînt fidel Serenei. Totuşi, scuza asta nu-l mulţumi.

– Cum mai stai cu coşmarurile tale? Trecuse mult timp de cînd nu-i mai pusese această întrebare.

– Mai bine. Cred că aici sînt prea obosit ca să mai am coşmaruri. Se pare că dau de bucluc numai cînd revin în lumea civilizată.

– Da, îmi amintesc. Rezistase exact nouă zile ultima oară. Iar ea sfîrşise cu o rană în suflet, una la braţ şi cu o contuzie la cap.

– De ce nu te-ai mai întîlnit cu nimeni? insistă el.

– Cred că răspunsul la întrebare este clar, domnule Ward. Sau cel puţin ar trebui să fie. Am avut nevoie de ceva timp ca să-mi revin după ruptura cu tine... şi cu Doug. A fost o lovitură dublă pentru mine, un dezastru după altul. De fapt, India nu avea sentimentul unei duble pierderi, ci doar al uneia, însă foarte mari. Pe Doug îl pierduse cu mult timp în urmă. În cazul lui Paul, simţise că a pierdut toate valorile în care credea şi spera ea, ultima sa iluzie. Poate că a fost mai bine pentru mine. Cred că m-a făcut mai puternică în unele privinţe, acum ştiu ce vreau şi de ce am nevoie, în cazul în care aş avea curajul să mai încerc vreodată, lucru de care mă îndoiesc. Dar nu se ştie niciodată. Poate că, într-o zi, lucrurile se vor schimba.

– Eşti prea tînără ca să te dai bătută. Paul îşi zise că, deşi părea lipsită de speranţă, era mai puternică decît el. Se maturizase de cînd nu o mai văzuse. O auzise vorbindu-i lui Doug. Nu-i mai permitea să o calce în picioare. Şi, în felul ei, nu-i permitea nici lui. Începuse să pună condiţii. Nu mai părea aşa de speriată că îi pierde pe oameni pe cei care îi iubise cîndva. În afară de copiii ei, nu mai avea nimic de pierdut, lucru ce o făcea mai curajoasă.

– N-am văzut pe nimeni aici care să-mi placă, spuse India sinceră. Acum, că erau doar prieteni, îi putea spune aşa ceva.

– Şi tu ce-ţi doreşti?

– Fie pace, fie o viaţă liniştită de una singură, spuse ea prudentă. Dacă mai risc o dată, o voi face numai pentru bărbatul potrivit.

– Şi cum l-ai descrie tu pe acela? o întrebă el vizibil interesat. Începuse să joace din nou rolul preotului confesor. Îi plăcea.

– Cum l-aş descrie? Cred că nu mi-ar pasă cum arată. Aş dori să fie drăguţ, bun, inteligent, blînd, plin de înţelegere... dar ştii ceva? Îl privi drept în ochi şi se hotărî să fie sinceră cu el: Aş vrea să fie înnebunit după mine. Aş vrea să mă considere ca pe cel mai bun lucru din viaţa lui. Pînă acum eu am fost cea care a iubit, şi s-a dăruit, şi a făcut concesii. A venit timpul să mai şi primesc.

Fusese îndrăgostită nebuneşte de el şi ar fi vrut să-i dăruiască tot ce avea, dar el o iubea pe Serena. Îl pierduse pentru o femeie care murise şi care nu avea să se mai întoarcă. Preferase să rămînă cu amintirea ei decît să o iubească şi s-o ocrotească pe ea.

– S-ar putea să ţi se pară caraghios, dar aş dori un bărbat care să se dea peste cap pentru mine... să treacă printr-un uragan doar într-un impermeabil dacă ar trebui. Eu cred, zîmbi ea arătînd minunat de tînără şi de frumoasă, că bărbatul potrivit pentru mine ar fi unul care să mă iubească cu adevărat. Nu pe jumătate. Să fie cel mai bun dintre toţi şi nu pentru că ar face o „înţelegere" cu mine, ca Doug. Mi-aş dori un bărbat pe care să-l iubesc din tot sufletul... şi care să mă iubească la fel. Dar, pînă îl găsesc, voi rămîne să fac fotografii în Rwanda sau acasă, cu copiii mei. Nu mai vreau să fiu pe locul doi, să-mi cer scuze, să cerşesc.

Paul ştia că ea nu se referea numai la Doug, ci şi la el. Se bucura constatînd că ea mai putea visa, dar se întreba dacă visele ei vor deveni realitate. Cel puţin ştia ce vrea. Spre deosebire de el.

– Dar tu ce vrei, domnule Ward? Eu ţi-am spus. Acum te întreb eu. Cum arată femeia ideală pentru tine?

Paul ar fi vrut să-i spună că ea era femeia ideală, dar se trezi pronunţînd numele Serenei. India tăcu cîteva clipe, descumpănită, deşi se aşteptase la asemenea răspuns. Nu se aşteptase însă să i-o spună direct.

– Dacă mă raportez la trecut, ea era femeia ideală. Pentru mine cel puţin. Asta înseamnă că nu prea mai am şanse.

– Nu, dar ai putea găsi pe altcineva care să fie altfel. Apoi se hotărî să fie sinceră: Întotdeauna mi-am zis că nu mă pot măsura cu ea, că voi fi mereu a doua, dacă voi fi... cu excepţia acelei săptămîni. Atunci a fost singura dată cînd am simţit că mă iubeşti. Şi chiar o iubise. Indiferent ce-i spusese el după aceea. Spaima vorbise pentru el cînd îi spusese că nu o iubeşte.

– Dar te-am iubit cu adevărat, India. Cel puţin aşa am crezut... Apoi m-am speriat de ceea ce spusese Sean, de tine, de copiii tăi, de navetă... de coşmarurile mele şi de amintirea Serenei. Mă simţeam vinovat pentru sentimentele mele faţă de tine.

– Ai fi trecut peste coşmaruri, spuse ea încet, dar el clătină din cap, privind-o, amintindu-şi foarte bine de ce o iubise. Era aşa de bună şi aşa de frumoasă!

– N-aş fi putut s-o uit pe Serena. N-o voi uita niciodată. Ştiu asta.

– Nu vrei s-o uiți.

– Probabil că ai dreptate. Amintirile despre Serena erau înconjurate acum de o aureolă, de magia timpului, de durerea pierderii și de absență. Dar adevărata față a Serenei fusese mult mai greu de suportat, iar India bănuia că el nu uitase asta.

– Că tot veni vorba, nu-l lăsa pe Sean să-ți distrugă viața. Nu are nici un drept să-ți facă asta. El are propria familie și nu va avea grijă de tine, nu te va ține de mînă și nu te va face să rîzi sau să te îngrijorezi. Eu cred că este gelos. Pentru numele lui Dumnezeu, nu-l lăsa să-ți facă asta.

– M-am gîndit și eu la acest aspect de cînd sînt aici. M-am gîndit cît de egoiști pot fi copiii, indiferent de vîrstă, cel puțin în privința părinților. Se așteaptă ca tu să le tot dai și să fii întotdeauna la cheremul lor, indiferent că vrei sau nu. Dar cînd ai nevoie de puțină înțelegere, îți dau un șut în fund și-ți spun că tu nu ai aceleași drepturi ca ei. Dacă ar muri nora mea, Doamne ferește, iar eu i-aș spune lui Sean că ar trebui să rămînă singur pentru tot restul vieții lui, ar spune că sînt nebun și m-ar închide într-un azil.

– Bănuiesc că ar fi foarte supărat pe noi, spuse India liniștit, și mă întreb cum te-ai descurca tu în cazul ăsta.

– Ți-aș spune, India, că m-aș descurca „foarte rău". Așa cum m-am descurcat cu toate. Am încurcat rău de tot lucrurile.

– Poate că nu ai fost pregătit, spuse ea înțelegătoare. Era destul de repede după... Trecuseră doar șase luni de cînd murise Serena. Paul dădu din cap.

– Nu am fost pregătit şi nu voi fi niciodată pregătit. Apoi o privi cu un zîmbet trist; trecuseră prin atîtea, fiecare, dar pierduseră bătălia finală. Cel puţin el o pierduse. Eu îţi doresc să găseşti bărbatul care să treacă printr-un uragan numai ca să ajungă la tine, prietenă dragă... meriţi asta... mai mult ca oricine. Era sincer. Îi dorea să fie iubită şi să uite din durerea pe care el i-o provocase.

– Şi eu îmi doresc asta, spuse ea tristă. Nu vedea cum, unde sau cînd va găsi pe cineva. Va trece multă vreme. Mai avea încă multe de rezolvat în viaţa ei. Ca şi Paul, de altfel. Dar cel puţin reuşiseră să stea de vorbă şi petrecuseră o seară plăcută.

– Să fii pregătită pentru el atunci cînd va sosi momentul, o sfătui Paul, să nu te vîri sub pat sau să fugi într-un loc ca ăsta, să te ascunzi departe de lume. Nu prea ai şanse să găseşti aici persoana pe care o cauţi. Trebuie să pleci de aici. Dar nici unul, nici altul nu dorea asta.

– Poate că mă va găsi el pe mine.

– Nu te baza pe asta. Trebuie să faci un mic efort, să-i ieşi în faţă şi să-i faci semne disperate. Tăcură o vreme şi se priviră zîmbind. Era deja miezul nopţii. Paul se ridică. Mă bucur că Sam este bine, spuse el în timp ce punea la loc cutia cu biscuiţi. Apoi chicoti. Apropo, dacă găseşti bărbatul care va fi dispus să treacă printr-un uragan pentru tine, să ai grijă să ascunzi undeva copiii, altfel s-ar putea să se întoarcă din drum. O femeie cu patru copii sperie, indiferent cît de frumoasă este. Dar India nu-l crezu. Copiii ei îl speriaseră poate pe el, dar nu era obligatoriu să-l sperie pe un altul, drept care replică:

– Sînt niște copii grozavi, Paul, iar bărbatul ideal va trebui să îi vrea și pe ei, nu numai pe mine. Nu reprezintă pentru toți o belea și pînă la urmă se vor face mari. Paul o făcuse să se simtă mizerabil cînd o respinsese, de parcă n-ar fi fost suficient de bună pentru el. Nu se compara cu Serena și avea prea mulți copii. Dar, luați pe rînd, unul cîte unul, copiii ei erau minunați. Ca și ea. În plus, gîndindu-se la ce-i spusese el, ea avea și niște calități pe care Serena nu le poseda. Cel puțin merita să se gîndească la asta.

Paul o conduse spre cortul ei, apoi se opri și o privi. Îi făcuse plăcere ziua petrecută împreună. Fusese un moment de răscruce, un fel de rămas-bun de la ceea ce împărțiseră cîndva și de bun venit pentru noua lor prietenie. Aduseseră cu ei multe lucruri bune, renunțaseră la altele și descoperiseră unele noi.

– Ne vedem mîine, spuse el. Du-te și culcă-te. Fusese o zi lungă și erau amîndoi obosiți. Apoi o privi cu un zîmbet timid și spuse ceva ce o impresionă profund: Mă bucur că ai venit aici.

– Și eu mă bucur, zise ea și dispăru în cort. Se bucura că drumurile lor se întîlniseră iar. Făcuseră cale lungă de cînd se despărțiseră și străbătuseră drumuri grele și periculoase. India începea, în sfîrșit, să vadă soarele răsărind și pe strada ei, deși, după ce-l ascultase, știa că el mai are un drum lung de parcurs. Spera, pentru binele lui, că într-o bună zi va ajunge și el la liman.

26

Următoarele două săptămîni trecură prea repede pentru India, deşi îi era dor de copii. Participă la cîteva misiuni de transport cu Paul şi merse de cîteva ori cu Randy şi Ian, în jeep. Îi fotografie pe copiii pe care-i întîlni şi luă interviuri celor cu care putea vorbi. Strînsese nenumărate filme şi era convinsă că va face un reportaj deosebit.

Petrecu multe seri plăcute alături de Paul. După ce făcuseră pace, se simţeau minunat împreună. Rîdeau din te miri ce, iar ea se convinse că ţineau mult unul la celălalt. Paul îşi făcea mereu de lucru prin apropiere şi o proteja, încercînd să-i îndulcească viaţa, iar ea era foarte grijulie cu el.

Aranjară să-şi petreacă ultima noapte împreună. El îi spuse că intenţiona să plece din Rwanda prin iunie şi să execute cîteva misiuni de transport în Kenya. Apoi să se întoarcă în Europa sau în Statele Unite, în vară, şi să mai petreacă ceva timp pe *Steaua de Mare*.

– Sună-mă dacă treci prin oraş, îi zise ea, iar el o întrebă dacă mai mergea la Cape Cod. Desigur, în iulie. După aceea, plec de acolo şi-i las pe copii cu Doug şi cu Tanya.

– Mi se pare corect, spuse el.

– Este.

– Ce-o să faci în luna august?

– Sper să am de lucru. L-am rugat pe Raoul să-mi găsească ceva interesant. Îi plăcuse în Rwanda, mai ales că-l găsise acolo şi pe Paul, lucru pe care nu avea să-l uite. O ultimă piesă de domino fusese pusă la locul ei. Îl mai iubea, dar reuşise să-l lase în pace.

Paul o dusese cu avionul la Kigali, de unde urma să ia o cursă către Kampala şi de acolo spre Londra. După aceea era simplu.

Abia aştepta să-şi vadă copiii. Paul îi aminti să le transmită salutări din partea lui.

– Aşa voi face în caz că nu sînt la închisoare, îl tachină ea. Acum era mai uşor, cînd vechile lor temeri dispăruseră, iar ea nu mai aştepta nimic de la el. Visele ei nu mai depindeau de el. Deşi pierduseră ceva foarte valoros, descoperiseră în Africa, altceva, la fel de preţios.

La despărţire se îmbrăţişară.

– Ai grijă de tine, Paul... fii îngăduitor cu tine. Meriţi.

– Şi tu la fel... şi dacă văd un tip care caută un uragan, o să ţi-l trimit.

– Nu-ţi face griji, spuse ea zîmbind, conştientă că îi va fi dor de el.

– O să te sun într-o zi dacă mă întorc în lumea civilizată.

– O să-mi facă plăcere.

Apoi el o ţinu strîns cîteva clipe. Ar fi avut atîtea să-i

spună, dar nu ş cum. Mai mult ca orice, simţea nevoia să-i mulţumească, r nu-şi dădea seama de ce. Poate pentru că ea înţelesese ci era el de fapt şi-l acceptase. Găsiseră într-un fel o cale de a accepta reciproc.

India a lacrimi în ochi cînd urcă în avion, iar el, rămas pe pistă rivi mult timp în urma ei.

Apoi pl se întoarse la Cyangugu. Abia cînd ajunse în tabără, und ţi regretau plecarea Indiei, simţi absenţa ei mai puternic cît se aşteptase. Cînd trecu pe lîngă cortul ei simţi o durere roape fizică, realizînd că n-o s-o mai vadă. În ciuda indej denţei pe care o dorea el, parcă era pierdut fără ea. Exist a lui acolo, fără ea, n-avea nici un rost.

În noa a aceea avu primul coşmar după luni de zile. Visă că Indi a în avion şi că, în timp ce el se uita cum aparatul dec acesta exploda în aer. În visul lui, o căuta peste tot, plîn a şi îi ruga pe oameni să îl ajute. Dar, oricît de mult o căuta, reuşea s-o găsească.

27

India găsi casa curată, supraveghetoarea era acolo, iar copiii luau cina. Se repeziră cu toţii s-o îmbrăţişeze, fiecare avînd mii de lucruri să-i spună. Fuseseră trei săptămîni fără de sfîrşit. Dar, din multe puncte de vedere, făcuse multe lucruri bune.

Tanya se dovedise foarte eficientă şi India, recunoscătoare, o sună la New York ca să-i mulţumească. Ştia că Doug nu făcuse altceva decît să-i ducă din cînd în cînd la vreun film. Copiii nu avură încotro şi recunoscură meritele Tanyei. Încă îi era greu Indiei să admită că fusese atît de uşor de înlocuit, dar ştia că nu mai voia să fie soţia lui Doug.

Aceasta n-o împiedică să se mire cînd el îi spuse la telefon că el şi Tanya urmau să se căsătorească, după terminarea divorţului lor, în decembrie. Interveni o tăcere, în timp ce India îşi recăpăta vocea pentru a-i putea ura „multă fericire". Dar cînd închise telefonul, fu surprinsă să observe că mîinile îi tremurau.

– Ce s-a întîmplat, mami? o întrebă Jess care tocmai trecea prin cameră.

– Nimic... Eu... Ştiai că tata şi cu Tanya se căsătoresc? Poate nu era cel mai fericit mod de a-i spune, dar era atît de surprinsă încît nu se gîndi prea mult.

– Da, oarecum. Copiii ei mi-au spus.

– Şi eşti de acord cu asta? o întrebă India îngrijorată. Jessica rîse şi ridică din umeri.

– Am de ales?

– Nu, spuse India cu sinceritate; nici ea nu avea de ales. Îşi pierduse orice drept atunci cînd refuzase să respecte regulile şi să facă numai ceea ce voia el. Dar era mai bine aşa. Ea descoperise ceva ce n-ar fi descoperit niciodată dacă rămînea alături de el. Se descoperise pe sine însăşi.

Cu toate acestea, se simţea descumpănită. Cînd îi luă pe copii de la şcoală află că şi Gail era la curent cu situaţia.

– Toată lumea ştie, în afară de mine, spuse India, întrebîndu-se ce importanţă mai avea asta pentru ea. Dar avea importanţă. Nu înţelegea de ce se simţea frustrată.

– Ei, hai, rîse Gail, ai fost măritată cu tipul ăsta timp de şaptesprezece ani. Cum să nu fii supărată?

Poate că o deranja faptul că Tanya era mai tînără decît ea şi mai plină de viaţă, chiar dacă copiii spuneau despre ea că e o proastă. În fond, asta voia Doug. Dar acum i se părea că toată lumea avea pe cîte cineva.

Tanya şi Doug trăiau împreună şi urmau să se căsătorească. Ea rămăsese singură. Paul avea să-şi petreacă restul zilelor umblînd prin lume şi visînd la Serena. Chiar şi Gail părea mai fericită cu Jeff. Închiriaseră o casă de vară la

Ramatuelle, în sudul Franței, lîngă Saint Tropez, și pentru prima dată era încîntată. Dintr-o dată, viețile tuturor celorlalți păreau mai fericite decît a ei și mai împlinite. India nu mai avea decît munca ei și copiii.

Dar asta era mai mult decît aveau alții. Și cu mult mai mult decît avusese ea cu un an în urmă, cînd ea și Doug se ciorovăiau. Amintindu-și de tristețea ei de atunci și de cît de singură se simțise în căsnicia ei cu Doug, se gîndea la perspective. Acum ea era singură, dar nu mereu. De fapt, majoritatea timpului nu era singură.

Copiii terminau școala în săptămîna aceea și ea pregătea bagajele pentru Cape Cod. Toți erau încîntați de perspectivă, cu excepția Jessicăi, care nu voia să-și părăsească noul prieten. La Cape, spunea ea bosumflată, erau doar „plictisitorii frați Boardman".

– O să-ți găsești tu pe cineva, o îmbărbătă India în seara dinaintea plecării.

– Mami, nu este *nimeni* acolo! Iar în clipa în care auzi asta, India înțelese ce ecou aveau spusele lui Jess în propriile ei sentimente. Lucrul ciudat era că nu-i mai păsa așa de mult acum. Era obișnuită să se cațăre pe munți de una singură, să facă lucruri care aveau importanță pentru ea și să fie cu copiii. Iar cînd intervenea vreun reportaj, munca îi dădea satisfacție. Uneori, însă, simțea lipsa unui bărbat care s-o iubească.

– Jessica, o corectă mama ei cu un zîmbet, dacă nu este nimeni acolo pentru cineva de cincisprezece ani, înseamnă că nici pentru noi, ceilalți, nu există nici o speranță. Bineînțeles că Jessica nu-și putea imagina de ce ar fi trebuit să fie un bărbat și pentru India, la vîrsta ei.

– Mami, tu eşti bătrînă!

– Mulţumesc, replică ea calmă. Chiar că aveam nevoie să aud asta.

Jessica socotea că viaţa mamei sale era definitiv terminată la patruzeci şi patru de ani. O concepţie interesantă, care-i amintea Indiei de discuţia ei cu Paul, în care îi recomandase să nu-l lase pe Sean să-i distrugă viaţa. Acum ajunsese în aceeaşi oală cu Paul. Trecută şi inutilă. O fosilă.

Ajunşi la Harwich, trecură prin toate momentele binecunoscute: făcură paturile, verificară obloanele şi trecură drumul la prietenii lor. În noaptea aceea India se întinse în pat zîmbind şi ascultă oceanul.

A doua zi, făcu o vizită familiei Parker şi altor cîţiva prieteni. Soţii Parker o invitară la petrecerea din 4 Iulie. India se strădui să nu se mai gîndească la momentul în care Serena şi Paul fuseseră acolo cu un an în urmă. Nu avea nici un rost.

Săptămînile treceau şi India, deşi singură, se simţea cît se poate de bine. Era o vară plăcută şi odihnitoare şi îi plăcea că se află acolo cu copiii ei.

Într-un fel încă îi mai era dor de Paul. Primise o ilustrată din Kenya. Părea fericit. Adăugase un post-scriptum în care-i scria că încă era în căutarea unui tip dispus să treacă printr-un uragan. India zîmbi citind.

Avea un sentiment ciudat cînd se gîndea la anul care trecuse, cînd îl întîlnise pe iahtul lui. Fusese începutul unui vis. Acum nu mai simţea că visul acela se sfîrşise printr-un coşmar. Cicatricele din inima ei începuseră să se vindece, ca şi cea de pe faţă. Învăţase că nu te poţi lăsa cuprinsă de deznădejde la nesfîrşit.

Îl sună pe Raoul în speranța că va căpăta un reportaj în perioada în care copiii rămîneau la Cape. Din păcate, Raoul nu avea nimic pentru ea.

Ciudat cîte se schimbaseră într-un singur an. Se întreba uneori dacă Paul se gîndea la aceleași lucruri la care se gîndea și ea.

Sam lua lecții de navigație, care-i plăceau mult, și îi vorbea mereu despre *Steaua de Mare*. Indiei, acel episod al vieții ei i se părea un vis.

Vremea se menținu bună pînă la sfîrșitul lui iulie, apoi se schimbă brusc și se răci. Plouă timp de două zile și fu atît de frig încît își puseră puloverele. Rămaseră în casă și se uitară la video. Era greu să găsești ceva de făcut. Dar cel puțin Jessica era fericită, se împrietenise cu unul din așa-zișii „plictisitori frați Boardman".

Vremea rea se transformă într-una și mai rea. Peste cinci zile urma să predea casa și copiii lui Doug și Tanya. La televizor se anunța un uragan care venea drept spre ei. Sam se entuziasmă.

– Grozav! spuse el în timp ce ascultau buletinul de știri. Credeți că va șterge casa de pe fața pămîntului? I se întîmplase asta cuiva cunoscut, cu ani în urmă, iar Sam era fascinat de perspectivă.

– Sper că nu, răspunsese India calmă. Crainicul de la știri îi informă asupra a ceea ce aveau de făcut. Uraganul Barbara trebuia să ajungă în două zile și, judecînd după hărțile meteo, ei se aflau chiar în calea lui. Primul uragan din an, uraganul Adam, lovise statele Carolina de Nord și de Sud, cu două săptămîni în urmă, și produsese pagube imense. India

spera ca acesta să nu aibă aceleaşi consecinţe. În ciuda asigurărilor date copiilor, era puţin îngrijorată.

Doug îi sună şi le dădu şi el cîteva sfaturi. Dacă devenea prea periculos şi vor fi avertizaţi să plece, intenţiona să-i ducă înapoi la Westport. Deocamdată aştepta. Dorinţa Indiei se îndeplini, uraganul Barbara îşi schimbă cursul, îndreptîndu-se acum spre Newport – Rhode Island. Totuşi, vîntul puternic distrusese obloanele, rupsese copacii din jur şi avariase acoperişul atît de tare, încît ploua în bucătărie. India era ocupată cu schimbatul găleţilor de sub spărtură şi cu verificarea ferestrelor cînd auzi telefonul sunînd. Nu mai răspundea la telefon; apelurile erau pentru copii. De data asta, copiii nefiind de faţă, ridică receptorul, puţin enervată. Nu se auzea nimeni pe fir. Îşi zise că e o glumă proastă şi închise. Telefonul sună din nou şi se întîmplă acelaşi lucru. Cînd ridică receptorul pentru a treia oară auzi nişte pîrîituri, încît nu distingea vocea de la celălalt capăt al firului. Nu-şi putea da seama nici măcar dacă era bărbat sau femeie.

– Nu te aud! strigă ea, întrebîndu-se dacă ea era auzită. Îşi zise că ar putea fi Doug, care voia să ştie ce fac ei. Fusese foarte supărat atunci cînd ea îi spusese că prin tavan curgea apa şi începuse deja să se plîngă de costurile reparaţiilor.

Telefonul sună pentru a patra oară, dar ea nu mai răspunse. Oricine ar fi fost putea să sune şi mai tîrziu. Se rupsese un oblon la dormitorul ei şi se lupta cu el cînd telefonul începu să sune iar. Ridică receptorul, exasperată, dar de data asta deslusi cîteva cuvinte. Încercă să le pună cap la cap:

– India... vin... furtună... vin... Apoi auzi ceva ce putea fi „impenetrabil" după care telefonul muri.

Dacă o sunau ca s-o avertizeze despre furtună, era cam tîrziu. Începu să se simtă ca Dorothy din „Vrăjitorul din Oz" în timp ce, unul cîte unul, obloanele din casă se dezmembrau. Privind la furtuna de afară, era greu de crezut că uraganul îi ocolise.

Copiii erau în vizită la prietenii lor, în timp ce ea se lupta cu spărtura din tavanul bucătăriei şi cu alta care apăruse în camera de zi. Privind pe fereastră, îl văzu pe Sam fugind spre casă, dinspre plajă, împreună cu un prieten. Erau uzi pînă la piele. India scoase capul pe uşă, luptîndu-se cu vîntul şi-l strigă, dar Sam era mult prea departe de casă ca să o poată auzi. Cerul era atît de întunecat, de parcă s-ar fi înserat. India luă impermeabilul lui Sam şi alergă spre el. Fugea cu capul aplecat împotriva vîntului. Cînd îl ridică să se uite după Sam, fu şocată de frumuseţea peisajului. Cerul era negru şi plin de nori, iar vîntul era aşa de puternic încît nu-i permitea să înainteze. Forţa dezlănţuită a naturii era înfricoşătoare. Înţelese de ce îi plăcea lui Sam să stea afară.

– Intră în casă! îi strigă ea şi încercă să-i pună impermeabilul, dar observă că era atît de ud încît nu mai avea nici un rost. Şi, în timp ce îi ţinea mantaua, vîntul i-o smulse din mîini şi-o flutură ca pe o coală de hîrtie. Ochii ei deslușiră ceva prin ceaţa deasă. Apoi înţelese ce spunea Sam.

– Este... *Steaua*... *Steaua*... îl auzi ea în cele din urmă. Îl privi şi clătină din cap, nevenindu-i să creadă. *Steaua de Mare* mai era încă în Europa. Paul ar fi sunat-o, sau i-ar fi trimis cel puţin o vedere. Dar Sam ţopăia şi îi tot arăta cu mîna în timp ce ea încerca să scruteze orizontul prin ploaie. Era un vas, dar nu semăna cu un iaht.

– Nu, nu este! îi strigă ea. Intră... casă... te îmbolnăveşti... pneumonie... Apoi, cînd încercă să-l tragă după ea, văzu şi ea ce văzuse Sam. Vasul din faţa lor, care sălta pe marea învolburată, semăna într-adevăr cu *Steaua de Mare*, însă nu putea fi ea. Cu velele umflate, părea că navighează pe cer cu viteza fulgerului şi cu vîntul din spate. India nu putea crede că Paul ar fi în stare de o asemenea nebunie. Continua să stea acolo şi să se uite la iaht, fascinată. Era convinsă că e vorba de alt vas care semăna mult cu *Steaua de Mare*. Pînă la urmă îl convinse pe Sam să intre în casă, în ciuda protestelor acestuia, dar ea rămase afară încă un minut privind iahtul cum zbura, se rotea şi se înclina. Valuri uriaşe se scurgeau pe punte, iar catargele se legănau şi se îndoiau sub forţa vîntului. Vasul se afla la distanţă mare de ţărm, dar părea să se îndrepte direct spre ei.

India se întrebă dacă nu cumva iahtul prins de furtună încerca cu disperare să ajungă la mal pentru a se pune la adăpost. Se gîndi chiar să sune la Paza de Coastă.

De-a lungul promontoriului erau stînci şi pe o asemenea furtună orice vas era în pericol. India se întoarse şi îl văzu pe Sam şi pe prietenul lui privind fascinaţi de la fereastră. Era pe cale să intre în casă, ca să le facă o ciocolată fierbinte, cînd ceaţa se destrămă şi ea văzu iahtul mai bine. În clipa aceea îşi aminti de apelul telefonic... vin....furtună... vin... Vocea de la telefon îi rostise numele, dar ea n-o recunoscuse. Apoi, cînd privi iahtul din nou, inima i se strînse. Era *Steaua de Mare*.

India se întoarse spre casă, dar Sam dispăruse de la geam. Se uită din nou spre vasul care-şi croia drum prin

furtună. În urechi îi sunau cuvintele ...vin... vin... şi „impenetrabil"; ... poate că era „impermeabil" ... Doar el putea fi aşa de nebun să navigheze pe o asemenea vreme.

În loc să intre în casă, ea înaintă spre ţărm prin furtună. Iahtul se îndrepta către clubul de iahting. Habar nu avea de ce sau cum ajunsese el acolo, dar ea ştia că venise Paul... vin... vin... vin prin furtună. Iar el o sunase ca să-i spună. La început merse, apoi începu să fugă către promontoriu, într-acolo unde se îndrepta şi vasul. Îi trecu prin minte un gînd nebunesc pe care ar fi vrut să-l creadă. N-ar face el aşa ceva. Sau ar face. Dacă vasul se va zdrobi de stînci?... De ce făcuse el asta? Acum nu mai avea nici un sens... sau avea? Şi în timp ce alerga spre clubul de iahting, îşi spunea că e nebună să spere sau să creadă în aşa ceva...

Îl văzu cum trece pe lîngă stîncile de pe promontoriu şi continuă să-l urmărească în timp ce se lupta cu vîntul şi cu valurile. Poate că Paul nici nu era pe vas, îşi spuse ea. Poate că era alt iaht, nu *Steaua de Mare*. Sau poate că el era tot atît de nebun ca şi ea ca să creadă în ceva ce avuseseră cîndva şi pierduseră, şi la care uneori încă mai visa. Îşi dorea să fie el, dorea ca el să fie acolo, era dorinţa ei cea mai fierbinte. Şi cînd ajunse, în sfîrşit, la clubul de iahting, de-abia mai respira. Alergase pînă la promontoriu şi acum stătea acolo, privind şi aşteptîndu-l.

Iahturile ancorate se zbuciumau puternic în ancore şi cîţiva proprietari veniseră să le asigure. Îi privi trebăluind şi, cînd se uită iar spre mare, i se opri respiraţia. Stătea în picioare, pe punte, la timona de vreme rea, împreună cu alţi doi oameni. Erau destul de aproape ca să-i vadă. Da, nu se mai îndoia

acum, era Paul. Încerca acum o manevră dificilă ca să intre în port.

India rămăsese nemişcată în bătaia vîntului, nescăpîndu-l din ochi, iar el o salută ridicînd mîna. Ea ridică braţul şi-i răspunse la salut. Paul stătea în picioare pe punte salutînd-o, iar India, udă pînă la piele, dorea să ştie de ce venise el acolo.

Apoi ieşi pe punte întreg echipajul. Păreau că se luptă cu lucruri pe care ea nu putea să le vadă; strînseră velele şi porniră motoarele. Era hotărît să ajungă cît mai aproape posibil şi ea îi văzu cum aruncă ancora, în timp ce doi bărbaţi coborau barca. În port valurile erau mai mici, dar India nu-şi dădea seama cum va ajunge cu barca la ţărm fără să se răstoarne. Brusc îşi reaminti ce-i spusese în Rwanda, că-şi doreşte un bărbat care să treacă printr-un uragan pentru ea. În post-scriptumul din vedere vorbise despre impermeabil. Acum era sigură că la telefon vorbise ceva despre un impermeabil. Dar restul? Oare o tachina doar? Cînd văzu barca apropiindu-se în luptă cu valurile, ea înţelese că el era cît de poate de serios.

Paul traversă scurta distanţă pînă la treptele clubului de iahting, iar India coborî în fugă treptele ca să ajungă la el. Paul îi aruncă frînghia, ea o prinse şi o ţinu bine, în timp ce el sări pe uscat şi legă iahtul de un inel. Apoi făcu un pas mare pînă la treapta pe care se afla ea. În ochii lui era o chemare mută, chemarea speranţei, amintirea celor ce avuseseră ei cîndva şi pierduseră atît de repede. Ar fi dorit să-l întrebe ce căuta acolo, dar nu avu glas. Paul o trase spre el:

– Nu este chiar un uragan... dar sper să-ţi fie de-ajuns. Am încercat să te sun.

– Ştiu, zise ea, dar n-am înţeles ce spuneai. Apoi îl privi în ochi, înfricoşată de ce ar putea să citească în ei. Speriată că se putea înşela.

– Ţi-am spus că am să vin. Nu este un uragan, este doar o furtună. Dacă-ţi doreşti un uragan, India... Te duc la Newport... dacă mă doreşti... spuse el. Pe faţa lui lacrimile se amestecau cu ploaia. Sînt aici. Îmi pare rău că mi-a trebuit atît de mult timp ca să ajung. Le trebuise un an întreg ca să treacă de furtună. O viaţă de om ca să se găsească unul pe celălalt. În cele din urmă, visele deveniseră realitate. India îi atinse obrazul cu o mînă tremurîndă. Se pierduseră unul de altul atîta amar de vreme. Şi, printr-o minune, se regăsiseră în plină furtună.

Zîmbetul Indiei îi spuse lui Paul tot ce voia să ştie. Se simţea, în sfîrşit, acasă.

SFÎRŞIT